

ИЗБРАНИ

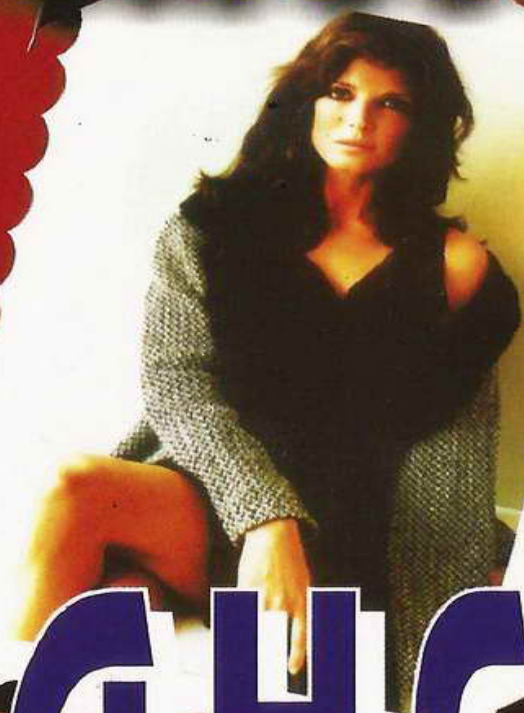
РОМАНИ

ЛИЗА

бестселъров автор на New York Times

ДЖАКСЪН

• КОМПАС •

" Една история на
нажежена страст,
вихрени интриги и
стоплящи сърцето герои..."
New York Times

ШАНСОВЕ

ЛИЗА ДЖЕКСЪН ШАНСОВЕ

Превод: Мария Борисова

chitanka.info

Когато очарователната телевизионна звезда изчезва без следа от имението си в Денвър, нейната сестра-близначка се сблъсква с една равнодушна полиция, с едно мистериозно послание, с един проблем, който трябва да реши. И с един мъж. Мъж, който е обичала до полуда, когото е желала с всичката необуздана жажда на младостта. И когото сега презира от дъното на нараненото си сърце. Но трябва да тръгне с него. За да се сблъска с шокиращи открития за сестра си, със забулени в мрачина тайни, с лицемерие, корист и алчност. Да застане над бездната на един опропастен живот, проиграл своя шанс за щастие.

И да попадне отново в неговата прегръдка — този път прозряла много истини, открила най-чистото и съкровено чувство, което ѝ дава нов шанс за щастие.

ЧАСТ ПЪРВА
СЕТЛЪРС РИДЖ
СЕВЕРНО АЙДАХО, НОЕМВРИ 1998
ГОДИНА

1.

Помогни ми!

Маги замръзна.

Старата кутия от кафе Максвел Хаус^[1], с която Маги загребваше от зърното, се изплъзна от пръстите ѝ. Удари се в пода. *Тряс!* Овесът се разпиля. Конете вирнаха глави и зацвилиха. Краката ѝ се подкосиха и тя сграбчи грубо издялания дирек, който крепеше покрива на плевнята.

Маги, моля те! Единствено ти можеш да ми помогнеш.

— Мери-Тереса? — опита се да промълви Маги, макар от устните ѝ да не се отрони нито звук. Възможно ли беше? Можеше ли гласът на сестра ѝ отново да стигне до нея след всичките тези години? Плевнята като че ли изведнъж остана без въздух. Прихлупи се отгоре ѝ. По челото на Маги изби студена пот, въпреки че живачният стълб на стария термометър, закачен на стената близо до вратата, да показваше по-малко от 50 градуса^[2].

Беше Тейн. Той ми причини това. Гласът продължаваше да отеква в главата ѝ.

Тейн Уокър. Бившият съпруг на Мери-Тереса и единственият мъж, когото Маги не желаше да вижда никога вече.

— Какво ти причини? — Този път Маги изрече думите на глас, макар че гърлото ѝ дращеше, свито като изсушена кожа, а устата ѝ бе напълно пресъхнала.

Маги, моля те, не позволявай да му се размине...

— Къде си? — извика тя и вдигна очи към старите подпори на покрива, където един бухал бе свил гнездото си. Безброй пращинки и леки перца танцуваха във въздуха, осветени от бледия сноп светлина, който нахлуваше през единственото кръгло прозорче на плевнята. Маги знаеше, че е безсмислено да говори на глас. Мери-Тереса се намираше на хиляди мили от тук. Много далеч. Ужасно далеч. Маги затвори очи, стисна ги силно и се опита да насочи мислите си към своята близначка, където и да се намираше тя в момента. Не се получи. Никога не се получаваше. Въпреки всичко се опита мислено да

изкрещи: Мери-Тереса, чуваш ли ме? Чуваш ли ме? Какво ти направи онова копеле?

Изчака известно време.

Нищо.

Една неспокойна кобила изпръхтя.

— Ако това е някаква противна шега... — закани се Маги, макар че сърцето ѝ биеше с милион удари в секунда. — Мери-Тереса, кълна се...

Конете, сякаш усетили напрежението във въздуха, започнаха да се движат неспокойно из боксовете — риеха с крака сламата, а мускулите им страхливо потрепваха под козината, която бе започнала да излинява в очакване на приближаващата зима.

Маги потрепери. Сякаш мравки полазиха под кожата ѝ — обичайната ѝ реакция в случаите, в които Мери-Тереса се свързваше с нея по техния специален начин. Мисловна телепатия. Инстинкт. Магия. Вълшебство. Извънсензорно възприятие. Ясновидство. Маги бе чувала всички възможни определения и злостни забележки и знаеше, че повечето хора я смятат за твърде ексцентрична или пък направо за откачена. Пръстите ѝ бавно се плъзнаха надолу по дирека, събирайки тресчици по пътя си, тя се отпусна на колене и подпря глава на масивния дървен стълб.

Концентрира се, налагайки си да нормализира дишането си. *Хайде, Мери-Тереса, хайде! Само още веднъж.* Стиснала до болка очи, тя напрегна слуха си до край, но единствените звуци, които долови, бяха неспирното шумолене на сламата под конските копита, дишането на животните, издули ноздри от обхваналото ги напрежение, и лекото дращене на миши лапички по бетонния под докато животинките притичваха между укритията си в старата плевня.

— Не спирай сега — прошепна тя и прехапа долната си устна толкова силно, че усети вкуса на собствената си кръв.

Нищо.

— По дяволите, Мери-Тереса... или Маркиз^[3], или както там се наричаш. Кажи ми нещо.

Макар в плевнята да беше ужасно студено, цялото тяло на Маги се обля в ледена пот.

— Мери-Тереса...

— Мамо? — Отвън долетя гласът на Бека. Вратата на плевнята се откряна и лъч от отиващата си вече дневна светлина проряза сумрака в помещението. — Ей, добре ли си?

— Нищо ми няма — насили се да отвърне Маги, изправи се и изтри длани в дънките си. Успя да се усмихне едва-едва с надеждата, че една усмивка ще прикрие поне отчасти изречената лъжа.

Бека, с изпъстреното с лунички лице и огромни очи, които гледаха прекалено сериозно за едно тринадесетгодишно момиче, веднага застана нащрек.

— Какво правиш тук? — Тя посочи директа. — Да не се молиш?

— Не...

— Но ти седеше *на колене*, мамо. Да не би да си получила сърдечен пристъп? Или пък инсулт?

— Просто хранех конете и внезапно... ами прииска ми се да си почина малко. — Маги вътрешно потръпна, защото изречената лъжа беше ужасно нелепа и неубедителна. Но какво друго би могла да каже? Че сестра ѝ, с която не се бе чувала от месеци, най-накрая се бе свързала с нея *чрез телепатия*! Опитът я беше научил, че никой не би ѝ повярвал. Най-малко пък нейната отчуждена и преливаща от враждебност дъщеря.

Бека спря поглед върху празната кутийка от кафе, изтърколила се до един чувал с фураж.

— Да бе, сигурно!

— Наистина. Аз само... е, ако искаш да знаеш истината...

— Това би било приятна изненада.

— Бека! — обвинително започна тя, но веднага млъкна.

Напрежението между двете беше осезаемо. *Майка и дъщеря*. Как допусна да се отчуждят толкова, след като на времето бяха неразделни?

— Аз... — О, господи, как би могла да обясни това — тази връзка между нея и нейната сестра-близначка? Необичайният и странен начин на общуване помежду им, който не практикуваха от години. — Беше... беше само една кратка почивка.

— Кратка почивка? — повтори Ребека и кимна с глава, сякаш бе очаквала точно такъв отговор от майка си, на която не можеше вече да вярва — жената, разрушила живота ѝ със собствените си ръце.

Извърна се настрани, без да направи опит да прикрие гримасата си, съпроводена от изразително завъртане на очите ѝ.

Маги, обхваната от отчайващо безсилие, почувства началото на силно главоболие. Ръцете ѝ се свиха в юмруци. С радост би доверила истината на Бека, но дъщеря ѝ със сигурност щеше да я помисли за откачена. Това се случваше всеки път, когато Маги се опитваше да обясни пред някого странната връзка, съществуваща между нея и Мери-Тереса.

— Да. Почивка. Когато остарееш...

— Ти си само на тридесет и седем, мамо. И все ми повтаряш, че *не си стара*.

Само на тридесет и седем години съм, а понякога имам чувството, че съм на седемдесет.

— Може би трябва да се консултираш с лекар. С *друг* лекар. — Дали не долови и нотки на загриженост под повърхността на саркастичната забележка?

— Може би ще го направя. — Маги се наведе, вдигна кутийката и грабна метлата, висяща на един пирон. — Няма от какво да се притесняваш.

Започна да мете с уверени и спокойни движения, макар че вътрешно продължаваше да трепери. В крайна сметка съществуваше и възможността да не е чула абсолютно нищо. Може би е просто преуморена. Изтощена от преместването и от емоционалната криза, която бе преживяла.

Бека леко повдигна слабиците си раменца. Под торбестия мъхест пуловер и избелелите дънки се очертаваше тяло, загатващо за бъдеща женственост и грациозност.

— Смятам да отида да пояздя.

— Слънцето скоро ще залезе.

— Няма да се бавя. А и от какво толкова се притесняваш?

— Просто се притеснявам, разбра ли?

— Но аз ще взема Джаспър. Самата ти твърдиш, че той е най-надеждният кон, който някога си виждала.

Нямаше смисъл да спори. Беше безполезно. Бека имаше право.

— Само се върни навреме, чу ли? За вечеря. Преди да се мръкне.
— Маги закачи метлата на мястото ѝ и загреба още една кутийка овес.

— Няма кой да ми стори нещо насред този пущинак — заяви Бека и подръпна една юзда. — Това тук не е точно център на цивилизацията и няма нищо общо с живота ни в Калифорния.

— Просто внимавай.

— Винаги внимавам.

— Вземи Баркли със себе си.

— Той и без друго ще тръгне с нас, макар че, мен ако питаш, не е никакво куче пазач.

— Все пак го вземи.

— Добре.

— И изчакай Джаспър да се нахрани.

Бека отново завъртя очи, изпусна дълга и мъченическа въздишка, но все пак се подчини. Преметна юздата върху стената на един от боксовете и дори благоволи да вземе една вила и да нахвърля сено в яслите. Двете работиха известно време в напрегнато мълчание, изпълнено с усещането се между тях, постоянно тлеещо напрежение. Маги трябваше да впрегне цялата си воля, за да съумее да замълчи и да възпре импулса си да изрече нещо критично на дъщеря си. Търпение, повтаряше си тя. Негодуванието ѝ ще намалее. Просто е нужно време. Много време.

Когато Бека се намираше в едно от своите настроения, убедена, че целият свят е срещу нея и вината за това носи единствено майка ѝ, всяка изречена от Маги дума само влошаваше положението. С времето бе разбрала, че е по-добре в такива случаи да държи езика си зад зъбите. Пък и Бека искаше отговори, а какво би могла да ѝ каже Маги в този момент? Чух изразителния глас на леля ти докато хранех животните. Чух го точно тук, в плевнята, отдалечена на стотици, може би дори на хиляди мили от нея. Да, точно така.

След като Джаспър изяде дажбата си, Бека го среса и оседла, преметна юздата през главата му и поведе сивия жребец към корала. Останалите животни от малкото стадо изпръхтяха, спогледаха се и отметнаха глави, сякаш изпитваха безпокойство, затворени в тесния обор. Маги се подпря на рамката на вратата, загледана в Бека, която побърза да се метне на седлото. Подсвирна на Баркли, осиновената от тях немска овчарка, и мина през няколкото порти, водещи към Форест сървис ленд — местност, залесена с дребни храсти, измежду които се извисяваха високи борове. Кучето, с обезобразеното си ляво ухо и

сакат заден крак, я следваше по петите, подскачайки с лекота на трите си крака по сухата земя, оградена на изток от планината Битър рут.

Маги разтърка ръцете си. Днес якето като че ли не можеше да я предпази от студа на приближаващата зима. А може би обхваналият я хлад бе породен от внезапното прозрение за самотата и изолираността, в които живееха двете с Бека. Точно както искаше Маги. Възможно най-далеч от града и всичките ѝ болезнени спомени, свързани с Ел Ей^[4].

Бека се наведе ниско над врата на Джаспър и го пришпори в галоп. Дрипавото куче ги следваше с лекота нагоре към хълмовете, независимо от нараняванията, които бе понесло в неравната битка с едно миещо се мече. *Бека и Баркли*. Две пречупени души, тъжно си помисли Маги, без да обръща внимание на протяжния вой на самотен койот, приютит се нейде в далечината.

Луната, усмихнат и блещукащ млечнобял полумесец, вече бе изгряла на небосклона, при все че слънцето още не бе залязло зад хоризонта на запад, където един свръхзвуков самолет, оставил бяла диря в небето след себе си, бавно чезнеше зад пелената от плавно движещи се облаци. В полята наоколо пасяха говеда — бавно преживяха храната си, махаха с опашки и тромаво трополяха край потока, който разсичаше пасбищата като нож.

Да, тук наистина е спокойно, помисли си тя. И безопасно. Най-близкият им съсед се намираше на половин миля надолу по пътя. Най-близкото градче беше просто една спирка по пътя, в която имаше смесен магазин, пощенски клон и бензиностанция. Според Маги, Сетлърс Ридж, Айдахо, беше най-доброто райско кътче на земята, на което човек би могъл да попадне. Бека обаче бе убедена, че малкото градче е истинско въплъщение на представите ѝ за ада.

Веднага щом Бека се изгуби от погледа ѝ, Маги провери водата в поилките, след което се приближи до задната веранда, за да прибере от простора изсъхналите чаршафи. Беше напъхала две щипки в устата си и нагъваше един от чаршафите, когато телефонът иззвъня.

— Страхотно — промърмори тя, без да изпуска щипките от устата си.

Втори настойчив звън.

— Да, да, идвам... Идвам — недоволно изръмжа Маги, изплю щипките и хвърли чаршафа в панера за дрехи.

Дрън!

Маги влетя с товара си в старата къща, стовари панера на масата, грабна телефонната слушалка и чу свободния сигнал в ухото си.

— Ало? — автоматично изрече тя, след което понечи да затвори телефона, като едновременно с това заизмъква ръка от ръкава на якето си. Кой ли я търсеше? Ако живееше в града, щеше веднага да провери номера, от който ѝ бяха звъннали. *Или пък би могла да си купиш батерия за телефонния секретар. Не се налага да живееш като отшелник.*

Това си бе самата истина. Тя погледна отново телефонната слушалка, след което я остави на мястото ѝ. Значи някой беше звъннал преди малко. И какво от това? Може би беше някой от приятелите на Ребека. Макар че тук не им звъняха често, от време на време все им се обаждаше някой. Маги се опита да убеди сама себе си, че не е нужно да се паникьосва, само защото ѝ се бе сторило, че чува гласа на Мери-Тереса в главата си. *Просто се успокой.*

Истината беше, че от девет месеца Маги се криеше, обърнала гръб на един свят, който твърде често бе наранявал нея и дъщеря ѝ.

Страхливка! Другите хора се справят. Защо ти не можеш?

Като барабанеше с пръсти по карираната покривка, с която бе застлана масата, тя продължи намръщено да се взира в телефона. Дали пропуснатото обаждане не беше от Мери-Тереса? Двете не бяха се чували дълго време. Прекалено дълго...

Тя вдигна слушалката отново и бързо набра номера, не позволявайки на гордостта си да вземе връх. Успя да се свърже веднага и зачака. Едно позвъняване. Две. Три. Щрак.

— Здравейте... — Дрезгавият, жизнерадостен глас на Мери-Тереса извика усмивка на устните на Маги, която нервно стискаше слушалката с дясната си ръка. — Това е телефонният номер на Маркиз. Не мога да се обадя в момента, но ако оставите съобщение след сигнала ще се свържа с вас при първа възможност. Обещавам.

Последва кратък звуков сигнал и Маги се стегна вътрешно, преди да произнесе думите.

— Мери-Тереса, обаждат се Маги. Ако си там, вдигни, моля те... Мери-Тереса?... О, добре, Маркиз, там ли си? — нетърпеливо попита тя, използвайки артистичния псевдоним на сестра си с надеждата, че Мери-Тереса, ако си е у дома, ще се пребори с раздразнението си и ще

вдигне слушалката. Изчака секунда. Две. Нищо. — Виж, аз... ами, получих послание от теб — нали знаеш... от онези, които ми изпращаше на времето. — Огледа стаята, в която се намираше, и се почувства пълна глупачка. Ами ако си беше въобразила всичко? — Всъщност, мисля, че чух нещо и изпитвам нужда да поговоря с теб, така че, моля те, звъни ми. Все още се намирам в ранчото в Айдахо. — Набързо продиктува телефонния си номер, изчака още секунда-две с мимолетната надежда, че сестра ѝ може би я чува, след което въздъхна и затвори телефона. — По дяволите!

Слънцето вече бе залязло и в къщата беше студено, самотно и празно. Маги регулира термостата, след което се приближи до прозореца и се загледа по посока на планината, сякаш с поглед можеше да ускори завръщането на дъщеря си от спотайващите се в мрака сенки. През цялото време обаче в главата ѝ отекваше загадъчното послание на сестра ѝ. Какво точно бе казала Мери-Тереса? *Единствено ти можеш да ми помогнеш. Беше Тейн. Той ми причини това.*

Какво точно ѝ е причинил?

Кой знае... Не беше нещо сериозно. Не би могло да бъде. Не можеше да позволи на развинтеното си въображение да вземе връх над разума. Само защото си изкарваше прехраната с писане на детективски романи и на няколко пъти се бе занимавала с истински криминални случаи, не означаваше, че трябва веднага да заключи, че със сестра ѝ се е случило нещо ужасно.

Без да изпуска часовника от поглед, Маги извади купа със задушено, приготвено от нея преди няколко дни, изсипа я в един тиган и включи печката. Наряза хляб и покри филийките с парченца сирене, възнамерявайки да сложи сандвичите да се пекат веднага щом Бека се върне и прибере Джаспър в обора.

Секундите летяха, а Маги си повтаряше, че не бива да се тревожи. Запали няколко лампи в къщата, изпразни съдомиялната машина, пренебрегвайки напълно компютъра, който я очакваше цял ден с проблясващ на монитора скрийнсейвър, изрисуван с герои от анимационни филмчета. Мисълта да седне да пише в момент като този я привличаше колкото и перспективата да похапне престояла овесена каша.

Ще поработи върху шеста глава след вечеря.

Бека все още я нямаше.

Престани да се тревожиш. Ще се върне. Маги въздъхна, затвори вратата, прибра косата си и я върза на конска опашка. В къщата притъмня още повече и тя запали лампата до входната врата.

Мислите ѝ постоянно се насочваха в забранена посока, следваха мъчителните спомени за Тейн Уокър. Не го бе виждала от години, но вярваше, че той е все така сексапилен и арогантен — самотен каубой от Уайоминг с характерна клатушкаща се походка и лице, прорязано от дълбоки бръчки, които допълнително подсилваха вродената суровост на чертите му. Типичен мъжкар, когото жените трябва да избягват. Мъж, който постоянно си търси белята. Единственият мъж, успял да възпламени кръвта на Маги само с един от своите цинично самоуверени погледи.

— Забрави — промърмори тя.

Сигурно си бе въобразила цялата сцена в обора. Беше ѝ се сторило, че чува гласа на Мери-Тереса, само защото бе изминало твърде дълго време — прекалено много месеци на мълчание без вест от близначката ѝ. Приблжи се до камината и взе от там една стара снимка, поставена в рамка. Снимката бе правена преди повече от десет години, когато Мери-Тереса, превъплътила се просто в Маркиз, по примера на Шер и Мадона, бе на път да започне да води свое собствено токшоу в Денвър. Двете сестри се бяха снимали, опрели гърбове една в друга. Бяха еднояйчни близначки, но всяка бе огледален образ на другата. Мери-Тереса използваше лявата, а Маги — дясната си ръка. Устата на Маги бе леко изкривена нагоре от едната страна; устата на сестра ѝ бе изкривена от другата. Малкото пръстче на дясната ръка на Мери-Тереса бе изкривено навътре. При Маги бе изкривено пръстчето на лявата ѝ ръка.

Маги усети усмивката, заиграла по устните ѝ, и погали с пръст овехтялата фотография. И тя, и Мери-Тереса имаха кестеняви коси, които се къдреха неконтролируемо, само че косата на Мери-Тереса бе осяяна със златисти кичури, които меко падаха край лицето ѝ, докато косата на Маги бе опъната назад във вечната ѝ конска опашка. Мери-Тереса беше облечена в къса, бляскава черна рокля — шита по поръчка от известен моделиер — допълнена от наниз перли, черни чорапи и обувки с осемсантиметров ток. Беше облечена за парти с някои от местните знаменитости.

В същия онзи момент, запечатан на снимката, Маги бе облечена с дънки, гуменки и дебела риза, разкопчаната предница, на която се вееше на вятъра. На единия си хълбок бе подпряла тригодишната Бека. Снимани на фона на заснежените Скалисти планини, които се виждаха в далечината, двете сестри бяха подпрели гърбове и извърнали глави към обектива на фотоапарата. На лицата им грееха широки, самоуверени усмивки, бузите им червенеяха от студа, зелените очи искряха с неукротим пламък върху осеяните им с лунички лица.

Струваше й се, че от онзи щастлив ден са изминали векове.

Цял един живот.

Маги остави снимката на камината сред останалите фотографии, изобразяващи различни периоди от живота ѝ и живота на Бека. Отново погледна навън. Нощта се спускаше бързо, звездите вече блещукаха сред рехавите облаци, затулили отчасти небето.

— Хайде, Бека — притеснено промърмори тя, запали външната лампа и излезе на предната веранда. Мълчаливо се послуша с надеждата да чуе шума от копитата на Джаспър, който галопира по посока на хамбара. Само че не чу нищо, не зърна силуета на сивия кон, препускащ надолу по хълма. Вместо това долови единствено шумоленето на вятъра, който разлюля сухите листа, останали по клоните на дърветата, чу тракането на влака, който се носеше по пътя си някъде в далечината. От близкия хълм отново долетя протяжния вой на койот.

Погледът ѝ обходи хълмовете в далечината.

Воят на койота предизвика далечен, самотен и тъжен отговор, който отекна над смълчаните поля и изпълни душата на Маги с лоши предчувствия. Тя се облегна на перилата на верандата и се опита да намери онова спокойствие, на което се бе надявала, когато нае ранчото в началото на годината.

Всичко е наред; просто отново оставяш въображението ти да вземе връх над здравия разум. Ако беше умно момиче, Маги, веднага щеше да се възползваш от тази възможност — щеше да влезеш вътре, да си налееш чаша кафе и да се заловиш с писане. Имаш да гониш срок, който не е чак толкова далеч в бъдещето.

Тя нервно завъртя брачната халка, която все още носеше на ръката си. Това си беше жива подигравка — нещо, което трябваше да захвърли отдавна, но не можеше. *Не още.*

Обърна се и тъкмо протягаше ръка към входната врата, когато го чу — приглушеното бръмчене на кола постепенно се усили, след което се чу хрущането на чакъла по алеята. Маги се извърна и видя два светли лъча да прорязват тъмнината. Светлината, скривана от времена време от високите дървета край алеята, идваше от фаровете на пикап, който бавно спря недалеч от плевнята. Пикапът ѝ беше непознат — черен, поовехтял, с брезентово покривало.

Зад волана седеше мъж — мъж, който ѝ се стори познат.

— О, боже — прошепна тя.

Не можеше да бъде. Или? Да не би въображението ѝ отново да ѝ играеше номера? Гърлото ѝ пресъхна.

Шофьорът изключи двигателя и отвори вратата.

— Маги?

Би познала този глас навсякъде — дори и след всичките тези години.

Тейн Уокър, огромен като самия живот, излезе от пикапа.

Гърлото ѝ сякаш бе посипано с пясък, а глупавото ѝ сърце заподскача от вълнение.

— Виж ти, виж ти — възкликна тя, заставяйки се да говори с безчувствените си устни.

Той затръшна вратата на пикапа, а Маги се опита да убеди себе си, че вълнението ѝ от появата му е просто прекалено.

Той тръгна към верандата.

На Маги ѝ заприлича на самия дявол. Какъвто си беше в действителност.

Споменът за гласа на Мери-Тереса я споходи отново. *Беше Тейн. Той ми причини това.* Маги преглътна мъчително. Стисна перилата на верандата и си каза, че няма да допусне да бъде запленена от него. Никога вече.

Бавната му, типична за западните щати походка бе изчезнала, заменена от енергични крачки, които бързо прекосяваха застланото с чакъл празно пространство между къщата и обора. Изражението му беше сурово като ветровитите поля на Уайоминг, които на времето бе наричал *свой дом*. Лицето му беше затворено и намръщено, челюстите — здраво стиснати, а очите му, дори и в тъмнината, сякаш пронизваха нейните със студения си блясък.

— Тейн — без усмивка поздрави тя, когато го видя да стои в малкия кръг, очертан от светлината на лампата. — Чудесата нямат край. — Надяваше се по някакъв начин да прикрие факта, че е шокирана от появата му, че сърцето ѝ препуска като обезумяло, а в ума ѝ се въртят десетки въпроси... — Знаеш ли, Уокър, ти си последният човек, когото бих очаквала да видя на прага си.

Той изобщо не се усмихна.

— Предполагам, че езикът ти е все така хаплив, а, Маги?

— Както винаги — излъга тя.

Устните му се разтегнаха в усмивка. Само за миг.

— Значи така ще я караме, а? Ще си разменяме обиди? — След всичките тези години той все още притежаваше способността да я накара да се чувства като глупачка. — Точно в този момент обаче нямам нито времето, нито енергията, нито желанието за това.

— Нито пък аз.

— Е, това е някакво начало.

— Какво правиш тук?

Напрежението му не намаля изобщо. Той се поколеба, само за миг.

— Имам нужда от помощта ти.

— *Моята* помощ? — повтори тя, изпълнена с подозрения. Този мъж носеше единствено неприятности. Научила беше тази болезнена истина преди доста време — той беше последният човек, когото би искала да допусне отново в живота си. — Не мога да си представя защо. — Застави се да запази спокойствие, макар че побърза да поклати глава в знак на отрицание. Това, че си бе въобразила, че чува гласа на Мери-Тереса, не беше основание за паника. Но фактът, че Тейн в момента стоеше пред нея, едва ли беше просто съвпадение. Нали? Пък и тя не беше човек, който вярва в съвпадения. Скръсти ръце пред гърдите си и посрещна погледа на присвитите му очи.

— Знаеш ли, Тейн, ти си дяволски нахален. След всичко, случило се между теб и Мери-Тереса, не зная защо си мислиш, че бих проявила желание да ти помогна.

— Защото, ако си спомням правилно, ти си такъв човек. Би помогнала дори и след всичко случило се.

Тя се вцепени, за момент изпита чувство на вина, пък била тя и безпочвена. Веднага обаче се съвзе — този път нямаше да се хване на

въдицата му. Най-разумно е някои неща да си останат забравени и погребани в миналото. Усмихна се студено.

— Може би трябва да обясниш защо си тук.

— Става дума за Мери-Тереса.

Сърцето ѝ сякаш спря за миг, макар че тя очакваше и донякъде беше подготвена за подобен отговор.

— Не зная как точно да ти го кажа, затова ще карам направо — призна той и потърка с ръка лицето си, което отчаяно се нуждаеше от бръснене. — Подготви се за неприятни новини.

— О, боже...

— Тя изчезна, Маги. Няма я от три дни. Никой не знае къде е, но... — Той погледна към забулените в сенки хълмове, а после дълбоко пое дъх. — Положението изглежда лошо.

— Колко лошо? — Маги стисна перилата за подкрепа и почувства тресчиците, забили се във върховете на пръстите ѝ, които все още не си бе направила труда да извади.

— Много лошо. Надявах се, че може да е тук.

— Не е. — Стомахът ѝ се сви.

— Изненадан съм, че още не са те потърсили от полицията.

Маги почувства някакъв студен и зловещ повей. Кръвта ѝ си смрази.

— Познаваш Мери-Тереса — чу се да казва тя, докато трескаво се мъчеше да отрече очевидното. — Това може да е просто поредният ѝ номер. Не е като да не е бягала и преди.

Очите му потъмняха.

— Този път няма съпруг, от когото да бяга.

— Тейн, за бога, чуй се само! Мери-Тереса е добре. Тя просто се... крие.

— Но не е тук? Не е при теб?

— Не...

Той изглеждаше уморен. Изтощен. Сякаш не беше спал дни наред. И сякаш наистина вярваше, че този път Мери-Тереса се е забъркала в сериозни, ужасни неприятности.

— Има и още — рече той и гласът му, равен и безстрастен, я накара да застане нащрек.

— Още?

— Полицайте и колегите ѝ от телевизионния канал, за който работи, не вярват, че е избягала. Или поне обсъждат и други възможности.

Душата ѝ замръзна от ужас.

— Те подозират, че е била отвлечена или дори нещо по-лошо.

От гърлото ѝ се изтръгна сподавен вик.

— Не...

Той я погледна, а очите му, дори и в сгъстяващия се мрак, проблясваха с опасния син блясък на нощното небе.

— Съжалявам, Маги...

— Виж, Тейн, не желая да те слушам повече. Това са глупости. Това... това... просто не е възможно. Мери-Тереса е добре. Тя е в Денвър и...

— Ходих там. В дома ѝ. Нямаше я. Във вторник си тръгнала с гръм и трясък от студиото, а в петък не се появила на работа и пропуснала среща с новия си агент.

— Нов агент? — повтори Маги. — Вече не е с Мърл?

— О, значи не си чула новината. Мърл Лафайет вече е история. Амброуз Кинг е човекът сега.

— Но тя работи с Мърл години наред...

— Докато не го уволни преди шест месеца. Кинг ѝ обещал нещо. И тя го наела.

— Би могла просто да е заминала извън града. Знаеш я каква е.

Той стисна зъби; мускулите на челюстите му заиграха.

— От полицията ще ти се обадят.

— О, боже! — Тя тръсна глава. — Не! — заяви Маги с новопридобитата решимост. — Грешиш. Сигурно става нещо, но...

— Защо да те лъжа?

Въпросът я смрази. Тя отвори уста да каже нещо, но веднага след това я затвори.

— Защо смяташ, че ще пропътувам целия този път, само за да ти сервирам някоя лъжа?

Нощта се спускаше бързо; главата на Маги пулсираше от болка. Почувства се изолирана от света. И неописуемо самотна и дистанцирана — сякаш наблюдаваше пиеса, в която тя бе едно от главните действащи лица.

— Аз... аз не зная. И преди се е случвало да лъжеш.

— Не и за нещо толкова сериозно.

— Не, но...

Той сграбчи ръката ѝ и я стисна с все сила.

— Не съм дошъл чак до тук, за да си правя шеги с тебе, Маги. Просто си помислих, че би искала да знаеш какво се е случило, да го чуеш от първа ръка. Така че просто ме изслушай.

Той изглеждаше толкова напрегнат, че тя почти му повярва. И тогава дойде истинската болка. Същността на думите му проникна до дълбините на душата ѝ, разкъса сърцето ѝ. Сълзи опариха очите ѝ.

— Не желая да слушам повече!

— Повярвай ми, и аз не желая да го изричам, но, Маги, трябва да ме изслушаш. Един от детективите в Денвър смята, че тя... — Гласът му заглъхна и се възцари мъртва тишина, нарушавана единствено от жалното мучене на теленце, което плачеше за майка си.

— Какво?

Краищата на устните му леко увиснаха надолу.

— Че тя може да е мъртва.

— О, мили боже, не... — Всичко се случваше прекалено бързо. Маги научаваше твърде много неща — твърде много *страховити* неща за ужасно кратко време. Усети горчилката, надигнала се в гърлото ѝ, и си помисли, че току-виж повърнала. Защо? Кое му дава основание да вярва... Опита се да преглътне жлъчката, опарила гърлото ѝ.

— Не зная. Не са намерили тялото ѝ, или поне аз не зная да са го открили, но продължават да търсят.

Сълзите потекоха по лицето ѝ.

— Не ти вярвам, Тейн. Всичко това е пълна лудост. Мери-Тереса е жива, по дяволите! Ако нещо се бе случило с нея, аз щях да разбера. — Посочи с пръст сърцето си. — Щях да го почувствам.

— Как?

— Не зная, но съм сигурна, че щях да усетя нещо.

— Защото двете сте близначки? — Изобщо не си направи труда да прикрие недоверието и скептицизма си.

— Защото... ами да. Да! Двете с нея сме изключително близки.

— Но не сте разговаряли от месеци.

Но тя ми изпрати послание. Преди малко. Тя ми се обади. Маги понечи да изрече думите, но си замълча. Отдавна вече си бе научила урока. Никой не ѝ вярваше. Нито психиатрите, които бе посещавала,

ните родителите ѝ, които вече бяха покойници. Най-малко пък Тейн Уокър, първата ѝ любов и бивш съпруг на сестра ѝ. Маги рязко се изправи, отказвайки да бъде пречупена или разколебана.

— Просто щях да разбера. Не ме карай да ти го обяснявам.

Той се поколеба, а след това вдигна ръце и отметна назад косата, паднала на очите му.

— Има ли още нещо? — попита Маги, твърдо решена да не позволи на този мъж да я изплаши с ужасните си твърдения.

— О, да...

Стомахът ѝ отново се сви.

— Още предположения и догадки?

— Може би. — Той изкачи стъпалата към верандата. — Както вече ти казах, може би ще имам нужда от помощта ти.

— Ти?

— Детективът, който работи по случая — казва се Хендерсън — като че ли вярва, че аз имам нещо общо с изчезването на Мери-Тереса, известна още като Маркиз.

— Ти? Но защо...

Силен лай оповести появата на Баркли. Като подскачаше бързо на трите си крака, овчарското куче прекоси двора и се втурна нагоре по стълбите. Козината на врата му настръхна, той злобно оголи огромните си кучешки зъби и, присвил назад разкъсаното си и обезобразено ухо, наведе глава, за да подуши натрапника. Изръмжа заплашително, оголи още повече зъби и прикова поглед в Тейн.

— Къде е Бека? — попита Маги, сякаш кучето би могло да ѝ отговори. Мислите за сестра ѝ отстъпиха на заден план. Сърцето ѝ отново започна да бие като обезумяло. Обходи с очи заобикалящия ги мрак, търсейки дъщеря си.

Баркли продължаваше да ръмжи и да лае.

— Какво? — попита Тейн, а след това изкомандва кучето да млъкне. Баркли отстъпи назад, скри се под ръждясалата люлка на верандата, откъдето продължи да гледа злобно и да ръмжи.

Маги, със сковано от страх сърце, слезе по стълбите и се запъти към корала, от който започваше пътеката, по която бе поела Бека. Не сваляше очи от потъналите в мрак поля.

— Бека. Излезе да паязди преди около час. Баркли беше с нея...

— Маги продължи да напруга зрението си с надеждата да зърне коня и

ездачката му. Видя само няколко говеда, тъмните сенки на които се движеха по тревата. Защо кучето се върна само? Тялото ѝ настръхна от ужас. — Надявам се, че нищо не се е случило...

Звън!

Пронизителният телефонен звън долетя от отворената врата на къщата.

Неописуем ужас скова душата ѝ. Тя рязко се обърна, притича през двора и изкачи стълбите на бегом. Мина край Тейн, влезе през летящата врата, прекоси всекидневната и сграби слушалката.

— Ало?

Летящата врата се затвори с трясък и Тейн, охраняван от ръмжащото куче, впери поглед през мрежата.

— Госпожа Макрий? Маргарет Елизабет Рейли Макрий?

Сърцето ѝ биеше като обезумяло.

— На телефона — изрече тя, приковала поглед в Тейн. Сърцето ѝ се вледени от обхваналия я ужасен страх.

— Обажда се детектив Хендерсен от полицията в Денвър.

Коленете ѝ се подкосиха и тя клекна до стената.

— Да?

— Мери-Тереса Джилет, известна под името Маркиз, ваша сестра ли е?

Маги започна да трепери. Кръвта ѝ сякаш се вледени. Прехапа устни и, загледана в лицето на Тейн, което се виждаше през мрежата на вратата, кимна бавно, като че ли детективът можеше да я види.

— Да — прошепна тя. Сърцето ѝ пропусна един такт. Искеше ѝ се да умре.

Гърлото ѝ се сви, задавено от сълзи.

— Боя се, че имам лоши новини за вас, госпожо Макрий — мрачно заяви Хендерсън. Главата на Маги пулсираше от болка, пръстите ѝ силно стиснаха слушалката. — Става въпрос за сестра ви...

---

[1] Кафе, произведено от „Дженерал фууд корпорейшън“, известно с рекламния си слоган „Хубаво до последната капка“. — Б.пр.

↑

[2] Температурата е по Фаренхайт. — Б.пр. ↑

[3] На английски език името означава „маркиза“. — Б.пр. ↑

[4] Лос Анджелис. — Б.ред. ↑

2.

Маги бавно остави слушалката и навлажни с език пресъхналите си устни. Не можеше да диша, не можеше да разсъждава. Хиляди мисли се блъскаха в главата ѝ, милиони отрицания се опитваха да заглушат страха ѝ.

— Беше детектив Хендерсън — монотонно изрече тя. Главата ѝ се цепеше, целият ѝ свят изведнъж бе започнал да се разпада.

По време на краткия разговор, проведен от Маги, Тейн бе влязъл в къщата и сега стоеше до вратата с присвити очи и напрегнато изражение.

— И аз така си помислих.

— Този детектив Хендерсън... Ти... познаваш ли го?

— Срещали сме се. — Тейн разтри врата си и въздъхна. — Като хрътка е, когато се захване с нещо. Ползва се с добра репутация.

— А ние искаме точно това, нали? — попита тя и го погледна право в очите.

Той ѝ отвърна с безизразен поглед, който не издаваше нищо.

— Да.

Все още неспособна да повярва напълно, Маги се отпусна на един стол и подпря челото си с ръка. Имаше чувството, че цял тон тухли се е стоварил изневиделица отгоре ѝ, натиквайки я в емоционалната бездна, в която бе пропадала и друг път — бездната, от която отчаяно се опитваше да избяга.

— Прав си — призна тя и шокът постепенно отстъпи място на болката. — Хендерсън наистина смята, че Мери-Тереса може да е мъртва. — Ужасните думи отекнаха болезнено в сърцето ѝ и извикаха в очите ѝ сълзите, с които тя така упорито се бореше. — Не мога да повярвам — призна Маги и мълчаливо поклати глава, опитвайки се да отрече очевидното. — Просто не мога да повярвам.

— Никой не знае със сигурност какво ѝ се е случило. — Тейн огледа набързо малката, уютна стая, след което се доближи до камината, иззидана с речни камъни, и разгледа снимките, които събираха прах върху нея. — Възможно е все още да е жива.

— *Трябва да е жива.* — Маги не можеше да повярва, че Мери-Тереса може вече да не е между живите.

— Какво точно ти каза Хендерсън?

— Не много. — *Почти нищо.* Схематичните и бегли обяснения на Хендерсън по-скоро повдигаха нови въпроси, без да отговарят на старите. — Каза само, че секретарката ѝ, Ивлин... О, наистина съм ужасно разстроена, щом не мога да си спомня фамилията на Ивлин.

— Лоурънс.

— Точно така — потвърди Маги, леко обезпокоена от факта, че Тейн знае толкова много подробности за живота на жената, с която бе разведен от години. — Та Ивлин се опитала да се свърже с Мери-Тереса и не могла. Освен това, доколкото разбрах, някой от телевизионното студио също се обадил в полицията. Полицайте, заедно с представител на студиото, струва ми се, отишли до дома ѝ и влезли вътре. Мери-Тереса не си била у дома. Една от колите ѝ също липсвала.

— На теб никой ли не ти се обади?

— Не — отрицателно поклати глава Маги.

— Не мислиш ли, че това е странно?

— Да — отвърна тя и се облегна назад. — Миналия уикенд обаче двете с Бека ходихме в „Cobur of Alette“ и ако ни е търсил някой, няма как да разбере, защото телефонният ми секретар не е включен.

Той я изгледа изпитателно.

— И защо?

— Това е дълга история — заяви тя, заобикаляйки отговора. Достатъчно лошо беше, че присъствието на Тейн я изнервя, пък и цялата неочаквана ситуация я караше да се съмнява каква част от случващото се е истина и каква част бе просто плод на въображението ѝ. — Преместих се тук, за да избягам от постоянния хаос и неспирната надпревара и забързаност в града — призна тя, омеквайки съвсем малко. Никога не би ѝ хрумнало, че би могла да сподели тайните си с Тейн Уокър — единственият мъж, който преди години открадна сърцето ѝ и безсърдечно го разби на милион парченца. Колкото по-малко знаеше за личния ѝ живот този мъж, толкова по-добре.

Той вдигна вежди въпросително.

— На мен ми се струва, че телефонният секретар значително би улеснил живота ти.

— В определени случаи вероятно е точно така.

— В повечето случаи. — Той взе една от последните снимки на Бека и внимателно я разгледа — училищна фотография, на която се виждаха едричките зъби на Бека, тъмната коса, която трудно можеше да бъде укротена, и очите ѝ, блеснали от зеления пламък, който тлееше и в погледа на Маги.

— Дъщеря ти?

— Да. — Нямаше смисъл да лъже. — На тринадесет години е.

— Хубава е — заяви той и хвърли един поглед към Маги. — Прилича на майка си.

Маги нямаше никакво намерение да се хваща на тази въдица. Не и отново. Та тя приближаваше четиридесетте, за бога! Не беше вече наивна седемнадесетгодишна хлапачка.

— Хората казват, че е взела и характера ми.

Краищата на устните му едва-едва потрепнаха нагоре.

— Изпитвам дълбоко съжаление към всеки, застанал на пътя ѝ.

— За жалост това обикновено съм аз.

— Предполагам, че се справяш без проблем.

— През повечето време. — Маги погледна часовника си, после нервно прехапа устни и се изправи. — Трябваше вече да се е прибрала. — Приближи се до големия прозорец и запали лампата, монтирана на висок стълб близо до обора. Насипаният с чакъл двор се обля в ослепително синя светлина.

— Къде е тя?

— Отиде да язди. Нагоре по хълма. — Маги скръсти ръце и се загледа през прозореца. — Когато тръгна, навън беше още светло. Надявах се да се върне до това време. — Разтревожена до смърт заради Мери-Тереса, Маги започна да се измъчва и от все по-силно безпокойство за дъщеря си. Отвори вратата и излезе на верандата, като непрекъснато си повтаряше, че трябва да се успокои и да укроти сърцето си. Твърде много неща се случваха едновременно. Не стига, че отново ѝ се налагаше да се разправя с Тейн, който продължаваше да е все така първичен и непочтителен, не стига, че Мери-Тереса бе изчезнала, ами като капак на всичко трябваше да се притеснява и за Бека.

Чу, че Тейн я последва на верандата, долови присъствието му непосредствено зад себе си, почувства топлината и грубата

мъжественост, които излъчваше. Хайде, Бека, помисли си тя, молейки се дъщеря ѝ да се върне.

Температурата се бе понижила рязко с падането на нощта. Зимата вече беше на път, прогонвайки и последните топли дни на късната есен.

— Изобщо не трябваше да я пускам — заяви Маги, колкото на себе си, толкова и на Тейн.

Баркли изведнъж изръмжа ниско и заплашително, приковал очи върху непознатия, осмелил се да нахлуе във владенията му.

— Всичко ще бъде наред.

— И откъде си толкова сигурен? — Маги рязко се обърна, поддала се на присъщата си избухливост. Тейн беше застанал толкова близо, че едва не се блъсна в него. Отстъпи крачка назад и го изглежда язвително. — Не знаеш абсолютно нищо нито за Бека, нито за местността, нито пък за коня ѝ. Нищо не знаеш! Най-неочаквано се появяваш на прага ми с ужасни новини, а след това... след това... се мотаеш наоколо и ми сервираш баналности за безопасността на дъщеря ми. — Съзнаваше, че крещи без повод, че отново дава воля на острия си език, но нервите ѝ бяха опънати до скъсване и в момент като този просто не можеше да разчита на здравия си разум.

Тейн повдигна подигравателно едната си вежда и тя прехапа език. Беше изнервена. Притеснена. А присъствието му в дома ѝ изобщо не ѝ помагаше. И до ден-дневен си спомняше с най-големи подробности прегръдките му, силата на ръцете му, заякнали от тежката работа в ранчото, допирът на бедрата му и ужасната самота на дните, последвали измяната му.

Той я изглежда изпитателно, приковал поглед върху лицето ѝ, и Маги като че ли отведнъж остана без дъх.

— Права си — съгласи се Тейн. — Не зная нищо за теб и детето ти.

Маги долови звука на приближаващи се копита.

— Слава богу! — Слезе по стълбите в мига, в който Джаспър влетя, препускайки в галоп, през отворената порта в другия край на корала. Сивата му козина блестеше на лунната светлина.

Сърцето на Маги се преобърна.

Всичките ѝ страхове се върнаха.

Жребецът беше без ездач. Седлото все още беше на гърба му, стремената висяха свободно на хълбоците му, а юздата се влачеше и танцуваше по пътя. Конят рязко спря и се изправи на задните си крака. Маги вече тичаше през двора към корала. С обезумели очи и запенена уста, с окъпано в пот тяло, жребецът неспокойно лудуваше в ограденото пространство.

— Предполагам, че това е нейният кон. — Тейн тичаше непосредствено зад нея.

— Правилно предполагаш — съгласи се Маги, сграбчи юздите, чудейки се какво да предприеме от тук нататък. Силен страх разяждаше душата ѝ, но тя продължаваше да си повтаря, че не бива да се паникьосва. Искаше ѝ се да повярва на увереността, с която Тейн ѝ бе заявил, че с дъщеря ѝ всичко ще бъде наред. — Нещо се е случило. Трябва да отида да я намеря. — Погледна към хълмовете, потънали в мрак. Умът ѝ работеше на бързи обороти.

— Ще ти помогна.

— Не си длъжен да...

— Маги, престани! — Тейн я сграбчи за раменете с твърдите си и силни ръце.

— Но...

— Казах, че ще ти помогна — повтори той и я разтърси едва-едва, сякаш за да проясни главата ѝ. — Може да имаш нужда от мен.

И това беше самата истина. Още повече, че безопасността на Бека беше заложена на карта. Нищо друго нямаше значение.

— Прав си. Аз... имам фенери в къщата.

— Вземи ги. — Той присви очи и се вгледа в заобикалящия ги мрак. — Вземи и клетъчен телефон, ако имаш.

— Клетъчен телефон?

— В случай, че се наложи да се обадим за помощ.

— О! — Не можеше да си позволи да мисли по този начин, не можеше да повярва, че Бека би могла да е сериозно ранена. Не още. — Нямам клетъчен телефон, а и те не работят добре в този район.

— Аз имам в пикапа. Ще го взема.

Тя не го изчака. Докато Тейн крачеше към пикапа, Маги се втурна към къщата, грабна два прожектора, резервни батерии, няколко одеяла, якето си и аптекката за първа помощ. Долови мирис на изгоряло и си спомни за задушеното. Мина край печката и изключи

всички котлони. Разрови се из шкафа и откри един стар термос, изплакна го и го напълни със студена вода. Не искаше да повярва, че Бека би могла да е ранена, но се налагаше да мисли практично и разумно. Очевидно имаше някаква причина, поради която Бека не беше на гърба на коня си при завръщането му у дома.

И по всяка вероятност случилото се едва ли бе по желание на Бека.

Маги изтича от къщата, понесла товара си. Усещаше силните удари на сърцето си. Имаше чувството, че то се е преместило и бие чак в гърлото ѝ.

Джаспър, освободен от юздата, беше завързан за оградата и изглеждаше сравнително спокоен.

Маги се затича през двора.

Бледа светлина струеше през прозорчето на обора. Маги зърна Тейн да оседлава два коня — петнист жребец на име Диаболо и един жълтеникав кон, наречен Сендмън. Тя бутна с рамо вратата на обора, откачи от закачалката на стената стара кожена чанта и я натъпка с нещата, които се надяваше да не ѝ потрябват.

— Ето. — Подаде единия прожектор на Тейн.

— Благодаря. — Той го взе и за миг докосна пръстите ѝ със своите. — Всичко ще бъде наред.

— Зная. — Но *не знаеше*. Прехапа устни и се приближи до жребеца. С опитни пръсти нагласи седлото на жълтеникавия кон. В ума ѝ се въртяха всевъзможни ужасии — представяше си Бека сам-самичка, ранена, кървяща и бледа, уплашена от непрогледната нощ. Продължи да работи механично — скъси стремената, закрепил кожената чанта на седлото. — Ще тръгнем нагоре към билото — рече тя и оправи единия ъгъл на седлото на Сендмън. — Там... там е любимото място за езда на Бека. Ако не е там, ще тръгнем по старата пътека, която криволичи успоредно на потока. Може да е спряла да пие вода и да почине малко или... или кой знае? Ако и там няма следа от нея, ще се насочим на север и ако я няма и там... — *О, боже, трябва да е там, трябва да...*

— Маги! — Тейн рязко се обърна и сграбчи за раменете. Пръстите му се забиха в плътта ѝ, топлият му дъх опари врата ѝ. — Намали малко темпото, моля те! Така ще се побъркаш.

Думите заседнаха в гърлото ѝ. Затвори за миг очи, опитвайки се да прогони ужасяващите картини, които се лутаха в главата ѝ. Пое дълбоко въздух и някак си успя да се овладее и да възвърне самообладанието си. Тейн имаше право. Тя кимна и почувства как ръцете му се преместиха. Той бавно я завъртя с лице към себе си.

Когато най-сетне вдигна очи, за да го погледне, Маги видя изсеченото му лице, което изглеждаше напрегнато и изпито. Беше толкова близо до него, че различаваше порите по кожата му, виждаше загрижеността в очите му, които се взираха в нейните и сякаш се опитваха да достигнат до най-съкровениите кътчета на душата ѝ.

— Ще я намерим — обеща ѝ той. Очите ѝ се напълниха със сълзи. — Не си причинявай това.

Сендмън изпръхтя.

— Разбира се, че ще... — Тя преглътна мъчително. Гърлото ѝ дращеше от болка, дробовете ѝ сякаш бяха останали без въздух.

Тейн я разтърси внимателно.

— Казах, че ще я намерим. — Изглежда я продължително. Погледът му беше сериозен. — Вярваш ли ми?

Тя не отговори.

Пръстите му се забиха по-дълбоко в плътта ѝ.

— Вярваш ли ми?

— Да.

— Добре. — Той леко разхлаби хватката си, макар да не изглеждаше убеден в искреността ѝ. — Хайде да тръгваме. Ти ще водиш.

— Да, зная.

— Гледай да не ме изгубиш. — Той я пусна и тя едва не падна назад. Думите, изречени толкова нежно, я върнаха назад във времето, когато бе готова на всичко да го чуе да ѝ говори по този начин.

— Аз... няма — промълви тя. Веднага след това се овладя, обуздавайки неканените си мисли. Леко се изкашля, сграбчи юздите на жълтеникавия кон и, твърдо решена да не се размеква повече, го изведе от обора. Въпреки лампата, която светеше на двора, нощта изглеждаше още по-тъмна, а във въздуха се усещаше хапещият хлад на приближаващата зима. Луната бе полузакрита от тъмните облаци.

Маги изсвири на Баркли, метна се на седлото, обърна коня по посока на вятъра и заби пети в хълбоците му.

— Да тръгваме — рече тя и жребецът хукна напред. Изпод копитата му се разхвърчаха камъчета и пръст. Бързо излязоха през портата, прекосиха най-близкото пасбище и се насочиха към необятната планинска местност, собственост на правителството.

— Бека! — извика Маги.

Студеният вятър я блъсна в лицето и развя кичурите коса, измъкнали се от конската ѝ опашка.

— Бека! — С лявата ръка стискаше юздите, а с дясната държеше прожектора и осветяваше местността пред себе си. Баркли, изплезил език, тичаше редом с коня. Липсващият крак очевидно не му пречеше.

Тейн препускаше непосредствено зад нея и осветяваше с фенера си туфите буренаци, тревата и изсъхналите диви цветя, с които бе осеяна местността, през която минаваха.

Маги, напрегнала слуха си до крайност, непрекъснато се питаше дали ще успеят да намерят дъщеря ѝ. Единственото, което чуваше обаче, бе накъсаното дишане на конете и тропота на копитата им. Планините в тази част на Айдахо представляваха стръмни и отвесни зъбери, спускащи се зловещо към дълбоки пропасти, тъмни и опасни като заобикалящата ги нощ.

Не се предавай, повтаряше си наум Маги. Бека е умно момиче. Дори и да е ранена, ще съумее да измисли нещо. Освен ако не е в безсъзнание.

Или още по-лошо.

Не! Не! Не! Страхът сякаш яздеше на седлото редом с нея, но тя се опитваше да отхвърли най-ужасните си страхове, да изтласка от мислите си най-страховитите, кървави сцени, които заплашваха да я парализират от ужас.

Моля те, господи, запази Бека. Закрилай я. Тя е само едно дете. Моего детенце.

— Бека! — извика отново Маги, стиснала юздата с всичка сила.
— Бека! Чуваш ли ме?

Отговори, миличка, моля те, отговори ми. Дефилето, през което лъкатушеше потокът — тъмна, виеща се сред бездната пропаст — изведнъж изникна пред тях, разсичайки полята, окъпани от лунната светлина. Маги сръга с колене жълтеникавия кон, наклони се ниско и го пришпори напред. Сендмън вирна глава и се понесе в нетърпелив галоп. Крачките му станаха по-дълги и по-бързи.

Привела глава ниско над врата му, Маги почувства, че конят се готви за скок. Двата заедно прелетяха над плиткия поток, който разсичаше местността.

Конят се приземи тежко и костите ѝ сякаш се раздрънчаха от удара. Животното наруши за миг ритъма си, изпръхтя, изкачи се нагоре по склона. Възвърна равновесието си и отново полетя напред, отнасяйки Маги към тъмните склонове, в подножието на които растяха самотни борове и лиственици, извисили се като стражи в началото на клисурата.

— Внимавай! — извика Тейн непосредствено зад нея, когато я видя да осветява с прожектора си пътеката, започваща от близкия храсталак.

— Винаги внимавам — тихичко промърмори тя. Последното нещо, което я интересуваше в момента, беше собствената ѝ безопасност. Конят обаче сам намали скоростта и пое по пътеката, докато Маги размекваше фенера над главата му и осветяваше със самотния му лъч изникналия пред тях хълм, залесен с храсталаци и дебели дървета, които се открояваха едва-едва на бледата светлина.

— Бека! — изкрещя Маги, а след това прошепна: *Моля те, моля те, трябва да си добре.*

— Бека! — Гласът на Тейн отекна из хълмовете и за секунда Маги изпита признателност за силата и подкрепата му. Мислено му благодари за това, че не е сама и има на кого да се опре.

Никога, Маги! Не можеш да разчиташ на този мъж, никога не можеш да му се довериш! Спомни си какво ви причини — на теб и на Мери-Тереса. Спомни си, за бога, защо е тук! Защото е в беда. Защото по някакъв начин е замесен в изчезването на Мери-Тереса. Сърцето ѝ отново се сви от болка, в главата ѝ нахлуха опасения. Точно в този момент не можеше да се тревожи за Тейн. Можеше единствено да се възползва от помощта, която ѝ предлагаше. След като намерят Бека... ако я намерят... Не! Когато намерят дъщеря ѝ, Маги ще се справи и с Тейн.

Конят ѝ вече се потеше обилно, борейки се със стръмната пътека. Светлината на прожектора започна да отслабва. Маги крещя докато пресипна; викаше с пълно гърло, отказвайки да отстъпи пред смразяващия страх, че никога повече няма да види дъщеря си. Тъмните

планински върхове се извисяваха над нея, от двете страни на тясната пътека зееха дълбоки каньони.

Маги си представи дъщеря си като новородено бебе, дошло на белия свят с пронизителен рев и зачервено от усилието личице. После си спомни партито по случай втория ѝ рожден ден, видя я как щастливо пъха двете си пълнички ръчички в тортата, видя Мери-Тереса да се смее и да флиртува безсрамно с Дийн.

— Мамо! Тук съм! — Гласчето беше слабо. Едва доловимо.

— Бека! — Маги рязко спря с разтуптяно сърце. Очите ѝ се напълниха със сълзи на облекчение. Тя се изправи на стремената, вдигна прожектора високо и описа широка дъга със светлия му лъч. — Къде си? — По дяволите, нищо не се виждаше.

— Мамо! Помогни ми.

Тейн спря до нея и, присвил очи, се вгледа в тъмнината. След това насочи лъча на фенера си към ниските храсталаци пред тях.

— Бека, не те виждам — извика Маги.

— Тук съм, до изгорялото дърво...

Ориентирайки се по гласа ѝ, Тейн насочи лъча на прожектора към нащърбения дънер на бор, намиращ се на около двадесетина метра встрани от пътеката. Огромното някога дърво очевидно е било улучено от светкавица, която го бе превърнала в черен, полуизгорял пън. Бека седеше точно там, опряла гръб в черната му кора. Лицето ѝ беше бледо и изпито, тъмната коса падаше над очите ѝ, но едната ѝ ръка бе вдигната високо във въздуха, за да привлече вниманието на Маги.

Преизпълнена с облекчение, тласкана от прилив на адреналин, Маги скочи от седлото и притича късото разстояние с разтрепераните си крака, които сякаш всеки момент щяха да се подгънат под тежестта ѝ.

— О, боже, Бека, какво се случи? Ранена ли си? — Тя коленичи до Бека, благодарна, че детенцето ѝ е живо и здраво.

— Проклетият Джаспър ме хвърли. — Очите на Бека гледаха сърдито. Ядно сключените ѝ вежди образуваха права линия. Обхваналият я гняв обаче не можеше да прикрие напълно спотайващия се в душата ѝ ужас, а следите от сълзи по бузите ѝ издаваха истинските ѝ чувства. Зъбите ѝ тракаха и тя цялата се тресеше от студ. — Той пощръкля без причина. Без каквато и да е причина.

— Ти добре ли си? — попита Маги, забелязала охлузените места и синините по бузите и лактите на Бека. Тейн, който продължаваше да държи прожектора така, че да осветява района около Бека, се приближи, без да слиза от коня.

— Да... Не... ударих си глезена.

— Дай да видя. — Маги внимателно свали ботуша на Бека. Дъщеря ѝ извика от болка и прехапа устни. Десният ѝ глезен бе започнал да се подува.

— Не зная какво му стана на Джаспър — сърдито изръмжа Бека. — Надявам се да се изгуби в гората и да стане храна за койотите.

— Много лошо, че искаш това — отбеляза Маги и се усмихна едва-едва. — Той вече си е у дома.

— Жалко! — Бека подсмръкна, сърдита на коня, на майка си и на целия свят. — Ако бях на твое място, щях да го продам, за да направят от него кучешка храна.

— Ще си помисля по въпроса — обеща Маги, макар да нямаше никакво намерение да прави нещо подобно. Не беше в настроение за нови спорове, а Бека изглеждаше повече ядосана, отколкото ударена. И слава богу!

— Кой е той? — попита Бека, засенчила очите си с ръка. Сбръчка нос и погледна Тейн, който слезе от коня и се присегна за кожената чанта.

— Той е... — Как би могла да ѝ обясни? И защо? — Той е приятел — заяви Маги и езикът ѝ едва не се заплете от изречената лъжа. Погледна през рамо към мъжа, предизвикал объркването у дъщеря ѝ, и за част от секундата гърлото ѝ пресъхна при вида му. Беше висок мъж и, застанал там с юздите в ръка, представляваше внушителна гледка. Широките му рамене изпъваха якето до скъсване, но талията и ханшът му бяха достатъчно стегнати и стройни, за да си позволи да обуе тесните, износени дънки, които прилепваха към краката му като втора кожа. Цялото му същество излъчваше сексуална чувственост, но той се държеше така, сякаш няма и най-малка представа за въздействието, което оказва на хората около себе си.

Не че на Маги ѝ пукаше. Вече не.

— Бека, това е Тейн Уокър.

— О! — Тя прикова поглед върху него. — Тейн? Не беше ли...

— Съпруг на леля ти — намеси се той. — Преди много време. Приятно ми е да се запознаем. — Подаде едно одеяло на Маги.

— Да, точно така. И на мен ми е приятно — изрече Бека, но гласът ѝ не прозвуча съвсем искрено.

— Дай сега да те огледам — предложи Маги. Пренебрегнала напълно Тейн, тя наметна одеялото около раменете на Бека, а след това внимателно докосна глезена ѝ.

— Оох! Внимавай! — Бека рязко си пое дъх. В клоните на един от високите борове, извисили се около тях, се обади бухал. — За бога, мамо!

— Просто се опитвам да помогна.

— Като ме убиеш ли? — сопна се Бека.

Маги се дръпна назад и седна на петите си, повтаряйки си, че лошото настроение на Бека е добър признак. Щом беше така ядосана, значи не я болеше чак толкова много.

— Знаеш, че никога не бих ти причинила болка нарочно, миличка.

— Да, да. Знам... — Бека се усмихна несигурно, но само след миг от усмивката не остана и следа.

Тейн се наведе напред и коленичи редом с майката и дъщерята. Прикова върху Бека изпитателния си поглед и попита:

— Мислиш ли, че ще можеш да яздиш?

Бека кимна бавно в отговор и внимателно го измери с поглед.

— Вероятно.

— Добре. — Подпря се на коляно и я инструктира да го прегърне през врата. Когато Бека се подчини, Тейн пхна едната си ръка под свитите ѝ колене, а с другата подпря гърба ѝ. — Дръж се.

С лекота повдигна дъщеря ѝ от земята и я понесе, както си беше увита с одеялото, към петнистия жребец. Онази част от Маги, която не желаше да има нищо общо с Тейн, едва не възрази на тази близост с дъщеря ѝ — Тейн докосваше Бека и това я изнервяше до крайност, — но тя прехапа език и мълчаливо си напомни, че независимо от мотивите, накарали го да дойде в Айдахо, той все пак ѝ бе помогнал да намери Бека. Факт, който означаваше много за нея.

Тейн помогна на Бека да седне на гърба на петнистия жребец. През цялото време се отнасяше към нея с нежност, на каквата Маги не мислеше, че е способен. Бека се опита да се настани по-удобно на

седлото и проплака от болка. После рязко си пое дъх. Баркли, скрит в сенките, изръмжа, а конете се разшаваха неспокойно.

— Добре ли е така? — попита Тейн, когато тя най-последно се настани.

— Така... мисля. — Лицето ѝ обаче беше призрачно бледо.

— Добре. Хвани се за издадената част на седлото. — Той постави ръцете ѝ върху кожената издатина. — Искam веднага да ми кажеш, ако почувстваш, че ти си вие свят. Не ми се ще да паднеш от коня.

— Няма. — Тя смело отметна назад косата, паднала върху очите ѝ.

— Бека, сигурна ли си, че можеш да се справиш? — попита Маги.

— Трябва да се справя. — Тя леко изпъчи слабиците си раменца.

Тейн потупа с ръка дебелия врат на коня, след което погледна нагоре към дъщерята на Маги.

— Ако почувстваш нужда от почивка, само ми кажи.

— Добре — обеща Бека.

— Надявам се, че наистина ще го направиш. — Осветявайки с прожектора пътя пред себе си, Тейн поведе петнистия жребец надолу по хълма. Маги, възседнала жълтеникавия кон, тръгна бавно зад тях и мълчаливо отправи благодарствена молитва към бог, който бе запазил живота на дъщеря ѝ.

Това, че Тейн Уокър отново бе въввлечен в живота ѝ, не беше чак толкова важно.

Или поне така ѝ се искаше да вярва.

— Ще се оправи. — Лекарката, дребничка жена, облечена с бяла престилка, която ѝ беше с поне три номера по-голяма, и с табелка, на която пишеше: „Пени Кренстън, доктор по медицина“, погледна Маги над очилата си, които сякаш всеки момент щяха да се изплъзнат надолу по късия ѝ прав нос. — Глезенът е изкълчен, но рентгеновите снимки показват, че състоянието му не е чак толкова тревожно. Не се вижда нищо счупено. Въпреки това, за да сме напълно сигурни, ще ви

изпратя за консултация при специалист. В случай че съм пропуснала нещо.

— Благодаря! — Маги изпита огромно облекчение. Беше шофирала повече от част до денонощната клиника в Люистън, където установиха, че, като се изключат синините и ожулванията, както и сериозно пострадалата гордост на Бека, дъщеря ѝ всъщност нямаше сериозни наранявания. На ярката светлина на силните флуоресцентни лампи, монтирани на тавана на помещението, Бека изглеждаше съвсем мъничка и бледа. Очите ѝ бяха широко отворени, а по цялото ѝ тяло червенееха драскотини, които обаче не изглеждаха много дълбоки. Вече бяха измили мръсотията от лицето и ръцете ѝ и, като се изключи подутината около глезена ѝ, тя изглеждаше съвсем добре.

Доктор Кренстън отново насочи поглед към пациентката си.

— Няколко дни, а може би дори седмица-две, ще се наложи да използваш патерици. Ще си помагаш с тях докато болката отшуми. Ще ти изпиша и обезболяващи, които ще взимаш през първите няколко дни. Искам да си почиваш, да държиш крака си вдигнат високо и да го налагаш с лед в продължение на четиридесет и осем часа.

— Значи никакво училище, така ли? — нетърпеливо попита Бека.

— Ами-и-и... Струва ми, че ще можеш да се върнеш в клас. Може би не през първите няколко дни, но след това ще можеш да посещаваш учебните занятия без проблем. — Тя намигна на Бека, която изразително завъртя очи и, с помощта на Маги, доуцука до стария джип, станал една от причините за постоянното раздразнение на Бека, която за нищо на света не можеше да проумее защо трябваше да заменят чудесното си беемве с това разнебитено и очукано возило с четири скорости и ударен десен калник. Но пък Бека, така или иначе, не би могла да разбере разликата между една луксозна кола, купена на лизинг, и един напълно изплатен джип, пък бил той и малко поочукан.

Веднага щом влязоха в джипа, Бека свали седалката си назад, облегна се и затвори очи.

— Как така този тип Тейн изведнъж се озова у дома? — попита тя.

Маги изкара колата от паркинга и пое на изток. Наближаваше полунощ, небето бе забулено от облаци, които скриваха напълно

звездите и луната. Светлините на Люистън бавно избледнях в далечината зад тях и тъмната нощ ги обгърна отвсякъде.

Маги се заигра с радиото и спря едва когато попадна на някаква кънтри станция, по която звучеше песен на Гарт Брукс.

— Тейн е тук, защото леля ти Мери май има някакви неприятности — каза Маги. Не желаше да навлиза в повече подробности докато не научи със сигурност какво точно се е случило с Мери-Тереса.

— Искаш да кажеш *Маркиз* — поправи я Бека, а в гласа ѝ се прокраднаха нотки на неодобрение.

— За мен тя все още е Мери-Тереса и винаги ще си остане така.

— Тя смени името си преди доста години. — Без да вдига глава от седалката, Бека се извърна и погледна майка си. — Най-малкото, което можеш да направиш, е да уважиш решението ѝ.

Маги бе твърдо решена да не позволи на Маги да я въвлече в поредния спор.

— Старите навици трудно се променят.

— Не и ако положиш усилие, мамо.

— Хайде стига! Забрави за това.

— И какво не е наред с *Маркиз*?

— Не зная — призна си честно Маги. — Превключи на по-ниска предавка, за да вземе един остър завой и зърна задните стопове на някаква кола, която се движеше далеч пред тях. — Изчезнала е.

— И какво? Понякога тя просто решава да се чупи нанякъде.

— Зная. — Маги би трябвало да се успокои донякъде от факта, че сестра ѝ бе известна с лекомислието си и в миналото неведнъж се бе случвало да изчезне за по няколко дни. Този път обаче беше различно. Този път се бе намесила полицията. А също и Тейн Уокър, първият съпруг на Мери-Тереса, който в този момент се намираше в къщата на Маги и я чакаше.

— Лошото е, че като че ли никой не знае къде се намира леля ти. Абсолютно никой.

— Не я обвинявам. Много известни хора понякога изпитват желание да се покрият за известно време.

— Вярно. Така е.

Маги бе почувствала, че през последните месеци сестра ѝ все повече и повече се отдалечава от нея и се изолира от близките си. Тя

обаче си имаше свои собствени проблеми и, погълната от тях, не бе обърнала внимание на близначката си, надявайки се, че в края на краищата Мери-Тереса ще съумее отново да си стъпи на краката. В миналото винаги бе успявала да се справи сама.

Този път обаче беше различно.

Не можеше да каже истината на Бека — е, поне не цялата истина. Не и преди самата тя да разбере какво точно се е случило.

— Тук е ужасно студено — оплака се Бека и Маги побърза да засили парното. Зимата със сигурност бе на път, а колкото повече се изкачваха нагоре към планината, толкова по-студено ставаше в колата. И в това нямаше нищо чудно, защото парното на джипа, което се нуждаеше от ремонт, работеше само в две положения. В резултат на това в колата беше или непоносимо горещо, или дяволски студено. Този път Маги избра адската жега, тъй като Бека очевидно смяташе, че е застрашена от измръзване.

— Та беше започнала да ми казваш какво търси тук този Тейн — подхвърли момичето, отвори едното си око и погледна Маги, която стискаше волана с двете си ръце. — Той и Маркиз са разведени от много години.

— Предполагам, че просто се тревожи за нея. — Маги кимна, предпочела за момента да не разсъждава върху причините, довели Тейн в Айдахо.

— Мислех, че не го харесваш.

— Наистина не го харесвам. — Това поне си беше чистата истина. Стигнаха разклона на пътя и поеха на юг. Местността беше неравна; мрачните възвишения тъмнееха заплашително в черната нощ. — Просто решил, че може би зная къде се е дянала Мери — искам да кажа Маркиз.

— Защо? — замислено попита дъщеря ѝ. — Още ли е влюбен в нея?

Несъмнено. Както и всички други мъже в живота ѝ.

— Не зная — отвърна Маги и предпочете да не обръща внимание на болката, която изпита при спомена за неговата измяна и за вероломното предателство на Мери-Тереса.

— И сега той е в къщата ни и ни очаква?

— Така мисля. Разбрахме се да подсуши конете и да ги прибере в обора.

Бека се прозина и въздъхна.

— Ще остане ли да пренощува у нас?

Маги си пое рязко дъх.

— Не! — Тонът ѝ беше повече от красноречив.

— И къде ще прекара нощта в такъв случай?

Добър въпрос, саркастично отбеляза Маги. Въпрос, върху който не смяташе да размишлява. Каквото и да се случеше обаче, Тейн Уокър нямаше да прекара нощта под нейния покрив. За нищо на света.

Тейн потупа Диаболо по изпъстрената с петна задница, после загаси осветлението в обора и излезе навън в тъмнината. Луната се бе скрила зад черните облаци, вятърът се бе усилил, понесъл във въздуха първите танцуващи снежинки. Тейн вдигна яката на якето си и се загледа в малката дървена къщичка, която Маги наричаше свой дом. В този момент му се искаше да е навсякъде другаде по света, но не и тук. Срещата с нея се оказа грешка — голяма при това. Само че вече бе късно да промени каквото и да било. Късно беше за много неща.

Той поспря край пикапа, бръкна във вътрешния джоб на якето си и извади от там пакет омачкано марлборо. Беше му останала една-единствена цигара — и тя щеше да е последната изпушена от него цигара, ако се поддадеше на импулса да я запали. От няколко месеца насам ограничаваше броя на изпушените цигари, твърдо решен, че стекът „Марлборо“, който си купи в края на септември, ще бъде последният в живота му. И тази нещастна цигара бе последната от въпросния стек.

Тази неочаквана среща с Маги, допира на кожата ѝ, специалният аромат на косата ѝ — всичко това бе извикало в съзнанието му спомени, които той упорито се бе опитвал да погребее завинаги.

Но не бе успял. Провалил се бе с гръм и трясък. В мига, в който се пропука защитната стена, с която бе оградил миналото, в главата му нахлу порой от спомени, емоции и образи, с които не можеше да се бори. Спомни си деня, в който я бе срещнал за пръв път — наперена и неприлично самонадеяна гимназистка с осеяно с лунички лице, която вървеше по пътя, пременена с отрязани до коленете дънки и памучна блузка. Очите ѝ бяха огромни и зелени, скулите — високи и изящни, а широката ѝ лъчезарна усмивка нямаше равна на себе си.

Маги в целия си блясък. И още тогава успя да му разкаже играта.

Веднага бе разбрал, че под демонстрираната самоувереност се крие нещо друго, почувствал бе тъгата и неудовлетвореността, които тя така отчаяно се стараеше да прикрие. Беше се оказала голямо предизвикателство — първата жена, която трябваше да преследва, ухажва и убеждава.

Изгуби си ума по нея още в мига, в който тя му обърна гръб, и, размахала безгрижно блестящите си като махагон къдрици, прибрани в дръзка конска опашка, продължи по пътя си. Минаха толкова години от тогава, а в отношенията им като че ли нищо не се бе променило.

След часовете, прекарани с нея, Тейн почти беше успял да убеди сам себе си, че точно тази нощ щеше да има нужда от последната си доза никотин. Въпреки това стоически пхна цигарата в изпомачкания пакет, а пакета отново прибра в джоба си. Изобщо не се съмняваше, че по-късно щеше да има отчаяна нужда от тази цигара.

Погледна часовника си и реши, че до завръщането на Маги остава поне още час. А може би дори два. Почувствал студените снежинки, които мокреха врата му, той се качи на предната веранда и събу ботушите си. Отвори вратата, без да обръща внимание на предупредителното ръмжене на старата овчарка, която лежеше на една черга до стария люлеещ се стол.

— Няма да оставя никакви следи — успокои кучето той.

Огледа малката къщичка с нейните пет малки като кутийки стаички, разгледа стените, изградени от пожълтял от годините бор. След това измъкна чифт ръкавици от задния си джоб, надяна ги на ръцете си и решително стисна зъби. Без повече размишления и колебания той прекоси късия коридор и се насочи към стаята на Маги.

Пред вратата поспря, изпитал леко чувство на вина, но веднага се пребори с този пристъп на слабост и влезе. Малката стаичка едва побираше двойното легло на Маги, скрина и бюрото, напъхано под ъгловия прозорец.

Във въздуха се усещаше ароматът на парфюма ѝ и Тейн трябваше да си напомни, че е пристигнал в дома ѝ с конкретна мисия и не може да си позволи да се разсейва. Ако можеше да вярва на стария будилник, поставен върху нощното шкафче на Маги, разполагаше със съвсем малко време, за да свърши онова, за което беше дошъл.

Преди целият ад да се е стоварил отгоре им.

3.

Тейн ги чакаше, седнал на люлката на верандата. Загърнат в дебел кожух от овча кожа, праметнал крак връз крак, той се взираше в нощта и лекичко се полюляваше заедно с люлката, блъскана от вятъра, който духаше от долината. Баркли, какъвто си беше дружелюбно, лежеше кротко край вратата.

Маги събра сили за предстоящата среща и изключи двигателя. Загаси светлините, спря радиото и си каза, че нервите ѝ са изопнати до скъсване заради инцидента с Бека и заради изчезването на Мери-Тереса. Тревожното ѝ състояние нямаше нищо общо с Тейн и с неговата вродена, животинска сексуалност. Абсолютно нищо общо. Беше уморена, а този мъж имаше характерно излъчване, което не ѝ даваше мира. Каква глупачка е само... Тейн Уокър бе просто един мъж. Мъж, който на всичкото отгоре беше и долен лъжец и измамник.

Той бавно се изправи и едрият му силует се очерта на светлината на външната лампа. Стопроцентов мъж. Опасен при това. Дълги крака, обути в прилепнали износени дънки, и широки и силни гърди и рамене, по които нямаше и грам излишна тлъстина.

Само мускули.

Страхотно...

Забележителният му вид бе последното нещо, което би трябвало да я интересува.

— Твърде много време мина — промърмори тя. Твърде много месеци без мъж в живота ѝ.

— Какво? — стреснато попита Бека.

— Нищо, миличка. Прибрахме се. — Пусна ключовете в джоба си, докосна Бека по рамото и отмести поглед от заплашително привлекателната фигура на мъжа, на когото нямаше доверие. Мъжът, който бе откраднал сърцето ѝ, само за да го разбие след това.

Бека премигна и разтърка очи, за да прогони съня. Снежинките се блъскаха по предното стъкло на джипа и се трупаха по чистачките. Момичето погледна към къщата. Видя запалените лампи, които светеха примамливо в студената нощ. След това изразително завъртя очи.

— Страхотно...

— Ще взема патериците.

— Нямам нужда от тях.

— Разбира се, че имаш. — Маги отвори вратата с рамо, наведе глава, за да предпази очите си от студа и се спусна към задната врата на джипа. През воя на вятъра долови шума от ботушите на Тейн, който се приближаваше по чакълестата алея. Глупавото ѝ сърце отново ускори ритъма си.

Стегни се, мислено се наруга тя. Недей изобищо да мислиш за него.

— Как е тя? — попита Тейн и извади патериците от багажника.

— Ще се оправи. Лекарката смята, че глезенът е само изкълчен. И то не чак толкова лошо.

— Добре. — Той като че ли наистина изпита облекчение. Сякаш го беше грижа. Каква шега! Маги нямаше да се хване в този капан. Не и когато ставаше дума за Тейн Уокър.

Затръшна задната врата на джипа и го видя да помага на Бека да слезе. Без да я принуждава да използва патериците, Тейн я вдигна на ръце и, заслонил тялото ѝ от снега и студения вятър, я понесе бързо към къщата. В сърцето ѝ се прокрадна неканена топлинка и тя изпита желание да прости и забрави.

— Не се заблуждавай! — предупреди сама себе си, сграбчи патериците, които той бе подпрял на предния калник, и се затича към верандата, където Тейн, прегърнал здраво Бека, я изчака да отвори вратата. Той внесе Бека вътре.

Баркли, махайки с опашка като обезумял, се спусна на три крака към вратата и успя да се вмъкне вътре само миг преди Маги да я затвори след себе си.

— Предател — порица кучето тя, но старият Баркли дори не се и престори на засрамен. — Страхотно куче пазач излезе от тебе, няма що!

Щом влязоха вътре, тя посочи късия коридор.

— Бека трябва веднага да си легне... — започна с инструкциите Маги, но Тейн вече бе понесъл дъщеря ѝ в правилната посока.

Маги, която продължаваше да мъкне проклетите патерици, влезе в стаята и видя Тейн да оставя дъщеря ѝ върху единичното легло, сбутано в ъгъла на стаята, сред хаоса, който Бека с нежелание

наричаше свой дом. Маги омекна малко след като стана свидетел на нежността, с която той положи Бека върху стария разноцветен юрган. В следващия миг обаче строго си напомни, че каквото и да прави Тейн, той без съмнение играе и се преструва. Беше дошъл тук с определена цел, която по някакъв начин бе свързана с Мери-Тереса.

Мери-Тереса.

Ужасните страхове я връхлетяха отново.

Къде беше сестра ѝ? Какво означаваше онзи ужасяващ, мъчителен вопъл, който бе чула по-рано през деня? Дали Мери-Тереса наистина бе опитала да се свърже с нея, или случилото се бе плод на въображението ѝ, неизследван сигнал, изпратен във вселената, съвпадение, породено от дългите месеци мълчание между двете близначки?

Ръцете ѝ настръхнаха от ужас. Маги подпря патериците в ъгъла до библиотеката, отвори гардероба и измъкна от там няколко допълнителни възглавници, за да подпре крака на Бека върху тях. Сякаш почувствал, че майка и дъщеря искат да останат сами, Тейн намигна на Бека, подсвирна на кучето и излезе от стаята.

— Искаш ли да ти донеса нещо? — попита Маги и изпъна краищата на стария пъстър юрган, който бе купила от една разпродажба преди години.

Специалната настолна лампа на Бека, поставена на масата, обливаше стаята с неравномерна синя светлина.

— Не. — Очите на Бека започнаха да се затварят. Стените на стаята бяха облепени с плакати на тийнейджърски идоли, а килимът на пода бе осеян с гримове, компактдискове, списания и плюшени животинчета, които дъщеря ѝ събираше от години.

— Не ти ли се пие горещо какао? — Маги продължаваше да се суети около леглото. Разкъсваше се между желанието си да отмахне влажните кичури коса от челото на дъщеря си и убеждението, че би било далеч по-разумно да си излезе и да остави момичето на мира. Даваше си сметка, че има склонност да прекалява с грижите по Бека. А дъщеря ѝ мразеше това. — Има и от задушеното. Малко го загорих, но...

Бека я изгледа с раздразнение и въздъхна високо.

— Казах ти вече, че не искам нищо.

Маги схвана посланието.

— Виж, опитвам се единствено да помогна, разбра ли? Ще приготвя торбичка с лед и ще ти я донеса. Ако имаш нужда от още нещо, просто ми кажи.

Бека не отговори. Маги стисна зъби, за да не изрече нещо прибързано. Напоследък двете с дъщеря й сякаш участваха в някаква битка, същността, на която не й беше съвсем ясна. Бека, разбира се, я обвиняваше задето я бе преместила по средата на последната й година в прогимназията, за да я домъкне в това *ужасно, забравено от бога място, където живеят само неудачници*. Е, толкова по-зле за Бека, защото идването им тук бе най-правилното решение предвид обстоятелствата. Или поне Маги смяташе така.

Преброи на ум до десет, а после и до двадесет, за да си даде време да се успокои достатъчно. Излезе бързо от стаята на Бека, прекоси коридора и влезе в кухненския бокс. Взе една найлонова торбичка и няколко хавлиени кърпи. Старите тръби изсвириха, когато завъртя крана за топлата вода. Маги изчака докато водата стана гореща. Измъкна един чук от чекмеджето с инструментите, напълни найлоновата торбичка с лед, след което се зае да го натроши с помощта на чука.

Тейн, следван по петите от старата овчарка, излезе навън и след малко се върна, понесъл цял наръч дърва. Раменете на якето му тъмнееха от топящия се сняг, косата му също се бе понамокрила. Маги се опита да не му обръща внимание и продължи да се бъхти над торбичката с лед.

— За бога, Маги, вече е мъртъв. Престани да го налагаш. — Той пусна дървата в коша край камината.

— Много смешно! — Изобщо не й беше забавно и, за всеки случай, стовари още един чук върху торбичката.

Тейн отвори предпазната решетка и натрупа подпалки около един дебел пън. Маги грабна натрошения лед и го понесе заедно с топлите кърпи надолу по коридора. Бека се бе обърнала към стената и се преструваше на заспала. В преструвките си стигаше до там, че дори лекичко похъркваше.

— Може да ти се стори студеничко — рече Маги. Преструвките на дъщеря й не бяха в състояние да я отклонят от онова, което бе решила. Наведе се и внимателно сложи торбичката с лед върху крака на Бека.

— Оох! — Бека подскочи. Рязко отвори очи. — Не можеш ли да ме оставиш на мира?

— Лекарката каза, че...

— Не ми пука. Не искам това. Ясно?

— Не. Не е ясно, Ребека — възрази Маги, прибегвайки към пълното име на дъщеря си, както правеше всеки път, когато беше ядосана. — Не го махай от крака си. Донесла съм ти и няколко кърпи, за да се почистиш малко. — Тя остави топлите влажни кърпи върху една книжна торбичка на нощното шкафче.

— За бога, мамо, ще ме оставиш ли най-после на мира?

— Само спазвам предписанията на лекарката. Нищо друго.

— Да. Да. — Бека отново затвори очи, а Маги, вместо да продължи със спора, от който нито една от двете нямаше да спечели, просто се изправи и загаси лампата. Главата ѝ започваше да я боли сериозно. Пое дълбоко въздух и тръгна към всекидневната, за да се изправи лице в лице с Тейн.

Случващото се тази вечер определено бе потвърждение на старата поговорка, че злото никога не идва само.

Огънят вече пламтеше в камината. Пламъците хвърляха златисти отблясъци по старите дървени стени и ги правеха още по-жълти, отколкото бяха в действителност. Малката стая бързо се изпълни с аромата на горящо дърво.

Маги живееше тук от няколко месеца, през които бе започнала да изпитва силна привързаност към тази малка дървена къщичка, сгушена в подножието на назъбените и негостоприемни планини на Северно Айдахо. Част от нея си даваше сметка, че беше избягала тук от проблемите си, съзнаваше, че рано или късно все пак ще ѝ се наложи да се справи с тях, но поне за момента се чувстваше в пълна безопасност в тази къща, намираща се на хиляди мили от Ел Ей. Тук беше на сигурно място. Далеч от обвиненията. Далеч от болката и чувството на вина, което понякога се промъкваше дори и тук, в това уединено кътче, и се спотайваше, прикрито дълбоко в сенките, готово да я нападне точно когато бе най-малко подготвена да се справи с него.

Тейн, пъхнал ръце в джобовете си, вирна брадичка по посока на коридора.

— Как мина?

— Както винаги. Аз съм майката чудовище, която просто не може да я разбере. Тя, естествено, е бедничката, вечно онеправдана жертва. — Сепна се в мига, в който изрече думите. Опънатите ѝ до скъсване нерви не бяха оправдание за хулите, които изрече по адрес на единственото си дете — и единствената причина, поради която намираще сили да стане сутрин и да се пребори с поредния нов ден. — Не съм права. И не исках да кажа това. В момента Бека изпитва силни болки и се опитва да заспи.

— А междуременно ти вгорчава живота?

Маги веднага настръхна. Нейните оплаквания от Бека бяха едно, а съвсем по друг начин прозвуча неуважителната забележка, изречена от един напълно непознат мъж.

— Това си е напълно в реда на нещата. Мога да го преживея.

— Така ли? — Не изглеждаше особено убеден. Тя обаче пренебрегна мълчаливия въпрос в очите му и се приближи до телефона. Набра номера на Мери-Тереса и отново се свърза с телефонния ѝ секретар. Стомахът ѝ се сви, когато чу гласа на сестра си. Започна да барабани с пръсти по слушалката. Изчака сигнала и каза:

— Здравсти, Ем-Ти^[1], пак е Маги. — Подпря хълбок на малката масичка, върху която стоеше телефонът, прехапа долната си устна и вдигна очи към Тейн, който не я изпускаше от поглед. Маги му обърна гръб, търсейки известно уединение, и продължи: — Виж, Мери-Тереса, знай, че звъня твърде често, но съм разтревожена. Обади ми се веднага щом се прибереш, чу ли? — Продиктува отново номера на собствения си телефон, а след това бавно затвори. Задържа ръката си върху слушалката, сякаш очакваше телефонът да звънне веднага.

— Тя няма да се обади.

Маги отново се обърна към него:

— Напротив. Ще се обади. — *Трябва да се обади.* Маги не желаше и за миг да допусне, че нещо ужасно може да се е случило със сестра ѝ. — Може да мине известно време, но ще се обади. — Нямах да позволи да се обсъждат други алтернативи. Отвори един от кухненските шкафови и отвори бурканче с кафе. Докато пълнеше кафе машината почувства как отново я залива онзи неразбираем и ужасяващ страх, който бе смразил кръвта ѝ в обора по-рано през деня.

— Надявам се да си права. — Той нагласи предпазната решетка на камината, след което изтръска праха от ръцете си и разкопча якето си.

— Да не би да имаш намерение да оставаш тук? — попита Маги, внезапно изпълнена с безпокойство! После сипа вода в кафе машината.

— За известно време. — Сякаш бе живял в тази къща през целия си живот, Тейн метна якето си пред камината.

Маги мигновено застана нащрек, тялото ѝ се скова от напрежение. Погледна го през рамо и неволно разля част от водата по плота. По дяволите! Този мъж я превръщаше в трогателно патетична, несигурна в себе си самотница.

— И колко ще продължи това известно време!

В очите му проблеснаха весели пламъчета, ъгълчетата на устата му се вирнаха нагоре в подигравателна гримаса.

— Не се безпокой, Маги, уверявам те, че не представлявам никаква заплаха за добродетелното ти целомъдрие.

Тя ахна от изненада, понечи да изкрещи нещо остро в отговор, но прехапа език и си наложи да укроти гнева си.

— Ти си все същият чаровник като едно време, а, Тейн? — презрително подхвърли тя, рязко затвори капака на кафе машината и попи с гъбичка водата, която бе разляла.

— Старая се. — Усмивката му се разшири и на лицето му изгря познатото сексапилно изражение. Прииска ѝ се да го зашлеви и да изтрие самодоволната усмивка от лицето му. Да заличи онова наперено, дръзко излъчване, благодарение на което бе спечелил и разбил толкова много женски сърца.

— Е, трябва да те информирам, че пред мен тези номера не вървят.

— Не? — информира се той, повдигнал недоверчиво едната си вежда.

— Не. — Кратко и ясно. И много категорично.

— Добре. Това значително улеснява нещата. — Погледът му обходи камината, поспря се за миг върху снимките на Бека от детските ѝ години, премина към поставената в рамка фотография на двете сестри, опрели гръб в гръб, след което се закова върху единствената сватбена снимка, която Маги бе поставила там. Двамата с Дийн се гледаха и се усмихваха щастливо — тя беше облечена в ефирна рокля с

цвят на слонова кост, воалът ѝ беше отметнат назад, а в ръката си държеше букет от розови рози; Дийн вече бе разхлабил вратовръзката си, а очите му преливаха от живот — пламък, който бе угаснал навеки.

Тейн се въздържа от коментар. Настани се в един от старите фотьойли и подпря крак на канапето отсреща в очакване на кафето, което всеки момент щеше да бъде готово.

— Улеснява ги значи. И как по-точно?

Усмивката му бавно изчезна и той я погледна с такава настойчивост, че изведнъж ѝ се прииска да се скрие някъде. Изстиска гъбата в мивката и го чу да казва:

— Тук съм, за да те помоля за услуга.

— Услуга? — Беше готова веднага да каже не, да откаже категорично да му помага по какъвто и да било начин, защото дълбоко в душата си знаеше, че той е мъж, който не заслужава доверие, мъж, с когото не би искала да има нещо общо. — И каква е тя?

— Искам да дойдеш до Денвър заедно с мен. — Без да сваля очи от нейните, той кимна бавно. — Струва ми се, че може да имам нужда от теб — да свидетелстваш в моя полза.

Ако цялата ситуация не беше така дяволски сериозна, Маги сигурно щеше да се разсмее.

— Шегуваш се, нали? — попита. — Аз? Искаш аз да свидетелствам в твоя полза?

— През целия си живот не съм бил по-сериозен.

И в този момент тя му повярва. На лицето му бе изписана неподправена решимост — здраво стиснати устни, немигащ поглед, потрепващи от напрежение челюсти. Нямаше и следа от мъжа, който се бе шегувал с нея само преди няколко секунди.

— Не смятам, че ти дължа нещо — бавно изрече тя, сгъна кърпата и погледна тигана със студеното, прегоряло задушено. Веднага отмести поглед. Не беше гладна. Изгубила бе апетита си в мига, в който Тейн отново нахлу в живота ѝ.

— Въпросът не опира до това.

— А до какво? — Тя влезе във всекидневната и приседна на страничната облегалка на канапето.

— Знаеш, че никога не бих наранил Мери-Тереса дори и с пръст.

Сърцето ѝ се сви болезнено. О, тя наистина знаеше, че това е самата истина. В мига, в който зърна нейната тъй съблазнителна

сестра-близначка, Тейн си изгуби ума напълно. Маги подозираше, че той никога не бе преставал да обича Мери-Тереса. Виж, Маги бе разлюбил веднага.

— Разбира се.

— Полицаяте обаче не го знаят.

Маги изведнъж разбра всичко.

— Искаш да кажеш, че от полицията подозират, че по някакъв начин си въввлечен в изчезването на Мери-Тереса, така ли?

— Нещо такова.

Беше Тейн. Той ми причини това. Загадъчното послание на Мери-Тереса отново се прокрадна в главата ѝ. Кръвта ѝ се смрази, стомахът ѝ се сви от напрежението.

— Не бих дошъл тук, ако не се налагаше — заяви Тейн и Маги му повярва, защото знаеше, че е напълно искрен.

— Не мога просто ей така да стана и да тръгна с теб — чу се да казва тя. И веднага млъкна. Та тук ставаше дума за сестра ѝ! За близначката ѝ. За единствения човек на този свят, който толкова много приличаше на нея. А сега този човек се намираше в беда.

— Трябва да мисля за Бека и... — Гласът ѝ постепенно заглъхна. Ами ако Мери-Тереса имаше нужда от нея? Кафе машината иззвъня и Маги се върна в кухненския бокс, за да налее две чаши кафе с несигурните си, разтреперани ръце. — Аз... Аз не зная — призна тя, внесе чашите с димящо кафе във всекидневната и му подаде едната. — В кухнята има захар и мляко...

— Пия го черно. Благодаря.

Маги си спомни. Не че ѝ се искаше... Предпочиташе този спомен да остане погребан завинаги. Настани се в единия ъгъл на канапето, сви крака под себе си и духна в чашата, за да охлади горещото кафе.

— Кажи ми по-ясно какво точно искаш да направя — предложи тя. Може би щеше да разбере всичко по-добре, ако го чуеше да излага намеренията си с повече подробности.

— Не зная какво се е случило с Мери-Тереса, с Маркиз, или както там предпочиташ да я наричаш — призна той. — Доколкото схващам, май никой не знае. Някои хора смятат, че е била отвлечена. Говори се дори и за възможно убийство, но ти вече знаеш това.

Маги кимна безмълвно.

— Има и хора, които са убедени, че става дума за някакъв рекламен трик, или че тя просто се е покрила някъде, защото била подложена на изключително силно напрежение в работата и изпитала потребност от малко усамотение и покой. — Той отпи от кафето, загледа се в тъмната течност в чашата си и се намръщи. — Не съм сигурен обаче, че тези теории ми звучат достатъчно достоверно.

— И защо?

— Защото всеки път, когато надпреварата в работата ѝ идваше в повече, когато рейтингът на шоуто ѝ падаше, когато поредният ѝ любовник си плюеше на петите... или просто ѝ се приискваше да се махне за малко от лудницата, в която работеше, тя веднага цъфваше в ранчото ми.

— В твоето ранчо? — повтори Маги, слисана от изумление. До този момент бе смятала, че след развода им Мери-Тереса изобщо не се е виждала с Тейн. Сестра ѝ никога не бе споделяла, че понякога се среща с бившия си съпруг.

— Понякога идваше в ранчото в Калифорния, друг път посещаваше другото ми ранчо — извън Шайен. — Остави чашата си на перваза на прозореца и се наведе напред, подпрял лакти на коленете си. — Имаше случаи, в които ме намираще у дома, но много по-често отсядаше в ранчото, било едното или другото, в мое отсъствие.

— Аз... никога не съм знаела, че двамата се виждате — заяви Мери, осъзнала за пръв път колко малко всъщност знае за жената, която бе нейна близначка. Сякаш променяйки името си на Маркиз, Мери-Тереса изведнъж бе прекъснала и връзките си със семейството.

Очите му останаха безизразни. И студени като Северния ледовит океан.

— Има много неща, които не знаеш за сестра си, Маги. Много неща, за които е по-добре да си останеш в неведение. — Той се изправи, приближи се до прозореца и се загледа в тъмната нощ. Лицето му, бледо и сковано от твърда решимост и непоколебимост, се отразяваше в студените стъкла, които леко изкривяваха и размазваха чертите му. Маги знаеше от опит, че Тейн Уокър бе не просто един сексапилен и привлекателен мъж. Той беше също така изключително упорит и неотстъпчив.

Телефонът иззвъня и Маги така подскочи от изненада, че едва не разля кафето в скута си. На второто иззвъняване вече бе сграбила

слушалката. Сърцето ѝ биеше със скорост от милион мили в минута. Може би Мери-Тереса най-после бе чула съобщенията, които Маги бе оставила на телефонния ѝ секретар.

— Ало?

— Маги? Кони се обажда.

Надеждите на Маги се изпариха, попарени от познатия глас. Обаждаше се снаха ѝ и Маги се подготви за още лоши новини.

— Здравсти.

— Зная, че сигурно се чудиш защо се обаждам толкова късно, затова ще мина направо към въпроса. Чух, че Маркиз е изчезнала. Имам приятелка от Денвър, която знае, че двете с Маркиз сме роднини. Е, в определен смисъл поне. Както и да е, аз... ами, зная, че е малко неудобно, но реших да се обадя, за да се уверя, че вие двете с Бека сте добре.

Като че ли те е грижа за нас...

— Добре сме — излъга Маги.

— Ами, това е чудесно. Добре. Аз... ами, исках да ти предложа помощта си. Не съм забравила, че в миналото сме имали известни разногласия, които и до ден-дневен не сме изгладили. Но Бека все пак е моя племенница, по дяволите, и аз съм загрижена за нея.

Или за нейния дял от наследството.

— Благодаря ти — не особено топло отвърна Маги.

— Чувала ли си се с Маркиз?

— Не. Не се е обаждала.

— О! Аз... не зная какво да кажа. Но ако решиш, че мога да ти помогна по някакъв начин, само ми се обади. Повярвай ми, говоря искрено.

— Ще се обадя — отново излъга Маги и затвори.

Бека изчака да чуе изщракването, след което остави слушалката на апарата в нейната стая. Стените на старата дървена къща бяха толкова тънки, че тя успя да чуе по-голямата част от разговора между майка си и Тейн Уокър, първия съпруг на Маркиз.

Когато телефонът иззвъня, тя веднага вдигна слушалката, но преди да успее да каже каквото и да било, майка ѝ вдигна в другата стая и започна да говори.

Доколкото можеше да се ориентира от чутото, Бека заключи, че Маркиз е изчезнала и никой не знае къде е. Тейн обаче искаше майка ѝ

да замине с него за Денвър. Майка ѝ очевидно ужасно се тревожеше за сестра си. Бека се усмихна в тъмнината. Тя самата изобщо не се притесняваше за Маркиз. Маркиз беше твърде умна, красива и известна, за да ѝ се случи нещо наистина ужасно.

Бека се загледа в сините мехурчета, които се образуваха в основата на нейната специална нощна лампа. Усилията на Тейн да придума майка ѝ за това пътуване до Денвър ѝ харесваха. Всъщност планът беше съвършен. Ако успееше да изиграе правилно картите си, Бека може би щеше да придума майка си да ѝ позволи да погостува на братовчедка си в Ел Ей. Та нали леля Кони току-що им бе предложила помощта си!

За пръв път от много време насам животът на Бека бе озарен от лъч на надежда. Може би все пак имаше някакъв шанс да се измъкне от този забутан градец, който, според майка ѝ, беше истинско райско кътче. Що се отнася до Бека, Сетлърс Ридж, Айдахо, не беше нищо повече от една долнопробна дупка, захвърлена накрай света.

— Искам да си помислиш върху предложението ми — рече ѝ Тейн и започна да облича якето си. Забеляза различните емоции, изписали се по лицето на Маги, и наред с удовлетворението, породено от увереността му, че тя, в крайна сметка, ще се съгласи, изпита и мимолетно колебание, слабо чувство на вина, което разтревожи съвестта му.

— Не съм сигурна. — Тя отново погледна към телефона, сякаш призоваваше Маркиз да се обади. Това обаче нямаше да се случи.

— Ще се върна утре сутринта. — Тръгна към вратата и видя колебанието в очите ѝ. Явно се чудеше дали не трябва да го покани да остане. За него обаче това беше без значение. Нямаше никакво намерение да прекара нощта в този дом. — Тогава ще ми съобщиш решението си. — Излезе през вратата и студеният вятър го преряза като с нож. Вдигна очи към небето. Снеговалежът продължаваше. Тейн искрено се надяваше, че няма да се извие някоя силна виелица.

Качи се в пикапа, запали двигателя, включи светлините и чистачките, след което пусна радиото и потърси местната новинарска станция. Въпреки пращенето чу водещата новина — кратко съобщение за стрелба в района. Включи на задна скорост, фаровете осветиха къщата и той видя Маги, застанала пред прозореца с ръце, скръстени пред гърдите, замислено склонила вежди и стиснала устни. Красива

жена. Далеч по-красива от известната си сестра, макар че очевидно не си даваше сметка за това. И може би точно поради тази причина го привличаше толкова силно.

Глупак, присмя се сам на себе си той и видя отражението на очите си в огледалото за обратно виждане. Сиво-сини, сурови, докоснати от жаркия плам на страстта. В отношенията със сестрите Рейли винаги се бе проявявал като последен идиот и това очевидно нямаше никога да се промени. Наричайки себе си с всевъзможни обидни имена, Тейн стисна волана и подкара надолу по алеята. Кара докато намери един сравнително по-широк участък на пътя, спря колата и изключи двигателя.

Обърна се назад към каросерията на пикапа, където държеше всички неща от първа необходимост. Измъкна един пухен спален чувал и се загърна с него. След това отвори жабката на колата и извади плоско шишенце. Развинти капачката и се усмихна мрачно на отражението си.

— За теб, Уокър, жалък кучи сине! — Отпи щедра глътка, почувства как ръженото уиски изгори първо гърлото му, след което си проправи път надолу, затопляйки приятно вътрешностите му. Не остана напълно доволен — надигна шишето отново, отпи още по-голяма глътка, завинти отново капачката и се нагласи за предстоящото дълго, студено и, по всяка вероятност, абсолютно безплодно будуване. Налагаше се обаче да изчака; не можеше да рискува да допусне отново да го направят на глупак.

Маги, помогни ми, моля те! Спомни си как Тейн те използва, спомни си как използва и мен. Каквото и да стане, не се доверявай на Тейн Уокър!

Маги рязко отвори очи. Сърцето ѝ сякаш щеше да се пръсне, от тялото ѝ се лееше пот. Гласът на Мери-Тереса бе толкова ясен, сякаш сестра ѝ се намираще в стаята при нея. Само че я нямаше. Маги беше сама в леглото си в дървената къща близо до Сетлърс Ридж. С пресъхнала уста опита да прогони страха, смразил ума ѝ. Часовникът до леглото ѝ показваше три часа и седемнадесет минути. Сънят ѝ беше толкова реален, че Маги не беше съвсем убедена, че наистина е било само сън. Тримата — Мери-Тереса, Тейн и Маги — стояха на ръба на

една клисура, а под тях се простираше черна бездна, която изглеждаше бездънна. Мери-Тереса, която както винаги се смееше и флиртуваше, направи крачка назад към пропастта.

— Недей! — предупредително извика Маги.

— Хвани се за ръката ми! — властно изрече Тейн, когато веселото и безгрижно изражение на Мери-Тереса изведнъж се изпари и лицето ѝ се разкриви от неподправен ужас. Почвата под краката ѝ започна да се рони. Тя се олюля с пребледняло от уплаха лице. Очите ѝ се разшириха от ужас.

— Тейн! — извика тя, а той се спусна напред, сякаш искаше да я хване.

Маги изпищя, забелязала как на лицето му се изписва омраза. Бе протегнал ръка не за да помогне на сестра ѝ, а за да я бутне долу в пропастта.

— Не! — с все сила извика Маги, но вече бе прекалено късно.

Маркиз започна да пада, размахвайки неистово ръце и крака, фигурката ѝ ставаше все по-малка, докато зиналата черна паст не я погълна напълно. Тейн, възвърнал отново спокойното си и невъзмутимо изражение, се обърна към Маги и я изгледа така, сякаш тя бе следващата му жертва. Точно в този миг тя отново чу гласа на Мери-Тереса.

И сега, неотърсила се още от ужаса на преживяния кошмар, Маги седна в леглото, спусна крака към пода и ги залюля. Ударите на сърцето ѝ сякаш отекваха някъде дълбоко в мозъка ѝ и тя цялата се тресеше от ужаса на реалистичния сън.

— Мамо?

Маги ахна, загубила ума и дума от страх, но в следващия момент разпозна фигурата на Бека, застанала на вратата на стаята.

— Мили боже, изплаши ме — призна си Маги и включи нощната лампа.

— Ти ме изплаши. — Бека, облечена с дънките и пуловера, които носеше по време на злополуката с Джаспър, се подпираше на рамката на вратата, свила в коляното изкълчения си крак и прехвърлила цялата си тежест върху другия. Премигна на светлината, заляла изведнъж стаята — косата ѝ беше разрошена и заплетена, сигурен признак, че е спяла допреди малко.

— Извинявай. Сънувах лош сън. Кошмар.

— Свързан с Маркиз — предположи Бека.

— Да. — Полагайки усилия да се овладее, Маги се изправи и се приближи до вратата. — Извинявай, миличка. Просто съм ужасно притеснена.

— Аз също.

— Позволи ми сега да те заведа до леглото ти, след което ще взема още лед и ще...

— Добре съм, мамо. Наистина. — Бека се прозя. — Ти просто ме изплаши. Напоследък се държиш толкова странно. Днес те заварих да седиш на колене в обора, сега пък те чух да крещиш. — Бека прехапа долната си устна. — Доста е страшничко.

— О, скъпа! — Без да се замисля, Маги обви ръце около дъщеря си и този път Бека не направи опит да се отдръпне. — Последното нещо, което бих искала, е да се държа толкова зловещо, че да те накарам да се боиш от мен.

Бека се изсмя нервно и побърза да се освободи от прегръдките на майка си.

— Зная, че се тревожиш за Маркиз. Освен това чух, че Тейн иска да му помогнеш. — Маги присви очи и изгледа дъщеря си изпитателно. — Не съм искала да подслушвам, но през тези стени се чува всичко — нямаше как да не чуя за какво си говорите — бързо додаде Бека и отклони поглед встрани. — Защо наистина не отидеш там, за да разбереш какво се е случило с нея?

— Не е толкова лесно.

— Разбира се, че е. Съседите ни тук ще се погрижат за конете, книгата ти трябва да бъде завършена чак след няколко месеца, а аз бих могла да отсъствам няколко дни от училище. Тъкмо ще погостувам на леля Кони и чичо Джим в Ел Ей и ще се видя с приятелите си.

— Ето защо било всичко — възкликна Маги, изумена от изобретателността на дъщеря си. С годините Бека като че ли бе започнала да развива някакви специални умения за манипулиране на хората. Също като Мери-Тереса.

— Но ти наистина би могла да им помогнеш да намерят Маркиз...

— Така ли?

— Нали пишеш криминалета, мамо! В тях описваш и истински престъпления. Разговаряла си с толкова много полицаи през годините,

а известно време дори си работила и за един частен детектив, нали така?

— Това беше много отдавна.

Бека сви рамене.

— Подобни неща не се забравят. Също като карането на велосипед.

— Не съвсем — отвърна Маги и дори успя да се засмее, отърсила се донякъде от ужаса на кошмарния сън. — Хайде да ти помогна да си легнеш отново.

Бека ѝ отвърна със срамежлива усмивка.

— А защо не ми приготвиш сега горещото какао, което ми предложи по-рано вечерта?

Маги не беше чак толкова сънена и уморена, че да не си даде сметка какво цели Бека. Въпреки това не възрази. Ако това беше единственият начин, по който егоцентричната ѝ и изобретателна дъщеря бе готова да общува с нея, то Маги щеше да го приеме.

— Добре, добре. Само че искам да си легнала. И не се опитвай да ме агитираш за това пътуване до Денвър, разбра ли? Аз сама ще взема решение.

Помогна на дъщеря си да доуцука до всекидневната, настани я на канапето и я загърна с дебело вълнено одеяло. Огънят в камината беше изгаснал и в къщата беше доста студено. Маги, боса и разтреперана от студ, наметна на гърба си една топла роба, обу си чехли, след което се зае да стопли вода за какаото. Докато водата се загриваше в микровълновата фурна, Маги се разтършува из кухненските шкафове за какаото, но намери единствено някакво бурканче с отдавна изтекъл срок на годност.

— Страхотно — промърмори тя. Кулинарните подвизи никога не са били измежду силните ѝ черти. Когато ставаше дума за готвене, тя се изживяваше като сержант Фрайди в кухнята, придържайки се към неговата класическа максима: *Само най-важното, мадам!*

Сложи какаото в чашите и попита:

— Кое те кара да мислиш, че ако реша да замина за Денвър ще ти позволя да отидеш в Ел Ей? Защо да не останеш при някоя приятелка тук?

— И при коя по-точно?

Маги разбърка какаото. Въпросът на Бека бе повече от основателен. Не познаваха никого от съседите си толкова добре, че да го помолят да приюти Бека за повече от една нощ.

— Не зная.

— Ако замина за Ел Ей, ще мога да видя старите си приятели.

— И да отсъстваш от училище?

— После ще наваксам.

— Обещаваш ли? — Маги занесе чашата на Бека, която за пръв път от седмици насам ѝ се усмихна широко. В очите ѝ проблесна нетърпение.

Маги се настани на другия край на дивана, сви колене, загърна се с дългата роба и придърпа част от одеялото към себе си.

— Обещавам. — Бека духна върху чашата с какао, за да го поохлади.

— Ще си помисля — заяви Маги, макар че вече бе почти решила. Все за нещо трябваше да отстъпи. От известно време насам двете с Бека постоянно се караха, а и загадъчните послания от Мери-Тереса, били те истински или въображаеми, я подтикваха да предприеме нещо. Независимо дали ѝ харесваше или не, главен приоритет за момента беше изчезналата ѝ близначка и тя трябваше да се опита да разбере какво точно се е случило с нея.

Маги беше от хората, които не обичат да прехвърлят на други собствените си проблеми, а сега моментът беше такъв, че Мери-Тереса очевидно наистина имаше нужда от нея.

— Мамо? — Лицето на Бека отново бе станало сериозно. Момичето нервно хапеше долната си устна — сигурен знак, че нещо я притеснява.

— Да?

— Да не би нещо с теб да не е наред?

— Искаш да кажеш нещо различно от факта, че все не успявам да се погодя със собствената си дъщеря? — подразни я тя и се вгледа в чашата си, в която какаото се бе разтворило в противна белезникава смес. После бавно отпи.

— Не. Питам дали не си болна. — Бека преглътна шумно и отмести поглед встрани. — Нали разбираш...

— Не, миличка, не съм болна. Нито физически, нито душевно. — Въздъхна и ѝ се прииска да можеше да се довери на дъщеря си, да ѝ

каже истината за Мери-Тереса и за гласа ѝ, който чуваше от вчера насам. Знаеше обаче, че така само ще долее масло в огъня, ще изплаши Бека, ще ѝ припомни старите болезнени спомени и страховете ѝ, че майка ѝ може да не е с всичкия си. Страхове, породени от факта, че известно време след смъртта на съпруга си Маги бе посещавала психиатър. В това нямаше нищо чак толкова необичайно, но Кони и Джим се възползваха от случая, за да започнат да тръбят, че душевното равновесие на Маги е под въпрос. Тя лекичко се изкашля и погледна дъщеря си. — Изпий си какаото и да си лягаме.

— И какво смяташ да правиш? — попита Бека. Отпи за последно и подаде чашата на майка си.

— Де да знаех — призна си Маги. Не съществуваше лесен отговор на този въпрос. Никога не си бе представяла, че животът ѝ може да стане толкова сложен и объркан.

Отнесе двете чаши до мивката, където видя чашата, използвана от Тейн по-рано вечерта. Докосна ръба ѝ с пръст и отново се запита за истинската причина, довела го в дома ѝ. Той спокойно можеше да ѝ се обади по телефона и да ѝ каже за изчезването на Мери-Тереса. Въпреки това бе предпочел да измине стотици мили, само и само да разговаря с нея лично.

Барабанейки с пръсти по кухненския плот, Маги се загледа през прозореца на кухнята. Земята бе побеляла от прясно навалелия сняг, клоните на дърветата се огъваха под тежестта му. Луната бе изчезнала напълно, скрита зад облаците. Нощта изглеждаше зловещо тъмна. Самотата и изолираността, които обикновено ѝ носеха спокойствие и утеха, в този момент ѝ се сториха необичайно плашещи.

— Мамо? — Гласът на Бека я изтръгна от мислите ѝ. — Какво всъщност става?

Маги поклати глава и въздъхна. Вместо да се престори, че не разбира за какво говори Бека, тя простичко заяви:

— Ето това вече е въпрос за шейсет и четири хиляди долара. — Прокара пръсти през косата си, върна се във всекидневната и мълчаливо предложи на дъщеря си да я придружи по коридора до стаята ѝ. — Искат ми се да знаех отговора, Бека. По дяволите, как само ми се иска!

[1] Първите букви от името Мери-Тереса, произнасяни на английски Ем-Ти. — Б.пр. ↑

4.

Детектив Рийд Хендерсън не обичаше да го правят на глупак, а в този случай — случаят, свързан с Маркиз, или както там я наричаха, по дяволите! — беше повече от сигурен, че някой се опитва да го подхлъзне.

Почука по зъбите си с нокът, бръкна в най-горното чекмедже на бюрото си, но вместо цигарите, които търсеше, попадна на пакетче никотинова дъвка. Мразеше проклетата дъвка, но въпреки това пъкна едно драже в устата си. Дяволски лош заместител на една истинска цигара „Кемъл“.

Над бюрото му беше забодена една снимка на Мери-Тереса Рейли Уокър Джилет, наричана още Маркиз. Мадамата беше страхотна — нямаше две мнения по въпроса. Слаба като манекенка, с гъста червеникавокафява коса, блестящи като нефрит зелени очи, изящен прав нос и съвършени зъби, оградени от устни, разтегнати в усмивка, която би разтопила всяко мъжко сърце, тя излъчваше самочувствието, характерно за истински красивите жени, които прекрасно си даваха сметка за въздействието, което оказваха върху всеки мъж, изпречил се на пътя им. Взираше се във фотообектива така, сякаш бе твърдо решена да съблазни мъжа зад него, и излъчваше такава чувственост, на която дори и той, циничният служител на полицията с почти двадесет години служба, бе готов да се поддаде.

Маркиз бе истинска звезда. Много малко бяха мъжете, които биха могли да ѝ устоят.

Омъжвана два пъти, с цяла камара любовници, тя очевидно не се славеше с особено постоянство в любовния си живот, но пък и кой би могъл да я вини? Само едно нейно намигване или усмивка и мъжете хукваха подире ѝ, изплезили езици от страстното желание да я притежават. Първият ѝ съпруг беше каубой — самотник, известен с избухливия си нрав, станал причина един от опонентите му да стигне чак до спешното отделение на болницата. Това, разбира се, се бе случило преди много години — по онова време Тейн Уокър бил едва шестнадесетгодишен, но Хендерсън вярваше, че хората не се променят

с възрастта. Лудите глави си оставаха такива за цял живот. Уокър не повтори юношеската си грешка, но през последвалите години се движил все на ръба на закона.

Още един човек допуснал грешката да се ожени за Маркиз — възрастен мъж, който си падал по млади и красиви жени. Тази обаче не могъл да задържи дълго при себе си. Мери-Тереса, третата госпожа Сид Джилет, издържала като негова съпруга по-малко от година. След раздялата им той взел, че се оженил отново. И отново се развел. Цяло чудо е, че човекът все още разполага с някакви пари.

Последният ѝ любовник беше с десет години по-млад от нея — манекен с дълга къдрава коса и мрачна смугла физиономия, която жените намираха за много секси. Що се отнася до Хендерсън, по негово мнение Уейд Померейниън беше просто един разглезен досадник.

И така, какво все пак се бе случило с нея? Този въпрос отекваше безспирно в главата му — повтаряше се с дразнеща настоятелност и нищо не успяваше да го прогони от мислите му. Мъртва ли беше? Убита? Или пък бе извършила самоубийство? А може би просто е забягнала, за да се позабавлява някъде? Дали изчезването ѝ не беше само рекламен трик, предприет от отчаяна жена, започнала да си дава сметка, че ярката ѝ преди години звездна слава вече бе започнала да залязва.

— Проклет да съм, ако зная — призна си той и стовари цялата си тежест върху облегалката на стола, който жалостиво изскърца. Напила старата бейзболна топка, която носеше автографа на Сенди Кофакс, надписана още в детските години на Хендерсън, и я подхвърли във въздуха. Тя стигна само на няколко сантиметра от флуоресцентната лампа на тавана, след което падна обратно в разтворената му длан.

Какво, по дяволите, се бе случило с Маркиз? Всички медии се занимаваха със случая. Тъй като тя бе една от водещите на сутрешното шоу „Денвър АМ“^[1], и не се бе появила в студиото, продуцентката на шоуто, изнервена от отсъствието ѝ, проверила в дома ѝ и след като не я открила там, позвънила на свой познат в полицията.

През последвалите няколко дни Хендерсън бе разговарял с повечето хора, свързани по някакъв начин с госпожа Джилет. Нито един от тях не му хареса особено.

Включително и начумерения и враждебен съпруг номер едно. Този тип криеше нещо. Хендерсън беше сигурен в това. И възнамеряваше да открие за какво става дума. Трябваше му само малко повече време.

Беше обявил Маркиз за общодържавно издирване — дал беше както нейното описание, така и описанието на черния ѝ джип Вранглер, а също така и на регистрационните табели на колата. Чрез офиса на ФБР бе отправил и запитване до Националния информационен център по криминология, уточнявайки, че става дума за изчезнало лице. Рано или късно Маркиз щеше да се появи отнякъде. Хендерсън обаче не се наемаше да гадае дали ще бъде между живите, когато я открият. Този случай се очертаваше като пълна загадка. Макар че хората не изчезваха без следа от лицето на земята.

Спомни си обаче как преди години, когато все още беше в полицейската академия, се бе обзаложил, че Джими Хофа^[2] все някога ще се появи. Онези пет долара бяха загубени безвъзвратно. Той обаче бе твърдо решен да не допусне втори такъв случай и то в район, намиращ се под негова юрисдикция.

Вратата на кабинета му се отвори и Хана Уилкинс надникна вътре. Беше почивен ден, но тя очевидно също работеше.

— Някакви новини за местопребиваването на Тейн Уокър? — попита тя и го изгледа неодобрително, когато той отново подхвърли нагоре бейзболната топка. Хендерсън знаеше, че тя не одобрява непочтителността, с която се отнасяше към нещата, притежаващи някаква по-специална стойност. По дяволите, никой сред познатите му не одобряваше. Той обаче не вярваше в ползата от позлатените клетки и вероятно точно поради това бе загубил Карън и децата.

— Никакви. Уокър очевидно е заминал някъде. Изчезнал. Също като бившата си съпруга. — Хвана топката, като внимаваше пръстите му да не докоснат подписа на Сенди, който все още беше цял и непокътнат, след което отново я хвърли към тавана. — Разговаря ли с някого в ранчото му в Уайоминг?

— Не. Никой не отговаря. — Тя пристъпи в стаята и се облегна на касата на вратата. Скръсти ръце пред гърдите си, издули вълненото сако на тъмносиния ѝ костюм, и додаде: — Обадох се обаче и на едно друго място — ранчото в Калифорния. Разговарях с управителя. Никой не знае къде е и какво става с него.

— Удобно.

— Много.

— Продължавай да го търсиш.

— Ще продължа. — Тя кимна и късата ѝ руса коса се разлюля над яката на сакото ѝ. — Не могат да изчезнат и двамата.

— И аз смятам, че е малко вероятно.

— Освен това той вече заяви, че не знае къде е Маркиз. Нали си спомняш, че го разпитва лично в деня, в който бе съобщено за изчезването ѝ.

— Спомням си. Двамата се бяха карали жестоко.

— Не е единственият, скарал се с нея.

— Но е бил последният. Добрата стара Маркиз е била доста раздразнителна през последната седмица, не мислиш ли? — промърмори той, припомнил си кавгата ѝ с другия водещ на сутрешната програма, а така също и скандалите с последния ѝ любовник и първия ѝ съпруг.

И това бяха само хората, за които Хендерсън знаеше.

— Уокър не е особено надежден. — Хендерсън се намръщи и остави бейзболната топка на поставката ѝ — малка ръкавица, която на времето бе боядисана в златист цвят, но сега боята се бе олющила и под нея се виждаше черният метал, от който бе изработена. Присвил очи, Хендерсън погледна към града, който се виждаше през дебелиите стъкла на прозореца, и почеса с пръст наболата си брада. — Този тип не ми харесва.

— Нищо ново под слънцето — отбеляза Хана, дарявайки го с нейната влудяваща полуусмивка. — Ти не харесваш никого.

И си имам своите основания, помисли си той. На повечето хора не можеше да им се вярва. Особено пък на бившите съпрузи, които имат да уреждат стари сметки.

— По всичко изглежда, че днес е щастливият ти ден — заяви Маги, след като влезе в стаята на Бека и вдигна щорите на прозорците. Ярките слънчеви лъчи, които танцуваха по снежната покривка, нахлуха през стъклата и стаята изведнъж засия, окъпана от светлина. Далеч на хоризонта обаче вече се събираха буреносни облаци — сиви и заплашителни, те приближаваха бързо и вещаеха още сняг.

Бека изпъшка, обърна се в леглото и найлоновата торбичка, пълна с вода от разтопилия се лед, се изтърколи на пода. За щастие не се отвори.

— И кое му е щастливото на днешния ден?

— Заминаваш за Калифорния. — Маги вдигна торбичката от пода.

Очите на Бека се разшириха от изненада. Надигна се и седна в леглото.

— Какво се е случило? — попита тя, изпълнена с подозрения. После разтърка очи и се прозина.

— Реших, че имаш право. Трябва да отида в Денвър. — Маги въздъхна и седна на перваза на прозореца. Ярките лъчи на сутрешното слънце постепенно помръкнаха, закрити зад буреносните облаци. — Не зная какво се е случило с Мери-Тереса — призна тя, загледана в торбичката, пълна с бистра вода. — И тъй като съм единствената ѝ близка родственица, трябва да замина за Денвър.

— Страхотно! — Бека не изглеждаше особено разтревожена от изчезването на леля си.

— Дай сега да погледнем глезена ти. — Маги се приближи до леглото и Бека без възражения ѝ показва изранения си и подут крак. Маги предпазливо прокара пръст по кожата на дъщеря си. Бека дори не премигна.

— По-добре е.

— Наистина ли?

— Много по-добре — увери я Бека. Отокът като че ли наистина бе намалял, макар че целият ѝ глезен бе придобил страховит жълто-синкав оттенък, който стигаше чак до петата ѝ.

— Щом казваш. — Маги се насили да се усмихне и се изправи. Влезе в банята, изсипа водата от торбичката в мивката, а самата торбичка изхвърли в кошчето за боклук. — Това едва ли е най-подходящото време за гостуване в дома на Кони и Джим — отбеляза тя, връщайки се в стаята на Бека. Стаята изглеждаше така, сякаш през нея наистина бе минал циклон, разхвърлял всевъзможни дрешки, хавлии, книги и списания навсякъде по пода и на всяко друго подходящо за целта местенце.

— Разбира се, че е подходящо. — Бека нямаше намерение да остави майка си да се отметне от обещанието си. — Не можеш сега да

промениш решението си.

— Няма. — На Маги никак не ѝ се искаше да остави Бека в момент, в който тя не можеше дори да се придвижва сама без патерици. Не че имаше кой знае какъв избор при дадените обстоятелства. — Вече се обадох на Кони, на авиокомпанията и на учителката ти — продължи Маги, информирайки Бека за свършеното от нея и опитвайки се да се абстрахира от нежеланието си да остави Бека при роднините на Дийн, които проявяваха по-голям интерес към семейното богатство, отколкото към собствената си дъщеря. — На път за Бойс ще минем през училище, за да ти възложат задачи за индивидуални занимания, след което ще те кача на самолета за Ел Ей. Кони ще те посрещне на летището. Тя ме увери, че Джени не може да си намери място от радост и те очаква с огромно нетърпение. — Насили се да се усмихне отново, макар че изобщо не ѝ беше до смях, приближи се до гардероба и, като се надигна на пръсти, свали от най-горния рафт един спортен сак. — Май ще е най-добре да започнем да си събираме багажа.

Бека отметна завивките и, подпирайки се на едната патерица, доуцука до тоалетката.

— Страхотно! — възкликна тя с блеснали очи. Нямаше и следа от предишната ѝ сънливост. — Искам да кажа, че се безпокоя за Маркиз, но съм убедена, че не ѝ се е случило нещо лошо. Правила го е и преди. Все ще се появи отнякъде, не мислиш ли?

— Разбира се. — Маги изобщо не беше сигурна, че това ще стане, но не виждаше причина да разваля настроението на Бека. Вярно, че Мери-Тереса беше вятърничава и непостоянна и често ѝ се бе случвало след спор с агента ѝ, след скандал с някой любовник, или след сериозна битка с филмовата компания, заснела няколкото филма, в които бе участвала, да си тръгне демонстративно, да се покрие някъде за ден-два, само за да се върне след това отпочинала и освежена и готова за нови битки. Мери-Тереса обаче не беше особено щастлива откакто започна работа в Денвър. А и никога преди Маги не бе получавала подобен изтерзан зов за помощ от сестра си. И, което бе по-важно, никога преди Тейн Уокър не бе заставал на прага ѝ.

Този път беше различно.

— Ако имаш нужда от помощ под душа, извикай ме — рече Маги. — Закуската ще бъде готова след петнадесет минути.

— Добре — промърмори Бека, но Маги се съмняваше, че думите ѝ са достигнали до съзнанието на дъщеря ѝ, която бе заета да подрежда тениски, шорти и дънки — все подходящи дрехи за топлия климат на Южна Калифорния.

Маги се поспря на вратата.

— Вземи си достатъчно дрехи за една седмица.

Бека рязко извърна глава и погледна майка си.

— Една седмица? — Не се и опита да прикрие радостта в очите си. — Наистина ли?

— Не зная. Но нали ти е известно моето мото: „Да се подготвим за по-лошото, пък ако...“.

— Да, да, чувала съм го и преди! — Бека изразително завъртя очи и се зае да подрежда бельото си.

Маги вече бе успяла да се изкъпе, да се облече и да подреди багажа си. Куфарът, лаптопът, служебното куфарче и огромната ѝ дамска чанта бяха струпани близо до входната врата. Изслуша прогнозата за времето и след като чу, че в района се очакват снежни бури, прибави към купчината и едно скиорско яке, шапка и ръкавици.

Кафето беше готово. Маги пхна две гофрети в тостера. Никакви глезотии тази сутрин. Само най-обикновена закуска. Чу скърцането на водопроводните тръби, когато Бека пусна водата, а няколко секунди по-късно чу дъщеря си да пее фалшиво, но с цяло гърло, под душа.

Колко време бе минало откакто за последен път бе чула Бека да пее? От колко време не бе виждала дъщеря си толкова радостна и щастлива? Струваше ѝ се, че цяла вечност ги делеше от онези щастливи времена. *Престани*, заповяда си Маги. Нищо добро няма да произлезе от подобни разсъждения.

Запечените гофрети изскочиха от тостера и Баркли, който неизменно бдеше под масата, вдигна глава и наостри здравото си ухо. После излая ниско и предупредително — в същия миг Маги долови ръмженето на двигател нагоре по алеята.

Тейн.

Сърцето ѝ отново глупашки забърза. Маги зърна между дърветата предницата на стария форд. *Стегни се, Макрий*, сгълча се мислено тя, докато го наблюдаваше да се измъква от кабината на пикапа. Краката му сякаш бяха станали още по-дълги. Очите му бяха скрити зад ефектни слънчеви очила, а на лицето му бе застинало

сурово изражение, от което — Маги бе сигурна в това — би се вкиснало дори и прясното мляко на масата. Той е само един мъж. Нищо повече. И какво като на времето те излъга и предаде? Какво като си изгуби ума по твоята безспорно по-красива сестра? Какво като се ожени за нея, а сега го издирват, за да го разпитат за евентуалното му участие в изчезването ѝ?

Тя преглътна мъчително.

Случващото се през последните дни бе така дяволски странно. И страшно.

Баркли изведнъж залая с пълно гърло.

— Шшт! Тихо, Баркли!

Като внимаваше да не се изгори, Маги извади гофретите от тостера и ги подреди в една чиния. Горедолу по същото време тръбите отново проплакаха — Бека бе спряла крана на топлата вода.

Тейн почука силно на входната врата.

— Отворено е — провикна се Маги, опитвайки се да надвика недоволното ръмжене на Баркли.

— Ей, не ме ли помниш? — Тейн пристъпи в къщата, а глупавото псе незабавно се укроти и весело завъртя опашка. Тревожното ръмжене бе заменено от дружелюбно сумтене. — Сигурен бях, че ме помниш. — Тейн се поспря и почеса Баркли зад здравото ухо.

— По всичко личи, че все пак успя да спечелиш приятелството на един от обитателите на тази къща — отбеляза Маги.

— И това е някакво начало. — Той коленичи, погали посивяващата глава на Баркли, след което забеляза куфарите.

Вдигна поглед към Маги и стомахът ѝ се сви.

— Решила си да дойдеш в Денвър с мен?

— Да. — Обърна се по посока на коридора и извика: — Бека, закуската е готова.

— Идвам.

Повдигнал вежди от изненада, Тейн се изправи и влезе в кухненския бокс.

— И кое те накара да промениш решението си?

— Не ти. Извинявай. — Тя го заобиколи и отвори вратата на хладилника.

— Да не би отново да си разговаряла с оня полицай?

— Какво? Не. — Като внимаваше да не се допира до Тейн, Маги извади кутия портокалов сок от хладилника, взе една стъклена чаша и я напълни. — Искаш ли сок?

— Не. Само кафе.

— Налей си.

Телефонът извънхя пронизително. Маги вдигна слушалката и остави чашата със сока на старата маса. Бека, пременена с разръфани дънки и тениска, докуцука в стаята, огледа изпитателно Тейн, след което се настани на мястото си.

— Ало? — отговори Маги, докато Тейн си сипваше кафе. Тя се присегна зад него, за да извади от шкафа една лепкава бутилка с кленов сироп.

— Маги? Чарли се обажда. Ема ми каза, че си позвънила с молба да се грижим за животните ти докато отсъстваш. — Чарли и Ема Сендкуист живееха в съседното ранчо. Маги бе разговаряла с Ема порано сутринта, но Чарли вече бе излязъл, за да храни добитъка.

— Къде е маслото? — попита Бека и Маги посочи към плота. Тейн подаде на Бека чинийката, в която имаше преполовено пакетче масло, а тя, озадачена от присъствието му и изпълнена с подозрения, го изгледа неприязнено.

— Точно така. Ще отсъствам не повече от четири или пет дни — отвърна Маги, стисна телефонната слушалка между ухото и рамото си, разпъна телефонния кабел и подаде на Бека бутилката с кленов сироп. — Най-много седмица.

— Е, мисля, че ще се справим — увери я съседът ѝ. — Няколко дни повече или по-малко не са от значение.

— Много съм ви задължена. С най-голямо удоволствие ще ви се отблагодаря за тази услуга — само кажете кога и как.

Докато даваше инструкции за конете и кучето, тя зареди няколкото мръсни чинии в съдомиялната машина и почисти от плота разпилените трохи, капките кленов сироп и пръските кафе. Тейн се бе отдръпнал от пътя ѝ и стоеше прав, отпивайки кафе от една стара, нацърбена чаша, която Маги бе получила като сватбен подарък преди много години. Когато най-после приключи с телефонния разговор, Бека вече бе закусила и, подпирайки се на патерицата, се бе върнала в стаята си.

— Готова ли си с багажа? — провикна се Маги и погледна часовника си.

— Почти.

— Ще ѝ помогна да го изнесе. — Тейн остави чашата си в мивката.

— Почакай малко. — Тя го хвана за лакътя, но веднага отдръпна ръката си. — Хайде да обсъдим какво ще правим от тук насетне. Да, наистина възнамерявам да отида в Денвър и да се опитам да разбера нещо за Мери-Тереса, само че предпочитам да пътувам до там със самолет.

— Не желаете ли да пътувате с мен? — Той подигравателно вдигна едната си вежда и Маги усети, че кръвното ѝ налягане се покачва.

— Точно така.

— И защо?

Би могла да му сервира някакъв уклончив отговор, но реши, че в моменти като този истината е най-доброто решение.

— Защото ти нямам доверие — призна тя.

Той стисна устни и потърка с ръка лицето си, потъмняло от наболата му, поне двудневна брада. Не беше нужно да ѝ отговаря каквото и да било — тъмният облак, забулил очите му, показваше категорично, че е схванал посланието.

— Достатъчно е да се разберем какво предстои.

— Точно така.

— Обещавам да се държа възможно най-почтително.

— Не съм сигурна, че това е достатъчно, Тейн — призна Маги.

— Но е най-доброто, което мога да ти предложа. — Стиснал здраво челюсти, той я изгледа толкова настойчиво със синьо-сивите си очи, че Маги забеляза как зениците му се разшириха от напрежението.

Гърлото ѝ пресъхна. Част от нея, най-женствената и уязвимата, искаше да му повярва, да забрави миналите измами и предателства, да допусне, че този мъж би могъл да се промени.

— Искате ли твърде много.

— Зная. — Беше сериозен, а бръчиците, оформили се край очите му, говореха за болезнена вътрешна борба. — Но се налага да поискам от теб тази услуга. Бих могъл да се окажа в беда, Маги. Полицаята се държат така, сякаш са убедени, че съм отговорен по някакъв начин за изчезването на Мери-Тереса.

Маги си помисли за отчаяния глас, който бе чула докато хранеше конете. Гласът на сестра ѝ.

— Какво ще кажеш? — попита Тейн.

Маги не отговори. Не знаеше какво да каже. Той изсумтя и поклати глава.

— Ти също не ми вярваш. — Гласът му прозвуча равнодушно, без обвинителни нотки. — Е, какво пък! Дявол да го вземе, предполагам, че съм си го заслужил, но те уверявам, че не съм я наранил по никакъв начин.

Ако само можеше да му повярва. Ако можеше да се довери на тези студени сини очи, ако можеше да се абстрахира от циничното изражение на този мъж, облечен с дънки и каубойски ботуши, ако можеше да достигне до дълбините на тъмната му душа... За миг се зачуди какво ли ще зърне там, но в следващия момент реши, че предпочита да си остане в неведение.

— Добре — чу се да казва Маги. — Ще тръгна с теб, Тейн. Разполагаш с хиляда мили, за да ме убедиш, че си тук, защото си загрижен за безопасността на бившата си съпруга, и че си предприел цялото това пътуване с една-единствена цел — да се погрижиш по най-добрия начин за благополучието на Мери-Тереса.

Тейн дори не потрепна от сарказма, който струеше от всяка изречена дума.

— Хайде да действаме тогава. — Обходи с поглед стаята, загледа се за миг в камината, в която имаше само пепел — единствената следа от снощния огън. — Погрижи ли се за всичко тук?

— Аха. — Тя кимна. — Аз съм готова. Чакаме само Бека да приключи с багажа. Временно ще затворя Баркли в обора заедно с другите животни, а когато Чарли дойде, ще го вземе със себе си у тях. Тъй че — тя огледа дома си още веднъж, за да се увери, че всичко е така както трябва да бъде — предполагам, че сме готови за път.

Той кимна и тъкмо тръгна по късия коридор към стаята на Бека, когато телефонът иззвъня отново. Маги грабна слушалката и стисна палци с надеждата, че може да е сестра ѝ.

— Госпожа Макрий? — Гласът беше мъжки. Горчиво разочарование прободеше сърцето ѝ. — Обажда се Крейг Бумон. Работя заедно със сестра ви. Обаждам се да проверя дали имате някаква идея къде би могла да се намира.

Маги се подпря на един от кухненските шкафове.

— Не — отвърна тя. Гърлото ѝ отново се сви от болка. Цялата тази ситуация започваше да става твърде реална. Никога не бе виждала Бумон — знаеше само, че, според Мери-Тереса, той е *симпатично момче, което би продало и майка си, за да осигури по-висок рейтинг на предаването си*. Крейг увери Маги, че е много разтревожен и я информира, че Маркиз не се е явявала на работа от миналия петък. Според него всичките им колеги от телевизионната станция били ужасно притеснени от отсъствието на Маркиз и затова започнали да се обаждат на близките ѝ...

— Опитавме се да се свържем с вас по-рано, но не можахме да ви открием.

— Съжалявам. — Няколко секунди по-късно Маги затвори телефона. Чувстваше се като попарена — и последните ѝ надежди бяха унищожени.

— Проблеми? — попита я Тейн, който влезе в кухнята, понесъл спортния сак и една по-малка торбичка, в която беше сложен портативният компактдиск плейър на Бека.

— Обади се един от колегите на Мери-Тереса.

— Рон Бишъп, директорът на канала?

— Не, другият водещ на предаването.

— Бумон.

— Да. Просто проверява дали не зная нещо.

— Значи тя все още не се е появила.

— Не е. — Маги поклати глава. Реши, че колкото по-бързо стигне до Денвър, толкова по-добре. — Хайде да тръгваме.

— Отивам да натоваря багажа.

Маги помогна на Бека да стигне до пикапа и засипа Баркли с извинения задето го затваря в обора при конете. Опитва се да се абстрахира от жалния му вой и с все сила затръшна вратата на обора след себе си.

Без да изпуска от поглед облаците, които бързо се събираха на небето, Тейн натрупа багажа под брезента на пикапа и седна зад волана. Тримата се настаняха на предната седалка, притиснати плътно един до друг. Тази прекалена близост не беше по вкуса на Маги, но тя стисна зъби и не каза нищо.

Веднага щом качат Бека в самолета, в колата ще се освободи допълнително пространство и тя ще седне по-далеч от Тейн. Тази мисъл обаче не ѝ носеше кой знае какво успокоение. Преди години се бе заклела, че никога повече няма да се довери на този мъж, а ето че сега се канеше да пропътува с него хиляди мили из един от най-забутаните и уединени райони на страната, в който дори и радиото не работеше в някои от участъците по пътя, и единственото развлечение, на което можеха да разчитат, бе собствената им компания.

Бека, която като че ли изобщо не забелязваше напрежението между майка ѝ и бившия съпруг на леля ѝ, затършува из торбата с дискове, намери онзи, който търсеше, сложи го в плейъра и пъхна слушалките в ушите си. Полюлявайки глава в ритъма на музиката, тя усили звука до такава степен, че дори и Маги, седнала до нея, успя да долови част от думите на песента.

Тейн включи на скорост и дървената къща скоро остана зад гърба им. От оловносивото небе заваляха първите снежинки, предвестници на приближаващата буря.

Нещо ставаше. Нещо голямо. Бека обаче не можеше да разбере какво е то. Старата песен на Нирвана звучеше в ушите ѝ, но Бека не можеше изцяло да се потопи в музиката, която обикновено я завладяваше напълно. Нито Кърт Кобейн, нито китарата му можеха да я накарат да забрави силното напрежение, което бе доловила в отношенията между майка ѝ и Тейн Уокър, бившият съпруг на Маркиз. Странно. Може би Маркиз все пак бе загазила по-сериозно, отколкото тия двамата ѝ казваха.

Бека крадешком погледна към майка си изпод полуспуснатите си ресници. Видя пребледнялата Маги, която нервно гризеше нокътя на единия си палец. Майка ѝ седеше абсолютно неподвижна — тялото ѝ беше като вцепенено — и се взираше през предното стъкло на пикапа. Тъглчетата на устните ѝ бяха увиснали надолу и тя изглеждаше ужасно разстроена — както в деня, в който информира Бека за предстоящия си развод преди малко повече от година.

Стомахът на Бека се сви при този спомен и тя се постара да прогони от ума си всички мисли за родителите си. Вярно, че се караха

докато бяха женени. Голяма работа! Всички родители се карат. Но не всички се развеждат.

А след това татко ѝ умря.

Непролети сълзи опариха очите ѝ и тя с все сила стисна зъби. А Кърт Кобейн все пееше и пееше. Онази част от душата ѝ, която продължаваше да страда и да кърви, се сви от болка и Бека категорично си забрани да мисли за баща си, забрани си да разсъждава върху факта, че той вероятно щеше още да е жив, ако не беше онзи последен грозен скандал между него и майка ѝ.

— Мамка му — промърмори тя.

— Какво? — извърна се към нея и я погледна майка ѝ.

— Нищо. — Не желаше да бъде въвличана в разговор и затова притвори очи. Песента свърши. В продължение на няколко секунди в пикапа се възцари оглушителна тишина, след което китарите огласиха следващото парче на Нирвана. Слава богу! Бека се заслуша в песента. Вместо да размишлява за родителите си и за ужасното минало, тя се замисли за бъдещето. И за Ел Ей. Усмихна се и реши, че никога повече няма да се върне в Айдахо. В тази затънтена селяндурска дупка накрай света. Леля Кони щеше да я прибере при себе си; лично Дженифър я бе уверила в това. Освен това Дженифър ѝ бе обещала да я заведе на някое парти и да я запознае с момчета на нейната възраст. Беше ѝ обещала още да си окачат по една обеца на пъпа и може би дори да си направят татуировки.

Щеше да бъде страхотно!

А майка ѝ направо щеше да откачи.

Отлично! Бека се смъкна надолу по седалката, като поклащаше глава в такт с барабаните. Не беше съвсем сигурна каква точно татуировка да си избере, но искаше да я изрисуват върху глезена ѝ, за да се вижда, когато ходи без чорапи. Една пеперуда би изглеждала много добре на крака ѝ, макар че, от друга страна, това бе твърде банален избор. Не и в Айдахо, разбира се. Но в Ел Ей... Отхвърли възможността да си татуира паяк — стори ѝ се твърде зловещо. Виж, едно колибри щеше да е съвсем подходящо. Тя се усмихна, представила си пъстрата птичка, татуирана точно под глезена ѝ. Малко пъстроперо птиче, допряло човка до изящно цветенце. Да, това е.

А мама направо ще откачи.

Идеално!

Изпита слабо чувство на вина, но предпочете да не му обръща внимание. Не желаше да мисли за нищо друго — вълнуваше я единствено перспективата да си поживее в Лос Анджелис.

По-късно, докато пътуваха край Уайт Бърд Хил, тя погледна крадешком към Тейн. Той гледаше право пред себе си, концентрирал цялото си внимание на усилващия се сняг. Лицето му беше сурово, очите — скрити зад слънчеви очила. Държеше се така, сякаш бе сам-самичък в пикапа. Макар да не беше в първа младост, Тейн бе доста привлекателен — особено пък ако човек си пада по дългокраки, мъжествени каубои. Бека смяташе, че Тейн би изглеждал далеч по-добре, яхнал някой буен мустанг или пък мощен мотоциклет. Този мъж притежаваше някакъв магнетизъм, който не оставаше скрит дори и за тринадесетгодишната Бека. Защо тогава между него и майка ѝ съществуваше толкова силна неприязън? Защо се държаха така, сякаш изобщо не можеха да се понасят?

Бека не знаеше много за първия съпруг на Маркиз. Чувала бе, че Маги никога не бе одобрявала този брак и затова категорично отказваше да говори на тази тема. Тя като че ли наистина мразеше този мъж.

Не че това я засягаше по някакъв начин. Единственото нещо, което бе от значение за Бека в момента, бе фактът, че съвсем скоро щеше да бъде свободна. Освен това вече бе решила, че никога повече няма да се върне в Айдахо. След няколко часа щеше да се махне от тук. Завинаги.

Крайно време беше.

Тейн дъвчеше клечката за зъби, която бе взел от ресторанта на летището, и наблюдаваше самолета, който се готвеше за излитане. От двете страни на пистата бяха натрупани преспи сняг. Макар че крилете на сребристия самолет бяха внимателно почистени от натрупалите се върху тях лед и сняг, Тейн се досещаше за страховете на Маги и се притесняваше не по-малко от нея. Тя стоеше до него, притиснала лице към стъклото и, сдържайки дъха си, се взираше в самолета, който плавно се вдигна във въздуха и пое по маршрута си.

— За пръв път я пускам да лети сама — призна тя, когато самолетът на дъщеря ѝ изчезна зад облаците.

— Всичко ще бъде наред.

Погледът, с който посрещна коментара му, му даде да разбере, че не вярва на нито една негова дума, но пък това не беше нещо ново за него — Маги се държеше по този начин от мига, в който го видя на прага си предишната вечер. Не само думите, но и цялото ѝ поведение демонстрираха недоверието, с което тя се отнася към него. Но и това беше разбираемо — от край време тя беше по-умната от двете сестри.

— Изпращаш я при роднини, нали?

— Роднини, но не мои.

— На съпруга ти?

Тя кимна и очите ѝ потъмняха.

— Изпращам я при сестрата на Дийн. Тя и съпругът ѝ имат дъщеря, Дженифър, която е с няколко години по-голяма от Бека. Бека направо я обожава.

— Но не и ти, нали?

— Аз смятам, че е прекалено развита за възрастта си.

— Това важи за повечето деца в днешно време — отбеляза той.

— Не разбираш! — Маги като че ли възнамеряваше да каже още нещо, но след това размисли и замълча.

— Просвети ме.

Погледът, с който го възнагради, би могъл да разцепи и камък.

— Няма да ми стигне остатъкът от живота ми, за да го сторя.

Въпреки лошото си настроение, Тейн не можа да сдържи усмивката си. Маги обаче изобщо не се шегуваше.

— Довечера ще се обадя на Кони и Джим. Искам да се уверя, че Бека е пристигнала благополучно. — Очите ѝ тъмнееха като облачното небе над Бойд. Лицето ѝ беше бледо и изопнато от напрежението. Тя погледна към него. — Добре, да потегляме. — Рязко се отдръпна от прозореца, обърна се и тръгна по коридора. Тейн се опита да не обръща внимание на войнствено издадената ѝ брадичка и на бръчките, набраздили обикновено гладкото ѝ чело. Не си позволи да задържи поглед върху стройните бедра на жената, която така решително крачеше по коридора пред него. Понякога тя толкова силно приличаше на Мери-Тереса, че емоциите взимаха връх над здравия му разум и душата му се изпълваше с горчива ярост и недоверие.

А ето че сега добрата стара Мери-Тереса... не, името ѝ вече бе Маркиз, бе успяла да нанесе последния си удар. Успяла бе да си

отмъсти. На него. И това ако не беше ирония!

Излязоха от терминала и веднага попаднаха в лапите на снега, който се вихреше над паркинга. Снежинките се въртяха в лудешки ритъм, тласкани от безпощадно студения вятър, духащ от Северна Канада. Тейн вдигна очи към небето, изпсува тихичко и се помоли да успеят някак си да изпреварят бурята, която, според прогнозите, щеше да ги преследва чак до Колорадо.

Отключи дясната врата на пикапа, изчака Маги да се настани и я затвори отново. През цялото време не можеше да се отърве от усещането, че се кани да направи най-голямата грешка в живота си. Всъщност, втората съдбоносна грешка в живота му. Първата бе бракът му с Мери-Тереса Рейли.

Само че този път просто нямаше избор. Имаше работа за вършене. Нищо повече. Нито за момент не можеше да забрави целта на това пътуване. Крадешком погледна жената, седнала толкова близо до него. Красива. Умна. Вероломна. Също като сестра си. И като всяка друга жена. Според Тейн всички те си приличаха. До една.

— Добре, и да слушаш леля Кони и чичо Джим, чу ли? — рече Маги в слушалката на обществения телефон, от който се обаждаше.

— Добре, мамо. — Бека говореше разсеяно. Готова беше да се впусне в живота. Намираще се вече в Калифорния и нямаше никакво желание да се разправя с майка си.

— Ще ти се обадя пак, когато стигнем в Денвър. — Навън беше вече съвсем тъмно. Снегът се вихреше около телефонната кабина, засипваше покрива на крайпътното заведение и целия паркинг пред него.

— Добре. Както кажеш.

— Бека... — укорително възкликна Маги и обходи с поглед нецензурните думи и телефонните номера, надраскани по металната поставка, на която някога е имало телефонен указател.

„Ако искате да си прекарате добре, обадете се на Памела.“

„Ранди обича Джил.“

Имаше още всевъзможни сърца. Стрели. И обичайните мръсни думички.

— Казах добре.

Безсмислено беше да се опитва да порицава дъщеря си от разстоянието, на което се намираще.

— Добре. Обичам те. Дочуване.

— Дочуване. — Щрак. Бека веднага затвори.

В продължение на няколко мъчителни секунди Маги остана загледана в телефонната слушалка. С всеки изминал ден детенцето ѝ все повече се отдалечаваше от нея, отлиташе надалеч с нетърпението на младо жребче, очакващо да излезе извън оградата на корала. *Дай ѝ време*, рече си Маги и също затвори телефона. Спомни си каква беше ти на тринадесет.

В закусвалнята се носеше спарената миризма на пържен лук, цигарен дим и стара мазнина. Отоплителната система се задъхваше, усилена докрай заради постоянно падащите температури. Разноцветните лампички, окачени по прозорците сякаш в очакване на коледните празници, до които оставаше още цял месец, весело премигваха. Някой бе пуснал цяла шепа монети в джубокса и в помещението се лееше кьнтри музика — приятен фон, на който се открояваха потракването на прибори, приглушените разговори и епизодичните изблици на смях, така характерни за всяко подобно заведение.

Тейн седеше в края на едно от сепаретата. Якето му висеше на закачалка на стената. Наболата по лицето му брада бе прошарена тук-таме от сиви нишки, а бръчките край очите го правеха да изглежда малко по-възрастен. Въпреки това той все още притежаваше онзи неподправен, първичен магнетизъм, който на деветнадесетгодишна възраст ѝ се бе сторил така неустойимо привлекателен, все още излъчваше вродената сексуалност, която някои мъже носят като проклятие чак до смъртта си.

— Чу ли се с нея? — попита той, вдигнал поглед от менюто, прогорено от твърде много отдавна изпушени цигари.

— Аха...

— Всичко наред ли е?

— Да, като се изключи характерната за всички тийнейджъри войнстваща непокорност. — Тя взе другото меню и се зачете в предлаганата от заведението храна, опитвайки се да избегне въпросите в очите му. Отношенията ѝ с дъщеря ѝ не бяха негова работа. — Ти поръча ли?

— Само кафе.

Стройна и слаба сервитьорка, облечена с карирана риза, впити дънки и пъстър шал, завързан свободно около дългата ѝ шия, се появи с две чаши и каничка кафе.

— Чисто? — попита тя и започна да налива, когато и двамата кимнаха в отговор. — Решихте ли какво ще поръчате за вечеря?

— Бургер и пържени картопки. — Маги не беше в настроение да пресмята калории, съдържание на мазнини и други такива подробности. — С всичко.

— За мен същото, но бургерът да бъде със сирене — поръча Тейн.

— Веднага се връщам. — Тя бързо се отдалечи и остави поръчката на бара, който отделяше кухнята от салона за хранене.

— Колко още ни остава до Денвър?

— Много. — Тейн погледна навън към тъмната нощ. — Няма да можем да изпреварим бурята, но ще се опитаме да изминем колкото е възможно повече път. Предполагам, че ще успеем да стигнем до Солт Лейк. Гумите ни са с шипове, а в пикапа имам и вериги, ако се стигне до там. Няма опасност да заседнем в снега.

— Как можеш да си сигурен?

Той се извърна и я погледна.

— Няма да го допусна.

— О, значи вече се правиш и на господ бог.

Той само сви устни.

— Няма от какво да се притесняваш.

— Ти поемаш рисковете, не аз.

— Ще направя необходимото, за да пристигнем без произшествия.

— Виж, Тейн, вече се съгласих да тръгна за Денвър с теб. Обещах да говоря с полицаите. Съгласих се дори да гарантирам за теб, макар че, господ ми е свидетел, не вярвам и на една твоя дума. През изминалите години обаче се научих, че не бива да разчитам на когото и да било, разбрах, че мога да стоя стъпила здраво на двата си крака и че те са по-сигурна опора от всяко мъжко рамо, на което някога съм имала глупостта да се опра. Включително и твоето.

Един мускул нервно потрепна на слепоочието му.

— А, значи все пак стигнахме и до това.

— Забрави! Просто забрави какво казах.

— Знаеш ли, Маги — започна той и подпря глава на дървената облегалка на пейката. — Започваш да говориш като озлобена и непримиримо ожесточена жена.

— И защо ли? — не му остана дължна тя. Беше напрегната, изнервена и не виждаше причина да прикрива истинските си чувства. — А и кой ли изобщо го е грижа?

— Теб.

— Така ли смяташ? — Тя едва не се разсмя, макар че забележката му бе попаднала точно в целта.

— Не приличаш много на момичето, което си спомням.

Тя рязко замълча, останала за момент без дъх. *Не се хващай на тези приказки, Маги. Прекалено умна си за това, а и вече си се парила веднъж.*

— Мисля, че ще е най-добре да не обсъждаме нещата, които ти, или аз, си спомняме.

— И защо не?

Нейното сърце ли биеше така оглушително?

— Много вода изтече от тогава, каубой. Това е. — Тя отпи от кафето си, благодарна, че ръката ѝ не трепери. Разговорът бе станал твърде личен.

— Аз обаче не мисля така. — Той внезапно се наведе напред и подпря лакти на пластмасовата маса. — Мисля, че се страхуваш.

Дяволски вярно.

— От какво?

— От мен, като за начало.

— Само в сънищата ти.

— Не в сънищата ми, хлапе. В кошмарите ми.

— Хайде да не говорим за това, искаш ли? Не му е нито времето, нито мястото. Сега трябва да се концентрираме единствено върху съдбата на Мери-Тереса.

Той я нарече лъжкиня. На ум.

— И каквото и да правиш, Уокър, не се опитвай да ме анализиращ, да гадаеш мотивите ми, или пък да четеш в думите ми смисъл, какъвто не съм вложила. — Тя забодя палец в гърдите му. — Аз винаги назовавам нещата с истинските им имена, ясно?

Сервитьорката се приближи безшумно. Плъзна двете чинии на масата, а блестящите ѝ устни с цвят на кайсия, се разтегнаха в

служебна усмивка.

— Ще желаете ли още нещо?

Да, еднопосочен билет до дома.

— Това е достатъчно — отвърна Тейн, след което изгледа въпросително Маги, приканвайки я мълчаливо да каже и тя мнението си.

— Само кетчуп.

— Веднага. — Сервитьорката се обърна, грабна една пластмасова бутилка от бара и я тръсна пред Маги.

— Благодаря.

— Ако имате нужда от още нещо, просто ме повикайте. — Тя посочи към бара и към хладилния шкаф, в който бяха изложени най-различни сладкиши. — Ако решите да си вземете десерт, препоръчвам ви нашия лимонов пай с разбити белтъци. Истински убиец. Без майтап! И е съвсем пресен. — Тя се завъртя на пета и насочи вниманието си към седналите на съседната маса мъже с кръгли шкембета, зачервени лица и разноцветни бейзболни шапки, стиснали по една клечка за зъби между устните си.

Маги започна да се храни мълчаливо. Тейн предпочете да не нарушава мислите ѝ с безсъдържателен, нищо незначещ разговор. В малкото крайпътно заведение, в което всички останали посетители разговаряха, смееха се, пушеха и флиртуваха, те двамата се хранеха в ледено мълчание. Миналото нахлуваше в мислите на Маги, нарушавайки крехкото ѝ душевно равновесие, а бъдещето, което я очакваше, беше твърде неясно, криещо в себе си неизвестни заплахи.

Когато свършиха с бургерите, пържените картофи и ореховия пай със сладолед, който бяха поръчали по настояване на Тейн, той извади портфейла си.

Маги веднага бръкна в дамската си чанта.

— Аз ще платя — заяви той, видял я да вади портфейла си.

— Няма начин.

— Но аз буквално те принудих да тръгнеш с мен.

Тя извади една десетдоларова банкнота и подпря лакти от двете страни на чиниите с полуизядения бургер и разтопения десерт.

— Виж, Уокър, дай да изясним този въпрос веднъж завинаги. Аз сама плащам сметките си. Да, ти ме убеди да тръгна с теб, но аз и без друго щях да отида до Денвър, за да проверя на място какво се е

случило със сестра ми. Така че ще делим всичко наполовина. — Изрекла тирадата си, тя протегна ръка към скиорското си яке.

— Много се притесняваш да не взема случайно да си създам погрешно впечатление за теб, а?

Ушите ѝ изведнъж пламнаха. Тя се изправи и пхна ръце в дебелия ръкави на якето. После бързо надяна и ръкавиците, които измъкна от един джоб.

— Предполагам.

Искаше ѝ се да протегне ръка и да изтрие усмивката, цъфнала на брадясалото му лице.

— Искаш да си абсолютно сигурна, че няма да погледна на това пътуване като на някаква извратена свалка, нали?

— Твоята самоувереност е просто невероятна! Не мога да повярвам, че се сблъсквам с чак такава самонадеяност.

— За предпочитане е пред параноята.

— Едва ли.

Усмивката му помръкна. И той хвърли една десетдоларова банкнота на масата. В очите му проблесна гняв. Без да каже нито дума, грабна якето си с една ръка, а с другата стисна лакътя на Маги.

— Какво правиш... почакай!

Помръкна я мълчаливо край рецепцията, през двойните стъклени врати и навън в тъмната нощ. Снегът продължаваше да вали. Двамата тръгнаха към пикапа. Цялото същество на Тейн излъчваше мълчалив, едва контролиран гняв. Отключи ѝ дясната врата, след което седна зад волана. Подхвърли якето си отзад зад седалката, където бяха оставили лаптопа ѝ, след което запали двигателя. Включи на задна и изкара колата от паркинга.

— Нека си изясним едно нещо — заяви той, включи на първа, заобиколи един камион, който тъкмо спираше на отбивката, и огледа безлюдната магистрала, простряла се далеч на югоизток. — Имам нужда от помощта ти. Точка. Очаквам от теб единствено да ми помогнеш да открия проклетата ти сестра и да изчистя името си. Нищо повече. — Включи дългите светлини и се загледа в снежинките, които танцуваха пред тях. — Ти не ми дължиш абсолютно нищо и поради тази причина реших, че е редно да поема разходите по това пътуване. Желанието ми да платя сметката не е част от някакъв грандиозен

заговор за съблазняването ти, Маги. То е просто начин да ти се отплатя за неудобствата, които ти създавам.

Лицето ѝ цялото пламтеше, бузите ѝ горяха, но тя се надяваше, че той няма да забележи това в тъмнината.

Тейн пусна чистачките и регулира температурата на размразяващото устройство.

— Разбра ли?

— Разбрах — сковано отвърна тя, почувствала се като пълна глупачка. Естествено, че Тейн не се интересува от нея. Не в това беше въпросът. Смяташе този път да премълчи, но след това реши, че ще е най-разумно, ако си изяснят нещата докрай.

— Исках само да установим някои основни правила — обясни Маги и бавно отпусна свитите си в юмруци ръце. — Но наистина прекалих. Съжалявам, че направих чак такъв проблем от една нищо и никаква сметка в закусвалня.

— Амин!

Изад ъгъла се появи кола и обля кабината на пикапа с бялата светлина на фаровете си. Маги зърна профила на мъжа до себе си. Суров. Непоколебим. Решителен. Стопроцентов мъж. Силен, понякога дори жесток до бруталност, мъж. Човек, който невинаги казва истината. Маги отдавна знаеше това. Какви тайни носи този човек? Какво крие? Тя отклони поглед встрани и се загледа през прозореца към дърветата край пътя — високи, разклонени стражи на нощта. Клоните им белееха под навалелия сняг и при други обстоятелства Маги би решила, че гледката, откриваща се от прозореца на колата, е просто умопомрачително красива. Тази вечер обаче отрупаните със сняг дървета и стръмният хълм, по който пълзяха, ѝ се струваха предвестници на лоша поличба, извикваха в душата ѝ единствено страх и безутешна самота.

Къде беше Мери-Тереса? Жива ли беше? О, господи, трябва да е жива... Гърлото на Маги се сви. Загледана в тъмната нощ и бушуващата около тях буря, тя започна да реди беззвучни молитви за здравето на сестра си.

Мери-Тереса вероятно наистина беше в безопасност. Когато стигнат в Денвър, сигурно щяха да открият, че лекомислената Маркиз просто бе решила да се махне от града за няколко дни, без да предупреди никого. Колкото и да се стараеше да убеди сама себе си,

Маги не можеше да се отърси от смразяващия кръвта ѝ студ, който нямаше нищо общо със студеното време отвън. Снежинките постепенно се превръщаха в ледени късчета, които барабаняха по кабината на пикапа и заледяваха пътя пред тях, а Маги все не можеше да се освободи от усещането, че се е случило нещо лошо. Нещо ужасно и непоправимо.

Дано да си в безопасност, Мери, помисли си тя, затвори очи и си представи сестра си такава, каквато я пазеше в спомените си — свободолюбива душа, която, макар и твърде егоцентрична, беше от хората, в които човек не може да не се влюби. Всички я обичаха. Включително и Тейн Уокър. Дори и той не бе устоял на очарованието на Мери-Тереса. А и как би могъл? Той беше само един мъж, а всички мъже рано или късно се оказваха заплени от Мери-Тереса Рейли.

Маги бе забелязала това преди много години, когато Мичъл, техният братовчед, отгледан от семейството като техен брат, беше още жив. Тогава двете близначки бяха съвсем млади, едва навършили седемнадесет, само с няколко години по-големи от Бека, но Мери-Тереса вече бе осъзнала магическото си очарование и го изпробваше върху всяко едно от момчетата, които познаваха, включително и върху онова, което Маги смяташе за свой брат...

---

[1] АМ — преди обяд. — Б.пр. ↑

[2] Джеймс Хофа (1913 — ?) — председател на основания през 1899 г. „Международен профсъюз на шофьорите на камиони“. Мистериозно изчезва от един ресторант в Детройт през 1975 г. и до ден-дневен не се знае нищо повече за него. През 1992 г. Дани де Вито направи филм за профсъюзния бос. Главната роля се изпълнява от Джак Никълсън. — Б.пр. ↑

ЧАСТ ВТОРА
РИО ВЕРДЕ
СЕВЕРНА КАРОЛИНА, 1979 ГОДИНА

1.

Маги, потопила глава под блестящата водна повърхност, зърна Мери-Тереса, която се разхождаше край самия ръб на плувния басейн. Очите ѝ бяха скрити зад слънчеви очила, а ефектният бански разкриваше всеки сантиметър от загорялото ѝ тяло. Тя изрита един шезлонг извън тентата и сянката на евкалиптовите дървета и се излегна на него точно в момента, в който дробовете на Маги, останали без въздух вследствие на продължителния ѝ престой под водата, я принудиха рязко да изплува на повърхността. Стрелна се нагоре, рязко си пое дъх и отметна назад мократа си коса.

— Какво правиш? — попита близначката ѝ, присвила устни в категорично неодобрение.

— На теб на какво ти прилича? Плувам под вода.

— И защо?

— Смятам да кандидатствам в отбора по плуване.

— Отново? — Мери-Тереса въздъхна театрално и леко докосна ъгълчето на устата си, където някаква отвратителна раничка се бе осмелила да загрози прекрасните ѝ устни. — Знаеш, че няма да успееш. Както не успя и при последния си опит в гимназията. Конкуренцията в колежанските отбори е още по-жестока.

— Но аз вече разговарях с треньорката. Мич също.

Мери-Тереса стисна ядно пълничките си устни и махна с ръка, за да прогони една пчела, която се въртеше около главата ѝ.

— Помолила си Мич да каже някоя добра дума за теб?

— Да.

— Пред треньорката на отбора по плуване в колежа? — уточни Мери-Тереса с тон, който предполагаше, че Маги е най-задръстеният човек на земята.

— Аха.

— Чудесата май наистина нямат край.

— Ти пък защо се вълнуваш толкова от този въпрос? — Маги знаеше, че не би трябвало да се връзва на приказките на Мери-Тереса, но просто не можеше да се въздържи. Напоследък сестра ѝ се държеше

все по-сдържано и студено. Този процес на отдалечаване беше започнал преди три или четири години — горе-долу по времето, когато гърдите на сестра ѝ се оформиха като кръгли зрели пъпеши според описанието на Били Нортън, направено през годината, когато тримата завършваха осми клас. Били беше пъпчив особняк, който вярваше, че изумителният му талант на математик го превръща в истински дар божи както за учителите, така и за всички жени по света.

— Сестра ти има най-големите цици в цялото шибано училище — по-големи дори от тези на госпожа Нелсън, — а виж ги твоите! Никакви ги няма! — Той огледа лицата на приятелите си, насъбрали се в кръг в коридора пред библиотеката, надявайки се някой от тях да го подкрепи. Оставаха им само още два дни до дипломирането им в гимназия Джордж Вашингтон. Другите момчета се изхилиха на глас, но въпреки това проявиха достатъчно благоприличие и поне се престориха на смутени. — А пък аз все съм си мислел, че вие двете сте абсолютно еднакви — нали уж сте еднолични близначки! — Били бе известен със своята настоятелност и с това, че никога не знаеше кога е време да престане.

— Аз пък винаги съм си мислела, че си малко по-умен. Само че съм се лъгала — сърдито отвърна Маги, макар вътрешно да умираше от срам и унижение. Едва се удържаше да не побегне по коридора, застлан с лекъосан килим. Защо всички момчета обръщаха такова внимание на гърдите на момичетата? Дали не се дължеше на факта, че всички те са били отбити твърде рано от майчината гръд, в резултат на което са развили у себе си това неистово желание да зяпат, докосват, че и да вкусват дори, гърдите на момичетата. И колкото по-големи бяха въпросните гърди, толкова по-щастливи биваха момчетата!

— Не, ти просто злобееш в момента, защото не се ползваш с голяма популярност — не млъкваше той.

— Виж кой се намерил да ми говори за големи неща! — не му остана дължна Маги, присви очи и прикова поглед върху участъка от свръхтесните му шорти, зад който бе скрита онази прословута част от мъжката анатомия.

След тези думи Маги побягна далеч от съучениците си. Сърцето ѝ бе жестоко наранено, бузите ѝ пламтяха от срам, в очите ѝ блестяха непролети сълзи. Зави зад ъгъла и се скри в тоалетните. Бяха ѝ нужни почти десет минути, за да се успокои и да възвърне самообладанието

си. Когато се върна пред библиотеката, часът вече беше започнал. Всички ученици, насядали по местата си, вдигнаха очи и я видяха да сяда на единствения свободен чин в предната част на стаята.

Госпожа Брейди не я попита нищо. Надраска нещо в жълтия дневник и подаде на Маги копие от бележката за закъснението ѝ без дори да си направи труда да я погледне. През цялото време не спираше да говори за новата компютърна система, която щяла да бъде въведена в училището. Ако се намерят достатъчно средства, разбира се. В държавните училища парите никога не достигаха, но госпожа Брейди, вечната оптимистка, не губеше надежда. Маги стисна с овлажнели пръсти бележката с регистрираното закъснение, намести се на свободния чин и тихичко се помоли униженията ѝ през този ден най-после да свършат.

— Ей, каква е разликата между Маги Рейли и един посредствен актьор? — шепнешком попита Били. Говореше достатъчно отчетливо, за да може и тя да го чуе.

Очите ѝ се напълниха със сълзи. Никой не отговори. Маги едва дишаше.

— Няма разлика — сам си отговори Били. — И двамата предлагат плоски изпълнения.

Няколко души се изсмяха притеснено. Маги счупи молива си на две. Госпожа Брейди присви очи, скрити зад дебелите стъкла на очилата ѝ, и спря поглед върху Били. Самотна сълза се търкулна по лицето на Маги и тя побърза да я изтрие, мобилизирайки се да понесе четиридесетте най-дълги минути в живота си.

В крайна сметка, заради допуснатото закъснение Маги бе наказана с определен брой часове безвъзмезден труд в училището. Не ѝ позволиха да се дипломира, преди да отработи наказанието си, чистейки боклуците от коридорите на гимназията.

Били Нортън не беше от хората, които се отказват лесно. Беше разбрал кога точно започва дежурството ѝ по коридорите и бе разсипал по пода остатъците от обяда си — мазно парче месо и пържени картопки, обилно полети с кетчуп. Беше абсолютно сигурен, че тя ще го почисти, защото е длъжна да изпълни наложеното ѝ наказание. И за да я засегне още повече, бе напълнил един кондом — по всяка вероятност твърде голям за него — със соса от мазния си, лепкав обяд и бе оставил *отвратителния предмет* в коридора пред класните стаи

на седмокласниците. Той и приятелите му бяха успели да се измъкнат безнаказано след всичко това, а Маги трябваше да събере всичките тези гадории и да ги сложи, заедно с другите боклуци, в големия найлонов чувал, който влачеше след себе си.

И всичко това само защото е била благословена с гърди, по-малки от тези на Мери-Тереса...

Какъв майтап!

И сега, докато плуваше с лекота в топлата вода, Маги все си повтаряше, че не трябва да позволява на Мери-Тереса да я дразни. Напоследък Мери бе ужасно раздразнителна, неспокойна и потайна. Вече няколко пъти ѝ се бе случвало да заварва Мери заедно с братовчед им Мич — той беше осиновен от родителите им още преди тяхното раждане, непосредствено след смъртта на майка му. Двамата обикновено гледаха заедно телевизия. Или пък слушаха записи на Ролинг Стоунс или Пинк Флойд. И все си говореха нещо, смееха се и се побутваха. Всеки път щом забележеха Маги обаче, и двамата млъкваха изведнъж, залепваха по едва фалшива усмивка на лицата си и започваха да се държат като каменни статуи. Преструваха се, че в отношенията им няма нищо необичайно, макар въздухът около тях да трептеше от необичайни вибрации и флуиди.

Маги като че ли изведнъж се превърна в нещо като аутсайдер и то след като през целия си съзнателен живот двете с Мери-Тереса бяха смятали Мич за нещо като трън в петата — единственият член от семейството, който като че ли не беше съвсем на мястото си сред тях.

Самият Мич полагаше неимоверни усилия, за да засили отчуждеността помежду им — от деня, в който стана достатъчно голям, за да ходи на детска градина, той категорично заяви, че не желае да има нищо общо с двете по-малки от него, еднакви момиченца, които му бяха и братовчедки, и сестри. Държеше се така, сякаш Маги и Мери-Тереса можеха да го отровят само с присъствието си наоколо и това му отношение се задълбочаваше през годините.

Когато момичетата станаха във втори клас, майка им настоя Мич да ги води на училище. Той неохотно се съгласи, защото съзнаваше, че просто няма друг избор, но в мига, в който завиха зад ъгъла и се скриха от погледа на майка им, която ги наблюдаваше от кухненския прозорец, той ги заряза, като се закле, че ще ги спуга от бой, ако някоя от двете се осмели да го издаде пред родителите им.

— Той е глупак — заяви тогава Мери-Тереса.

— А и за какво ни е? — Маги и без друго предпочиташе да не я водят до училище и обратно. — Такъв е досадник...

Мич неведнъж бе стигал до крайности в усилията си да демонстрира презрението си към момичетата. Постоянно им се присмиваше и ги подиграваше пред приятелите си. Отмъкна дневника на Маги и го показа на всички, проявили някакъв интерес. Сложи допълнителни ключалки на вратата на стаята си, за да е сигурен, че те двете няма да могат да нарушават уединението му, наказвайки го с присъствието си.

Но ето че нещата изведнъж се промениха. Враждебността на Мич постепенно намаля, а Мери-Ти, както я наричаше той, като че ли вече нямаше нищо против да се мотае по цял ден с него. За Маги единственото обяснение на тази промяна се криеше във факта, че Мери-Тереса най-после бе започнала да забелязва, че иначе тъпичките приятелчета на Мич бяха започнали да стават доста по-вълнуващи сега, когато вече имаха шофьорски книжки, участваха в различни университетски отбори и бръснеха ежедневно брадите, наболи по лицата, които на времето пламтяха от упорито и трудно лечимо акне. Каквато и да беше причината обаче, напоследък Мери-Тереса прекарваше много повече време с Мич и приятелите му, отколкото с Маги.

Не че това имаше кой знае какво значение за Маги. Вярно, че понякога ѝ липсваше компанията на близначката ѝ, но пък това не беше болка за умиране. Отдалечаването им бе станало необратимо — двете вече имаха съвсем различни интереси. Имаше и още една, може би особено важна, причина за неразбирателството, настъпило между двете сестри — категоричното нежелание на Маги да позволи на сестра си да продължава да я командори и да я води за носа.

През целия им съзнателен живот винаги Мери-Тереса бе взимала решенията за това какво ще правят, къде ще ходят и с кои приятели ще се виждат. На Маги обаче вече ѝ бе писнало от това. Писнало ѝ беше да бъде близначка. Да бъде по-скупната и посредствена версия на своята ефектна сестра.

Когато започнаха месечните им неразположения, които, според майка им, бяха още едно от многото женски проклетия, Мери-Тереса изпревари близначката си с шест седмици, което пък ѝ осигури

възможността да засипе сестра си с безкрайни съвети и препоръки, към които Маги не проявяваше никакъв интерес и дори ѝ идваха в повече. Това събитие обаче, кой знае защо, утвърди Мери-Тереса като всепризнат капацитет по всички въпроси, свързани по някакъв начин с женската зрялост, пола и женствеността.

Изминаха още няколко години и Мери-Тереса започна да се увлича по дрешки, червила, лак за нокти и музика — все неща, които не допадаха особено на Маги. Късно нощем Мери започна да пуши в стаята си, като издухваше дима през прозореца, започна да изрусява кичури от косата си, а на няколко пъти изчезна от къщи, без да сподели с Маги къде отива, какво смята да прави и с кого възнамерява да се среща.

— Ти няма да разбереш — сопна ѝ се тя, когато при един подобен случай Маги я излови да се измъква през прозореца. Мери-Тереса беше облечена с плътно прилепнали бели шорти и изрязана жълта блузка, която оставяше открит плоския ѝ корем. — Просто ме покрый пред нашите.

— И какво да им кажа?

— Не зная. Използвай въображението си. Нали уж си много добра в тази област. Всичките ни учители по английски го твърдят — додаде тя и в гласа ѝ се прокраднаха завистливи нотки. — Всички говорят за теб така, все едно че ще ставаш писателка.

— Да, ама дори и аз не мога да си представя къде отиваш. Не зная и как да излъжа мама и татко.

— Все ще измислиш нещо — отвърна Мери-Тереса, стисна в едната си ръка пакета цигари „Вирджиния Слимс“, а с другата се хвана за перваза на прозореца. Дари сестра си с лъчезарна усмивка, след което скочи безшумно на двора и заобиколи умело участъците, осветени от лампите, които родителите им бяха разположили на стратегически места сред отрупаните с ароматни цветове розови храсти.

За щастие родителите им никога не разбраха за бягствата на Мери-Тереса и Маги бе избавена от необходимостта да ги лъже. Е, поне до този момент.

И сега, докато пореше водата, затворила очи и концентрирала се върху дишането и синхронизираните движения на крайниците си,

Маги се улови, че семейните проблеми и неразбирателства не ѝ дават мира, нарушават концентрацията и душевното ѝ равновесие.

Всеки път, когато приятелите на Мич бяха наблизко, Мери-Тереса се преобразяваше цялата, светнала като пословичната коледна елха, а Маги сякаш потъваше в небитието. Мери-Тереса флиртуваше и се смееше с момчетата, хитро отбягваше закачливите им пощипвания, похотливите погледи и циничните им забележки с лекота, която просто изумяваше Маги.

И въпреки това Маги се опасяваше, че нещо ще се случи. То просто бе неизбежно. Само че кого ли толкова го бе грижа за тези неща?

По-скоро почувства, отколкото видя стената на басейна, докосна я с върховете на пръстите си, направи салто под водата и заплува обратно към къщата, където я очакваше Мери-Тереса. Излегнала се в шезлонга в сянката на живия плет, тя сякаш не можеше да си намери място — беше неспокойна, кисела и раздразнителна. Сърдита на целия свят.

Маги преплува двадесет дължини без почивка. Започна да изпитва болка в мускулите. Още едно салто. Видя далечния край на басейна и загреба с всички сили. И пак. И пак. И пак. Дробовите ѝ горяха от умора. Тя се напегна до краен предел и пръстите ѝ най-сетне докоснаха циментовата стена в плиткия край на басейна. Маги рязко изплува на повърхността и жадно пое глътка въздух.

— Свърши ли? — попита Мери-Ти, вдигнала вежди над стъклата на слънчевите си очила Рей Бан. Загорялото ѝ тяло блестеше, обилно намазано с плажно масло, косата ѝ бе вдигната нагоре.

— Засега. — Маги грабна бялата хавлия, която бе оставила на самия ръб на басейна.

Мери-Тереса въздъхна.

— Пълна загуба на време — промърмори тя.

Раздразнена от забележката ѝ, Маги подсуши лицето си, като не спираше да наблюдава Мери-Тереса, която се излежаваше с престорено спокойствие на шезлонга. После се присегна към водата, загреба една шепа и напръска гладкия корем на Мери.

— Ей! — Мери-Тереса изпищя и скочи от стола. — Какво си мислиш, че правиш?

— Нищо.

— Нищо — пискливо повтори Мери-Тереса, а лицето ѝ се сгърчи в противна гримаса. — За бога, Маги, няма ли най-после да пораснеш? Знаеш ли изобщо колко си досадна?

Без изобщо да се притесни от думите на сестра си, Маги се хвана за парапета и само с едно плавно и атлетично движение излезе от водата. Изобщо не разбираше как може да е чак толкова досадна, при положение че почти изцяло приличаше на сестра си. Е, може би не беше чак толкова хубава, но все пак явно си приличаха достатъчно, щом хората понякога бъркаха имената им. О, когато нещо такова се случеше, Мери-Тереса буквално пощуряваше от яд. А на Маги пък ѝ харесваше.

— Ти си пълна идиотка, ти си... една хлапачка. Защо не отидеш да яздиш проклетия си кон или пък да се занимаваш с нещо също толкова глупаво.

— Ще отида. — Перспективата да се махне от тази къща и от напрежението, което като че ли се засилваше с всеки изминал ден, ѝ се стори като дар от бога.

Кога започна всичко това, запита се Маги. Спомни си времето, когато двете с Мери-Тереса бяха в последните класове на прогимназията, а Мич тъкмо се бе записал в гимназията. Тогава бяха много по-щастливи. И тримата.

В онези години нямаше приглушени спорове, които сега Маги дочуваше да долитат иззад затворената врата на спалнята на родителите ѝ, нямаше празни бутилки от водка, натрупани във варела за боклук. Не помнеше да е имало и мълчания, които майка ѝ бе започнала да налага напоследък — започваше се с напрегнато мълчание от нейна страна, което продължаваше докато всички останали около нея не занемаят. Леденостуденото мълчание на Бърнис Рейли бе в състояние да смрази всеки събеседник. Само един гневен поглед на искрящите ѝ от ярост очи бе достатъчен, за да се сложи край на всеки разговор или изблик на смях около масата за вечеря или пък по време на пътуване с колата.

Докато Мери-Тереса бършеше водните пръски от тялото си, Маги се взираше в дългата, разпростряла се във всички посоки къща, построена върху билото на хълма. Това място, което трябваше да бъде сбъднатата мечта на родителите ѝ, напоследък бе започнало да се превръща в кошмар. Вековни дъбове, маслинови дървета и евкалипти

хвърляха дебела сянка върху добре поддържания двор и върху измазаната сграда, в която живееха. Боядисаната в сиво-кафяв цвят къща, увенчана от стръмен керемиден покрив, застланият с теракота вътрешен двор, който достигаше чак до басейна — най-голямата радост и гордост на баща ѝ — тази огромна къща беше студена и празна като мавзолей. Маги не я харесваше и копнееше да се върне в малката им къщичка в долината.

Само че Франк Рейли бе достигнал нови професионални висоти, преминавайки на работа в компанията, конкурент на предишната, в която бе работил, издигайки се по този начин до положението да притежава тази къща, новия басейн и спортния червен мерцедес. Бърнис пък бе получила възможността да наеме Лидия, тяхната испаноговореща домашна помощница, и за пръв път в живота си да се отдаде изцяло на тенис мачове и бридж турнири, разнообразявани единствени от посещенията ѝ при маникюриста, педикюриста и масажиста ѝ.

Маги обаче не беше сигурна, че тази промяна наистина е била за добро. Липсваха ѝ старите съседи и малкия двор, липсваше ѝ счупената ограда, през която се промъкваше в зеленчуковата градина на Джейми Тортони. Двамата с Джейми си говореха с часове, загледани в златните рибки, които плуваха лениво в циментираното езерце, проектирано и построено лично от бащата на Джейми. След всяка кавга с Мери-Тереса Маги можеше да разчита, че Джейми ще я изслуша като истински приятел и довереник.

Тези дни обаче си отидоха безвъзвратно. След преместването им Мери-Тереса и Маги се записаха в друга гимназия и тя никога повече не видя Джейми.

Междувременно Мери-Тереса бе започнала да се променя. В старата къща двете момичета деляха обща стая, боядисана в люляковосиньо. В стаята имаше две еднакви легла, покрити с пъстри завивки на лилави и розови шарки. Подът, застлан с мъхест килим в златист цвят, бе постоянно осеян с кукли Барби, плюшени играчки и мръсни дрехи, които никой от двете не си правеше труда да прибере в коша с мръсното пране.

Маги си спомни една случка от времето, когато бяха около единадесетгодишни — господи, сякаш цяла вечност бе минала от тогава... Късно една нощ, след като всички в къщата бяха заспали,

двете с Мери-Тереса се сгушиха под завивките в леглото на Мери и на светлината на прожектор се заеха да разглеждат един орфан и изпомачкан брой на „Плейбой“, който Маги бе намерила под леглото на Мич, захвърлен заедно с чифт мръсни чорапи и шортите от екипа му.

— Уха! Виж това! — възкликна Маги, ужасена от уголемената снимка на загоряла манекенка с огромни гърди и триъгълник от руси косми, излегнала се в разкрачена и подканяща поза. Жената имаше буйна като грива коса и бадемови очи. Беше напълно гола — с изключение на безкрайно дългия наниз перли, който държеше между съвършено оформените си зъби. Перлите се спускаха надолу край гърдите ѝ, стигаха до опушенорусите къдрици на триъгълника в свивката на бедрата ѝ и от там изчезваха бог знае къде. Маги не желаше дори да си помисли за различните възможности.

— Не смяташ ли, че е красива? — възкликна Мери-Тереса, обхваната от благоговение, докато Маги държеше прожектора така, че светлината да пада право върху лъскавите страници.

Маги поклати отрицателно глава, неспособна да откъсне поглед от интимните части на жената, изложени на показ без капчица свян.

Мери-Тереса обаче се зае да върти списанието, за да огледа жената от всички възможни ъгли, изтъквайки факта, че голата жена има безупречна кожа, интересни зелени очи и високи, изваяни скули. Маги пък виждаше единствено задника, едрите гърди и зърната им с големина на сребърен долар и... ами всички останали неща, които я караха да се изчервява.

— Ти разбираш, че това е изкуство, нали? — отбеляза Мери-Тереса с цялата мъдрост на едно единадесетгодишно дете.

— Защо тогава списанието беше под леглото на Мич, скрито под мръсните му дрехи?

— Защото Мич е тъпак. — Мери-Тереса прехапа долната си устна и огледа преценяващо лъскавите страници. — Мислиш ли, че се е подлагала на операция?

— Какво? — Маги почувства как нещо се отърка в пръстите на краката ѝ, подали се извън завивките. — Ооох! — Тя рязко отметна юргана, убедена, че ще се изправи лице в лице с майка си, която, скръстила ръце и намръщила лице като сержант в армията, сигурно стоеше пред леглото и ги наблюдаваше. Вместо нея обаче там стоеше

Флинт, техният сребристосив котарак. Той скочи на леглото и запристъпва с меките си лапички по гърба на Маги. — Боже, как ме изплаши! — скара му се тя, а след това го прегърна и го пхна под завивките. Отново насочи прожектора към списанието и забеляза, че Мери-Тереса бе все така съсредоточена върху снимката. — Та какво ми казваше?

— Имах предвид операция, на която жените се подлагат, за да уголемят гърдите си. — Тя посочи пищната гръд на манекенката. — Нарича се гръдно протезиране, или нещо от сорта. Майката на Линда Стоун си направи такава операция преди няколко години.

— Откъде знаеш?

Мери-Тереса я възнагради с поглед, който категорично я провъзгласяваше за наивница.

— Линда ми каза. А и ако се вгледаш и сама ще забележиш, че гърдите ѝ са много по-големи от преди. — Тя присви очи и внимателно се вгледа в снимката. — Не забелязвам никакви белези. — Мери-Тереса замислено склочи вежди, съсредоточила цялото си внимание върху снимката.

— Много важно! На кого му пука дали остават белези?

— На мен.

— Защо?

— Не зная. Но ми се струва важно. Момчетата харесват големи цици.

— Ти би ли си направила такава операция?

— Може би.

— Е, аз пък не бих. — Маги поклати глава. За нищо на света не би позволила на някакъв доктор да я среже и... да направи какво? Не искаше и да знае. — Освен това момчетата са глупави.

Това далновидно и мъдро прозрение се потвърждава с всеки изминал ден, помисли си Маги, докато топлите лъчи на следобедното слънце изсушаваха водните капки по тялото ѝ. Погледна Мери-Тереса, която отново се изпъна на шезлонга, а гърдите ѝ, неподсилени от скалпел или силикон, изхвъркнаха над ръба на неонов оранжевия ѝ бански.

Маги се подсуши с хавлията и се изправи, осмелявайки се да хвърли сянка върху краката на Мери-Тереса.

— Внимавай — предупреди я близначката ѝ. Маги почувства раздразнението ѝ, породено от факта, че тя си бе позволила да наруши спокойствието ѝ. — Нямах ли с какво да се занимаваш?

— А ти?

Мери се претърколи на другата страна и въздъхна с отвращение.

— Господи, толкова си жалка...

На Маги ѝ се прииска да изкрещи: *Зная, че ти си същата като мен*, но реши, че изявлението ѝ ще прозвучи прекалено детински и само ще затвърди отношението на Мери-Тереса.

Без да си направи труда да ѝ каже довиждане, тя се прибра в хладната къща, преоблече се и изнуди майка си да ѝ даде колата, за да отиде до конюшните, където отглеждаха кобилата ѝ Инк Снот^[1]. Прекара остатъка от следобеда, ядейки из заградените пасбища на каньона Рио Верде. Почина си напълно, отпуснала се под топлите лъчи на ленивото следобедно слънце, което бавно захождаше зад хоризонта на запад.

Няколко часа по-късно Маги спря пред едно крайпътно заведение, където си поръча кола и пържени картопки. Помота се известно време с няколко хлапета, които познаваше от училище, а после, забелязала, че е закъсняла, подкара към къщи, превишавайки позволената скорост. Стигна благополучно и паркира колата на майка си на мястото ѝ в гаража.

Мерцедесът на баща ѝ, слава богу, го нямаше. Маги се усмихна на себе си и прибра ключовете в джоба си, доволна, че се бе отървала от неизбежното конско за опасностите, свързани с късното прибиране у дома. Родителите ѝ очевидно бяха излезли, решили да прекарат вечерта навън.

Къщата тънеше в мрак. Светеха единствено лампите, очертаващи алеята към входната врата. Мустангът на Мич бе паркиран на алеята. Боята му така ярко блестеше на светлината на лампите, че изглеждаше почти течна.

Решила да преплува няколко дължини под звездите, Маги се промъкна край къщата, заобикаляйки участъците, осветени от лампите. Имаше намерение само да се охлади, да преплува три-четири дължини и да си легне. Тъкмо завиваше край ъгъла на олеандровия плет и се опитваше да изхлузи тениската през главата си, когато чу звуците: подрънкваше пиано, Елтън Джон пееше някаква песен, която

Маги почти не си спомняше, бълбукането на клапаните за топлата вода се смесваше с тихите, радостни изблици на смях и пляскане във водата. Маги замръзна.

— Недей! — възрази Мери-Тереса, но гласът ѝ беше игрив и мамещ.

Косата на Маги настръхна, когато чу нечий плътен мъжки глас да се залива от смях.

Всъщност Маги нямаше защо да се изненадва толкова. Мери-Тереса непрекъснато привличаше вниманието на мъжете и все се намираше кой да я покани на среща.

— И защо не? — попита младежът и Маги изтръпна, разпознала гласа му.

— Казах... ооох!

Стомахът на Маги сякаш се преобърна. Гърлото ѝ пресъхна и макар да съзнаваше, че допуска съдбоносна грешка, която би могла необратимо да промени целия ѝ живот, макар да си даваше сметка, че никога няма да може да поправи стореното, тя надникна зад живия плет и застина неподвижно, приковала поглед върху бялата пара, която се виеше над бълбукащата топла вода, и двете глави, които едва се различаваха на приглушеното осветление. Мери-Тереса, вдигнала косата си високо, бе потънала в прегръдките на силен, мускулист младеж, който я притискаше към себе си и галеше голия ѝ гръб, заровил лице в съвършените гърди, с които тя толкова се гордееше. Бутилка водка — по всичко личеше, че бе дошла от запасите на майка им — стоеше отворена на самия край на басейна.

Мери-Тереса се движеше нагоре-надолу, а мъжът разкопча горницето на банския ѝ и го пусна да се носи по повърхността на водата. За момент той вдигна глава и Маги зърна Мич, който веднага се залови да целува и гали гърдите на нейната сестра-близначка.

Не!

Горчива жлъч се надигна в гърлото на Маги. Тя се свлече на колене и съдържанието на стомаха ѝ се изля в краката ѝ. Не! Не можеше да е видяла това, което си мислеше. Нямаше начин. Зрението ѝ очевидно ѝ въртеше някакви номера. Това трябва да беше.

— Какво беше това? — попита Мери-Тереса.

— Нищо. Куче или нещо...

— Не... спри... престани. Не зная какво ми стана...

— О, хайде, Ем-Ти, моля те. Позволяваш го на всички други момчета...

— Аз... не мога, това... О, боже, ами ако мама и татко се приберат?

— Няма. Те са в Кавенос. Ще се върнат нафиркани до козирката.

— Ами Маги?

— Какво за нея? Тя не знае нищо. Пак отиде да язди оня шибан кон, нали така? Ако питаш мен, тя сигурно върти любов с него. Скоро няма да се прибере.

— Тя е по-умна отколкото смяташ. Престани. Мич, за бога... — Последва плясък и някой излезе от басейна. Маги с мъка се изправи. Трябваше да избяга, да се скрие, да...

Чу приближаващи стъпки, опита се да се скрие зад едно маслиново дърво, но връхлетя право върху Мич, силуетът на който хвърляше тъмна сянка върху участъка, осветен от лампите.

— Исусе Христе! — възкликна той и прокара ръка през косата си. — Защо се промъкваш така и шпионираш хората?

— Какво има? — Мери-Тереса заобиколи живия плет и погледът ѝ срещна очите на Маги. — О, мамка му! — възкликна тя, докато се опитваше да закопчее сутиена на банския си костюм.

— Нищо не се е случило — заяви Мич, пристъпи заплашително напред, но се подхлъзна в локвичката повърната храна. — О, по дяволите! Какво е това? Повръщано? Ти си повръщала тук? — Лицето му пламна от възмущение, чертите му се разкривиха от силен, непресторен гняв. — От колко време си тук?

— Аз... аз току-що дойдох. Само преди минутка... стана ми лошо и ти... ти дойде. — Маги заекваше от смущение; искаше ѝ се да се скрие вдън земя от втренчения му поглед. Не можеше да повярва на онова, което беше видяла. Не можеше! И двамата бяха с бански костюми и макар Мери-Тереса да бе цялата раздърпана и разрошена, с разтекъл се по лицето ѝ грим, тя и Мич не бяха... не биха...

— Нищо не се е случило — повтори Мич.

— Аз... аз зная.

— Говоря сериозно, Маги. Няма значение какво си чула или видяла. Нищо не се е случило.

О, господи, как искаше да му повярва, но неподправеният ужас, спотаен в погледа на Мери-Тереса, я убеди в обратното. Стомахът ѝ

се разбунтува, тя се извърна и едва не повърна отново. Главата ѝ пулсираше от болка, сърцето ѝ биеше оглушително, цялото ѝ същество се бунтуваше срещу онова, на което бе станала свидетел. Това не би могло да се е случило наистина! Просто не можеше. Не и Мери-Тереса и Мич. О, господи, не!

— Маги — предупредително възкликна Мич. Острите нотки в ледения му глас свидетелстваха за чувствата, бушуващи в душата му.

Завладяна от противоречиви емоции, Маги не го изчака да довърши. Заобиколи го и се затича през храсталаците. Прекоси застланата с чакъл пътека и излезе на улицата. Не знаеше къде отива. И изобщо не ѝ пукаше. Искаше единствено да се махне. Да се махне надалеч.

Подметките на ботушите ѝ, онези, с които ходеше на езда, тропаха оглушително по тротоара. Къщите, построени от двете страни на стръмната улица, сякаш се люлееха и въртяха пред очите ѝ. Зад някоя от електронно заключващите се порти изляя куче. В една от съседните къщи светнаха лампи. Очите ѝ се напълниха със сълзи на срам. Все още не можеше да повярва на случилото се. Душата ѝ се късаше от болка. Затича се още по-бързо. С обляно в сълзи лице се опитваше да надбяга образа, оставил мъчителния си отпечатък в съзнанието ѝ. Като дишаше тежко и ридаше полугласно, Маги се носеше надолу по хълма в този тъй престижен квартал, покрай величествените домове за милиони долари и затворения, изолиран живот на собствениците им, скрити зад високите си огради.

Мери-Тереса и Мич! Кръвни роднини. Та те бяха почти брат и сестра! О, господи, не... Продължи да тича надолу, повтаряйки си, че онова, което бе видяла, е било грешка, че по някакъв начин се е заблудила и в действителност се е случило нещо свършено различно и безобидно. Нейното необуздано, постоянно вихрещо се въображение отново бе взело превес над здравия ѝ разум, извадило я бе от равновесие. Това е то! Нищо повече.

Звездите, които блестяха над осветената улица, сякаш непрекъснато се лутаха насам-натам по небето и се блъскаха една в друга. Сърцето в гърдите ѝ биеше до пръсване. Сякаш всеки момент щеше да експлодира. Стомахът ѝ се свиваше болезнено.

Започна да се олюлява от умора и спря. Останала без дъх, обляна в сълзи, тя клекна и пъкна глава между коленете си. Стоеше така и се

питаше как да постъпи. Какво да направи, за бога! Значи сестра ѝ и брат ѝ се целуваха в горещия басейн. Не беше кой знае какво, нали? Значи двамата се докосваха... но това беше част от растежа, от откриването на непознати... о, боже, кого се опитва да заблуди? Онова, което ги видя да правят, беше грешно. Нещо повече от грешно. Беше извратено. Нищо че всъщност двамата не бяха брат и сестра. Та те, въпреки всичко, бяха роднини. Мери-Тереса и Мич бяха нарушили основния, първичен, основополагащ морален код на обществото.

Нищо не се е случило. Думите на Мич кънтяха в ушите ѝ, отекваха в съзнанието ѝ.

В далечината се чу протяжен вой на полицейска сирена. Отвори се вратата на един гараж и собственикът му изнесе боклука до контейнера на тротоара. *Мисли, Маги, мисли!* Трябва да се прибереш у дома. Да се изправиш пред тях. А също и пред мама и татко. Коленете ѝ омекнаха и тя се хвана за стълба на уличната лампа. Пое дълбоко въздух, пропит с аромата на орлови нокти и рози.

Наложи си да се изправи и отново побягна. Недалеч зад нея изсвириха автомобилни гуми. Просто се престори, че нищо не се е случило, каза си тя. Все едно, че не си видяла нищо. Както не виждаш майка да си сипва водка в портокаловия сок всяка сутрин, както се преструваш, че не знаеш нищо за празните бутилки, струпани в шкафа с мръсното пране или пък зад рафта с градинарски инструменти. Тази сцена в басейна не се е случила. Ти си си въобразила всичко. Видяла си нещо друго.

Улицата пред нея се освети от светлината на фарове, звукът от приближаващата кола — мустангът на Мич — се усили. Маги хукна отново. Тичаше все по-бързо по тротоара, който се виеше край тухлените огради, портите от ковано желязо и тайните, скрити зад тях.

До ушите ѝ достигна звукът от бас китара, придружен от ритмични удари на барабаните. Мич, който караше бавно зад нея, свали стъклото на страничния прозорец.

— Влизай в колата, Маги — нареди той, надвиквайки силната музика.

— Не! — Тя се опита да побегне отново.

— Слушай...

— Махай се! — Тя стигна до пресечката, поколеба се за миг, след което се втурна по една странична уличка. Някаква кола, която се

движеше в срещуположната посока, я освети с фаровете си.

— По дяволите! — Мич настъпи газта. Маги рязко зави на следващата пресечка и хукна по друга малка уличка. Дробовете й горяха, краката й трепереха от умора, но тя стисна зъби и продължи да тича. Адреналинът й даваше сили. Чу как гумите на Мич жално изсвириха, когато той рязко превключи на задна. Последва миг на заплашителна тишина, в която Маги чуваше единствено тежкото си дишане и силните удари на сърцето си. После гумите отново изсвириха по асфалта, форсираният двигател сърдито изръмжа, а във въздуха се понесе миризмата на изгоряла гума.

Само след секунда колата се изравни с нея. Мич се наведе и свали стъклото на десния прозорец.

— Качвай се.

Маги не отговори. Въпреки непоносимата умора и болката в краката, продължи да тича покрай къщите нагоре по хълма.

— Исусе Христе! Маги, влизай в колата.

Тя едва дишаше от изтощение, дробовете й, останали без въздух, пламтяха от болка.

— Добре. — Той рязко натисна спирачките, отвори вратата на колата и, оглушил нощта с една стара песен на Крийдънс Клиъруотър Ривайвъл, хукна след нея. Спортист в превъзходна форма, той я настигна само след няколко секунди, сграбчи я за ръката, грубо я завъртя към себе си и се вгледа в мокрото й от сълзи лице.

— Хайде да се прибираме, Маг. Тръгвай.

— Не! — Тя го удари. Малките й юмруци заблъскаха с все сила по гърдите му. — Не!

— Маги, моля те! О, господи... — Прегърна я, привлече я към себе си и подпря брадичка върху главата й.

Тя чу дишането му, долови силните удари на сърцето му, почувства мускулестите ръце, които я обгръщаха. Мич винаги й бе вдъхвал чувство за сигурност, а сега той... той... Тя отново се разрида при тази ужасна мисъл.

— Не е това, което си мислиш.

Като че ли би могла да му повярва.

— Мери-Тереса и аз само се лигавехме. Пийнахме малко от водката на мама и очевидно сме се по-увлекли. Това е всичко.

— Аз... аз видях.

— Не знаеш какво точно си видяла. Държах се като глупак, да. Беше нещо от рода на: *Ти ми покажи твоите, аз пък ще ти покажа моя*. Тъпо, а? — Повдигна брадичката ѝ с пръст, взря се в лицето ѝ и се опита да се усмихне. Лицето му обаче беше бледо, а очите му студени и безжизнени. Маги не знаеше на какво да вярва. — Хайде, Маги. Нищо лошо не е станало. Да се прибираме у дома. Мери изчисти следите от повръщано край живия плет и върна бутилката на мама на мястото ѝ. Никой не бива да узнае нищо.

— Но...

Той отпусна ръце и я потупа по главата.

— Аз съм идиот, ясно? Пълен тъпанар. Признавам си. Не трябваше да пия. Изобщо. Ако треньорът ми разбере, с мен е свършено. А и тая история с Мери-Тереса... Добре, признавам, вината е изцяло моя. И те моля да не говориш за случилото се. Знаеш, че обичам Шийла.

Шийла Алмон беше приятелката на Мич. Двамата излизаха заедно от десети клас. Клакьорка, принцеса на випуска и кралица на абитуриентския им бал, тя беше едно от най-популярните момичета в гимназията Уайт ривър. Тя и Мери-Тереса.

— Хайде, Маг. Влизай в колата.

Маги не можеше да се освободи от горчивия вкус в устата си, от дълбокото убеждение, че се е оставила да бъде манипулирана, но съзнаваше, че няма друг избор. Трябваше да се върне в къщата. Нямахше къде другаде да отиде. Нямахше на кого да се довери. Направи няколко крачки с треперещите си крака, качи се в колата на Мич и се облегна на стъклото. Мич направи обратен завой. Пое с умерена скорост по обратния път към дома, а Маги впери немиждащ поглед през прозореца.

От говорителите кънтеше дрезгавият глас на Джон Фогърти: „Чух всичко и зная, че не след дълго ще бъдеш моя...“.

Под звуците на силната музика Мич стигна до алеята пред къщи и натисна спирачките. Маги рязко отвори вратата и едва не се изтърколи на асфалта. Краката ѝ бяха като гумени, в главата ѝ се гонеха безброй ужасни, отвратително грозни, чувствено порочни образи. Без да изчака Мич, тя се затича към входната врата, влезе в къщата, прекоси дългия, застлан с теракота коридор и стигна до стаята си. Вратата на Мери-Тереса беше затворена, но през процепите се

процеждаше синкава светлина. Сестра ѝ бе загасила лампата в стаята си, но очевидно гледаше телевизия. Не че това имаше някакво значение.

Маги влезе в стаята си, затвори вратата и се хвърли на леглото. Не беше видяла онова, което си мислеше, че е видяла. Трябваше да повярва на Мич. Пропълзя под завивките и стисна очи. Сънят обаче не идваше.

Часове по-късно родителите ѝ се прибраха. Някой с все сила затръшна вратата на гаража, до слуха ѝ долетяха сърдити реплики, изкрещени на висок глас, чу тракането на бутилката, докато майка ѝ си сипваше едно последно питие преди лягане — вероятно от същата бутилка, от която Мич бе пил по-рано вечерта.

Беше отвратително. Всичко, което се случваше в този дом. Маги с нетърпение очакваше деня, в който ще може да се махне от тук. Само да изтърпи до края на лятото — след това започваше подготвителната година в колежа. И щеше да се изнесе от тази къща. Мечтаеше си просто да отлети от тук. Колкото е възможно по-далеч. Далеч от тази мрачна къща и нейните ужасни, сковаващи ума и душата тайни. Далеч от постоянно заваления говор на майка ѝ, от баща ѝ, който се правеше на по-голям светец и от господ бог. Далеч от самоувереното перчене на Мич и от вездесъщото присъствие на Мери-Тереса.

Не искаше да бъде вече ничия сянка.

Маги се претърколи по гръб, загледа се в тавана и тогава се случи. За пръв път в живота ѝ. Чу гласа на сестра си, който прозвуча ясно като камбана — все едно, че Мери-Тереса бе в стаята при нея.

Не казвай, Маги, моля те! Каквото и да правиш, не казвай на никого.

— Какво?

Мама и татко ще ме убият, ако научат. Маги, моля те, нека това си остане наша тайна.

---

[1] В превод от английски език името означава мастилено петно.
— Б.пр. ↑

2.

— Как го направи? — настоятелно попита Маги на следващата сутрин.

Двете с Мери-Тереса най-после бяха останали сами в кухнята, където уж изпълняваха домакинските си задължения. Мери-Тереса, с безупречен грим, но с леко подпухнали и зачервени очи, влудяващо бавно вадеше измитите съдове от машината — задължение, с което трябваше да приключи, преди да се подготви за урока по пеене. Маги, заета с отегчителната задача да почисти и измие масата, се облегна на кухненския плот и погледна близначката си. Не беше спала добре, но бе твърдо решена да разреши проблема, обсебил мислите ѝ.

— Как направих какво!

— Ти знаеш. Как успя да ми кажеш ония неща през нощта?

— Не съм говорила с теб през нощта. — Мери изплакна една чиния, по която имаше останал сироп, и я сложи да се суши.

— Напротив, говори. Чух гласа ти съвсем ясно. Все едно че беше в стаята ми. Каза: *Не казвай, Маги! Каквото и да правиш, не казвай на никого!*

— Това е тъпо. Дори не съм влизала в стаята ти.

— Зная. Затова предположих, че си извикала думите през тръбите на водопровода или през някоя друга пролука.

Мери-Тереса измери сестра си с поглед, който говореше, че я смята за стопроцентова идиотка.

— И защо бих направила нещо такова? Та нали всеки би могъл да ме чуе. Тръбите не минават само през нашите две стаи, нали?

Маги, естествено, и сама се бе сетила за това. Но никакво друго обяснение не ѝ идваше на ум.

— И все пак трябва да си направила нещо. Защото те чух.

— Няма начин.

— Не ме ли помоли да запазя в тайна случилото се? Не каза ли, че мама и татко ще те убият, ако научат?

— Не съм го казала. Само си го помислих.

— Е, аз го чух. Ти каза: *Не казвай, Маги, моля те. Каквото и да правиш, не казвай на никого. Мама и татко ще ме убият, ако научат. Маги, моля те, нека това си остане наша тайна.*

Мери-Тереса зяпна от изненада.

— Как си могла... — Тя изпусна една чиния, която падна на застлания с плочки под. *Тряс.* — Чула си тези думи?

— Нали точно това ти казвам.

— Но... — Тя се наведе и започна да събира счупените парчета. — Не съм, по дяволите! — Едно от парчетата се заби в пръста ѝ.

— Не си какво!

— Не съм казвала нищо. Не и на глас. Ти... ти само си си въобразила, че чуваш нещо. — От палеца ѝ покапа кръв и тя го пхна в устата си.

— Няма начин. — Маги рязко поклати глава, отблъсна се от плота и се зае да помага на сестра си да съберат парчетата от пода. Взе една метла от килера, без да обръща внимание на полупразната бутилка водка, скрита зад парцала за миене на плочките.

— Но аз... аз не съм изричала тези думи. Или каквото и да било друго. — Изражението на Мери-Тереса изведнъж се втвърди — на лицето ѝ се изписа неотстъпчивостта, с която Маги се бе сблъсквала през целия си живот.

— Да, но аз ги чух.

— Не би могла. — Продължавайки да смуче порязания си пръст, Мери-Тереса започна да рови из един от шкафове със свободната си ръка. Намери лента лейкопласт, отвори пакетчето и залепи лентичката върху малката раничка на пръста си. През това време Маги смете парчетата от счупената чиния и ги изхвърли в боклука. По пода останаха петна от кленов сироп и яйчен жълтък. — О, по дяволите, Маг. Виж какво направи.

— Ще го почистя, не се тревожи. — Маги вече бе изпрала парцала и, отпуснала се на колене, излъска пода до блясък.

Мери-Тереса затвори с трясък вратата на съдомиялната машина, след което скръсти ръце пред гърдите си и се загледа изпитателно в Маги.

— Какво?

Мери не отговори. Свъсила вежди в усилието си да се концентрира, стиснала съсредоточено устни, тя като че ли се опитваше

да разреши най-комплицирания проблем в света.

— Какво ти става?

— Видя ли? — Изражението ѝ се промени. — Не ме чу.

— Но ти не каза нищо. — Маги изгледа сестра си така, сякаш току-що се бе появило трето око на лицето ѝ.

— Нищо не съм казвала и през нощта.

— Но аз те чух.

— Твърдиш, че си чула думите, които си помислих — рече Мери-Тереса и избърса ръце в една хавлиена кърпа. — Миналата нощ не съм казвала нищо, но наистина си помислих нещата, които си чула.

— Какво? — Маги прикова невярващ поглед върху сестра си. — Само си си ги помислила? Хайде стига! — Мери-Тереса и друг път ѝ бе сервирала разни измишльотини, но този път надмина себе си!

— Зная, зная, че звучи налудничаво, но снощи, след като те чух да се прибираш в стаята си, се почувствах толкова нещастна, толкова засрамена, толкова... уплашена, че ще кажеш на мама и татко, че... започнах... ами, помолих се... мислено те помолих да не казваш нищо.

Това вече беше прекалено. След безсънната нощ, изпълнена с образите на Мич и Мери-Тереса, Маги просто не можеше да понесе подобни шантави обяснения. Тя вдигна двете си ръце с дланите напред и отстъпи крачка назад.

— Не зная какво се опитваш да постигнеш, Мери-Тереса, но...

— Уверявам те, че това е самата истина. — Тя сграбчи ръцете на Маги и ги стисна с все сила. — Не зная как или защо си могла да чуеш мислите ми. Но ти трябва да разбереш едно... Онова, което видя снощи... то, то е *нищо*... — Острите ѝ нокти се забиха в кожата на Маги. Зелените ѝ очи гледаха сърдито и напрегнато. — Трябва да ми повярваш.

Маги отблъсна ръцете на Мери-Тереса и отстъпи назад към плъзгащата се врата, която водеше към вътрешния двор и басейна.

— Виж, махам се от тук. Не е нужно да казваш нищо повече. Малката ви тайна, своята и на Мич... е, няма да я споделя с никого.

— Не е тайна — настоя Мери-Тереса и очите ѝ се напълниха със сълзи. — Наистина, Маги, трябва да ми повярваш. Нищо не се случи.

— Точно така. И Мич ми каза същото.

— Зная, но нищо не се случи. Не и снощи...

— И... аз ти вярвам — излъга Маги. Не искаше да мисли за това. Стомахът ѝ се преобръщаше, заплашвайки да изхвърли отново погълнатата от нея храна всеки път щом си припомнеше сцената в топлия басейн и си представеше ръцете на Мич да се плъзгат по гладката кожа на голия гръб на Мери-Тереса.

Маги отвори вратата към вътрешния двор и излезе отвън. Сутрешното слънце блестеше ярко, безброй мушици жужах краищата на розовите храсти. Ако трябваше, щеше да извърви пеша двете мили до конюшните, но щеше на всяка цена да се махне от тук и от цялата тая гадост, която като че ли се процеждаше през дебелия зидове на къщата, която наричаше *свой дом*.

Извади едно гумено ластиче от джоба си, опъна косата си назад, прибра я на опашка и я привърза с ластичето. Струваше ѝ се, че целият ѝ живот е придобил твърде нереален и сюрреалистичен характер през последните няколко дни.

Само се дръж, каза си тя и се насочи надолу по улицата към центъра на града. В подножието на хълма прекоси неправилно главната улица и продължи пътя си по една странична сенчеста уличка. Тази лудост ще отmine. Трябва да отmine. В другия край на уличката Маги заобиколи няколко варела за боклук, които вече доста понамирисваха, и подплаши един черен котарак, който се приличаше на слънце, излегнал се върху оградата. Вирнал опашка, той скочи на земята и крадешком се промъкна на сянка под един стар „Шеви Нова“, паркиран край гараж с хлътнал покрив.

Уличката я отведе до самото сърце на града и Маги изведнъж се озова на паркинга зад ресторант на „Макдоналдс“. В предния джоб на рязаните си дънки намери достатъчно дребни пари за една кола. После отново тръгна по пътя си. Отпиваше кола през пластмасовата сламка, а късното утринно слънце приятно топлеше врата ѝ. Майка ѝ щеше да се вбеси от появата на Маги в тенис клуба. Е, толкова по-зле за нея. Полошото обаче бе, че Бърнис Рейли вероятно щеше да откаже да прекъсне поредната си игра на бридж и затова щеше да се постарее да издири осиновения си син и да го извика да прибере Маги. Страхотно...

Присвила очи, за да се предпази от силното слънце — в бързината бе забравила слънчевите си очила — Маги пристъпваше по напечения асфалт, който сякаш ѝ припарваше през тънките подметки

на обувките ѝ за тенис и в един момент едва не се изкуши да вдигне ръка и да спре някоя преминаваща кола. Много нейни съученици пътуваха постоянно на стоп, но нейните родители бяха категорично против и тя реши, че ще е по-разумно да продължи пеша, макар че вече започваше да се поти.

Във въздуха трептеше мараня и размазваше очертанията на четирите колони коли, които пъплеха едва-едва от светофар до светофар. Теренът в тази част на града беше по-равен — тук се намираха повечето магазини, заведения за бързо хранене, таверни и търговски центрове, разположени от двете страни на пътя. Имаше и къщи, които обаче бяха значително по-евтини от онези на хълма. Телефонни кабели и електропроводи се люлееха във въздуха, а върху гигантските им стълбове бяха налепени всевъзможни, написани на ръка, обяви и печатни рекламни дипляни.

„Изгубено куче — тригодишен кокер шпаньол, който отговаря на името Роско...“

„Краят приближава; чуйте проповедта на преподобния Бил Балантайн в църквата Нова надежда в събота, двадесет и осми февруари 1978 година, от осем часа вечерта...“

„Гаражна разпродажба, организирана от шестчленно семейство. В петък, събота и неделя...“

Без да обръща внимание на мръсотията и боклуците по тротоара, Маги продължи да се влачи през търговската част на града. Тътреше се покрай витрините и се взираше в уличното движение с нищо неவிждащ, обърнат навътре към душата ѝ поглед. Разсеяно пресичаше

улиците, изчаквайки механично зелена светлина на всеки светофар. Гърбът ѝ бе мокър от пот, а съзнанието ѝ продължаваше да е обсебено от образите на Мич и Мери-Тереса. Виждаше ги полуголи. Да се докосват. Да се целуват. Да правят всякакви отвратителни и порочни неща.

— Ей! Гледай къде вървиш! — Чу пронизително изсвирване на клаксон и отскочи назад. Спъна се и изпусна чашата с кола, която се търкулна чак долу на платното. Един джип премина на червено и едва не я блъсна. Маги така рязко се дръпна назад, че едва не изкълчи глезена си, а при падането си чашата с кола се бе разплискала по голите ѝ крака.

— За бога, гледай къде вървиш! — Картонената чаша попадна под дебелиите гуми на джипа, а шофьорът побърза да форсира двигателя.

— Копеле — промърмори полугласно Маги. Краката ѝ лепнеха от колата, чувстваше се грозна и мръсна като крастава жаба. И защо непрекъснато мислеше за Мери-Тереса и за Мич? Трябваше да ангажира съзнанието си с нещо друго. Каквото и да е то.

Маги продължи пътя си. Този път си наложи да е по-внимателна по отношение на колите, които преминаваха край нея. Прекоси бизнес района и навлезе в жилищен квартал с малки къщи и морави с изсъхнала, пожълтяла трева. Дворовете бяха оградени с телени огради, които не позволяваха на децата и кучетата да излизат на улицата и, едновременно с това, възпираха случайните минувачи да проникнат в тези уединени дворчета с малки къщички с широки веранди, отрупани с ярките и ароматни цветове на нацъфтелите в края на лятото избуяли храсти и цветя.

Само след още няколко преки градът остана зад нея, изместен от ябълкови и прасковени градини и ферми за отглеждане на пилета. Маги се отклони от главния път и пое по някаква странична улица, която също се изкачваше нагоре по хълмове, засадени с добре гледани лозя. Движението намаля, въздухът стана значително по-чист, а ходилата на Маги започнаха да парят от болка.

Продължи да върви по банката край пътя като се опитваше да не обръща внимание на досадните рояци мухи и всякакви други летящи твари, които се радваха на последните топли дни на късното лято. Край нея се движеше върволица от камиони, пикапи и коли.

Чу силния рев на мощен двигател — ако съдеше по шума, сигурно беше камион, — който идваше зад нея и очевидно пътуваше в същата посока. Не си направи труда да се обърне, но чу, че камионът намалява скорост и се подготви психически за неизбежните подсвирквания и дюдюкания.

— Да те откарам? — предложи ѝ шофьорът — мъж на около двадесетина години. Седнал зад волана на раздрънкан камион, който очевидно помнеше и по-добри дни, мъжът я дари с усмивка, която ѝ се стори прекалено дяволита, ако не и малко порочна. Маги мигом застана нащрек. Не можеше да прецени дали усмивката му е искрена, или просто добре заучена гримаса, защото очите му бяха изцяло скрити зад слънчеви очила с огледални стъкла.

— Не, ще повървя — отвърна Маги, твърдо решена да не поема никакви рискове. Въпреки това вдигна ръка, засенчи очи от слънцето и огледа по-внимателно шофьора на камиона.

— Сигурна ли си? — Имаше гъста права коса — тъмнокестенява, нашарена с изсветлели от слънцето, златисти кичури. Даже и едnodневната брада, набола по лицето му, не можеше да притъпи напълно острата извивка на четвъртите му челюсти. Не беше кой знае какъв красавец, но Маги веднага разпозна онази вродена мъжка грубоватост и енергичност, които той излъчваше, и, по всяка вероятност, използваше в своя полза. Без да знае каквото и да било за този мъж, тя веднага си даде сметка, че той е от злосторниците, които добрите и почтени момичета трябва да избягват на всяка цена.

— Добре съм. Наистина.

— Щом така казваш. — Не се и опита да прикрие недоверието си.

— Така е. Наистина.

На лицето му цъфна подигравателна усмивка.

— Ще пукнеш в тая жега.

— Съмнявам се. — Да не би да флиртуваше с нея? По-възрастен от нея мъж с избеляла тениска, скъсана на няколко места край врата? Запленена и очарована от дръзкото му, леко предизвикателно отношение, Маги почувства някаква непозната топлина да се разлива по тялото ѝ.

— Просто се опитвам да бъда галантен.

— Да бе, вярно! — Мъжът в камиона по нищо не приличаше на рицар в бляскави доспехи. И кого се опитваше да заблуди? — Аз пък съм Жана Д'Арк.

— И аз така си помислих като те видях.

Маги го изгледа с убийствен поглед и продължи по пътя си.

— Щом така предпочиташ... Чао, хлапе! — Той погледна в огледалото за обратно виждане, натисна газта и камионът се понесе по пътя.

Хлапе! *Хлапе*? Егото ѝ беше наранено. Видя се през погледа му — лепкави от кока-кола крака, коса, опъната назад в най-обикновена конска опашка, разръфани дънки. Този тип я беше взел за хлапачка. Та тя бе завършила гимназия. Вярно, че все още беше на седемнадесет години, но само след няколко седмици ще стане на осемнадесет. А той на колко ли беше? На двадесет и една? Може би на двадесет и две? Е, това нямаше значение. Маги нямаше да го види никога повече, но въпреки това през остатъка от пътя отново и отново си припомняше проведения разговор. Не че си бяха казали кой знае какво, но случката на пътя ѝ помогна да изхвърли от главата си мислите за Мич и сестра ѝ.

Половин час по-късно тя вече вървеше по дългата алея към конюшните, когато отново забеляза камиона му — очуканата браква бе кърпена на няколко места и под положения грунд прозираше първоначалният ѝ тъмнозелен цвят.

Страхотно! Този ден ставаше все по-ужасен и по-ужасен. Маги махна с ръка на Флора — собственичката на ранчото, която стоеше пред отворения кухненски прозорец на старата фермерска къща. Флора, която наближаваше шестдесетте, бе оставила косата си да придобие естествен сив цвят и когато тази права и жилава коса не падаше свободно на раменете ѝ, тя я вдигаше високо на кок, завит точно на върха на главата ѝ. Както в този случай. От годините, прекарани на открито, лицето ѝ бе заприличало на парче обработена кожа — дълбоки бръчки и тъмни петна загрозяваха гладката ѝ някога кожа, но Флора като че ли нямаше нищо против. Никога не слагаше грим. Искрената усмивка бе единственото ѝ украшение. Разведена от милион години, тя никога не говореше за бившия си съпруг, нямаше деца и изглеждаше напълно довольна от живота си.

— Инк Снот е на северното пасбище — провикна се през прозореца тя, а пердетата леко се разлюляха от слабия ветреца. Кучето ѝ, златисто на цвят и с неустановена порода, наречено Чарлтън, или просто Чарли, се въртеше под едно дърво, без да изпуска от очи катеричката, която подскачаше от клон на клон.

— Благодаря.

Отегчен от катеричката, Чарли се помъкна след Маги. Главата му висеше на една страна — най-вероятно заради осилите и бодливите лепки, които се закачаха по ушите му по време на разходките му из околните поля.

Маги вървеше, прехапала устни, и се опитваше да отгатне какво прави тук онзи тип с камиона. Мина край зайчарника и се загледа в дългоушковците, които надничаха от къщичките си. Очите им бяха тъмни и блестящи, а нослетата им непрекъснато потрепваха. След това Маги и кучето продължиха по пътя си към конюшните.

Тя забеляза Инк Спот — красива кобила на черно-бели петна, която пасеше с още два коня — единият дорест, а другият светлокафяв — на едно от пасбищата с почти изсъхнала от слънцето трева. Кобилата вдигна бялата си глава и я погледна. Изсумтя, помръдна с уши и отново се зае да пощипва от изсъхналата трева.

— Виждам, че е изцяло погълната от това занимание — промърмори Маги, адресирала забележката си към кучето, което, заболо нос в земята, се отдалечи, душейки около основите на гаража. Маги отвори вратата на конюшнията. Лъхна я познатата миризма на кожа и масла, на оборски тор и суха слама, на коне, паяжини и прах. Маги се приближи до помещението с такъмите, в което седлата стояха поставени върху дървени магарета, а юздите, окачени на куки по стените, се влачеха по бетонния под.

Отдели си юздечка с мундщук и един оглавник, а след това изнамери и поводи. Излизайки през страничната врата, тя едва не се сблъска с някакъв мъж, който тъкмо влизаше.

И това, естествено, е точно онзи тип от камиона, с несвойствен за нея фатализъм си помисли тя. Този път очилата ги нямаше и Маги видя наситените му сиво-сини очи, украсени от извити мигли и тъмни, прави като черта вежди. Той промърмори набързо едно *извинявай* без да изпуска от устните си изсъхналото стръкче трева, което предъвкваше. В следващия миг обаче в очите му проблеснаха

закачливи пламъчета и на лицето му цъфна предишната арогантна усмивка, която Маги намираше за ужасно нахална и безсрамно сексуална. Той почеса наболата си брада и огледа Маги отгоре до долу.

— Виж ти, виж ти... И това ако не е Девата от Орлеан...

— Какво?

— Жана? Независимата госпожица, която е прекалено горда, за да приеме нечие предложение за помощ. — Той подпря мускулестото си рамо на касата на вратата и успешно прегради пътя на Маги.

Смутена от забележката му, тя си каза на ум, че ще е най-разумно да си замълчи, само че не устоя на предизвикателството.

— А това пък ако не е шофьорът на камион, който смята, че жените са в пълна безопасност, докато пътуват на стоп с непознати. — Преметна поводителите през рамо и се промъкна край него, докосвайки тялото му със своето.

— Не просто жена, а светица — изсмя се той и се обърна след нея. Смахът му я последва извън сградата. Тялото ѝ сякаш се вцепени, тя рязко се извърна и го погледна.

— Точно така. *Светица*. Чиста и непорочна — тросна му се ядно.

Не разбираше защо този мъж я дразни толкова много, не можеше да си обясни защо тялото ѝ пламтеше, а тя изпитваше неистовото желание да го зашлеви през лицето и да изтрие влудяващата му усмивка. Той леко вдигна едната си вежда, очевидно развеселен от гневния ѝ изблик. Над главите им прелитаха лястовици, стрелкаха се високо в небето, осеяно с перести, почти прозрачни облачета, които изобщо не възпираха жарките лъчи на късното августовско слънце.

— Е, света Жана, ти май имаш кон тук, а?

— Ммм... — Тя кимна; не виждаше причина да продължава този разговор.

— Искаш ли да го оседлая вместо теб?

— И защо да го правиш? — попита Маги, като не спираше да се чуди какво изобщо прави той в конюшната.

— Защото е част от работата ми.

Стомахът ѝ се сви, когато започна да проумява, че присъствието му тук ще е много по-трайно, отколкото се бе надявала.

— Каква работа?

— Вече работя за Флора.

— И какво точно правиш?

— Всичко. — Беше като омагьосана от проклетите му очи. Той премести сухата сламка от единия ъгъл на устата си в другия. — Преподавам езда и обяздване, макар че повечето хора тук не проявяват особен интерес. Освен това се грижа за животните... такива неща.

— Ти си коняр?

— Предполагам, че би могло да се каже и така. — Намигна ѝ, а тя едва не изпусна поводите, които стискаше в ръка. — Със същия успех можеш да ме наречеш учител по езда, или пък момче за всичко.

Значи това нямаше да бъде единствената им среща. Той щеше да е тук при всяко нейно посещение. Тази мисъл я обезпокои. Притесни я. А имаше и по-лош вариант — този тип може би щеше да замести предишния ѝ треньор по езда.

— Какво се е случило с Енрике?

— Напуснал, струва ми се. — Той повдигна нехайно рамене, а силните му мускули помръднаха под износената тениска.

Едва сега Маги го огледа отгоре до долу, възприемайки го като цялостен образ. Широки рамене, загорели от слънцето жилести ръце, тънка талия и толкова тесен ханш, че ако не бяха пристегнати с износен кожен колан, избелелите му дънки с доста съмнителна чистота, сигурно щяха да се свлекат до глезените му. Но дори и с колан, дънките бяха свлечени ниско под кръста му. *Прекалено ниско.*

— О! — Маги изведнъж се смути, осъзнала с болезнена яснота, че все още няма и осемнадесет години. Не беше достатъчно голяма, за да гласува. А и той самият не я ли беше нарекъл хлапе! Ами наистина си беше малка. — Много лошо. Харесвах Енрике.

Той присви устни в подигравателна гримаса.

— Знаеш ли, ако се постарая сериозно, току-виж си харесала и мен.

Съмнявам се, мигновено си помисли тя, но не изрече думите на глас. Той също предпочете да замълчи, макар че сигурно се бе досетил какви мисли се въртят в главата ѝ.

— Казвам се Уокър. — Пристъпи напред, изплю сламката и ѝ подаде огромната си, силна и мазолеста ръка. — Тейн Уокър.

— Тейн?

— Майка ми фъфлела, та затова се казвам така.

— Моля?

Той се изсмя.

— Шегичка, Жана. Тейн е фамилно име. — Обви пръсти около нейните — най-обикновено ръкостискане, което, кой знае защо, ѝ се стори прекалено интимно. — Подозирам, че когато не се изживяваш като канонизирана светица, и ти си имаш друго име, нали?

— Маги Рейли — механично отвърна тя, а ръката ѝ пламна като запалена от огън.

— Тук ли учиш?

Тя кимна. Тейн пусна ръката ѝ и Маги отстъпи крачка назад.

— Учих. Завърших гимназия през юни. — Защо изведнъж бе решила, че е длъжна да отговаря на всичките му въпроси и да поддържа този разговор?

— Аз така и не завърших — призна ѝ той.

— И защо? — Този тип не бе завършил дори гимназия?

Очите му помръкнаха, а Маги почувства студените тръпки, които пробягаха по гърба ѝ. Този мъж, само с няколко години по-голям от нея, си имаше своите тайни. Тъмни, мрачни тайни.

— Трябваше да свърша някои други неща. — Сякаш решил, че ѝ е казал достатъчно, той се обърна и кимна по посока на пасбището, където пасяха конете. — Кой е твоят?

— Петнистата кобила на северното пасбище — автоматично отвърна тя и посочи Инк Спот. Пое към пасбището, а Тейн тръгна редом с нея.

— Имаш добър вкус. — В погледа му проблесна уважение. — Имаш най-добрия кон в тази конюшня.

— Вече знаеш това?

— И още как! — Една голяма черна змия пресече прашната пътека, по която вървяха.

— И как го разбра толкова бързо?

— Цял живот се занимавам с коне. Израснал съм в ранчо в Уайоминг. А сега, ако ми дадеш тези такъми, ще отида да оседлая кобилата ти.

— Сама ще го направя — фръцна се Маги, макар че продължаваше да не разбира защо изведнъж реши, че трябва непременно да се покаже като зряла, способна и компетентна жена. Прекрасно разбираше обаче, че този мъж я изнервя и притеснява. Маги

смачка една досадна жълта буболечка и влезе през портата на пасбището.

Тейн не я последва. Опря лакти на най-горната летва на оградата, а на най-долната подпря единия си крак. Маги си представяше присвитите му очи, които невъзмутимо се взираха в нея с неподправен интерес. Гледаше я така, сякаш поведението ѝ го забавлява безкрайно. Очевидно я смяташе за разглежено градско момиченце, което не разбира нищо от коне.

Не че беше много далеч от истината.

— Здравей, момичето ми! Хайде ела — тихичко занарежда Маги и бръкна в джоба си за парчето ябълка, което бе отмъкнала от кухнята тази сутрин.

Инк Спот вирна глава и изпръхтя — силните ѝ мускули затрептяха под черно-бялата козина. За момент Маги си помисли, че конят ще се изправи на задните си крака и това я поуплаши и смути още повече. Лакомията обаче надделя над желанието за независимост. Кобилата наведе глава и докосна с меката си муцуна разтворената длан на Маги, която веднага се възползва от предоставилата ѝ се възможност и ѝ надяна оглавника.

— Добро момиче — прошепна Маги и погали коприненомеката муцуна на Инк Спот. Преливаща от гордост, Маги се завъртя на пета. Заля я вълна от неописуемо разочарование. Тейн вече не се подпираше на оградата. Всъщност, изобщо не се виждаше наоколо.

Почувствала се като пълна глупачка, Маги се изчерви от унижение и дръпна поводите. Половин час по-късно, яхнала петнистия кон, Маги изведнъж си даде сметка, че от мига на срещата ѝ с Тейн Уокър изобщо не се бе сещала за Мери-Тереса и Мич.

— Значи имаш нужда от някой, който да те откара до града?

Гласът на Тейн я стресна, тя подскочи от изненада и едва не изпусна четката, с която решише блестящата козина на Инк Спот.

— Нямам нужда от помощ — автоматично отвърна Маги, погледна през рамо и видя Тейн да оставя една вила на обичайното ѝ място — точно до вратата на конюшнията.

— Е, ако все пак решиш, че мога да те откарам, обади се. И без друго трябва да ходя до магазина, така че мога да те откарам.

— Благодаря — отвърна тя. — Но аз мога да се обадя на... — На кого? На майка си, която сигурно вече е пияна до козирката? На вечно

заетия си баща? На Мери-Тереса, която по това време е на урока си по балет? Или на Мич? Вътрешно потрепери при тези възможности. Не, ако трябва, щеше да се прибере у дома пеша. Не беше чак толкова далеч, а и не искаше да се държи пред Тейн като хлапачка, която трябва да се обажда на близките си, за да дойдат да я приберат. — Ще се оправя.

— Добре. — Той избърса ръце в крачолите на дънките си. — Просто ме уведоми, ако решиш да се възползваш от предложението ми.

— Непременно — отвърна тя, изненадващо загубила дар слово. Имаше нещо в този мъж, някакво наелектризиращо излъчване, което ѝ се струваше опасно и някак си неопитомено и макар да намираше тази негова черта завладяващо привлекателна, тя си забрани да разсъждава повече по този въпрос.

По-късно, докато отново вървеше сама по банкета по обратния път към дома, Маги чу бръмченето на камион зад себе си. Вече бе започнала да различава характерното буботене на старата таратайка.

— Маги?

Тя вдигна очи към него. Беше подпрял едната си ръка на отворения прозорец на шофьорската врата, а с другата стискаше волана.

— Да?

— Качвай се. Ще те откарам.

— Не е необходимо да го правиш.

Усмивката му помръкна.

— Ще се почувствам по-добре, ако те откарам. — Погледна я през огледалните стъкла на авиаторските слънчеви очила. — Уверявам те, че не хапя. Или поне в повечето случаи.

Тя се поколеба, но не можа да устои. Според нея Тейн беше безобиден колкото и раздразнена гърмяща змия, но въпреки това притежаваше някакво вродено очарование и сурова мъжественост, които я изпълваха с любопитство. Макар че малко се боеше от този мъж, Маги искаше да научи колкото е възможно повече за него. Вече бе усетила, че той е съвкупност от противоположности — в един момент беше любезен и свестен младеж, а в следващия се превръщаше в див и необуздан мъжкар, който вероятно пушеше и пиеше твърде

много, а жените, претендиращи за вниманието му, се редяха на опашка, дълга от тук до Монтана.

Той се наведе, отвори вратата и преди да си даде време да размисли, Маги се качи в кабината. Затръшна вратата и забеляза леката усмивка, появила се на лицето му. Той превключи скоростите и пое по пътя за града. Маги се потеше обилно — тениската залепна за гърба ѝ, косата ѝ се овлажни. Камионът нямаше климатик и в кабината беше непоносимо горещо. Тя нервно облиза устни. Не знаеше къде да си сложи ръцете и затова седеше като вкаменена, взираше се напред през мръсното предното стъкло, осеяно с телцата на безброй дребни буболечки, и отчаяно се опитваше да измисли някаква тема на разговор. Каквато и да е.

— Смяташ ли да продължиш да учиш в колеж? — най-накрая попита той тъкмо когато минаваха край ресторанта на „Макдоналдс“, от който Маги си бе купила колата по-рано през деня.

— Да... о, завий тук и карай нагоре по хълма — инструктира го тя, а той се престрои в ляво, намали скоростта и, форсирайки стария двигател, тръгна нагоре по стръмната улица. Веднага мина на по-ниска предавка и продължи да кара, следвайки указанията ѝ през заплетения лабиринт от тесни, криволичещи улички, живи плетове, каменни стени и електронно заключващи се порти.

Разглеждаше района с любопитство и за пръв път през краткия си седемнадесетгодишен живот Маги си даде сметка за реалното положение на баща ѝ в обществото и за престижния квартал, в който живее. Едновременно с това осъзна, че Тейн Уокър не проявява никакъв интерес към социалния престиж, постигнат от майка ѝ и баща ѝ с цената на упорита борба и безброй разочарования. За него тези неща просто не бяха от значение. Не ги смяташе за важни. Може би дори ги презираше.

— Тука... — рече тя и посочи алеята. Мустангът на Мич бе паркиран близо до гаража, край който бяха оформени красиви лехи с петунии. Портата беше отворена. Тейн тръгна с камиона по алеята. — Благодаря — каза Маги, когато той намали скоростта и спря. — Много съм ти задължена.

— Пак заповядай. — Обърна се и я погледна. За нейна изненада и ужас кривата усмивка, появила се на лицето му, докосна някаква част

от душата ѝ, за съществуването на която Маги не бе и подозирала до този момент. И това я изплаши.

Сърцето ѝ ускори ритъма си. Погледът му бавно се премести на деколтето на бялата ѝ тениска и пулсът в основата на гърлото ѝ запулсира неудържимо.

— Ами, да... — О, боже каква глупачка! Уж завършила гимназия, пък се държи като хлапачка. Тя се обърна, опитвайки се безуспешно да отвори вратата.

— Чакай, дай на мен. Дръжката малко заяжда. — Тейн се наведе над нея и се присегна към вратата. И Маги изведнъж се оказа притисната под силното му, мускулесто рамо, загорялата му ръка с изпъкнали, дебели като въжета вени и тениската му, избеляла и на петна, пропита с миризмата на пот. Главата му почти опираше в скута ѝ и тя почувства топлия му дъх по голата кожа на бедрата си, непокрита от разръфаните крачоли на отрязаните ѝ дънки. — Проклетата врата!

Стомахът ѝ се преобърна, кожата ѝ настръхна. Тя неволно сдържа дъха си и предпочете да не обръща внимание на вълнението, зародило се някъде дълбоко в душата ѝ. Тейн натисна дръжката с все сила, тя изскърца жалостиво и вратата най-сетне се отвори.

— Ето, готово. — Той се изправи и тя почувства силната миризма на цигари и мъжка пот. Толкова бързаше да се отдръпне възможно най-далеч от него, че едва не се изтърколи от кабината на камиона. Цялото ѝ тяло пламтеше, лицето ѝ бе зачервено от смущение, а краката ѝ, омекнали като гумени, изведнъж сякаш отказаха да ѝ се подчиняват. — Е, до скоро.

— Ами... да. — Тя преглътна мъчително и макар да си повтаряше, че трябва да се прибере в къщата, продължи да стои като вкоренена на алеята. Прехапала долната си устна, Маги не сваляше поглед от очукания камион, който се отдалечаваше надолу по улицата.

— Какъв беше този? — попита Мери-Тереза, появила се иззад гаража. Облечена с къса блузка и кожени панталони, тя свали слънчевите си очила и захапа единия край на рамката.

— Искаш да кажеш кой! — поправи я Маги и леко повдигна рамене. Поради причина, която все още не разбираше добре, тя изпита желание да защити Тейн от въпросите и предубеждението, появило се

в очите на Мери-Тереса. — Просто един човек, който работи в конюшните.

— Аха. — Мери-Тереса кимна с разбиране. — Значи вече се срещаме с простолюдието.

— Той само ме докара до вкъщи.

Едва забележима бръчица се появи между свършено оформените вежди на близначката ѝ и тя се загледа през отворената порта, сякаш се надяваше на някакво прозрение свише, което да ѝ помогне да разбере защо Маги е благоволила да се качи в онзи ужасен стар камион.

— Имаш късмет, че успяхте да стигнете до тук.

— Може би.

— Никакво *може би*. Този камион е направо за боклука, ако питаш мен. — Обърна се неочаквано и надяна отново слънчевите си очила. — Е... днес получи ли някое друго съобщение от мен?

— Не.

— Е, щото аз се побърках да ти ги изпращам — саркастично отбеляза Мери-Тереса.

— Тъй ли? И защо?

— За да проверя дали наистина е възможно.

Маги завъртя изразително очи.

— Виж, нямам никаква представа как и защо можах да те чуя през нощта, разбра ли? Но наистина те чух. Не прави повече такива проби, или както там го наричаш. — Сгорещена и уморена, тя се запъти към къщата. — Не мога да обясня случилото се.

— Ако питаш мен, това са абсолютни глупости. И току-що ти го доказах. В първия момент се хванах на приказките ти, но всичко това е толкова... толкова странно. Свръхестествено.

— Добре. Разбирам. И не мога да го обясня, ясно?! — Маги вдигна ръка, за да сложи край на този спор и се наведе, за да мине под надвисналите цветове на тропическите храсти, които се виеха по стените на къщата. — Мисли каквото си щеш.

Едва не се блъсна в Мич, който излизаше от вратата, свързваща гаража с кухнята. Той я сграби за ръката. Лицето му беше напрегнато — сякаш само за една нощ бе изгубил момчешката си невинност.

— Ще си траем, нали? — прошепна той.

— Какво...

— За снощи.

Пръстите му се впиха в мускулите на ръката ѝ малко над лакътя.

— Да, ще си траем. — Предишната, задушаваша я погнуса, от която бе успяла да се отърси по време на краткото си общуване с Тейн Уокър, я връхлетя отново с пълна сила. В съзнанието ѝ се появиха образи и картини от изминалата нощ. Тя се отдръпна и се освободи от ръката му. — Остави ме на мира.

— Искях само да съм сигурен — избъбри той, но след това, сякаш почувствал присъствието на майка им от другата страна на вратата, се отдръпна назад.

Маги влезе в кухнята и почувства благословената хладина на къщата, в която климатичната система работеше с пълна сила.

— Маги? — Майка ѝ надникна иззад ъгъла. С къса кафява коса и лунички, които отчаяно се опитваше да скрие, тя беше почти стопроцентово копие на дъщерите си. С двадесет и пет години по-старо копие. — Къде беше?

— В конюшните.

— Не си оставила бележка. — Майка ѝ наклони глава на една страна и укоризнено повдигна едната си вежда.

— Забравих.

— Следващия път не забравяй, ако обичаш. — Майка ѝ идваше от пералното помещение и Маги с облекчение отбеляза, че не е пияна и се държи здраво на краката си. Говорът ѝ не беше завален. В ръката си не стискаше чаша с вода с лед.

— Извинявай.

— Няма нищо — отвърна майка ѝ, но Маги веднага забеляза тревогата, спотайваща се зад меката усмивка, и бръчиците, образували се около зелените ѝ очи. Усмивката като че ли не достигна до очите ѝ, а погледът ѝ все се отклоняваше от лицето на Маги по посока на вътрешния двор. — Знаеш ли — започна тя, взе една кана и пусна крана за студената вода. — Струва ми се, че снощи тук е ставало нещо, докато татко ти и аз отсъствахме.

— О? — Маги сви устни и вдигна рамене, сякаш нямаше и най-малка представа за какво говори майка ѝ. — Какво?

— Не зная. — Бърнис Рейли спря водата и зае да полива саксиите с африкански теменужки, подредени по кухненския плот. — Но съм повече от сигурна, че някой е ровил в барчето с напитките.

Имам навика да маркирам бутилките и винаги разбирам кога количеството алкохол в някоя от тях е намаляло.

По дяволите! Маги се опита да запази безизразната физиономия на лицето си и когато задната врата се отвори, тя изобщо не се обърна. Отчаяно се надяваше майка ѝ да не забележи как силно пулсира вената в основата на гърлото ѝ.

— И знаеш ли какво? Понякога установявам, че липсва цяла бутилка. Можеш ли да ми обясниш това? — Майка ѝ не гледаше към нея, а продължаваше да полива шибаните си растения. Маги се обля в ледена пот.

— Да обясни какво? — попита Мери-Тереса, която тъкмо влизаше. Ухаеше на плажно масло и изглеждаше като самата невинност. Тя погледна към майка си. Взе си един грейпфрут от купата с плодове на масата и премигна, когато го сложи в устата си. — Оой! — Обърна се, отметна назад блузката си и изпружи врат, за да види гърба си в огледалото, монтирано на стената откъм трапезарията. — По дяволите, изгоряла съм.

Раменете ѝ бяха не просто червени — кожата ѝ бе прегоряла и на места се виждаха малки мехурчета.

— Колко пъти съм ти казвала, че трябва да бъдеш внимателна? Дай да видя. — Майка им разгледа раменете на Мери-Тереса и въздъхна. — Мисля, че имам един крем, който би могъл да ти помогне. — Тя бръкна в един от шкафовете, извади тубичка и я подаде на Мери-Тереса. — А сега за снощи.

— Какво за снощи? — Мери-Тереса се зае да маже с крем изгорелите си рамене.

— Мама смята, че някой е бъркал в шкафа с алкохол.

— Не смятам. Зная.

— Така ли? — Мери-Тереса продължи да се занимава с крема и като че ли не се вслушваше особено в разговора. — Е, не питай нас. Двете с Маги бяхме заедно. Вероятно са били Мич и приятелите му. — Тя си взе още едно парченце грейпфрут и невинно го пхна в устата си.

Маги едва не се задави, когато Мери-Тереса отвори вратата на хладилника с нехайството и самообладанието на истинска актриса. Извади отвътре кутийка диетична кола.

— Искаш ли? — попита сестра си тя.

Маги, с пламнали от смущение бузи, не можеше да повярва, че сестра ѝ бе натопила Мич — момчето, с което се... нейният партньор В... В...

— Разбира се.

Мери-Тереса ѝ подхвърли кутийката, извади още една за себе си, отвори я и премигна, сякаш изгорелият ѝ гръб продължаваше да ѝ причинява болка.

— Мисля, че трябва да разговаряш с него.

— Ще го направя — кимна Бърнис. Остави каната на мястото ѝ и избърса няколко капки вода от пръстите си в шортите на жълтия си спортен костюм. Устните ѝ бяха стиснати в гримаса, която сякаш казваше: *Ей сега ще му дам да се разбере.* — Още сега.

3.

— Не мога да повярвам, че го направи! — прошепна Маги веднага щом тя и Мери-Тереса се прибраха в стаята ѝ и затвориха врата след себе си.

— Какво съм направила?

— Хвърли Мич на вълците, ето какво! Майка направо ще го убие.

— По-добре него, отколкото мен. — Мери-Тереса се настани в края на неоправеното легло на Маги и продължи да отпива от колата си с безгрижието на човек, който се притеснява единствено за слънчевото си изгаряне. Държеше се така, сякаш не бе затънала до шията в неприятности и сякаш не бе допуснала и най-дребното прегрешение.

— Но...

— Не се безпокой за Мич. Той може да се грижи за себе си.

— Не ти вярвам! — Маги остави колата си, грабна няколко стрелички и започна да ги хвърля една след друга към вратата на стаята си, където бе окачена дъска за дартс, покрита със снимката на последното ѝ гадже, Шон, крило във футболния отбор на гимназията. Като не успя да убеди Маги да стигнат до края, дори и след като я увери, че я обича, той я заряза заради една деветокласничка със скоби на зъбите, дълга руса коса и крака, които като че ли продължаваха чак до сливиците ѝ. Две седмици по-късно го чу да се фука, че е преспал с мацето, а след това бързо заряза и нея и я замени с една деветокласничка от отбора по европейски футбол. Маги извади стреличките от дъската, отдалечи се на няколко метра, отстъпи още малко назад и се прицели. Хвърли първата стреличка. Прониза Шон право в гърдите — там, където се предполагаше, че е сърцето му. Следващия път ще трябва да се прицели малко по-ниско.

— И без друго идеята беше изцяло на Мич — заяви Мери и се понацупи. — Нека сега той да опере пешкира.

— И коя идея беше изцяло негова? — На Маги започваше да ѝ се гади от всичките тези недомлъвки, намеци и погледи, отправени

крадешком. — Какво точно става, Ем-Ти? — Хвърли още една стреличка. Бинго! Точно в слабините.

— Ами да пийнем по малко и да се потопим в топлия басейн.

— И сега го оставяш да понесе сам последствията?

— Какво друго можех да кажа?

Маги хвърли стреличките. Една, две, три. Всичките се забиха край главата, сърцето и други важни органи от анатомията на Шон — доказателство, че не бе изгубила точния си мерник.

— Е, дръж ме в течение тогава. Бих искала да бъда информирана за всички тайни в тази къща. Не за друго, ами за да не те издам, без да искам.

— Ще го направя — обеща Мери-Тереса. — И не е нужно да се държиш толкова злобно.

— Не се държа злобно — възрази Маги, а Мери-Тереса пресуши колата си, изправи се и хвърли кутийката в препълненото кошче на Маги.

— Имай ми доверие. Зная какво правя.

Маги изобщо не ѝ повярва. В последно време Мери-Тереса като че ли напълно бе изгубила способността си да разсъждава и действа под въздействие на здравия разум.

По-късно вечерта Маги смени всички канали на малкия си черно-бял телевизор, изслуша монолога на Джони Карсън в Тонайт шоу^[1], след което загаси телевизора и се хвърли на леглото си. Неспokoйните ѝ мисли отново се насочиха към Тейн Уокър, макар да не можеше да обясни защо образът му е така трайно запечатан в съзнанието ѝ. Тейн изглеждаше не лошо — особено ако човек си пада по грубовати каубои. Имаше чувство за хумор, макар и твърде непочтително, а около него витаеше някаква загадъчност, която я привличаше неудържимо. Маги обаче прекрасно съзнаваше, че той е твърде голям за нея. Освен това беше доста недодялан и прекалено отракан. При все това Маги не можеше да спре да мисли за него.

— Откажи се — промърмори тя и грабна голямата си черна магическа топка, която Мери-Тереса ѝ бе подарила за единадесетия ѝ рожден ден. Ядосана на себе си и на света като цяло, тя разтърси топката с всичка сила.

Какви са шансовете ми с тип като Тейн Уокър, мълчаливо попита тя, а после погледна отговора, изписал се по повърхността на топката.

Отговорът е неясен.

Ами? Добре тогава, има ли си приятелка?

Твърде е възможно.

А ти си пълен боклук, нали?

Източниците ми дават отрицателен отговор.

Точно така! А пък аз съм кралицата на Англия! Тя пусна топката върху леглото, грабна една стреличка от нощното шкафче, хвърли я и се усмихна, когато стреличката попадна в лявото коляно на Шон.

— Така ти се пада, щом се подиграваш с мен — прошепна тя, загаси лампата и затвори очи.

Лицето на Тейн, загоряло и ъгловато, изплува в съзнанието по същия начин, по който изплуваха отговорите по повърхността на глупавата магическа топка. Запита се къде ли живее, какви са приятелите му, дали точно в този момент не е някъде с жена... Въздъхна и си каза, че трябва да го забрави.

През отворения прозорец на стаята ѝ долитаха различни звуци — песента на щурците и приглушеното бучене на трафика по главната улица. Изведнъж Маги различи и гласа на Мич — тих, но напрегнат и сърдит. Нито за миг не повярва, че той е долу, под прозореца ѝ. Надникна крадешком през прозореца и си даде сметка, че Мич стои скрит в сенките от другата страна на басейна, без да си дава сметка, че гласът му отеква над гладката водна повърхност и се носи надалеч в тихата нощ. Освен това не беше сам.

— Какво ти става? — грубо попита той.

Маги се плъзна като змия по пода на стаята си и ожули коленете си. Сърцето ѝ ускори ритъма си, сковано от ужас. Отчаяно ѝ се искаше да се скрие някъде, за да не чува проклетите му думи.

— Какво искаш да кажеш? — попита Мери-Тереса. Стомахът на Маги се сви болезнено.

— О, я стига! Ти буквално си насъскала майка срещу мен, нали? — Мич беше бесен. — И тя, както можеше да се очаква, ми забрани да излизам. Заплаши да ме лиши от колата ми. По дяволите, Мери-Ти, защо го направи?

— Защото обяснението ми прозвуча достатъчно разумно. Тя веднага повярва, че ти и приятелите ти сте краднали от пиячката ѝ, за да се повеселите. Но, ако ѝ бях казала, че сме били двамата с теб...

— Не е било нужно да казваш каквото и да е.

— Напротив, трябваше. Тя знаеше, по дяволите. А и Маги... тя също знае.

Двамата мълкнаха и Маги започна да се пита кое е по-опасно — изречените на глас обвинения или пулсиращата тишина. Затвори очи, не искаше да мисли за Мич и Мери-Тереса. Искаше ѝ се да затвори прозореца и да се изолира от разговора им.

— Е, добре поне, че майка не е разбрала за нас.

— И ще е най-добре никога да не разбере.

— Зная. Зная. Аз... По дяволите, Мери-Ти, не зная какво да кажа.

— Не казвай нищо, ясно?

— Беше... искам да кажа, че беше страхотно, но...

— Шшт! Всичко свърши! Беше... беше голяма грешка...

— Зная, зная. — Гласът на Мич преливаше от отвращение. — Не трябваше да пия толкова много, не биваше да те целувам...

— Млъкни! — Гласът на Мери-Тереса беше остър. Заповеден.

— Просто се опитвам да се извиня.

— Приемам извинението, ясно? — Вече едва успяваше да прикрие раздражението си. — Просто ме остави на мира, Мич. От тук нататък не желая дори да ме докосваш.

— Няма. Повярвай ми. Но...

— Просто недей. Не можем! Господи, Мич, това е толкова дълго... Отвратително.

— Ти започна всичко.

— Не, не съм... Искрах единствено да ти дам урок... заради онзи път... след бала.

— Тогава беше различно.

— Зная... но... о, мамка му! Просто забрави всичко!

— Не зная дали ще мога.

— Трябва. — Гласът ѝ прозвуча твърдо. — И двамата трябва да забравим.

Очите на Маги се напълниха с горещи сълзи — сълзи на срам и унижение. Бавно се стичаха по слепоочията ѝ и попиваха във възглавницата. Искаше ѝ се да можеше да затвори уши със същата лекота, с която затваряше очите си. Започна да ѝ се гади, стомахът ѝ се разбунтува.

— Ще се опитам... — Мич вече хленчеше като пребито псе.

— Добре. Не искам никога повече да говорим за това. Никога! Ако някой от приятелите ти някога научи за случилото се, ако само споменеш и една думичка пред когото и да било, кълна се, че ще те убия.

— Не се тревожи. — Думите му прозвучаха искрено. — Точно както казах и на Маги, снощи не се случи абсолютно нищо.

— Добре.

Маги бавно издиша.

— Тя обаче не ми вярва. — В гласа му се прокрадна тревога и Маги вътрешно потрепери.

— И на кого му пука?

— На мен. Ако си мисли, че ние с теб...

— Не си мисли нищо подобно! Господи, Мич, престани да се държиш като безгръбначно, моля те! — Въпреки грубите думи, в гласа на Мери-Тереса се долавяше тревога. И страх.

— Просто се тревожа за нея.

— Тя е печена. Няма да каже нищо.

— Не вярвам.

— Разговарях с нея. Толкова е наивна, че не би повярвала, че някой от нас двамата е способен да направи нещо лошо. Аз съм най-добрата ѝ приятелка, а ти, вярваш или не, си нейният герой. Тя си мисли, че ще ѝ помогнеш да я включат в отбора по плуване.

— Обещах ѝ да говоря с треньорката.

— Мич, забрави за това, ясно? Остави Маги на мен. Аз зная как да се оправям с нея. — Гласът ѝ се поразведри. — Това е хубавото да си имаш близначка — познаваш и кътните ѝ зъби.

Маги прехапа език, за да не извика нещо в отговор.

Гласовете им започнаха да заглъхват, сякаш двамата се отдалечаваха от басейна. Маги бавно издиша. О, господи, какво ставаше с нейния до скоро съвършен малък свят? Как би могла отново да погледне някой от тях двамата в очите? Не знаеше какво са правили заедно, не знаеше докъде са стигнали с флиртуването, целувките и ласките. Не желаше дори да мисли за това. Никога. Значи ще блокира този спомен в съзнанието си. Ще го зарови дълбоко и завинаги. Да, точно така ще постъпи. Точно както правят военнопленниците, за да оцелеят след продължителен плен. Беше чела за това в учебника по история. Щом човек, преживял зверствата на войната, може след края

й да заключи в съзнанието си болезнените спомени, значи и тя ще може да се абстрахира от мислите за Мич и Мери-Тереса.

Освен това, реално тя не знаеше нищо за случилото се, нали така? Изпитваше единствено някои подозрения, които не й даваха мира. Повдигна глава, погледна през прозореца и видя, че край басейна вече няма никого. Водната повърхност бе гладка като огледало, звездите ярко блестяха високо горе в небето, но дълбоко в сърцето си Маги знаеше, че това спокойствие е измамно. И все едно че ненадейно извил се вятър внезапно бе връхлетял в стаята й, тя усети как кожата й настръхва от предчувствието за приближаваща буря. Буря, която и самият господ бог не би могъл да предотврати.

„... и благодаря ти, боже, за благодатта на това семейство. Дай ни сили да се държим заедно и да се поддържаме и в добри, и лоши дни. Амин.“

Франк Рейли вдигна глава. Цялото му семейство го последва. След онази нощ, в която Маги завари Мич и Мери-Тереса заедно в басейна, семейството за пръв път се събираше в пълен състав около масата и тя нямаше и най-малка представа дали баща й подозира нещо и какво точно знае майка й.

Всички се заеха мълчаливо да си подават чиниите с храна. Подносителите с печено пиле, картофена салата, нарязани плодове и студени аспержи преминаваха от ръка на ръка. Никой не проговори. Чувахе се единствено тихото бръмчене на климатичната инсталация и една инструментална версия на стари парчета на Бийтълс, която се носеше от вградените в стената говорители, нарушавана от време на време от подрънкването на сребърните прибори и някое дискретно покашляне.

Бащата на Маги, строен мъж, който при височина от сто седемдесет и осем сантиметра, поддържаше *бойно тегло* — изразът беше негов — от седемдесет килограма, беше главата на семейството. Патриархът на клана. Думата на Франк Рейли беше закон. Безкомпромисен и напорист, амбициозен до крайност, той никога не отстъпваше и на йота. Гъстата му кафява коса бе дръзнала да се прошари леко по слепоочията, а мустакът, който той поддържаше в

изряден вид още от времето на армейската си служба през петдесетте години, напоследък бе станал по-скоро сив, отколкото кафяв.

— Чудесен обяд, Бърнис — заяви той, както правеше всеки път.

— Благодаря. — Тя успя дори да се усмихне, но усмивката ѝ изглеждаше някак си насилена.

Двамата родители се спогледаха и стомахът на Маги се сви от притеснение. Очевидно нещо предстоеше. Нещо лошо.

Франк бавно остави вилицата си.

— Мисля, че се налага да обсъдим нещо заедно, като семейство. — Опря лакти на масата и склучи ръце като за молитва. — Миналата вечер, докато двамата с майка ви бяхме извън дома, всички вие, и тримата, очевидно сте си организирали някакво празненство. Не само че някой е взел от алкохола в шкафа, ами край живия плет близо до басейна има следи от повръщано, а в пералното помещение са нахвърляни няколко мръсни хавлиени кърпи. — Той се изкашля и всички бавно оставиха приборите си.

Мич очевидно се чувстваше толкова виновен, че не смееше да погледне Франк, а Маги сведе очи към чинията си и се опита да преглътне топката картофена салата, която като че ли беше заседнала в гърлото ѝ. Обхваната от отчаяние, тя се присегна към чашата си с вода. Единствено Мери-Тереса запази самообладание и дори успя да се усмихне.

— Празненство?

— Точно това казах.

— О, стига, татко! Мич просто бе поканил няколко приятели. — Тя погледна през масата към Мич, който бе пребледнял като платно. — Голяма работа!

— Щом се е сервирал алкохол и някой от присъстващите се е напил толкова, че да повърне на двора, работата наистина е голяма, Мери. Много голяма. Всички сте все още непълнолетни, а да не говорим за това, че всъщност сте откраднали от нас — от майка си и от мен. Никой не би искал да започнем да заключваме шкафа с напитките, нали така?

— Не. — Бърнис вдигна чашата си и отпи една глътка. — В никакъв случай. И двамата искаме да имаме доверие в децата си. — Многозначителният ѝ поглед бе адресиран изцяло към Мич. — И на

трите си деца. Както знаеш, Мич, за нас ти си наш син — също както близначките са наши дъщери.

Мич преглътна мъчително. Но не каза нищо.

— Е, кой е бил тук? — попита Франк и започна бавно да мести поглед от лице на лице. На Маги ѝ се прииска да се скрие някъде. Дланите ѝ овлажняха от пот. — Казахте, че са били приятели на Мич. — Задържа очи върху Мери-Тереса, преди да се обърне към Мич и да го прикове с нетърпящ възражения поглед. — Кой бяха?

— Просто няколко приятелчета — смотолеви Мич.

— Те си имат имена.

— Ами нали разбираш... приятели. Виж, татко, няма да ги издам, защото ти веднага ще се обадиш на родителите им.

— Няма да се обаждам на никого, но това тук е моята къща — моята и на майка ви — и в нея са установени определени правила. Правила, които би трябвало да знаете и разбирате. А също така и да спазвате.

— Спазваме ги. И тримата. — Пребледнялото лице на Мич започна да възвръща цвета си. Изплашеното му изражение бавно отстъпваше място на съсредоточена, напрегната решителност. Маги и друг път бе виждала това превъплъщение на Мич — то се появяваше на лицето му преди всяко сериозно лекоатлетическо състезание, в което бе участвал, и бе сигурен признак, че Мич е готов за предстоящата битка. Маги усети как вратът ѝ се стяга от напрежение, цялото ѝ тяло сякаш се вцепени.

— Ти обаче си предпочел да ги нарушиш.

— Не е станало кой знае какво.

— Така ли? — Очите на Франк заблестяха заплашително.

— Вината е изцяло моя. — Мич погледна крадешком към Мери-Тереса и Маги посърна, скована от ужас. Мич изглеждаше така, сякаш бе готов да убие някого. Когато и да е. — Съжалявам — процеди през зъби той. Устните му едва помръднаха. — Няма да се повтори.

— Обзалагам се, че няма...

— Франк! — Бърнис вдигна ръка. — Той каза, че съжалява, нали? Хайде вече да приключваме с този проблем. Всеки един от присъстващите тук чудесно знае какво се очаква от него, или от нея.

Стомахът на Маги бе свит на топка. Искаше час по-скоро да се махне от масата, да избяга от къщата, да се скрие някъде. Където и да

е. Помисли си за ранчото и Тейн Уокър, представи си как язди Инк Спот нагоре по хълмовете...

— Те двамата истината ли казват? — строго попита Франк Рейли и Маги се сепна и се върна в настоящето, дала си сметка, че всички погледи са насочени към нея.

— Аз... аз не си бях вкъщи през повечето време — опита се да се измъкне тя.

— Но все пак си се прибрала, нали?

— Аха...

— Да — поправи я майка ѝ.

— Да. Върнах се у дома и видях, че Мич е поканил някакви негови приятели. Не проявих интерес и се прибрах в стаята си без изобщо да се спирам при тях. — О, беше ужасна лъжкиня и всички те вероятно бяха наясно, че ги лъже. Стомахът ѝ се поду, вътрешностите ѝ сякаш внезапно се изпълниха с вода.

— Мога ли... да ставам вече? Ще ме извините ли?

— Може ли — автоматично я поправи Бърнис.

— Моля ви! Нещо не ми е добре. — Без да изчака позволението им, тя бутна стола си назад и се затича по коридора.

— Сега пък какво не ѝ е наред? — попита Бърнис. Въпросът бе произнесен достатъчно високо, за да го чуе и Маги.

Всичко, мамо, всичко. Цялото това семейство е болно. На времето беше нормално, забавно и сигурно убежище за нас, децата, а сега е просто ужасно, ужасно, *ужасно!* Маги стигна тичешком до стаята си, затръшна вратата след себе си и се смъкна на теракотения под на банята, която делеше с Мери-Тереса. Не можеше повече да понася недомлъвките и подводните течения, с които се сблъскваше на всяка крачка. Не искаше да мисли за семейството си — онова семейство, на което бе разчитала за подкрепа през целия си живот, сега се разпадаше пред очите ѝ. Бавно вдигна глава и погледна отражението си в огледалото, монтирано над двете еднакви мивки. Очите ѝ бяха тъмни, измъчени, объркани. Кожата ѝ беше бледа — всичката кръв като че ли се бе отцедила от лицето ѝ. Господи, беше ужасна лъжкиня. Ужасна...

Трескаво започна да съблича дрехите си, сякаш, избавяйки се от тях, щеше да се избави и от всичките лъжи и измами, които я заобикаляха. Облекчи се и влезе под душа. Хладната бистра вода обля

косата ѝ и потече надолу по шията и цялото ѝ тяло, отмивайки потта, тревогите и отчаяния страх, че всичко, на което бе вярвала през живота си, в крайна сметка ще се окаже една голяма лъжа. Опря се на стената и, твърдо решена да не заплаче, се опита да убеди сама себе си, че всичко ще се оправи.

Дълбоко в сърцето си обаче знаеше, че неприятностите не бяха свършили. Не още. Колкото ѝ да не ѝ се искаше да мисли за това, Маги бе сигурна, че най-страшното тепърва предстои.

През следващите няколко дни Маги прекарваше колкото е възможно по-малко време в къщата и изнервената обстановка в нея. Четири вечери в седмицата работеше в „При Роберто“, местен италиански ресторант, следвайки плана, начертан от баща ѝ и целящ да научи децата му да ценят *истинската стойност на парите*. Мич работеше като спасител в градския плувен басейн и с напредването на лятото придобиваше все по-тъмен тен. Мери-Тереса прекарваше по-голямата част от времето си в местния театър — старо, тухлено училище, превърнато в културно средище и приютило единствената театрална труппа на Рио Верде.

Мич имаше собствена кола, а момичетата ползваха колата на майка си. Всеки път, когато успееше да вземе колата, Маги се измъкваше от дома и отиваше в конюшните, за да поязди Инк Спот и да научи още нещо за заместника на Енрике. Независимо дали това ѝ харесваше или не, Тейн Уокър я интересуваха все повече и повече.

Той беше от хората, които като че ли ги бива за всичко — в конюшните изпълняваше всевъзможни задължения, като се почне от даване на уроци по езда и се стигне до подковаване на конете. Тейн се грижеше за животните, подпираше и ремонтираше хлътналите стрехи на конюшните, подреждаше такъмите и поправяше оградите. От Флора бе научила, че е израснал в Уайоминг, в ранчо за едър рогат добитък, прекарал няколко години в обзядване на коне и бикове по различните родео турнири и дори работил като каскадьор за една филмова компания.

— Да, Тейн е истински дар божии — довери ѝ Флора, насипа смески в хранилките на зайците, а след това им сложи и някаква смес от моркови, маруля и други зелени, която подозрително приличаше на

салатите, които в „При Роберто“ струваха повече от три долара порцията. — Дори не усещам отсъствието на Енрике, а той работи при мен цели шест години. — Флора изтръска прахта, останала по стените на кутията със смеските, и, присвила очи срещу залязващото слънце, погледна към обора, където Тейн, гол до кръста, поправяше крана са поилките. Загорялата му кожа блестеше под лъчите на слънцето, мускулите му играеха при всяко завъртане на тръбния ключ. Стиснал инструмента с все сила, прехапал долната си устна, той работеше съсредоточено и енергично.

Маги не можеше да отклони поглед от загорелите му гърди, които, като се изключат няколкото косъма, поникнали между плоските му зърна, бяха съвсем голи. По челото и шията му се стичаха струйки пот, а избелелите му прашни дънки, придържани единствено от овехтелия му кожен колан, се бяха изхлузили толкова ниско, че разкриваха ивица бяла плът при всяко негово по-рязко навеждане.

— Да... — заключи Флора с леко предрезгавял глас, а очите ѝ проследиха извивката на гръбнака му.

— Голям късмет извадих с този Тейн, който се появи при мен точно когато имах нужда от него. — Тя се замисли за момент, леко стиснала устни. — Знаеш ли, той е първият човек, когото наемам на работа, без да се интересувам от препоръките му. Може би защото в онзи момент бях отчаяна, а той се появи точно навреме. — Тя почеса главата си, замислена върху собствената си глупост. — Не зная за него нищо повече от онова, което ми е разказал лично той. — После повдигна рамене и додаде: — Добре, че не се издирва от закона или нещо подобно.

Флора продължи да храни животните, а Маги се запъти към конюшните. Когато мина край Тейн усети погледа му върху себе си. Успя да вдигне ръка и да му махне нехайно, надявайки се отчаяно, че конската опашка, която се люлееше на гърба ѝ, ще прикрие гъстата червенина, заляла лицето и шията ѝ. Не би искала той да разбере, че напоследък мислите ѝ са обсебени от него и че всяка вечер, след като преплува задължителните обиколки в басейна, си ляга и заспива с неговия образ в мислите си.

В цялото ѝ поведение напоследък наистина имаше нещо налудничаво. Като се изключи разговорът им през първия ден, тя почти не бе общувала с него — от време на време разменяха по някоя

дума и то все по повод на Инк Спот. Тейн продължаваше да я дразни безжалостно, наричайки я Жана всеки път, когато тя си позволяваше някакво своеволие, надменно отношение или инатлива забележка. И въпреки това тя не спираше да мисли за него. Вечер, когато лежеше в леглото си и се взираше през отворения прозорец, Маги често се питаше къде ли е той в този момент. *И с кого.*

Представяше си плавните движения на мускулестото му тяло, яките му ръце, стиснали лопата или вила, мислеше си за упоритостта, с която вършеше всяка възложена му работа. Стиснал здраво челюсти, присвил очи, за да се предпази от ярката слънчева светлина, той работеше енергично и прецизно, с изписани решимост и неотстъпчивост по суровото лице. Понякога дори си фантазираше как го докосва, представяше си допира на задебелите му от работа ръце и вкуса на устните му върху своите.

Маги стигна до северното пасбище и видя Инк Спот, която стоеше на сянка под един самотен дъб заедно със светлокафявия кон и, размахала опашка, пъдеше досадните мухи надалеч. Изведнъж ноздрите ѝ се разшириха, тя вдигна глава, забеляза Маги и изпръхтя. После вирна глава и побягна. Маги се включи в играта и се зае да я догони. След няколко минути Инк Спот сама дотича до нея и притисна чело към гърдите на Маги.

— И аз те обичам — рече ѝ Маги, почеса я между ушите и ѝ надяна оглавника. — Хайде сега да пояздим. — Повече кобилата към конюшната и докато Инк Спот престъпяше нервно в един от боксовете, пръхтейки недоволено срещу празната хранилка, Маги отиде да вземе любимото си седло и юзда. Кобилата изцвили нетърпеливо.

— Идвам, идвам — извика тя, понесла такъмите със себе си. В обора не беше особено светло — цялото помещение, застлано със слама и миришецо на застояла урина, пресен оборски тор и коне, се осветяваше единствено от няколкото лъча слънчева светлина, проникващи през отворените врати и прозорци. Первазите на прозорците бяха обвити с дебели паяжини и засипани с изсъхналите от жегата трупове на всякакви буболечки и насекоми, а варелите с овес и комбиниран фураж бяха натъпкани в единия ъгъл на конюшната.

Инк Спот, върна на себе си, наостри уши и вдигна единия си крак във въздуха — правеше го всеки път докато Маги я оседлаваше, но нито веднъж до този момент не бе направила опит да я ритне.

Приковала в Маги едното си светлосиньо око, тя я наблюдаваше неспокойно.

— Ама че си лоша днес — сгълча я Маги. — Ето, отиваме да поиздим, независимо дали това ти харесва или не.

— Леле колко си деспотична! — Гласът на Тейн стресна Маги и тя подскочи. Не го беше чула да влиза през отворената врата, не бе доловила стъпките му по бетонния под.

Хвърли му един поглед през рамо.

— Само когато е необходимо.

— И често ли е необходимо? — Той протегна ръка към лопатата, която висеше закачена на един пирон край вратата.

— Зависи. — Закопча подпръга, а края прекара през клупа, който бе направила на удълженото стреме.

— От?

Някакъв капан ли й залагаше? Отново погледна през рамо и този път срещна напрегнатия му поглед, прикован върху нея. Очите му, сиво-сини като небето на зазоряване, я наблюдаваха, без да мигат. Тя преглътна мъчително и се почувства много по-малка от седемнадесетте си години.

— От... ситуацията.

— А пък аз си мислех, че може би си такава по рождение, Маг.

Едва успя да преглътне острия отговор, който Тейн заслужаваше.

— Така ли?

— Аха. — Погледът му бавно се плъзна надолу по тялото ѝ, изразявайки мълчаливото му одобрение. Поспря за миг на шията, раменете, гърдите, талията, бедрата и стигна чак до краката ѝ, обути в износени ботуши, които бяха наполовина заровени в сламата, посипана по пода на конюшните. — Понякога изглеждаш много сърдита.

— Сърдита? — повтори тя, почувствала се като глупачка. — И как разбра, че съм сърдита?

— От начина, по който яздиш. — Той се подпря на лопатата, вдигна очи към нея и я погледна.

— И как точно яздя?

— Наведена напред и скована. Като че ли бягаши от нещо.

— Глупости!

Почувствала се неловко от този разговор, тя отвори вратата на бокса, изкара Инк Спот, преведе я край Тейн и навън през вратата на обора. Мислеше, че така ще сложи край на дискусията, но се лъжеше. Той излезе след нея и се подпря на касата на вратата.

— Освен това сякаш вечно бързаш. Все по-бързо, и по-бързо, и по-бързо...

— Може би просто ми харесва да яздя по този начин. — Пъхна крак в стремето и се метна на гърба на Инк Спот. Навън все още бе много горещо.

— Повечето хора, които яздят по този начин, все пак се усмихват от време на време.

— Аз също се усмихвам.

Той поклати отрицателно глава и изсветлелите кичури в косата му заблестяха на слънцето.

— Би трябвало да го правиш. — Когато отново погледна към нея, примижавайки, защото слънцето светеше откъм гърба ѝ, лицето му ѝ се стори много по-момчешко и не така сурово. — Защото имаш усмивка-убиец. — След това се изправи и понесе лопатата към количката. Без дори да погледне повече към Маги, Тейн подкара количката към една голяма купчина чакъл. Спря до нея и започна да товари чакъл с плавни и отмерени движения. Загребваше с лопатата, а след това изсипваше едрите каменни късове, които дрънчаха по ламаринените стени на количката като градушка.

С разтуптяно от вълнение сърце Маги дръпна юздите и пришпори Инк Спот.

— Дийй! — Шляпна я леко и своенравната кобила изведнъж се понесе напред, излетя през отворената порта на пасбищата, разположени около конюшната и, обърнала нос по посока на вятъра, стиснала мундщука между зъбите си, се понесе нагоре към хълмовете.

Вятърът развяваше косата на Маги, горещият въздух пърлеше бузите ѝ. Думите на Тейн отекваха в главата ѝ, но тя не сваляше поглед от хоризонта и здраво стискаше устни. Проклета да е, ако си позволи да се усмихне.

— И какво толкова правиш в това ранчо по цял ден? — попита я Мери-Тереса няколко дни по-късно. Тя стоеше с гръб към банята и,

извила глава назад, се опитваше да види отражението си в цял ръст в голямото огледало на стената. В стаята звучеше песен на Елтън Джон. Навсякъде из стаята имаше разхвърляни дрехи — включително и по тонколоните на стереоуредбата на Мери-Тереса.

Маги се бе настанила в режисьорския стол на Мери-Тереса, на гърба на който бе изписано името ѝ, и подпираше петата на единия си бос крак на леглото на сестра си. Чакаше Мери-Тереса и си запълваше времето, разлиствайки последния брой на списание „Пийпъл“. Днес бе денят, в който двете ползваха беемвето на майка си, което означаваше, че Мери-Тереса, притисната от безброй ангажименти, ще ползва колата през цялото време, а пътъом ще закара Маги до ранчото.

Маги многозначително погледна часовника, сместен върху разхвърляното нощно шкафче на Мери-Тереса, след което насочи поглед към сестра си. От мястото, на което седеше, съвсем ясно виждаше лицето на Мери Тереза, отразено в огледалото.

— Ранчото ми харесва. И след двадесет минути трябва да съм там за урока си по езда.

— Зная, зная. Ще успеем.

— Бих могла да взема колата и да отида сама.

— Забрави. Освен това, сигурна съм, че зад тези постоянни посещения в ранчото се крие нещо повече от любовта ти към конете и желанието да пояздиш. — Мери-Тереса съсредоточено сви вежди и две малки бръчици загрозиха гладката кожа между тях. — Тази рокля стои отвратително. Изобщо не пада добре — отбеляза тя, разочарована от ефирната розова рокличка, смъкна я от раменете си и я остави да се свлече в краката ѝ. — Дизайнерът трябва да е бил сляп.

Маги си помисли, че роклята не е никак лоша.

— Може би няма да е лошо да си сложиш сутиен под нея — предложи тя, забелязала, че гърдите и зърната на Мери-Тереса прозират през ефирната материя.

— Естествено, че ще си сложа, глупачке, само че сутиенът по никакъв начин няма да се отрази на начина, по който пада този парцал.

— Напротив. — Маги просто не можеше да се сдържи в подобни ситуации и изпита истинско задоволство, когато Мери-Тереса завъртя изразително очи, но все пак си сложи сутиен и отново облече прозрачната рокля. — Видя ли? — Маги погледна часовника. Ако не

принуди Ем-Ти да се размърда, наистина щеше да закъснее. — Сега вече е добре. Да тръгваме.

— Добре, добре — съгласи се Мери-Тереса и въздъхна. — Все пак се оказа права, сега роклята стои далеч по-добре.

— Изглеждаш страхотно! — Нямаше смисъл да я лъже. Сестра ѝ наистина изглеждаше добре.

Мери я погледна изпитателно.

— Знаеш ли, и ти би могла от време на време да се обличаш малко по-женствено.

Маги сви рамене и продължи да прелиства списанието.

— Вероятно.

— Няма да ти навреди. — Мери-Тереса оправи деколтето на роклята и се усмихна на отражението си. — Особено ако се опитваш да впечатлиш някое момче.

— Не правя нищо подобно.

— О, да бе! Сигурно се мотаеш в онова ранчо по цял ден, само защото много обичаш конете.

— Обичам да яздя — отвърна Маги, но думите ѝ прозвучаха твърде неубедително.

— Аха! — Мери-Тереса въздъхна, съблече се и, останала само по бельо, провеси розовата рокля на една закачалка. — Аз мисля, че си имаш гадже там.

— Не ставай смешна! — Маги се загледа за момент в лъскавата, черно-бяла снимка на принцеса Ан, която, възседнала прекрасен чистокръвен кон, прескачаше някакъв жив плет.

— Искam само да съм сигурна, че не е онзи каубой, който те докара до тук преди няколко дни.

— Не е нито той, нито който и да било друг — излъга Маги, надявайки се, че изражението на лицето ѝ няма да я издаде. Не можеше да каже на Мери-Тереса за Тейн. Не можеше да си признае, че постоянно мисли за него, а сърцето ѝ се разтуптява всеки път щом го види. Не. Инстинктивно усещаше, че ще ѝ се наложи да плати висока цена, ако Мери-Тереса по някакъв начин се досети за чувствата ѝ. Много висока цена. Тя захвърли списанието и се огледа за ботушите си.

— О, добре. — Мери-Тереса навлече чифт черни шорти и червена блуза. Докато тъпчеше долния край на ризата в шортите си, тя

ненадейно отбеляза: — Скоро не си ме питала за Мич.

О, господи...

— Мич не е измежду любимите ми теми за разговор напоследък.

— Добре. Защото няма и нищо за казване. — Избягвайки погледа на Маги, Мери взе едно ластиче и няколко фиби. Пъхнала едната фиба в устата си, тя умело сплете косата си на френска плитка, привърза я с ластичето, вдигна я нагоре и я забодде неподвижно.

— Не съм си и помисляла нещо друго. — Маги се наведе да обуе ботушите си.

Мери я дари с хилядавата усмивка и обилно напръска раменете и косата си с парфюм.

— Добре, край на разговора.

Амин, помисли си Маги. Искаше ѝ се да можеше и да го повярва.

— Готова ли си?

— Аха.

— Добре.

Мери спря радиото и двете излязоха от стаята.

За неин късмет краткото пътуване до конюшните бе изминато в мълчание. Мери-Тереса, превишила допустимата скорост с десет мили в час и надула радиото до дупка, държеше волана само с едната си ръка, а другата, стиснала цигара, елегантно почиваше на отворения прозорец на вратата ѝ. Освен това много внимаваше и при всяко издишване обръщаше глава към прозореца, за да не влиза дим в колата.

— Мама знае, че пушиш — отбеляза Маги, когато колата зави по алеята към ранчото. Беемвето заподскача по неравния път, състоящ се от два дълбоки коловоза, образували се от стотиците автомобилни гуми, преминали по този път през годините, и средната част, цялата обрасла с бурени, които дращеха по пода на колата.

— И?

— Ами не разбирам защо така упорито се криеш.

Мери-Тереса намали скоростта и хвърли на сестра си поглед, който красноречиво говореше, че я смята за пълна идиотка.

— Има много неща около мен, за които мама и татко не знаят и не подозират. И на мен това ми харесва.

— Чудесно. Опитвах се само да ти кажа, че...

— Добре, тази лекция съм я слушала и преди. — Мери-Тереса сърдито натисна спирачката и колата спря край гаража на Флора. —

Нямам желание да я чуя отново.

— Не исках да кажа, че...

— Забрави.

— Не...

— Просто слез от колата, ясно? — Мери-Тереса наистина започваше да се вбесява. — Знаеш ли, Маги, започна да ми писва от опитите ти да ми докажеш, че си по-добра от мен.

— Я се осъзнай какви ги говориш!

— И знаеш ли какво, готова съм да се обзаложа, че идваш тук всеки ден, за да го правиш с някакъв прост каубой!

— Какво! — Маги зяпна от изумление. Погледна сестра си като втрещена. Не вярваше на ушите си. — Не съм...

— Е, като не си, престани да се мотаеш в тая пустош. Намери си гадже и вземи, че порасни, за бога!

Кръвта на Маги изведнъж кипна. Въпреки това предпочете да замълчи. Нямаше смисъл да задълбочават тази кавга. Присегна се да отвори вратата.

— Би могла да си намериш някой по-свестен от този мърляв ратай, който...

— Който не ми е *роднина*! — прекъсна я Маги, побесняла от гняв. — Извинявай. Но мисля, че нашият братовчед, или брат, или както там предпочиташ да го наричаш, вече е зает. — Наприказва всичко това без дори да се замисли и видя как кръвта се отцеди от лицето на Мери-Тереса. Тя ахна и се сви на мястото си, неспособна да проговори.

— Аз не съм... Искам да кажа, аз...

Маги излезе от колата. Вече съжаляваше за острия си език, макар че Мери-Тереса си го беше изпросила.

— Не идвай да ме взимаш. Ще намеря начин да се прибера.

— О, господи, Маги, моля те, не е... — Самотна сълза се промъкна изпод единия ъгъл на слънчевите ѝ очила. Маги обаче не желаше да я слуша. Затръшна вратата на колата и се затича към пасбищата надолу по хълма. Защо бе позволила на Мери-Тереса да я въвлече в този спор? Защо? И защо не си бе държала затворена проклетата уста?

Тейн се появи откъм конюшните. Полуусмивка играеше на устните му и леко смекчаваше контура на квадратните му челюсти.

— Лош ден, а?

— По-добре не питай.

Той тихичко подсвирна.

— Добре, няма. Но като гледам нещата от моята си камбанария, бих казал, че водиш доста приятен живот, принцесо.

— Само че ти нищичко не знаеш — възрази тя, а след това видя веселите пламъчета, проблеснали в студените му сиви очи. Проклетата му самодоволна усмивка стоеше като залепена на физиономията му. — И не съм принцеса.

— О, точно така, забравих. Ти си светица.

— Достатъчно!

Той се изкиска.

— Както кажеш. — Пъхна ръце в предните джобове на мърлявите си, почти изпокъсани дънки. — Ти си шефката.

Тя рязко вирна глава и веднага поведе спор.

— Не съм нищо подо... — Замлъкна в мига, в който зърна бръчиците, образували се край очите му, и усмивката, която играеше на устните му. Ама какво им става на всички днес? Да не би във въздуха да има нещо, което да предизвиква хората да се карат с нея? — Готов ли си?

— Винаги. — Този път гласът му прозвуча по-различно и тя усети как кожата ѝ настръхва от напрегнато очакване. Сякаш слаб повей на вятъра бе погалил голите ѝ ръце... само че вятър нямаше и листата на дърветата изобщо не помръдваха.

Тейн отмести поглед в мига, в който Маги чу нечий стъпки, които се приближаваха по чакълестата пътека. Веждите му леко отскочиха нагоре и той с любопитство се загледа над рамото ѝ. Маги почувства, че интересът му към нея се изпари. Както бе ставало стотици пъти преди това. Не ѝ трябваше да се обръща, за да разбере, че Мери-Тереса приближаваше към тях.

— Помислих си, че това може би ще ти трябва — рече тя, когато Маги все пак погледна през рамо назад.

Като се полюляваше предизвикателно надолу по хълма, Мери-Тереса вървеше, понесла огромната чанта на Маги — онази с ресните и дългата дръжка.

— Благодаря. — Маги издърпа чантата от протегнатата ръка на сестра си.

Мери-Тереса се усмихна, погледна край Маги и спря поглед върху Тейн.

— Здравсти, аз съм сестрата на Маги. Мери-Тереса.

— Тейн Уокър.

— Учителят по езда? — попита тя с такъв ентусиазъм, сякаш изгаряше от нетърпение да научи всичко за него.

— Понякога.

Тя се разсмя игриво.

— А с какво друго се занимаваш?

— По малко от всичко. — Той сви широките си рамене и Маги си помисли, че би искала поне веднъж този мъж да не изглежда чак толкова секси... да не размахва загорелите си, мускулести ръце, да не гледа така съблазнително с наситените си сиво-сини очи, да не излъчва такава сурова мъжественост и... да не проявява интерес към сестра ѝ. И, както се бе случвало през целия ѝ живот, Маги изведнъж изпита чувството, че е станала невидима.

— Значи днес с Маги ще имате урок по езда?

Тейн леко повдигна едната си вежда.

— Такъв е планът ни.

— Мислиш ли, че би могъл да ме научиш да яздя?

Маги едва не припадна. Мери Тереза искаше да язди кон — същото животно, което многократно бе наричала *смрадливо, противно и ужасно отегчително*...

— Искаш ли да се научиш?

— Може би. — На бузата на Мери-Тереса се появи закачлива трапчинка.

— Тогава и аз може би ще мога да те науча.

— Добре.

— Трябва да уточниш подробностите с Флора. — Погледът на Тейн се върна отново върху Маги. — А сега мисля, че е време двамата с теб да се залавяме с урока.

— Точно така — мрачно отвърна тя.

— Довиждане! — Мери-Тереса вдигна ръка и помаха с пръсти, след което се обърна и, залюляла бедра, пое нагоре по хълма. Тейн я изпрати с бегъл поглед, а след това насочи вниманието си към Маги.

— Не си ми казвала, че имаш близначка.

— Не е ставало дума.

— Хубава е.

Сърцето на Маги се сви и тя се зачуди какво прави тук.

— Почти колкото теб.

Тя рязко вдигна глава.

— Разбира се — механично отвърна тя и едва тогава забеляза, че Тейн е напълно сериозен. Нямаше весели пламъчета в очите му, нито пък усмивка на устните му.

— Но ти не го вярваш.

— Този проблем изобщо не ме занимава — излъга тя, и, макар вътрешно да ликуваше, бе твърдо решена, че при никакви обстоятелства не може да му позволи да разбере това.

И преди бе получавала комплименти, много при това, но този беше по-различен. Освен това Маги се досещаше, че Тейн Уокър не е от хората, които сипят комплименти с лека ръка. Не би казал добра дума само за да види реакцията ѝ. Не би я засипвал с галантности, за да получи нещо в замяна.

— Просто си помислих, че би трябвало да го знаеш.

— Защо? — Не можеше да не го попита.

Повдигнал едната си вежда, той насочи брадичка към паркинга, където Мери-Тереса тъкмо се настаняваше зад волана на беемвето. Тя запали и изхвърча от ранчото.

— Защото имам чувство, че тя се опитва да те мачка и пренебрегва.

— Нищо подобно — заяви Маги, а ушите ѝ мигновено пламнаха.

Той не каза нищо повече. Просто се зае с работата си — да я научи как да командва и насочва коня. Яздейки без седло, Маги се стараеше да запомни всичките му инструкции — как да държи юздите, без да опъва прекалено силно, как да показва на коня какво точно очаква от него, как да се научи да усеща колебанията и страховете на животното. Седнала на гърба на Инк Спот тя послушно изпълняваше упражненията и преминаваше от един конски ход в друг. Умът ѝ обаче блуждаеше и тя обръщаше по-голямо внимание на врата на Тейн, който се откриваше пред погледа ѝ при всяко негово навеждане. Очите ѝ постоянно изучаваха здравия му гръб, или пък начина, по който косата падаше над очите му, а той нетърпеливо я отмяташе с ръка. Цялата се разтреперваше при всяко негово докосване, при всеки негов опит да нагласи пръстите ѝ върху кожените юзди. Трепереше от досега

с грубите му, мазолести и мръсни ръце, които насочваха и направляваха нейните.

— Просто ги стисни така — не, малко по-здраво — каза ѝ той с нисък и заповеден тон, а ръцете му покриха нейните.

Гърлото на Маги се сви от вълнение.

— Така ли?

— Да, но не стискай толкова силно. Запомни, че това е средството ти за общуване с Инк Спот. Тя трябва да разбере какво се изисква от нея, но без да се плаши. Трябва да я научиш да ти се подчинява и така ще си спечелиш уважението ѝ. Ето така. — Той потупа дебелия врат на животното и само с едно бързо движение се метна на гърба ѝ и се настани зад Маги.

Тя едва не падна от коня.

— Дай да ти покажа. — Силните му ръце я обгърнаха и покриха нейните, гърдите му се притиснаха плътно към гърба ѝ. Маги не можеше да помръдне и се опита да не обръща внимание на факта, че краката му се опираха в нейните и бедрата му, обути в износените дънки, като че ли подпалиха огън по голите ѝ бедра и колене. Краката му бяха по-дълги от нейните и висяха свободно надолу; ципът на дънките му сякаш прогаряше дълбока следа отзад на ханша ѝ.

Нови, непознати емоции възпламениха кръвта ѝ, обляха тялото ѝ в пот. През съзнанието ѝ преминаваха образи, които нямаха нищо общо с обяздването на коне и Маги изведнъж се уплаши, че току-виж припаднала.

— Ето... — Притиснал ръцете ѝ около юздите, той цъкна с език, подканяйки коня да тръгне.

В първия момент Инк Спот отказа да се подчини, но Тейн помръдна с крака и тя изпълни командата. Маги усещаше топлия му дъх на врата си. Преглътна, когато конят премина в галоп, а Тейн я прегърна през кръста със свободната си ръка и я притисна към себе си, за да синхронизира движенията им. Маги сдържа дъха си, почувства сладък трепет някъде дълбоко в душата си и отчаяно се опита да отклони мислите си от твърдата му мъжественост, притисната към основата на гръбнака ѝ и от шеметните образи, обсебили мислите ѝ.

— Ето така — продължи той и се наведе напред. Брадичката му се опря в рамото ѝ, главата му застана редом с нейната. Ръцете му майсторски подръпваха юздите, конят се подчиняваше на всяка

команда и се носеше напред, наострил уши, сякаш в очакване на нови инструкции от двамата си ездаци. — Сега опитай ти.

Маги едва не изпусна юздите, но си наложи да се овладее. Ръцете ѝ здраво стиснаха юздите, тя внимателно повтори движенията му и конят се понесе напред, а сградите в ранчото — конюшните, хамбарът, гаражът се завъртяха около тях в шеметен танц. Главата и сърцето ѝ пулсираха с бясно темпо, кръвта вреше във вените ѝ, а тя не спираше да се пита какво ли ще изпита ако го целуне, ако почувства ръцете му по тялото си... О, господи, толкова ѝ беше горещо!

— Точно така. Сега отпусни малко.

Тя механично отпусна пръсти и юздата се изплъзна от ръцете ѝ.

— Уха! Не толкова много. Така ѝ даваш прекалена свобода и не можеш да я контролираш по никакъв начин. — Отново хвана ръцете на Маги. — Здравно, но не прекалено силно, нали? Покажи ѝ ясно какво искаш.

Маги кимна. Почувства, че главата му се обръща към нея, а очите му изучават лицето ѝ. За част от секундата си помисли, че може да я целуне... да подпре брадичката ѝ със силния си пръст, да я принуди да се извърне към него и да покори устните ѝ със своите. Ударите на сърцето ѝ отекваха като гръмотевици, пулсът ѝ стигна до небесата, а тя гледаше право пред себе си, без да вижда нищо и усещаше погледа му, плъзнал се надолу по раменете и гърдите ѝ, които се надигаха при всяко накъсано вдишване.

— Аз... разбрах — успя да промълви тя, кимна бавно, опитвайки се да проясни главата си, но, почувствала допира му до голата си кожа, осъзна, че просто не е способна да разсъждава рационално.

— Добре. Дий! — Той леко подръпна юздите, Инк Спот забави крачка и Тейн с лекота скочи на земята. Маги едва не политна назад, загубила равновесие. — А сега опитай ти. Сама.

О, да, точно така, помисли си тя, но макар да се чувстваше ужасно непохватна, успя да накара петнистата кобила да премине в тръст, съумявайки някак си да държи юздите, да насочва коня според желанието си и да се задържи на седлото му. Стълбовете на оградата и туйфите изсъхнала трева по пасбището ѝ служеха за ориентир. Рояци мухи се носеха във въздуха около главата ѝ и се движеха заедно с нея и коня.

Тейн стоеше, раздалечил дългите си крака, скръстил ръце пред гърдите си и приковал върху нея набитото си око на експерт в обзядването. Раменете му изпъваха до скъсване ръбовете на избелялата му синя тениска, бицепсите му неудържимо издуваха кожата на ръцете му, а Маги си мислеше, че той вероятно е най-сексапилният мъж на планетата.

— Този път беше по-добре. — Той кимна, присвил очи и стиснал устни, а изсветленият от слънцето кичур коса отново падна върху очите му. — Значително по-добре. Продължавай да се упражняваш.

— Ще... се упражнявам — обеща Маги, като не преставаше да се пита защо този мъж я кара да се чувства като ученичка.

Тейн погледна часовника си и я дари с широка усмивка, която със сигурност би разбила сърцето на всяко младо момиче.

— Урокът свърши.

— Добре.

— Искаш ли да го направим пак следващата седмица?

Да!

— Може би.

— Просто ме уведоми предварително.

— Непременно — обеща тя, с ясното съзнание, че ще се скъса от работа в ресторанта, ще спести всичките събрани от бакшиши пари, само за да може да прекара още един час с него. Но това е налудничаво, помисли си Маги и насочи Инк Спот към отворената порта и ширналите се зад нея изсушени от слънцето поля. Тейн беше твърде голям за нея. Прекалено голям. Освен това беше абсолютно непознат — загадъчен странник от Уайоминг. Каубой, който вероятно е бил изритан от гимназията, преди да успее да се дипломира и който никога няма да прекрачи прага на някой университет. Родителите й сигурно ще припаднат, ако научат, че тя проявява интерес към този мъж — някакъв окаян бедняк, който се движи извън техния социален кръг.

Маги обаче не можеше да се бори със себе си. Намираше Тейн Уокър за изключително привлекателен и за пръв път през седемнадесетгодишния си живот не даваше пукната пара за мнението на майка си, баща си, или Мери-Тереса. Този път възнамеряваше сама да вземе решенията, свързани със собствения й живот, пък да става каквото ще!

---

[1] Гениален телевизионен водещ на Тонайт шоу по Ен Би Си. Води го от 1962 до 1992 г., когато се пенсионира и отстъпва мястото си на Джей Лено. Миролюбивият дух на монолозите му върху актуални събития му донасят прозвището „Валиум на Америка“. — Б.пр. ↑

4.

Изминаха няколко дни, но Маги продължаваше да е притеснена и угрижена. Умът ѝ бе претоварен с обърканите ѝ мисли за Тейн и за разпадащото ѝ се семейство. С всеки изминал ден напрежението в дома ѝ нарастваше и Маги търсеше утеха из обширните пасбища в ранчото на Флора. Препускаше там насаме с мислите си, но дълбоко в себе си знаеше, че приближава буря.

Потокът беше пресъхнал, осеян с дребни камъчета, и само калната вода по средата му подсказваше, че някога през тази част от ранчото на Флора е текла вода. Възседнала неспокойната Инк Спот, Маги огледа дълбоката пропаст, която разсичаше като с нож обширните акри с изсушена от слънцето трева и се опита да си представи бистрия и буен поток, който някога се бе спускал по каменистото дъно, рояците насекоми, кръжащи по повърхността му, и поповите лъжички, излюпили се в по-дълбоките му и спокойни води. Опитът ѝ се оказа безуспешен — единственото, което виждаше, бяха спечени буци пръст, туфи трева и изсъхнали, прашни листа.

Подкани коня да продължат и се опита да се отърси от мрачното си настроение. И това се оказа невъзможно. Потискащо като тъмните облаци, които се събираха по небето, лошото ѝ настроение носеше със себе си предчувствието за надвиснала беда. И това предчувствие смразяваше сърцето ѝ.

От вечерта, в който видя Мич и Мери-Тереса заедно, непрекъснато я измъчваше ужасното предчувствие, че съвсем скоро ще се случи нещо, което ще стовари проклятието на ада върху главите им. А сивите буреносни облаци, които вятърът бе довял чак от океана, намиращ се на стотици мили разстояние, по никакъв начин не можеха да прогонят страховете и опасенията ѝ. Тя подкара Инк Спот към групата от чудовищно големи евкалиптови дървета, които растяха в североизточния ъгъл на ранчото. Щом се скри под сянката им, Маги слезе от коня и изтупа прахта от ръцете си. Стъпи на един голям камък и огледа целия каньон. Преливащите се един в друг хълмове бяха засадени с безкрайни лозови масиви, пресечени единствено от

пътищата, осигуряващи достъп към тях. Листата им все още бяха свежи и зелени, но съвсем скоро щеше да започне гроздобер — гроздето щеше да бъде обрано, смачкано на сок и прибрано в огромни дъбови каци. Не че това я интересуваше особено. Всъщност, пет пари не даваше за лозята, гроздето и брането му. Блузата бе залепнала на гърба ѝ, тялото ѝ се къпеше в пот. Инк Спот вирна нос по посока на слабия ветрец и изпръхтя. Тръсна глава, издрънча с оглавника и прогони конската муха, която се въртеше около главата ѝ.

Прехапала устни, Маги се смъкна от огромния каменен къс и се излегна по гръб на бодливата суха трева. През клоните на дърветата се загледа в небето, забулено от тъмни, вещаещи буря облаци. Конската опашка ѝ пречеше. Маги измъкна ластичето, за да освободи косата си, опита се да я разреши с пръсти и се протегна. Колко нощи вече не бе спала както трябва? Седмица? Две?

Претърколи се на една страна, положи глава върху свитата си ръка и затвори очи. Жуженето на насекомите бе нарушавано от време на време от песента на синя сойка, скрита в клоните над главата ѝ. Маги се отпусна, усетила покоя на това място — тук се чувстваше далеч по-спокойна отколкото у дома или на работа. Тук можеше да избяга, пък дори и само за малко...

Тейн най-после зърна петнистата кобила, която пощипваше тревичка, размахала черно-бялата си опашка, за да гони мухите. Конят беше без ездач и си пасеше кротко в една малка горичка от хилави дъбове и огромни евкалипти. Доволен от откритието си, той пришпори коня, мързелива кранта на име Бъстър, и се постара да не обръща внимание на огъня, подпалил кръвта му — огън, който го изгаряше всеки път щом се доближеше до Маги.

Тейн се бе досетил, че е извела Инк Спот на разходка този следобед. По дяволите, беше почувствал присъствието ѝ още в мига, в който се бе появила в ранчото някъде около обяд, и от този момент нататък установи, че му е невъзможно да се съсредоточи върху работата си. Това момиче го привличаше неудържимо — тя беше не само пленителна, но и опасно съблазнителна. Веднага можеше да изреди поне десетина причини, поради които трябваше да бяга от нея като от чума. Беше твърде млада, още дете, което не е навършило

осемнадесет години. Беше истинска принцеса — живееше в богатата част на града, заедно с противната си близначка се разкарваше насам-натам в скъпо беемве, а понякога и с мерцедес. Беше му нещо като работодателка, а на всичкото отгоре беше ужасно устата — с две думи беше от жените, които той по принцип избягваше.

Освен това Тейн си имаше свои собствени демони, с които да се бори. Не можеше да си позволи да се сближи с когото и да било, пък и постоянно си напомняше, че тя изобщо не е от неговата черга. Ако само можеше да предположи какво е оставил зад себе си в миналото... ако някой въобще се досетеше... Тъмната част на душата му се отвори за миг, допусна светъл лъч да проникне до дълбините ѝ, но веднага след това се затвори отново. Колкото и да се стараеше, никога не би могъл да избяга от миналото си. Рано или късно щеше да му се наложи да се изправи лице в лице с него.

И какво следваше от всичко това? Не можеше да си позволи да се обвърже с жена, особено пък с момиче, израснало с убеждението, че животът ще му сервира по-добри неща. Една такава връзка би била дяволски опасна.

И въпреки това установи, че му е невъзможно да стои далеч от нея. Беше като първия мъж на земята, изкушен от Ева в Райската градина. Тя го привличаше неудържимо. До болка. Само един поглед към нея бе достатъчен, за да предизвика ерекция — дяволски болезнена ерекция, предвид тесните му дънки „Ливайс“.

Напоследък нощите му бяха изцяло обсебени от образа ѝ. Той се отдаваше на фантазиите си, излегнал се сам в неоправеното легло, и единствено здравата му ръка му помагаше да облекчи изгарящата го болка по нея. Представяше си предизвикателния блясък на непокорните ѝ очи, руменината, избила по бузите ѝ, извивката на устата ѝ, начина, по който хапеше устни всеки път, когато беше притеснена от нещо. И макар да бе положил усилия да не го прави, Тейн все пак бе стигнал до заключението, че гърдите ѝ щяха да паснат съвсем точно на дланта му, а дупенцето ѝ беше заоблено, стегнато и обикновено сковано от напрежение.

И ето че сега се приближаваше към сенчестата горичка, в която лежеше Маги. Една черно-бяла сврака, отворила широко жълтата си човка, изкряска пронизително от един от клоните над главата ѝ.

Тя лежеше на една страна със затворени очи. Сърцето му се вкамени от страх при мисълта, че може да е била хвърлена от коня, че при падането може да е ударила глава в някой остър камък и сега да лежи там мъртва или в дълбоко безсъзнание. Стиснал здраво челюсти, Тейн хвърли юздите, скочи бързо от коня и коленичи до нея.

— Маги? Ей! — Докосна рамото ѝ, почувства топлата ѝ кожа под пръстите си и веднага бе обхванат от силно желание да я има. — Ей, детенце, добре ли си?

Тя рязко отвори очи и той бе пометен от дълбочината на погледа ѝ, от зеления блясък на красивите ѝ очи, преливащи от живот и младежки жар, от мамещата мекота на тъмните ѝ ресници.

Тя изпищя толкова силно, че сигурно би събудила и мъртвите в съседния окръг.

— Маги...

Тя бързо се надигна и седна.

И двата коня се подплашиха и изцвилиха нервно.

— Шшт! — Пръстите му стиснаха рамото ѝ по-силно и топлината на тялото ѝ сякаш се вля в кръвта му.

— Ка... о, господи! — Сложи ръка над най-горното копче на блузата си, там, където най-силно се чувстваха ударите на обезумялото ѝ от уплаха сърце. През разперените ѝ пръсти се виждаше част от кожата ѝ — точно там, където деколтето на блузата ѝ се отваряше, за да открие примамливата цепка между гърдите ѝ.

Почувства болезнено схващане в слабините.

— По дяволите, Уокър, изплаши ме до смърт!

— Нямах намерение да те плаша, но... — Той пусна ръката ѝ и се почувства като пълен глупак. Стисна зъби и си наложи да охлади пламналото в тялото му желание. Желаше я. По дяволите, пожелал я бе в мига, в който я зърна да върви по банкета на пътя, облечена с онези нейни тесни, разръфани дънки. — Помислих си, че може конят да те е хвърлил.

— Какво? Не. Да ме хвърли... но защо? — Тя създаваше впечатление, че е готова да се обиди, но думите като че ли засядаха в гърлото ѝ, а бузите ѝ порозовяха съблазнително. — Къде е Инк Спот...? — Маги неспокойно огледа хребета, осеян с камънаци и късно цъфтящи диви цветя.

— Тя е добре. — Той посочи с брадичка двата коня, които, успокоили се отново, пасяха кротко, подръпвайки оскъдните стръкчета изсъхнала трева. Каза си, че трябва да се отдръпне от нея. Дватамата стояха твърде близо един до друг, а той не бе имал жена от доста време насам.

— Аз... изглежда съм заспала. — Видимо смутена, Маги се изправи и изтупа пръстта и тревичките, полепнали по шортите ѝ. — Колко е часът?

— Минава три. Трябва ли да ходиш някъде?

— Не. — Тя поклати отрицателно глава и погледна към притъмнялото небе. — Не още. Започвам работа чак в пет и половина.

— В такъв случай разполагаме с малко време. — Чу се какво казва и мислено се наруга.

— За какво? — попита тя.

— За каквото си поискаш, Маги.

Тя погледна надолу към него и той, все още коленичил на земята, видя движението на шията ѝ, когато тя преглътна, преди да заговори.

— А ти какво мислиш, че ще поискам?

— Да си поговориш с някого.

— О, така ли? — Тя кръстоса ръце пред гърдите си сякаш се канеше да поведе някакъв спор с него, затова той бавно се надигна и се изправи, възвръщайки си предимството да я гледа отвисоко. — И защо си решил, че е необходимо постоянно да ми казваш от какво имам нужда или какво искам?

— Ти попита...

— Зная, но ти винаги... постоянно ми даваш съвети. Не си спомням да съм те молила за това.

— Седни, Маги.

Тя вирна брадичка и го изгледа изпитателно.

— Какво?

Не ѝ отговори, защото нямаше какво да ѝ каже. Вместо това преплете пръсти с нейните, видя желанието ѝ да го отблъсне, появило се в погледа ѝ, но не му обърна внимание. Дръпна ръката ѝ и двамата отново се озоваха на земята. Отказвайки да се вслуша в предупредителните камбани, които отекваха в главата му, Тейн се вгледа в огромните ѝ, невинни и толкова съблазнителни очи.

— Бих искал да те опозная по-добре.

Тя сви колене и обви ръце около краката си. Положи брадичка на коленете си и го погледна, неспособна да прикрие обхваналите я подозрения.

— И какво точно правиш тук?

Помисли си, че би могъл да я излъже, да си измисли някакво оправдание. Задълженията му включваха всевъзможни задачи, с които би могъл да обясни присъствието си по тези места — ремонт на оградите, разчистване на паднали дървета, прогонване на евентуални браконieri, проникнали без разрешение в собствеността на Флора... След това обаче премисли и се отказа. Постара се да укроти погледа си и да държи очите си далеч от голите бедра и от разръфания подгъв на дънките, под който се белееше част от дантеленото ѝ бельо.

— Дойдох да те търся — призна ѝ той.

— Мен? — Не му повярва; погледът ѝ красноречиво говореше за обхваналото я недоверие.

— Аха.

— Защо?

— Ами видях те да излизаш от конюшните преди два-три часа и си помислих, че е време... че може нещо да ти се е случило. — *Освен това искам да те любя. По дяволите, момиче, бягай далеч. Хуквай веднага!*

— О! — Очите ѝ помръкнаха от залялото я разочарование. Устните ѝ се свиха в нещастна гримаса. Заби зъби в долната си устна и Тейн се запита какво ли ще е усещането, ако я целуне. Ако я докосне. Ако прокара ръце по гладката плът на ръцете и краката ѝ... — Е, вече ме намери. Добре съм. И наистина смятам, че е време да си вървя. — Понечи да се изправи и той си помисли, че трябва да ѝ позволи да го направи... да се метне на проклетата си черно-бяла кобила и да се прибере долу в ранчото. Но не го направи.

Инстинктивно протегна ръка и обви пръсти около голата ѝ над лакътя ръка. Мускулите ѝ потръпнаха под пръстите му. Маги рязко вдигна глава. Зениците на очите ѝ се разшириха едва-едва, но тя не се отдръпна.

— Остани още малко.

— Защо? — Видя спазма на гърлото ѝ, когато преглътна. Беше нервна. Дяволски нервна. Също като него. Не би трябвало да прави това — не би трябвало да ѝ говори, да я докосва...

— Ако прекараме известно време заедно, ще можем да се опознаем по-добре.

— Защо? — Отново този дяволски въпрос.

Той се поколеба само за миг. Обмисли внимателно думите си. Пръстите му затегнаха хватката около ръката ѝ.

— Защото, Маги... — изрече Тейн, впил изпитателен поглед в нефритенозелените ѝ очи. — ... защото искам да те опозная. — Наведе се съвсем лекичко напред и приближи лице до нейното — достатъчно, че да почувства как тя затаи дъх. — И защото ти също го желаеш.

Тя премести поглед към устните му, а след това отново го погледна в очите. Невинното желание, което видя, изписано на лицето ѝ, го довърши. Сложи съпротивата му докрай.

— Би трябвало да ме застрелят заради това — прошепна Тейн, а след това сложи ръка отзад на главата ѝ, придърпа я към себе си, впи устни в нейните и се потопи в омаята на целувката.

Маги затвори очи. Каза си, че не бива да се паникьосва от жарките вълни на неописуема наслада, които я заливаха. Кръвта ѝ пламтеше, дробовете ѝ се гърчеха от недостиг на въздух, а когато езикът му погали устните ѝ, тя въздъхна, разтвори се за него, опиянена от ласките на езика му, който се плъзна покрай зъбите ѝ — гладък, влажен и хлъзгав — и се зае да изследва и да милва всяко чувствително местенце, всяко тъгълче и кътче на чувствената ѝ уста.

По тялото ѝ потече жарка топлина — по вените ѝ сякаш се стичаше разтопен восък. Дишането ѝ стана повърхностно. Накъсано като спорадичните пристъпи на вятъра, донесъл със себе си мириса на дъжд. Тейн се разтрепери, когато двамата заедно се отпуснаха на земята, а тя простена, неспособна да отрече насладата, обхванала тялото ѝ. Реалност и фантазии се сляха в едно и Маги се понесе по течението на страстта.

Някъде над главите им изграчи врана, един от конете тихичко изцвили, но всичко това като че ли се случваше на друго място и в друго измерение. Настоящето бе изпълнено единствено с ароматите на кожа и дим, със соления вкус на кожата му, с допира на мазолестите, загубели от работа ръце, които се плъзнаха под ризата ѝ и докоснаха с пръсти зърната на гърдите ѝ.

Тейн я целуна настойчиво, толкова страстно, че главата ѝ се замая и тя почувства отчаяния копнеж, зародил се в най-съкровенията и

интимна част от тялото ѝ. Маги не възрази, когато той измъкна ризата от шортите ѝ, нито пък когато притисна влажни устни към голата ѝ кожа и я обсипа с безброй пламенни целувки. Гърдите ѝ се повдига и спускаха в забързан ритъм, а той ги погали с устни — в началото предпазливо, а след това все по-настойчиво — и пъкна език под дантеления ръб на сутиена ѝ.

Неконтролируема тръпка разтърси цялото ѝ тяло. Тъничко гласче, зародило се в дълбините на съзнанието ѝ, я предупреждаваше, че трябва да спре веднага, преди да е станало прекалено късно, но думите си останаха неизречени, а от устните ѝ се изтръгнаха единствено няколко тихи, изпълнени с копнеж и нетърпение стенания.

Въздъхна, когато Тейн измъкна едната ѝ гърда от дантеления сутиен и погали с палец горещото от болка, твърдо като камък зърно.

— Искам те — призна ѝ той, а думите излетяха като накъсан хрип от гърлото му. — Желая те от мига, в който те зърнах за пръв път.

— Не...

— Шшт, Маги, вярно е и аз ужасно се мразя заради това. — Дъхът му галеше голата ѝ гръд и тя дълбоко пое дъх, неспособна да съдържа желанието си. Той прикова очи в нейните, след което пое зърното между устните си и започна да го целува в забрава. Цялото ѝ тяло започна да пулсира от страст. А той, с език, зъби и устни, не спираше да я гали, да я целува, да я изпива... Светът сякаш се завъртя около нея и тя бе повлечена от вихъра на желанието. Престана да забелязва преплетените клони на дърветата над тях, тъмните облаци, забулили небето, сякаш се отдръпнаха далеч в небитието.

С опитните си сръчни пръсти Тейн свали сутиена ѝ. Ръцете му не спираха да гаят тялото ѝ, устните му не оставаха по-назад. Маги долови мириса на дъжд, почувства първите капки дъжд в мига, в който Тейн зарови глава върху голия ѝ корем и дъхът му опари пъпа ѝ.

— Така добре ли е? — попита той и се зае с копчето на дънките ѝ.

— Какво... какво да е... — Не можеше да разсъждава, не можеше да говори не можеше вече да спре.

Той дръпна лекичко и копчето се откопча. Маги почувства влага между краката си и с някаква далечна част от съзнанието си проумя, че се кани да премине границата, от която няма връщане назад, че това, което прави в момента, е не просто опасно; то си е истинска игра с

огъня. Но допирът на езика и устните му, които ласкаво галеха кожата ѝ и подпалваха огън в слабините ѝ, въвличайки цялото ѝ същество в опияняващ водовъртеж на страстта, заглушиха думите на протест и те замряха неизречени в гърлото ѝ.

Част от нея обичаше този мъж. Друга част бе просто изпълнена с любопитство. Имаше и трета част, изплашена до смърт, но точно тази, последната част, копнееше отчаяно да срина стените на девическата невинност и да премине в света на истинските жени.

Зъбите му ухапаха ластика на гащичките ѝ и тя преглътна мъчително, когато износените дънки и гащичките ѝ от памучна дантела се изхлузиха едновременно от тялото ѝ. Хладният влажен въздух погали кожата ѝ докато умелите му ръце нежно разтвориха краката ѝ и мъжът, когото едва познаваше, мъж, за когото си фантазираше вече дни наред, мъжът, чиито мистериозност и непочтителност бяха докоснали душата ѝ, започна да я целува така както малко любовници биха се осмелили.

Маги се притисна към него, простена от удоволствие и пожела още. Вятърът въздъхна високо в клоните на дърветата, тя зарови пръсти в меката пръст и заизвива тяло в жаден и ненаситен ритъм.

Господ да ми е на помощ, безумно си помисли тя, а потта по голото ѝ тяло се смеси с дъждовните капки. Над хълмовете изтрещя гръмотевица и в този момент тялото ѝ се разтърси от първия спазъм на върховна наслада. Тя извика високо — гърлен, дрезгав хрип, който по нищо не приличаше на нормалния ѝ глас. И тогава Тейн се присъедини към нея, опиянен от страстта ѝ. Започна да съблича дрехите си с такава лекота, с каквато бе захвърлил и маската на лошо момче. Изрита ботушите и дънките си, изхлузи тениската си и се издърпа нагоре по тялото ѝ. Устните му отново се впиха в нейните, а мускулестите му бедра се вклиниха между краката ѝ.

— Маги — промълви той и се вгледа в очите ѝ, а тя почувства твърдата му мъжественост да се притиска към тялото ѝ. — Нямах намерение... О, господи, аз... — Очите му приковаха немигащия ѝ взор. Дъждът се усили и, преди някой да промълви каквото и да било, Тейн я облада. Силно. Проникна дълбоко. Толкова дълбоко, че болката я ослепи и тя остана без дъх.

— О, по дяволите, аз...

И тогава се задвижи. Ръководена от инстинктите си на жена. А той изстена и извинението, оформило се в мислите му, така си и остана неизречено. Обгърна я с ръце, притисна я силно към себе си, изпаднал в томителна забрава, впи устни в нейните и продължи да се движи вътре в нея, отново и отново... и болката започна да намалява, изместена от водовъртеж от наслада и ненаситно желание, които я завладяха напълно.

Започна да се движи заедно с него. Тялото ѝ, мокро от дъжда, се плъзгаше в прегръдките му, кръвта ѝ вреше неудържимо, а разумът я напускаше докато той се движеше върху нея все по-бързо и по-бързо... и по-бързо, за да я издигне — тях — до висоти, за които не бе и сънувала. Изплака отново, когато първата конвулсия разтρεся тялото ѝ. Тейн ѝ отвърна с високо, примитивно ръмжене. Лицето му се сгърчи като че ли от непоносима болка. Отпусна се върху нея изтощен, потен и задъхан. Маги го прегърна и го притисна с все сила към себе си. В очите ѝ блестяха сълзи, дъждовни капки се стичаха по голото ѝ тяло.

Той вдигна глава и изтри сълзите ѝ с целувка. Измъчено изражение засенчи сиво-сините му очи.

— В името на господ бог, Маги Рейли — промърмори той, а дъждовните капки, стекли се по брадичката му, закапаха върху голите ѝ гърди. — Какво, по дяволите, ще правя с теб?

— Чудно, и аз си задавах същия въпрос. — Тя се усмихна несигурно.

Тейн се разсмя и я целуна отново. Въпреки дъжда, въпреки вятъра, който свистеше в клоните на дърветата, въпреки обхваналите я съмнения, тя обви ръце около врата му, разтвори устни, почувства тялото му да се притиска към нейното и, затворила очи, му се отдаде отново.

— Добре, сега вече започнах да разбирам — похвали се Мери-Тереса седмица по-късно и вкара беемвето в паркинга на италианския ресторант. Дългата ниска сграда бе скрита под сенките на големи маслинови дървета, а лавров жив плет я отделяше от паркинга. По натоварената улица от другата страна течеше непрекъснат поток от коли.

— Да разбираш какво? — Маги грабна чантата и престилката си и отвори с рамо вратата на беembeто. Вътрешността ѝ, приятно охладена от климатика, веднага се изпълни със задушен, горещ въздух, нахлул от улицата.

— Защо си толкова прехласната по оня каубой. — Радиото гърмеше с пълна сила, а Мери-Тереса, скрила очи зад любимите си маркови слънчеви очила, започна да рови из дамската си чанта, откъдето измъкна пакет цигари и запалка.

Сърцето на Маги подскочи. Сестра ѝ беше последният човек, на когото би доверила подробности за връзката си с Тейн Уокър. Спомни си коментара на Тейн за Мери-Тереса. Хубава е почти колкото теб. Очевидно той бе единственият мъж в цялата вселена, който мислеше така. Мислено предупреди сама себе си да не се уповава твърде силно на този комплимент, припомни си как се бяха любили в дъжда, в хамбара, и къде ли не другаде, след което поклати глава и излезе от колата.

— Не съм прехласната по никого.

Мери-Тереса щракна със запалката, запали цигарата си марка „Вирджиния Слимс“ и дръпна дълбоко.

— О да, бе! Като че ли не съм виждала това твоё изражение и преди. Ти си влюбена в него, сигурна съм в това.

— Влюбена? — повтори Маги, разстроена от насоката на разговора. Как е възможно да е толкова прозрачна? Беше като разтворена книга за сестра си. — Това са глупости, Ем-Ти!

— Може, но точно така стоят нещата — спокойно заяви тя, обвита в облак от цигарен дим. Нагласи огледалото за обратно виждане така, че да се огледа в него, и попи внимателно краищата на устните си, където червилото ѝ с цвят на праскова, бе имало неблагоприятното да се размаже. Оформи уста в съвършен овал и изтри излишното червило. Как би могъл някой, и най-вече Тейн, да си въобрази, че Маги е по-хубавата от двете сестри? — Както и да е, за мен той не представлява нищо, но вече знам какво толкова виждаш в него. Той е от типа лоши момчета, нали така? Пакостлив самец, непокорник. Харесва ти мисълта, че майка и татко направо ще откачат, ако разберат, че се срещаш с такъв мъж, нали?

— Не, аз...

— О, стига, моля те! — Мери-Тереса погледна над стъклата на очилата си и прикова сестра си под острия поглед на всезнаещите си зелени очи. Маги продължаваше да стърчи край колата, а вратата зееше широко отворена. Ем-Ти заговори по-тихо, толкова тихо, че Маги едва успяваше да различи думите всред грохота на уличното движение и гърмящата песен на Брус Спрингстийн. — И двете разбираме силата на изкушението, знаем какво е да бъдем привлечени от забранени неща, знаем какво е... — Тя нехайно сви рамене. — ... да си поживеем малко. Моят психоаналитик би нарекъл това форма на протест.

— Не съм...

— Разбира се, че *си*. — Мери-Тереса не отместваше поглед от нея. — И *двете* сме.

— Чакай малко...

— *Ти* чакай малко, Маги. Зная как се чувстваш. Разбирам те по-добре от всеки друг на този свят. Не забравяй, че двете с теб сме близначки. И дори е възможно да си ме чула как плача мислено... макар че все още не мога да си обясня как е възможно това.

— Аз... — Маги нервно завърза тъмночервената престилка около кръста си.

— Неизвестно как, но ти успя да ме чуеш, или пък да прочетеш мислите ми. Можеш да го наречеш, както желаш. — Мери-Тереса смаяно поклати глава. — Не зная как или защо, но това е факт, ти ме чу. Така че, повярвай ми, аз също съм в състояние да почувствам определени неща, свързани с теб. А истината е, че ти се влюбваш в Тейн Уокър. Независимо дали това ти харесва или не. Е, би ли затворила най-последва тази врата? Закъснявам.

Маги бутна вратата с коляно и я затвори. Мери-Тереса, стиснала цигарата с прасковените си устни, включи на задна скорост, с пръст бутна слънчевите си очила на мястото им и, извила глава през рамо, изкара колата от паркинга.

— Не забравяй да оставиш колата... — извика Маги, но Мери-Тереса вече бе дала мигач и побърза да се включи в движението.

Страхотно! Поради причини, които не би могла нито да назове, нито пък да обясни, Маги си помисли, че бедата, която от доста време витаеше някъде далеч на хоризонта, изведнъж бе направила една гигантска крачка напред.

Маги, уморена до смърт след тежката смяна, излезе от ресторанта в единадесет часа вечерта, огледа празния паркинг и изпита желание да удуши близначката си. Беемвето не се виждаше никакво и Маги си помисли, че Мери-Тереса отново я е забравила.

— Да те вземат дяволите, Ем-Ти — промърмори тя и реши, че ще се наложи да се върне в ресторанта и да се обади вкъщи.

Вече бе стигнала до вратата, когато видя мерцедеса на баща ѝ да навлиза с висока скорост в паркинга.

Зад волана беше баща ѝ. Сърцето ѝ се сви от страх. Случило се бе нещо. И то не беше добро.

Франк Рейли спря колата пред парадния вход на ресторанта и Маги се приготви за най-лошото. Изражението на баща ѝ беше тъмно като буреносен облак. Здравно стиснатите му челюсти потръпваха, а устните под прошарения мустак бяха побелели от гняв.

Страхотно!

Тя се плъзна вътре, затвори вратата и почувства силната ярост на баща си в начина, по който той форсира своята най-голяма радост и гордост.

— Какво се е случило? Къде е колата на мама? — попита Маги. Краката я боляха от дългите часове, прекарани на крак. Уморена беше до смърт от сервиране и отсервиране, от мъкнене на огромни количества мръсни чинии от залата към кухнята.

— В гаража.

Нещо определено се бе случило.

— Мили боже, каква е тая миризма? — попита баща ѝ.

— Чесън... подправки... дрехите и обувките ми са пропити с нея.

— Ами свали малко стъклото, ако обичаш.

Тя отвори прозореца и хладният нощен въздух нахлу в луксозното купе на колата.

— Има ли някаква причина, поради която точно ти идваш да ме прибереш? — попита Маги, изхлузи с пета едната си обувка, наведе се и се зае да масажира умореното си ходило.

— Реших, че двамата с теб трябва да си поговорим. Насаме.

Ооох! Стомахът ѝ се сви болезнено. *Това не беше на добре. Изобщо не беше.*

— И за какво? — Опитва се гласът ѝ да прозвучи спокойно и нехайно. Държеше се така все едно баща ѝ всяка вечер идва да я прибира след работа.

— За това, което става с теб, Маги. И не започвай да отричаш всичко преди още да съм започнал да говоря.

В съзнанието на Маги се завъртяха всевъзможни образи и сцени. И нито една от тях не вещаеше нищо добро.

— Майка ти и аз... ами, двамата се притесняваме, че някоя от вас, момичетата, е обвързана с непознато момче и се вижда с него зад гърбовете ни. Боим се още, че по този начин може да си навлече сериозни неприятности.

Маги замръзна. Прикова поглед върху стоповете на колата, която се движеше пред тях. Е, никой не би могъл да обвини Франк Рейли в прекалена тактичност.

— Е, Маги, какво имаш да ми кажеш по въпроса?

— Нищо. Няма никакво момче, татко — излъга тя и реши, че това всъщност не е толкова далеч от истината. Защото Тейн не беше момче. Нервно прокара пръсти по сваленото стъкло на прозореца.

— Ами Мери-Тереса?

Гърлото ѝ се сви и тя трябваше да положи усилие, за да успее да произведе някакъв звук. Пред тях проблесна червен светофар и баща ѝ намали скоростта. На Маги ѝ се искаше да се смали по някакъв начин и да изчезне напълно.

— Аз... ами, не зная. До скоро излизаше с Брад.

— Майка ти ми каза, че са скъсали.

О, страхотно! За пръв път от три години насам майка ѝ бе забелязала нещо.

— Аз... не зная. — Дланите ѝ се изпотиха и започнаха да я сърбят.

— Тя не споделя ли с теб?

— Невинаги. — Маги сви рамене, опитвайки се да сложи край на разговора, макар да си знаеше, че баща ѝ няма да се хване на този трик.

— Ама това е наистина ужасно! — Ядосан, той включи мигача, изчака светофара да светне жълто и зави на кръстовището.

— Кое?

— Точно това бих искал да разбера. Имам някакво странно предчувствие. Онова смешно фиаско преди няколко седмици с пиенето и изпълненията край басейна беше само част от него; нещо става в тази къща. Зная го, чувствам го и... — Той я погледна решително. — Бих искал да разбера какво точно е то.

— Няма нищо, татко.

— Добре. — Той натисна дистанционното за вратата на гаража. — В такъв случай предполагам, че ще трябва да разговарям и с Мич. Може би той ще ми даде отговорите, които търся.

Маги прехапа език и нахлузи обувките си. Излезе от колата преди още баща ѝ да е спрял напълно. Бързо влезе в къщата. Мина през кухнята и край всекидневната, където майка ѝ, настанена удобно с чаша в ръка, гледаше „Тонайт шоу“. Джони Карсън интервюираше някаква суперслаба манекенка, която Маги не бе виждала преди.

— Лека нощ, мамо — рече тя.

— Лека нощ, скъпа. — Ясен и отчетлив говор. — Ще се видим утре сутринта.

— Добре. — Преди баща ѝ да успее да я последва в къщата, Маги вече бе в стаята си. Свали униформените престилка и вратовръзка и ги хвърли върху неоправеното си легло. Не желаше да се занимава с родителите си, с подозренията им или с каквото и да било друго. Беше пребита от умора и смяташе да си вземе душ, да се хвърли в леглото и да захърка на минутата.

Затвори вратата на стаята си, остави върху бюрото навитите на руло долари и шепата монети, които тази вечер бе спечелила от бакшиши, и отвори вратата на банята. Мери-Тереса я чакаше, седнала на плота. Очите ѝ бяха големи и кръгли, във въздуха се усещаше миризмата на цигарен дим.

— Татко разговаря ли с теб? — попита тя.

— Да! — Маги разкопча ципа на полата си. — О, да! — Черната мини пола се свлече на малка купчинка на пода.

— И какво му каза?

— Нищо.

— Добре. — Мери-Тереса скочи от плота и прокара пръсти през косата си. — Такава бъркотия се получи. Той подозира, че с нас става нещо.

— Зная — прошепна Маги и погледна към вратата на стаята си. Ами ако баща им я беше последвал?

Тя пусна душа и зачака да потече топла вода. Включи радиото, което стоеше върху плота и усили звука. В помещението се разнесе гласът на водещия, който съобщаваше последните новини за някаква катастрофа на магистралата. И сред всичкия този шум каза на Мери-Тереса:

— Той смята да разговаря и с Мич.

— О, господи... — Мери-Тереса седна на ръба на тоалетната чиния и покри лицето си с ръце. — Онази случка изглежда толкова зле. Макар че нищо не се е случило между мен и Мич.

— Не казвай *нищо*. — Маги свали сутиена и гащичките си и влезе в душ-кабината. Почувства топлата струя върху голата си кожа и затвори очи. Мускулите ѝ се отпуснаха от топлата вода и тя започна бавно да се сапунисва. Мери-Тереса не бе послушала съвета ѝ и продължаваше да бърбори, само че Маги не чуваше нищо. Но не ѝ пукаше. Искаше няколко минутки покой.

Нищо нямаше да се случи. Не и тази вечер. В мига, в който спря водата, грабна една хавлия и излезе изпод душа, Мери-Тереса занарежда отново:

— Би могла да кажеш на мама и татко за Тейн — предложи тя.

Маги едва не падна от изненада. От косата ѝ капеше вода, кърпата едва завиваше голото ѝ тяло, но тя се взираше в сестра си, сякаш Мери-Тереса си бе изгубила ума.

— Да не си се побъркала?

— Много по-лесно е за обяснение.

— Не! — Неведнъж в миналото Маги се бе съгласявала с налудничавите планове на сестра си, но сега бе твърдо решена, че няма да позволи да бъде пожертвана по този начин.

— Какво значение има? — Мери-Ти все повече се навиваше да приведе плана си в изпълнение; очевидно не смяташе, че разобличаването на Маги би създавало някакъв проблем.

— Има.

— Той е само един каубой.

— Въпросът не е в това. — Маги прокара гребена през косата си и премигна, когато се оскуба. Избърса с кърпата едно ъгълче от

запотеното огледало и се опита да види отражението си. От радиото се разнесе гласът на Майкъл Джексън.

— Хайде, Маг...

— Не! — Маги продължаваше да се занимава с косата си. С усилие дърпаше гребена през влажните си, заплетени къдрици. — Оох!

— Само ме изслушай...

Някой силно почука по вратата на стаята на Маги.

— Момичета? — Бърнис говореше достатъчно високо, за да я чуят въпреки усиленото радио. — След като се облечете, слезте във всекидневната. Баща ви и аз искаме да разговаряме с вас.

— По дяволите! — прошепна Мери-Тереса, а кръвта мигновено се оттеди от лицето ѝ.

— Момичета? Чухте ли ме?

— След минутка — извика Маги.

— Побързайте, ако обичате. Вече е доста късно.

— О, господи, какво ще правим? — паникьосано избъбри Мери-Тереса, прикрила устата си с ръка.

— Ако разберат...

На Маги ѝ призля при спомена за сцената в басейна.

— Ти и Мич... двамата не сте...

— Не! — Мери яростно тръсна глава. — Добре де, близко бяхме, но не го направихме. — Лицето ѝ се сбръчка. — Зная, че постъпихме глупаво. Но само се закачахме... пихме твърде много и... О, господи, Маги трябва да ми повярваш. — По лицето ѝ потекоха сълзи и тя ги изтри с опакото на ръката си. Очите ѝ изведнъж хлътнаха навътре в орбитите си. Само за няколко секунди като че ли остаря с десет години.

— Моля те — умолително изрече тя.

Маги стисна силно дръжката на гребена. Прехапа болезнено устни.

— Ще направя всичко за теб, ако се съгласиш да кажеш на мама и татко, че си била ти. Че ти и Тейн...

Пластмасовият гребен се счупи. Маги съзнаваше, че отново ще постъпи като глупачка, че за пореден път се е оставила да бъде манипулирана. Но просто нямаше избор. Ако родителите ѝ по някакъв начин узнаеха, че под покрива им е извършен дори и най-невинен опит

за кръвосмешение... Стомахът ѝ се сви, грозната дума прогори огнена следа в мозъка ѝ.

— Добре. Добре. — Влезе в стаята си, намери чифт бельо в най-горното чекмедже, обу го и остави кърпата да се свлече на пода. Разрови натрупаните дрехи в долния край на леглото, намери халата си и пъхна ръце в ръкавите. Завърза колана около кръста си, погледна Мери-Тереса, която стоеше на вратата на банята и се мъчеше да заличи следите от пролетите сълзи. — Да вървим.

Двете заедно се отправиха към всекидневната, понесли със себе си своето ужасно споразумение. Маги изправи рамене и се подготви психически за предстоящата сцена. Предпочиташе да поеме върху себе си гнева на родителите си, отколкото да позволи семейството им да се разпадне, само защото Мич и Мери-Тереса бяха глупаци с морал на разгонени улични котки.

За момент се замисли и за собственото си поведение, за онова, което вършеше в ранчото, за срещите ѝ с Тейн в гората, из полята, или пък в сеновала. Кожата ѝ пламна и тя се поизчерви. Родителите ѝ щяха да я изядат жива, а баща ѝ вероятно щеше да заплаши Тейн и да му нареди да стои далеч от Маги. Завинаги.

Остра болка прониза сърцето ѝ. Как би могла да го направи? Как ще пожертва нещо толкова прекрасно като любовта, която изпитваше към този мъж? Гърлото ѝ се стегна, краката ѝ натежаха като налети с олово. Последва Мери-Тереса във всекидневната и видя неодобрението в очите на баща ѝ, който стоеше край камината със сковани рамене, изправен гръб и изражението на разгневен армейски сержант.

— Искam някои отговори, момичета. Честни отговори. — Той посочи коженото канапе. — Седнете.

— Франк — обади се майка им. Тя се бе настанила в любимото си кресло със странични облегалки за главата и бе подпряла единия си край на срещуположния диван. — Тази враждебност е излишна.

— Те ме лъжат, а Мич... — Той завъртя очи към тавана и започна да кима с глава, сякаш бавно отброяваше секундите. — Къде, по дяволите, е това момче?

— Кой знае...

— Но вече минава полунощ.

— Той е на деветнадесет години, Франк.

— Е? — Франк Рейли пое дълбоко дъх, наведе глава и изглежда твърдо и заплашително двете си дъщери. — Маги? Мери-Тереса? Ще бъдете ли така добри да ми кажете какво става тук? Кое е момчето?

Маги се отпусна на една от кожените възглавнички. Вътрешно цялата се тресеше от нерви, а устните ѝ внезапно така пресъхнаха, че тя си помисли, че в следващия момент ще започнат да се цепят. Мери-Тереса седна на самия край на канапето и погледна Маги, опитвайки се да ѝ вдъхне малко смелост.

— Е? — Лицето на баща им се бе наляло с кръв, тъмните му очи блестяха заплашително и в тях нямаше и намек за съчувствие или милост.

Маги преглътна мъчително. Отвори уста и си наложи да произнесе омразните думи.

— Ти си прав, татко... става дума за мен. Аз имам приятел.

— О! — Дали не долови нотка на облекчение в гласа му?

— Ти? — Майка ѝ отпи от изпотената чаша, която до този момент бе стояла на масата пред нея и в този момент Маги си даде сметка, че тя е била в безопасност, извън всякакво подозрение — по-обикновеничката дъщеря, мъжкараната, която се интересува повече от плуване и езда, отколкото от срещи и гаджета.

— Д-да. Аз имам приятел.

— И кой е той? — поиска да узнае баща ѝ.

— Не го познаваш.

— Някой от ресторанта?

— Не. — Стомахът на Маги се сви болезнено. — Той е...

Дрън! Телефонът силно извъня. Майка им буквално подскочи. Франк прикова гневен поглед върху звънящия предмет.

— Кой би могъл да се обаждат по това време на нощта? — Преливащ от раздразнение, той нетърпеливо прекоси стаята и грабна слушалката още на второто позвъняване. — Ало? — почти изкрещя той, а след това замълча. — Да, да. Франк Рейли. — Всички очи в стаята се обърнаха към него и станаха свидетели на мигновения срыв на един иначе силен мъж. — Сигурно грешите — прошепна той. Лицето му се сгърчи, широките му рамене внезапно хлътнаха, сякаш отгоре им бе стоварен непосилно тежък товар.

— Франк? — обади се Бърнис. Гласът ѝ силно трепереше.

Франк Рейли се подпря на стената.

— Не — прошепна той, а после се разкрещя с пълно гърло. — Не! Не! Не! — Стовари юмрук върху стената.

— Франк? Какво има? — В гласа на майка им се усещаше неподправен ужас. — Франк, плашиш ни, мен и момичетата и... какво? Какво става?

Кожата на Маги настръхна. Силно бучене, странно наподобяващо плисък на вълни по морския бряг, отекна в главата ѝ и тя усети началото на силно главоболие.

— Татко?

— О, господи! — Мери-Тереса започна да трепери.

— Веднага идвам — рече той с предрезгавял глас. Затвори телефона и погледна семейството си. В очите му блестяха сълзи. Маги беше сигурна, че ги гледа, но изобщо не ги вижда. — Обади се от полицията. — Гласът му натежа от мъка. — Става дума за Мич... намерили са го на плажа. — Дълбоко си пое дъх, прекоси кафявия килим и обви ръце около Бърнис. — Мъртъв е.

— Какво?

— Той... о, господи, те мислят, че е мъртъв.

— Не! — Тя започна да се бори с него, опитвайки се да се освободи от ръцете му. — Тук има някаква грешка. Те грешат, Франк. Не! Не и Мич...

— Шшшт.

От гърлото на Бърнис се изтръгна протяжен, зловещ вой, който отекна в цялата къща.

— Не! — Маги яростно поклати глава. Очите ѝ се напълниха със сълзи. — Аз... аз не вярвам.

— Скъпа, истина е.

Бърнис, която виеше и ридаеше на глас, започна да блъска с малките си, безсилни юмруци по гърдите на съпруга си.

— Мичъл — проплака тя с окъпано в сълзи лице. — Не, не Мичъл. Той... той ми е син. Няма значение, че... че не съм го родила аз... О, господи... О, господи...

Мери-Тереса седеше като зашеметена. Огромните ѝ очи бяха съвсем сухи, лицето ѝ беше бяло като платно.

— Има някаква грешка! — Маги рязко се изправи. — Обади им се пак, обади им се! — Тя се спусна към телефона, грабна слушалката

и с набраздено от сълзите лице я подаде на баща си. — Обади им се, татко!

Вярно е. Чувствам го. О, господи, Мич е мъртъв.

— Какво? — Маги рязко се извърна към сестра си, която дори не се бе помръднала и продължаваше да седи като статуя на дивана.

— Откъде знаеш? — Мери-Тереса премигна, но не каза нищо.

— Откъде знае какво? — попита баща ѝ, а устните му започнаха да треперят едва-едва. Студените му преди малко, изпълнени с подозрения очи, сега бяха помръкнали от мъка.

— Тя току-що каза... — Маги изведнъж замълча.

— Тя не е казала нито дума! Исусе, какво ти става пък на теб?

Стомахът на Маги се сви.

— Но...

Не е грешка, Маги. Мич ми каза, че ще го направи.

Тялото на Мери-Тереса затрепери неконтролируемо. Приковала поглед върху сестра си, без да издаде нито звук, тя довърши:

Мисля, че се е самоубил.

ЧАСТ ТРЕТА
ШАЙЕН
УАЙОМИНГ, НОЕМВРИ 1998 ГОДИНА

1.

Тейн не изпитваше никаква радост от завръщането у дома; измъчваше го единствено тъмното, смразяващо кръвта му предчувствие, че животът му ще се промени завинаги. Окончателно и безвъзвратно. Маги спеше на седалката до него, а резервоарът на пикапа беше почти празен. Той изви волана и навлезе в алеята, която водеше към сърцето на ранчото му. Неговият дом, ако изобщо можеше да се нарече по този начин. Развиделяваше се — зората на новия ден хвърляше бледа, сивкава светлина върху акрите равна и заснежена плодородна земя.

Майната му на всичко!

А снегът продължаваше да вали.

През снежната завеса бавно изплуваха очертанията на сградите в ранчото. Къщата, двуетажна постройка от камък и кедър, тъмнеше в края на алеята. Не светеше нито една лампа. Но това беше без значение — Тейн изпитваше истинско облекчение, че е успял да стигне чак до тук.

Само че колко време щеше да продължи спокойствието му? С цялата тая противна каша, забъркана от Мери-Тереса. И къде беше изчезнала, по дяволите? През изминалите няколко дни, от мига, в който стигна до заключението, че наистина я няма, тези въпроси се въртяха из главата му с постоянството на горски пожар, подхранвани от кофеина и тлеещия гняв, който винаги бе изпитвал към тази жена — жената, която в един момент от живота му беше негова съпруга. Само ако можеше, би я сграбчил за раменете и би я разтърсил с все сила, опитвайки се да налее малко здрав разум в хубавката ѝ пресметлива главица.

Чакай малко, мой човек, та тя може вече дори да е мъртва!

Стисна челюсти толкова силно, че едва не изпочупи зъбите си. Намали газта и паркира пикапа възможно най-близо до къщата.

— Къде... къде сме? — попита Маги, прозина се и отвори очи. Вече часове наред дремеше неспокойно — ту заспиваше, ту се пробуждаше. Премигна няколко пъти, за да прогони съня, отметна

кестенявата къдрица, залепнала за бузата ѝ, поизправи се и, присвила очи, погледна през замъгленото предно стъкло.

Беше се надявал, че е остаряла с годините — че е напълняла или повехнала, — но няколкото бръчици край очите само подчертаваха нейната късна хубост и ѝ придаваха зрелост — нещо, което му бе липсвало през годините, но той едва сега си даваше сметка за това.

Господи, колко много я желаше в ония години... Нито една жена — а той бе имал достатъчно по онова време — не го бе докосвала като нея. Беше покорен не толкова от хубостта, колкото от духа ѝ. Острият ѝ като бръснач език не можеше да скрие сложния характер и силното чувство за хумор, които го привличаха неудържимо. Веднага бе почувствал, че Маги се страхува, но едновременно с това е и запленена от него. Беше си повтарял, че трябва да я забрави, да я остави на мира, да държи фантазиите и ципа на дънките си под контрол, но не бе успял да ѝ устои.

А това му бе струвало много.

Повече, отколкото някой би могъл да си представи.

Тя се прозина отново.

— Каза ли нещо?

— Пристигнахме.

Маги присви очи и погледна през прозореца.

— И къде точно пристигнахме?

— В моето ранчо.

— *Твое* ранчо? — Започваше да се разбужда, умът ѝ вече функционираше нормално — разбра го по промяната в изражението, изписало се на напълно разсъненото ѝ лице. — Искаш да кажеш, че сме в Уайоминг?

— Точно в този момент не бихме могли да стигнем по-далеч.

— Но...

— Виж, Маги, единият от нас трябва да се напие и изпикае — не задължително в този ред. — Той изключи двигателя и отвори вратата. Леденостуденият вятър нахлу в кабината. Тейн нямаше време за спорове — трябваше час по-скоро да излезе от колата.

— Мислех, че трябва да стигнем до Денвър. Колкото е възможно по-бързо.

— Точно така. — Той взе част от личните си принадлежности, а тя, възнаградила го с поглед, в който се четяха всички ужасни имена, с

които искаше да го нарече — от *лъжец* до *долно копеле* и *убиец* — грабна един малък сак и дамската си чанта. Дватамата заедно се помъкнаха през снега, който стигаше чак до коленете им. — Заповядай. И се чувствай като у дома си. — Тейн отключи вратата, задържа я отворена и пушна Маги пред себе си. — Горе има баня и спалня за гости — можеш да се настаниш там, ако желаш. — Погледна я и тя видя умората, изписана на лицето му. — Имам нужда от няколко часа сън, това е всичко. След това тръгваме отново. — Излезе в антрето и се зае да регулира термостата.

— Струва ми се честно — отбеляза тя, макар че никак не ѝ харесваше перспективата да гостува в дома на Тейн. Едно такова посещение ѝ се струваше твърде лично. Сближаващо двама души. И макар в къщата да беше значително по-топло, този дом ѝ се стори студен и негостоприемен.

— Кухнята е в тази посока — информира я той и посочи надолу по късия коридор. След това тръгна нагоре по дървеното стълбище, което водеше към втория етаж. Тежките му стъпки отекваха по стъпалата нагоре. Маги хвърли чантите си и се запъти към кухнята. Беше съвсем малка. И оскъдно обзаведена. Само с най-необходимите неща. Масивни плотове, напукан линолеум по пода, нужните домакински уреди и маса с два стола, пъхната под прозореца, който гледаше към паркинга, обора и останалите сгради в ранчото.

Останалата част от първия етаж бе заета от всекидневна, обзаведена с мебели, които изглеждаха така, сякаш са били закупени от някоя гаражна разпродажба, спалня, превърната в кабинет и оборудвана с компютър, модем, факс и библиотека, заемаща цяла една стена. На етажа имаше и баня.

Маги го чу да пуска водата в тоалетната на горния етаж. След това долови и шум от течаща вода — Тейн очевидно бе влязъл под душа. В същия момент тя забеляза мигащата червена лампичка на телефонния секретар. Без кой знае какви угризения на съвестта натисна бутона за прослушване и чу трите съобщения, оставени от детектив Хендерсън, който настойчиво изискваше Тейн да позвъни в полицията в Денвър. Имаше и едно съобщение, оставено от човек на име Хауърд Бейли. Той свойски информираше Тейн за състоянието на добитъка и за всичко случило се в ранчото през последните няколко дни. Следващото съобщение беше от жена на име Кари — приятен

женски глас, който молеше Тейн да ѝ се обади, след като чуе това съобщение.

Маги се зачуди коя ли е тази жена, но веднага след това се постара да забрави за нея и се върна обратно в кухнята. Тръбите продължаваха да бучат, чуваше се и шумът от течаща вода и тя реши, че Тейн все още е под душа. Добре. Имаше нужда да си почине от него. Беше твърде привлекателен, с неоспоримо излъчване и чар. Освен това беше много важна част от миналото ѝ.

Разрови се из шкафовете и откри кутия с кафе на един от рафтовете. Взе очуканата кафеварка, която се кипреше на един от плотовете, и се залови за работа. Докато чакаше кафето, прегледа съдържанието на хладилника, където намери яйца, половинка стар хляб, половин глава лук, няколко ябълки и парче сирене чедър. Никакви деликатеси, но и това, което намери, беше достатъчно.

Маги счупи яйцата и настърга сиренето. През цялото време размишляваше за Мери-Тереса и за живота ѝ в Денвър. Замисли се какво всъщност знае за живота на сестра си. Беше ѝ гостувала няколко пъти — на сватбата на Мери-Тереса и Сид Джилет, значително по-възрастен от нея мъж, който притежаваше верига хотели и се отнасяше към третата си съпруга като към своя собственост. Мери-Тереса бе по-млада от сина на Джилет, неговият единствен наследник, момче, заченато от първия му брак.

Бракът на Мери-Тереса и Сид не бе просъществувал и година. След развода Мери-Тереса като че ли стана по-предпазлива и не пожела повече да застане пред олтара.

Кого друго познаваше Маги? Кой бяха хората, свързани по някакъв начин със сестра ѝ? Първото име, което ѝ хрумна, беше Ивлин Лоурънс, секретарката на Маркиз. Освен това напоследък Маркиз бе споменавала и някакъв личен треньор, с когото работеше, само че Маги не можеше да си спомни името му. Имаше и някакъв приятел, по-млад от нея с десет години, който беше манекен или нещо подобно... Дали пък не беше професионален тенисист? Казваше се Уейн... не, Уейд, а фамилното му име беше като на куче... Уейд... Шепърд^[1]... Не, казваше се Померейниън^[2]. След това идваше другият водещ на предаването „Денвър АМ“, Крейг Бумон. Двамата с Мери-Ти никак не се разбираха. Или поне така смяташе Маги, макар да не беше съвсем сигурна. Ако искаше да бъде съвсем честна,

трябваше да си признае, че не знае много нито за него, нито за другите хора от обкръжението на сестра ѝ след преместването ѝ в Денвър. Маги бе погълната от собствения си живот, от личните си проблеми, а близначката ѝ през целия им живот бе държала в тайна своите проблеми и неприятности.

Маги не можеше да повярва, че Мери-Тереса е мъртва. Не искаше. Все някой знаеше нещо за нея. Хората не изчезват просто ей така. Без следа. Живееха в ерата на телекомуникациите, за бога! Живееха в общество, в което правителството и всеки кредитор можеха да проучат с най-големи подробности живота на всеки гражданин. Достатъчно беше да разполагат с номера на социалната му осигуровка, шофьорската книжка или информация за кредитните карти, които използва.

И така, къде беше Мери-Ти?

Прехапа долната си устна, запържи лука, прибави яйцата, разбърка ги и когато сместа започна да се стъстява, пусна няколко шепи настъргано сирене.

Когато Тейн се върна долу, преоблечен в чисти дънки и фланелена риза, която все още не бе закопчал, импровизираната закуска вече бе готова.

Маги погледна голите му гърди, забеляза капчиците вода, които проблясваха по къдравите косми, които не бе виждала никога преди, и побърза да отклони поглед, преди да си е забравила мисълта.

— Искаш ли закуска — попита го тя и ухапа парче ябълка.

Едното ъгълче на устните му се повдигна нагоре в очарователна усмивка, която тя с най-голямо удоволствие би изтрила от лицето му.

— Разбира се. — Закопча ризата си и я натика в колана на дънките.

— Но те предупреждавам, че ще трябва да си платиш.

— Колко?

— Не искам пари. Само истината. — Подаде му чиния с омлет и няколко препечени филийки.

— Благодаря. — Тейн остави чинията на масата и сипа две чаши кафе. — И какво би искала да знаеш?

— Всичко. — Тя се настани срещу него и го възнагради с поглед, с който се надяваше да го сплаши.

— Това е много трудна задача. Непосилна дори. — Очите му потъмняха и в един смразяващ миг на дежа ву^[3], тя си спомни колко много го бе обичала преди години, макар да бе знаела, че той има тайни от нея и не желае да говори за миналото си. Някои неща изглежда никога не се променяха.

— Опитваш се да избегнеш въпроса ли? — попита го тя и си взе от яйцата.

През следващите няколко минути Тейн се храни в пълно мълчание. Дъвчеше замислено, отпиваше по глътка кафе след всеки залък, след което кимаше с глава, сякаш за да изрази съгласие в разговора, който водеше мълчаливо със самия себе си.

— Кой се е обаждал?

— Какво?

Повдигнал едната си вежда, той отхапа препечен хляб.

— Прослуша съобщенията, записани на телефонния секретар, нали така?

— Не... аз... — Искаше ѝ се да излъже, но реши, че няма смисъл. Отпи от кафето и каза: — Детектив Хендерсън иска да му се обадиш. Някакъв тип на име Хау...

— Хауърд Бейли притежава съседното ранчо.

— Та той те уверява, че всичко в ранчото е наред. Някаква жена на име Кари е оставила съобщение да ѝ се обадиш.

— Така ли? — Отново тази предразполагаща, влудяваща я усмивка.

— Да. — Маги довърши закуската и бутна чинията си настрана. — Е, да се върнем към истината.

— Какво точно искаш да узнаеш, Маги? — Той се облегна назад.

— Казах ти вече. Всичко.

Тейн погледна през прозореца и потърка брадичката си. И без да ѝ го каже, Маги се досещаше, че използва тази пауза, за да се вгледа в душата си и да направи инвентаризация на тайните и лъжите, превърнали го в човека, който беше сега.

— Пребит съм от умора. Знаеш го. Какво ще кажеш за малка отсрочка? Сега искам да нагледам добитъка, да поспя няколко часа, а след това ще ти разкажа всичко с най-големи подробности.

— Няма да стане. Искам да разбера какво е твоето участие в изчезването на сестра ми. Защо полицията те подозира и... — Замълча,

преди да е прекрачила линията, от другата страна, на която не бе пристъпвала никога; линия, която бе избягвала през последните осемнадесет години.

— И? — настоя той.

— Няма значение.

— Хайде, Маг — подкани я Тейн, прибъгвайки до познатото обръщение, което бе използвал преди много години. — Изплюй камъчето. — Довърши кафето си на една голяма глътка и облиза устни. Намръщи се, когато осъзна, че няма да получи отговор. — Предполагам, че искаш да разбереш защо се ожених за Мери-Тереса. Защо се обвързах с нея, след като отношенията между нас двамата се развиваха толкова добре.

Стените на стаята сякаш изведнъж се прихлупиха отгоре ѝ. Всички стари съмнения изпъляха от добре заключените си скривалища в съзнанието ѝ. Отново се почувства на осемнадесет години. Млада, самотна, изоставена.

— Това вече е без значение.

— Как ли пък не, по дяволите! — Тейн се изправи, остави чинията си в мивката и се присегна за якето си. — За момента ще се огранича с най-простичкия отговор. Бракът ми с нея беше грешка. От самото начало. Постъпих като идиот. Ти беше жената, която обичах. Но тогава бях млад и буен, разгонен като котарак, който мисли единствено за моментното удоволствие. — Пъхна ръце в ръкавите на якето. — Всичко започна случайно. И беше грешка. Бях изпил твърде много бири и тогава...

— Не можа да се спреш.

— Не. — Поклати глава, сякаш се опитваше да убеди сам себе си. — Можех. Но просто не исках. — За момент я погледна право в очите. — Както вече казах, бях млад и глупав. — Закопча ципа на якето, приближи се до вратата, взе шапката си и я нахлузи на главата си. — Ако искаш по-подробна версия на случилото се, ще я получиш. Веднага щом се погрижа за животните и поспя няколко часа.

Излезе през вратата, а Маги мислено се наруга. Няколко пъти. Какво значение имаше всичко това? Тази отдавнашна история лежеше погребана в миналото. Мери-Тереса се бе оказала неустойимо привлекателна дори и за Тейн. Край на историята.

Изправи се, опитвайки се да не обръща внимание на острата болка, която пробждаше сърцето ѝ при всеки спомен за онези мрачни дни, последвали смъртта на Мич и предателството на Тейн. Най-добре беше да остави тези спомени в миналото. Веднъж завинаги. Точно в този момент единствената ѝ грижа беше изчезналата ѝ сестра. Погледна през прозореца и видя Тейн, който с мъка вървеше в дълбокия сняг. Стигна до вратата на хамбара, натисна я с рамо и я отвори.

Гърлото на Маги пресъхна и тя си спомни времето, когато двамата с него оставаха сами в един друг хамбар, спомни си ласките на устните му и милувките на загрубелите му от работа длани, които нежно галеха голата ѝ кожа.

— По дяволите! — изръмжа Маги и остави мръсната си чиния в мивката. Влезе отново в кабинета и пренебрегвайки мигащата червена лампичка на секретаря избра номера на снаха си в Калифорния. Като почукваше нетърпеливо по бюрото, тя изчака сънената Бека да ѝ се обади.

— Здравсти, миличка — поздрави я Маги.

— Здравсти. — Бека не се славеше като особено ранобудна.

— Как са нещата при теб?

— Добре — промърмори Бека. — Тук е още много рано.

— Зная, но много исках да си поговоря с теб. — *Повече от колкото предполагаш, детенце.* — Е, как е глезенът ти? Боли ли те още?

— Добре е, мамо. Наистина. — В гласа на дъщеря ѝ се прокраднаха недоволни нотки — намек, че Маги отново прекалява с въпросите и загрижеността.

— Аз съм в Уайоминг. — Маги я информира за снежната буря, макар да съзнаваше, че Бека не я слуша, а просто стои на телефона по задължение. Когато я попита какво прави, Бека отговори доста уклончиво, но настоя, че изпълнява прилежно всичките възложени ѝ от учителката задачи и си прекарва *страхотно*. Маги я увери, че я обича, а Бека промърмори едно *и аз те обичам* — произнесе го механично, с едничката цел да не ядоса майка си.

Маги въздъхна и затвори телефона. Не се чувстваше особено комфортно, беше неспокойна и раздразнителна. Изпитваше потребност да е близо до дъщеря си, ядосваше се на тази наложена от

обстоятелствата раздяла, макар да си даваше сметка, че тези няколко дни, в които двете са далеч една от друга, може да се окажат най-удачния начин за изглаждане на напрегнатите им взаимоотношения.

Разстроена от проведения разговор, Маги отново обиколи спартански обзаведената къща. Дървените подове бяха покрити с няколко килима, никъде не се виждаха цветя, снимки, или други лични притежания. Над камината във всекидневната бе поставен стар ветроустойчив фенер. В стаята имаше още люлеещ се стол, масичка, телевизор, окъсана и погрозняла с годините кушетка — всички те разположени около избелял килим пред камината, иззидана с речни камъни.

Маги качи багажа си на втория етаж, намери спалнята за гости, обзаведена с двойно легло, натикано в единия ъгъл, и едно обикновено бюро, което някога е било боядисано с бяла боя, поставено срещу него. Голият под се нуждае от излъскване, а единствената картина на стената бе графика на пушка. Стъклото на картината бе пукнато в единия ъгъл.

— Дом, роден дом — промърмори тихичко тя и вдигна щорите. Стъклата на прозореца бяха замръзнали отвън. Снегът продължаваше да се сипе, завъртян в лудешкия танц на силния вятър. Видя Тейн да излиза от обора и да се връща обратно по пътя, който сам бе проправил в снега.

Глупавото ѝ сърце отново подскочи в гърдите ѝ и тя за пореден път се порица, че в отношението си към него продължава да се проявява като пълна глупачка. Винаги е било така и очевидно така щеше да си остане — нищо като че ли не можеше да промени това. Отвратена от самата себе си, Маги спусна щорите, поизми се в банята и се отпусна на леглото. Тейн влезе в къщата и проведе няколко телефонни разговора. Маги се опита, но не можа да чуе нищо, след което затвори очи. Мълчаливо се помоли за сестра си, опитвайки се да се абстрахира от постоянното главоболие, което не ѝ даваше мира. Независимо от болката и сълзите, независимо от предателството ѝ преди години, Маги винаги бе обичала близначката си и винаги се бе чувствала изключително близка с нея.

— Моля те, Ем-Ти, нека си добре...

Чу стъпките на Тейн, който се качваше по стълбите, и сдържа дъха си докато мина покрай врата ѝ. Изобщо не забави крачка, а Маги си каза, че не би искала той да я наглежда. Опита се да убеди сама себе

си, че би изтълкувала евентуалната му поява в стаята ѝ като нарушение на уединението и личната ѝ неприкосновеност. Постара се да си внуши, че има нужда да остане сама със себе си, за да премисли отново последните събития. И въпреки това една малка, по женски слаба част от нея бе разочарована от факта, че Тейн не бе поспрял пред вратата ѝ, не бе почукал и не бе опитал да влезе при нея.

Вбесена от собствената си слабост, Маги се тръсна върху възглавницата, придърпа юргана отгоре си и здраво стисна очи. Имаше нужда от сън, който да я освежи и да прочисти главата ѝ. Трябваше да бъде бодра за срещата с денвърската полиция. Трябваше ѝ бистър ум, ако искаше да открие какво става със сестра ѝ.

Рийд Хендерсън пиеше втората си чаша кафе. И започваше да усеща как кофеинът се влива в кръвта и повдига тонуса му. Вече бе успял да се откачи от рояка репортери, не бе отговорил на няколкото обаждания от местната новинарска станция и дори бе съумял да се откопчи от окръжния прокурор, който го притискаше за някакви отговори.

По отношение на Маркиз.

Залязваща звезда от местна величина, която бе започнала да се превръща в култова фигура. Или поне така изглеждаше отстрани. През целия си съзнателен живот не бе постигала такава известност, но сега, след изчезването ѝ, всички говореха само за нея. Е, поне всички в Денвър. Хендерсън се съмняваше, че някой друг би проявил интерес. Все пак Маркиз не беше точно национална звезда: една-две роли във второкласни филми по времето, когато е била едва на двадесет години, работа като момиче, четящо прогнозата за времето, а след това и като репортер за малка телевизионна станция в Сакраменто. След което получава работата в Денвър. Известно време работи като водеща в един новинарски екип, след което се премества в конкурентна компания, за да стане една от водещите на сутрешно токшоу, което, според демографските изследвания, се гледа най-много от домакини, преваляли тридесетте, учили поне две години в колеж и отглеждащи сами децата си, които още не ходят на училище.

Маркиз не бе особено популярна в останалата част на страната, но местните жители и пресата я обожаваха. До скоро. През последната

година рейтингът на „Денвър АМ“ бе паднал драстично и шефовете на компанията започнаха да обсъждат възможността за замяната на Маркиз с някое по-младо и по-свежо лице. Другата възможност бе да преустановят излъчването на шоуто.

Толкова за професионалния й живот.

Той обаче бе далеч по-успешен от личния: двама съпрузи, поредица от любовници и отчуждена, почти враждебно настроена сестра. Всичките й останали роднини бяха мъртви. Двамата родители бяха починали, а брат й — ако изобщо можеше да бъде наречен така — се бе самоубил. Тази неуравновесеност може би се предаваше генетично в семейството, макар че Мичъл Рейли бе само първи братовчед на двете сестри, син на починалата рано сестра на Франк, която родила сина си, без да е омъжена. Близките й така и не научили кой е баща на детето. А когато Керъл починала от вроден порок на сърцето скоро след раждането на Мич, Франк Рейли се намесил и не само осиновил детето, но и го отгледал като свой собствен син.

Хендерсън се намръщи. Приятелите на Маркиз бяха странна и нехомогенна смесица и той все още не бе приключил с проучването им.

Хана надникна през отворената врата. Зад нея се носеше непрестанен телефонен звън, приглушени разговори, подрънкване на ключове, жужене на компютърни монитори. От време на време се чуваше изблик на смях или някой от колегите им изкрещяваше нещо. Малките кутийки, които служеха за кабинети, и голямата зала с бюра за детективите създаваха впечатление за една лошо организирана и зле контролирана лудница.

Хана изпъчи брадичка, на лицето й бавно се появи доволна усмивка, а очите й затанцуваха под русия бретон.

— Познай какво се случи. Неоткриваемият бивш съпруг се обади снощи.

Хендерсън рязко вдигна глава.

— Уокър?

— Самият той. Обади се от ранчото си в Шайен. Пътува за Денвър. Заедно със сестра й.

Инстинктът на Рийд го предупреди, че тук нещо не е както трябва.

— Тя не живее ли в някакъв малък град в Айдахо?

— Точно така.

— И защо са заедно? — попита. — Доколкото зная разводът между Маркиз и Уокър бил доста необичаен — останали си приятели или нещо подобно. Защо тогава близначката ѝ е решила да тръгне с него? — Той се намръщи, завъртя се на стола и се загледа пред прозореца. Взираше се навън, но изобщо не виждаше фасадите на отсрещните сгради, нито пък малкото пешеходци, които, навлечени с дебели скиорски якета или пък дълги вълнени палта, вълнени шапки, ботуши и шалове, се опитваха да се преборят със силния вятър, напредвайки бавно по тротоарите. Не, погледът му беше насочен към случая — към проклетия, неразрешен случай.

— Нямам представа. Ще трябва да ги попитаме.

— Водят ли и племенницата със себе си? Как се казваше тя? — Той отново се завъртя към бюрото, погледна бележките си, натрупани по разхвърляното му бюро, понечи да запали цигара, но отвори най-горното чекмедже и извади една дъвка. — Ребека?

— Не зная. — Хана се облегна на касата на вратата — позата, която обичайно заемаше докато обсъждаха подробностите по някой случай. — Защо?

— В дома на Маркиз имаше много снимки на това дете. Бяха почти колкото нейните собствени. — Отвори пакетчето никотинова дъвка и пъкна едно драже в устата си. После погледна внимателно жената, която работеше с него вече повече от три години. Привлекателна, с изключително остър ум, в добро здраве и, по всяка вероятност, влюбена в него. Което си беше грешка. И двамата го знаеха, но никога не разговаряха на тази тема. Подобни разговори бяха отвъд линията, която той не искаше да прекрачи. Не желаше усложнения. Любовните връзки рано или късно приключваха. И то не по най-цивилизования начин. Харесваше тази жена прекалено много, за да ѝ причини това.

Освен това трябваше да се съобразява и с Карън. Бяха разведени от години, но... той все още държеше снимката ѝ в най-горното чекмедже на бюрото си заедно с четиридесет и пет милиметровия си пистолет и една празна бутилка, която все още миришеше на уиски.

— Когато пристигнат, ще разберем дали водят момичето със себе си. — Хана скръсти ръце пред гърдите си, а след това подръпна

дясната си обеща — признак, че напрегнато разсъждава върху нещо — и каза: — Знаеш ли, твърде много от близките на Маркиз са мъртви.

— И аз мислих върху това.

— Добре. Не зная дали има някаква връзка със случая, но ми се струва странно. — Тя започна да брои починалите роднини, като свиваше пръстите на ръцете си един по един. — Най-напред завареният ѝ брат намира смъртта си в океана. Предполага се, че става дума за самоубийство. Родителите се разделят след смъртта му, след време се опитват отново да заживеят заедно, в резултат на което майката пада в кухнята докато уж приготвя вечерята, удря лошо главата си и умира с необичайно високо съдържание на алкохол в кръвта.

Следва бащата, Франк, който, осиротял и съкрушен от мъка, умира от масивен инфаркт, и двете момичета, които по онова време са едва двадесетгодишни, остават съвсем сами на този свят. Имат само себе си и няколкото съпрузи, които са в обращение през годините. Мери-Тереса обаче се жени твърде набързо и още по-бързо се развежда, докато другата, Маги, живее със съпруга си доста години, има дете, но когато отношенията им тръгват на зло, двамата се разделят. Съпругът катастрофира тежко, изпада в кома и впоследствие умира. Според болничния му картон, в момента на катастрофата във вените на Дийн Макрий е течало чисто уиски — горе-долу като при майката на момичетата. — Хана размаха пръсти. — Твърде много мъртъвци за едно толкова малко семейство. А сега най-важният член, златното момиче на фамилията, изчезва безследно и по всяка вероятност вече лежи мъртва някъде.

Той се присегна за бейзболната топка. Подхвърли я във въздуха.

— И какво точно се опитваш да ми кажеш?

— Само че си заслужава да помислим върху това. Нищо повече.

— Смяташ, че във всичките тези случаи има нещо *неестествено*? — Топката леко се приземи в разтворената длан на Хендерсън. Автографът на Кофакс сочеше към тавана. Рийд отново я подхвърли нагоре.

Хана сви рамене, нацупи розовите си устни и обърна разтворените си длани към тавана.

— Вероятно не. Може всичко да е въпрос на най-обикновено съвпадение, но, откъдето и да го погледнеш, това семейство е

преживяло твърде много нещастия.

Топката се приземи в разтворената му длан.

— Такива неща се случват. Братът е бил неудачник, майката — алкохоличка, бащата — преуспял деспот, който се сринал в момента, в който нещата се изплъзнали от контрола му. Що се отнася до зетя на Маркиз, той е част от друга статистика — човекът просто пийнал порядъчно, седнал зад волана и свършил в моргата.

— Господи, чуй се само!

— Но това е самата истина!

Тя се изсмя цинично.

— Ето това най-много ти харесвам, Хендерсън. Дяволски чувствителен и преливащ от състрадание.

Той не обърна внимание на саркастичната забележка.

— Това е част от длъжностната ми характеристика. — Погледна часовника си. — Кога ще се появят?

— По някое време днес след обяд.

— Добре. — Той остави топката в нащърбената и олющена метална ръкавица, отвори дебелата папка, пълна с материали по случая на Маркиз, прелисти няколко документа, докато най-накрая намери копие от завещанието на Маркиз. За една толкова сложна и загадъчна личност документът беше изключително ясен. За свои единствени наследници бе посочила Маргарет Елизабет Рейли Макрий и нейната дъщеря Ребека Ан Макрий.

Хендерсън с нетърпение очакваше срещата с бившия съпруг. И с близначката. Тя би могла да се окаже интересен свидетел.

Хана влезе в стаята и подпря бедро на бюрото му. Присегна се напред и почука с дългия си, перфектно оформен и лакиран маникюр върху завещанието на Маркиз.

— Откъде го взе?

— Няма значение.

— Разбира се, че има; и двамата го знаем. Добре, да се абстрахираме от това, че нарушаваш закона. В момента този документ не струва пукната пара. Все още нямаме труп. Жената може още да е жива.

— Къде е тогава? — попита Рийд, защото мисълта, че може да е манипулиран, че е възможно да е просто една пионка в ръцете на Мери-Тереса Рейли Уокър Джилет, от доста време не му даваше мира.

— Добър въпрос, детективе — отвърна Хана. В този момент телефонът иззвъня и привлече вниманието на Хендерсън. — Дяволски добър въпрос.

Някъде се тресна врата. Маги рязко отвори очи и огледа непознатата стая. Къде е Бека? Сърцето ѝ пропусна няколко удара, преди да си спомни, че се намира в ранчото на Тейн и че двамата с него пътуват за Денвър. За да открият Мери-Тереса.

Тя отметна юргана и влезе в банята. Наплиска лицето си с вода, опита се да пооправи с пръсти заплетените си къдрици и ядосано огледа отражението си. Успя някак си да изчисти размазания грим от очите си, сложи си малко червило, хвърли един последен поглед в огледалото, грабна нещата си и бързо слезе по стълбите. Остави сака и дамската си чанта на пода близо до входната врата.

Тейн беше в кабинета и говореше по телефона.

— ... да, зная. Но има няколко неща, за които трябва да се погрижа... Виж, това сме го обсъждали и преди, Кари. — Пауза. Той се обърна и видя Маги, застанала на вратата. За част от секундата погледите им се преплетоха, разделиха се и отново се срещнаха.

В продължение на един кратък миг Маги установи, че не може да се помръдне. След това си наложи да се овладее. Този мъж срещу нея беше Тейн.

Тейн. Мъжът, който бе откраднал сърцето ѝ, а след това го бе стъпкал с токовете на лайнните си каубойски ботуши, мъжът, който като че ли нямаше минало, мъжът, който се бе оженил за Мери-Тереса, а сега полицията подозираше, че е замесен в изчезването ѝ.

— Казах, че ще ти се обадя. — Затвори телефона и погледна Маги толкова изпитателно, че тя се почувства неловко.

— Неприятности в рая, а?

Устата му леко потрепна, макар че усмивката изобщо не достигна до очите му.

— Просто неприятности. Готова ли си?

— По-готова от това няма да стана.

— Само да се свържа с Хауърд и тръгваме. В кухнята има прясно кафе. — Той отново насочи вниманието си към телефона и тя го остави да си говори. Влезе в кухнята, сипа си кафе и се изправи пред

прозореца. Снегът бе спрял, поне за момента, но следите от гумите, които бяха оставили при пристигането си само преди няколко часа, вече бяха почти напълно заличени. Небето обаче бе започнало да се прояснява.

Маги потрепери само при мисълта за онова, което предстоеше. Какво ли щеше да открие в Денвър и къде ли се бе дянала сестра ѝ?

Чу скърцането на ботушите на Тейн, обърна се, отмахвайки един непокорен кичур коса от очите си, и го видя да идва по коридора.

— Добре, Хауърд ще се грижи за ранчото още няколко дни.

— Значи можем да тръгваме?

— Аха.

Тя глътна остатъка от кафето си и остави чашата в мивката.

— Доколкото си спомням, ти ми обеща някои отговори.

— Точно така. — Той разтри врата си. — Хайде да потегляме. По пътя за Денвър ще ти разкажа всичко, което те интересува.

— Всичко? — повтори Маги докато се питаше дали наистина иска да чуе истината.

— Всичко, което малкото ти сърчице пожелае, Маг.

Ако само знаеше, Тейн, помисли си тя, опитвайки се да преглътне буцата, внезапно заседнала в гърлото ѝ. Ако само знаеше. Но моментът не беше подходящ за сантименталности. Твърде много неща бяха заложили на карта.

---

[1] Овчарско куче. — Б.пр. ↑

[2] Померанско куче. — Б.пр. ↑

[3] Нещо преживяно (фр.). — Б.пр. ↑

2.

— Добре, Уокър — заяви Маги веднага щом двамата се настаняха в студения пикап. — Да започнем с Мери-Тереса. Какво общо имаш с нейното изчезване?

— Мислех, че вече сме се разбрали по този въпрос. — Тейн изкара пикапа на главния път. Гумите се подхлъзнаха, колата занесе, но той я овладя. Първите слънчеви лъчи пробиха облачната пелена и осветиха пътя им. — Не зная нищо по въпроса. Нямам и най-малка представа какво се е случило с нея. Точка. Ченгетата обаче като че ли са на друго мнение.

Маги не беше сигурна, че казва истината. Освен това ченгетата сигурно имаха някакво основание, щом така настоятелно държаха да го разпитат. Дяволски добро основание. Полицаяте не бяха глупаци. Те имаха опит в разрешаването на всякакви случаи — отвличания, убийства, похищения, изнасилвания и всякакви други престъпления.

— Кога я видя за последен път?

Той се поколеба.

— Вечерта, преди да изчезне.

— О, господи! — Маги имаше чувството, че току-що бе получила силен удар в корема. — Предишната вечер? — повтори тя, опитвайки се да осъзнае тази информация. Както ѝ бе казала Мери-Тереса, тя и Тейн не бяха поддържали връзка след развода им. Бяха се разделили и всеки бе поел по пътя си. — Не разбирам.

Той сви устни и Маги почувства отново онази невидима стена, защитния щит, който той издигаше около себе си. Стисна зъби, присви очи и се загледа право пред себе си, сякаш се опитваше внимателно да претегли всяка дума, която се канеше да изрече.

— Имахме да уреждаме стари сметки.

— Какви сметки? — Маги се отдръпна към вратата и се вгледа студено в мъжа, когото бе обичала на времето, на когото доброволно бе отдала девствеността и сърцето си, мъжът, който я бе предал толкова жестоко, че бе решила, че никога повече няма да обича. Очевидно и до ден-днешен не беше безразлична към него, не можеше да се

абстрахира от грубоватата му мъжка привлекателност. Изсеченото му лице, сурово като земята на Уайоминг, сред която се беше родил, изведнъж се стегна от напрежение.

— Мисля, че ще е най-добре да започнем от самото начало — бавно рече той.

— Идеята е добра.

— Имам предвид *наистина* самото начало.

Обхванаха я мрачни опасения, неясни предчувствия породиха ледените тръпки, пробягали по гръбнака ѝ. Тя обаче не беше човек, който би се отказал толкова лесно.

— Добре.

— Така и не ти обясних какво се случи тогава между Мери-Тереса и мен, нали? — Хвърли ѝ един поглед, с който ѝ даде да разбере, че разговорът ще навлезе в много лична и болезнена територия.

— Не смятам, че някога съм искала подобно обяснение.

— Съжалявам, Маги, но дойде моментът да го получиш. — Той превключи скоростите, взе един завой, след което грабна слънчевите си очила от таблото. — Боя се, че това, което ще ти кажа, няма никак да ти хареса.

— Можеш да си повече от сигурен в това. — Приготвила се за най-лошото, Маги реши, че е готова да чуе всичко. Прекарала бе последните осемнадесет години, опитвайки се да проумее мотивите на всички, въвлечени в тази история. Ето че бе настъпил моментът да чуе и версията на Тейн.

— Ти и аз бяхме доста влюбени и силно обвързани, помниш ли?

И как би могла да забрави? Опитвайки се да скрие истинските си чувства, тя само кимна с глава.

— Да, така беше.

— Тогава Мич се удави и целият ад се стовари върху главите ни.

Не можеше да възрази на това. Болката, която измъчваше цялото семейство, обвинителните пръсти, насочени към тях, недоверието, че Мичъл Ксавие Рейли, капитан на отбора по плуване на гимназия Рио Верде, е могъл да се удави, подозренията, че той сам бе посегнал на живота си... всички тези неща ги разяждаха като неизличима болест и постепенно подкопаваха устоите на семейството им. Домът им потъна в скръб и мрачна депресия. Майка им започна да пие още повече и

вече не си правеше труда да прикрива алкохолизма си; баща им пропуши отново и престана да ходи в офиса, при все че до този момент бе гледал на работата си като на свое единствено убежище и бастион на самоуважението си. Мери-Тереса бе избрала да се преструва, че нищо страшно не се е случило — започна да се смее прекалено шумно, да си слага повече грим от обикновено и да стои колкото се може по-малко в къщата. Маги пък се затвори в себе си — с часове лежеше на леглото си, взираше се в тавана и се опитваше да се пребори с неясното, но пък толкова реално подозрение, че *тя* бе станала причина за смъртта на брат си.

— Спомням си — отвърна тя с предрезгавял от болезнените спомени глас. Онези дни в мрачната и тъмна като гробница къща бяха изпълнени с призрачните им сенки, пропити бяха от мъката на кървящите им сърца.

— А помниш ли, че тогава започна да ме избягваш?

Маги въздъхна и кимна. Не ѝ се искаше да разсъждава върху нейната роля в разнищването на всички онези отминали неща и истории, които някога възприемаше като святи.

— Не можех да те погледна в очите.

— Защото ме хвърли на вълците.

Кимна отново и стисна зъби. Вярно е, че и тя носеше своята отговорност за случилото се, но отказваше да приеме, че вината е изцяло нейна.

— Ако говориш за това, че казах на мама и татко за срещите ми с теб, да, имаш право. Наистина им казах. Само че в онзи момент още не знаех, че Мич се е... удавил. — След всичките тези години Маги все още не можеше да приеме, че нейният осиновен брат бе посегнал на живота си; не можеше да повярва в това.

Тейн спусна сенника, за да предпази очите си от ярките лъчи на слънцето, което бе прогонило облаците от небето и огряваше белоснежните поля около тях. Пътят беше почистен, но гумите на пикапа продължаваха да се плъзгат от време на време и колата занасяше върху коварните участъци лед, останали скрити под снега.

— Баща ти врѣхлетя отгоре ми като бясно куче.

— Беше много разстроен.

— О, не! — Ръцете на Тейн се стегнаха около волана, кокалчетата му побеляха от напрежението. — Не беше просто

разстроен. Не, той беше като обезумял. Появи се в ранчото, нарече ме с какви ли не имена и се закле, че ще ме убие, ако си позволя да те погледна дори. Цяло чудо е, че Флора не ме уволни. — Сви устни в пристъп на мълчалива ярост, която, надживяла хода на времето, сега пулсираше осезаемо в кабината на пикапа. — Извадих късмет, че Флора застана на моя страна.

Маги започна да чопли единия си нокът.

— И каква общо има всичко това с Мери-Тереса?

— Никаква. Не съм си и мислил да се обвързвам с Мери-Тереса. Но бях сигурен, че връзката ми с теб е приключила.

Сърцето ѝ се сви при болезнения спомен.

— Така че можеш и сама да си представиш колко се изненадах, когато ти ми се обади и ми каза, че искаш да ме видиш. Увери ме, че пет пари не даваш за мнението на близките си и че много ти липсвам.

Маги напъха ръце в джобовете си, за да прикрие треперенето им и се загледа през предното стъкло.

— И бях напълно искрена — призна тя. Или поне така смяташе на времето.

Спомни си как се промъкна в кабинета на баща си, за да се обади по телефона. Беше толкова нервна, че едва не събори настолната лампа от бюрото. Сърцето ѝ блъскаше с все сила в гърдите ѝ и тя беше сигурна, че сестра ѝ, която спи през няколко стаи надолу по коридора, ще се събуди от оглушителните му удари. Въпреки това не можеше да не му се обади — не искаше да приеме, че всичко между тях е свършило.

— Можеш ли да дойдеш да ме вземеш? — беше го попитала тя, уплашена до смърт от мисълта, че е дръзнала да се противопостави на родителите си, отказвайки да се съобрази с наложените от тях забрани.

По-малко от две седмици преди това Франк Рейли, целият разтреперан от ярост, ясно и категорично ѝ бе забранил да се вижда повече с *онзи смрадлив коняр*.

— Ако някога го хвана близо до теб, Маргарет, кълна се, че ще счупя проклетия му врат — заплашително заяви баща ѝ. Погледът му беше студен, устните му, побелели от гняв, бяха стиснати в тънка права линия, която почти не се забелязваше под строгия му мустак.

През първите няколко дни Маги послушно бе спазвала забраната на баща си — никога до този момент не си бе позволявала да въстава открито срещу решенията му, — но през седмицата след погребението, когато мъката тегнеше над дома им като задушлив облак, а климатичната инсталация изведнъж отказа, потапяйки ги в непоносима жегата, която сякаш допълнително подхранваше отчаянието и скръбта, настанили се зад дебелите стени на къщата, Маги почувства необходимост да се махне от дома си.

Беше изцяло завладяна от спомените за онзи ден, през който двамата с Тейн се бяха любили за пръв път — припомняше си свежия мирис на дъждовните капки, които се плъзгаха по гладката му кожа, докато той проникваше в тялото ѝ, отнемайки девствеността ѝ. Сякаш отново виждаше пред себе си ясните му сини очи, които отразяваха собствената ѝ душа, разтворила се да го приеме безрезервно.

В един момент Маги си даде сметка, че не може да издържи нито миг повече сред мрачната мъка и отчаянието, в което се бяха потопили родителите ѝ, нито пък може да понесе престорената веселост на сестра си. Мери-Тереса безспирно обикаляше магазините, купуваше си нови дрехи, пробваше нови прически, лакираше ноктите си в скандално крещящи цветове. Смехът ѝ отекваше по коридора и звучеше толкова фалшиво и така не на място, както би прозвучал ревът на сирена за мъгла в сърцето на пустинята. Тя обаче отказваше да приеме действителността — не желаше да се изправи лице в лице със случилото се и постоянно си намираше някаква работа, опитвайки се по този начин да избегне болката, обвила Маги като плащеница, приковала я в мрачните си окови.

— Трябва да излезеш от къщи — настоя Мери-Тереса един ден, докато вървеше забързано край басейна, където Маги апатично се опитваше да преплува няколко дължини. Ем-Ти беше отслабнала, кожата ѝ сякаш бе помътняла, а очите ѝ изглеждаха унили и безжизнени.

— Ще изляза. — Маги се измъкна от водата и избърса лицето си с една хавлия.

— Сериозно говоря, Маги. Тази къща заприлича на погребален дом. — Едва тогава осъзна какво точно беше казала, засмя се пискливо

и очите ѝ мигновено се напълниха със сълзи. Съвършено гримираното ѝ лице се сгърчи като смачкана ламаринена кутийка.

— О, мамка му, Маги, аз... аз... — Гласът ѝ сякаш се скъса, Маги рязко се изправи, почувствала напечения цимент, който пареше под босите ѝ крака, и подхвана Мери-Тереса, която се свлече в ръцете ѝ. Притиснати една до друга, двете сестри се разридаха на глас, подкрепяйки се, помагайки си да понесат огромната мъка, отчаянието и вината, която всяка една от тях носеше в сърцето си. — Мисля, че аз го убих.

— Не си! — Маги я прихвана още по-здраво, а Мери-Тереса се отпусна безсилно в прегръдките ѝ. Ефирната ѝ рокличка бе мокра от тялото на Маги, а престорената ѝ енергия сякаш изведнъж я бе напуснала.

Тялото ѝ се разтресе от ужасни, неконтролируеми ридания.

— Изобщо не трябваше да...

— Шшт. Всичко свърши. Хайде да не говорим повече за това. — Точно в този момент Маги просто не би могла да понесе признанията ѝ. Каквото и да се бе случило между братовчед ѝ и сестра ѝ през онази нощ, то вече беше без значение. Погребано беше навеки заедно с Мич.

Двете останаха прегърнати, залюляха се лекичко, подпрели брадички на раменете си, опитвайки се да успокоят разтрепераните си тела. Стояха така докато сълзите им най-накрая пресъхнаха, а болезнените им стенания постепенно утихнаха.

Мери-Тереса вдигна глава и, зърнала отражението си в стъклената врата на кухнята, се изкашля едва-едва и се отдръпна от прегръдките на сестра си. Разтърка очи и избърса сълзите от бузите си. Изглеждаше смутена и притеснена от този свой изблик на емоции. Подсмръкна, прехапа долната си устна и отмести поглед, сякаш се боеше от болката, изписана в очите на сестра ѝ.

— Извинявай... Не зная какво ми стана.

— Няма нищо. — Маги също подсмръкна и сви рамене. — И на мен ми стана същото.

Мери-Тереса успя да се засмее несигурно. Двете влязоха в къщата и се качиха в стаята на Маги.

— Хайде да забравим за случилото се — предложи тя, изкашля се отново и прокара разтрепераните си пръсти през косата си. — Всичко е толкова... толкова потискащо.

— Естествено, че е потискащо. Мич е мъртъв.

— Но ние не сме. — В очите ѝ проблесна отчаяние и страх. Сърцераздирателната мъка, състраданието и нежността, които двете бяха споделили отвън, край басейна, изведнъж изчезнаха. Мери-Тереса преглътна шумно и заби палец в гърдите си. — Аз не съм. — Грабна една четка от нощното шкафче на Маги и започна да реше косата си толкова енергично, че тя взе да пращи от статичното електричество. Очите ѝ, обърнати към огледалото, намериха очите на сестра ѝ и за част от секундата на Маги ѝ се стори, че долавя в погледа ѝ коварство и омраза, от които кръвта ѝ сякаш се вледени. Това продължи обаче само миг и Маги реши, че просто си е въобразила всичко.

— Не зная за теб, Маги — продължи Мери-Тереса, — но аз не мога да издържам повече... Не мога да понасям тази болка, самосъжаление и скръб. Това не означава, че Мич не ми липсва, но... но аз трябва да живея живота си. — Остави четката на мястото ѝ, обърна се на пета и бързо излезе от стаята.

Край на разговорите. Край на мъката. Край на спомените.

В онзи момент Маги просто не можа да повярва на очите си. Отпусна се на леглото си. Чувстваше се съсипана, сърцето ѝ безутешно кървеше. Ако само можеше да се стегне, да се мобилизира така, както го правеше Ем-Ти... Вместо това продължи да стои така, абсолютно неподвижна, почти половин час. Минутите се нижеха, а тя седеше на леглото с мокрия си бански и се опитваше по някакъв начин да овладее мъката си.

Две вечери по-късно тя събра достатъчно кураж, за да позвъни на Тейн. Двете със сестра ѝ бяха сами в къщата. Мери-Тереса спеше, родителите ѝ бяха навън, но Маги въпреки това се изпотяваше от ужас при мисълта, че някой може да я излови. Ако Франк Рейли по някакъв начин разбере, че дъщеря му съзнателно отказва да се подчини на разпорежданията му, той щеше да я затвори вкъщи и да я лиши от всички свободи и привилегии. Телефонът отсреща звъня цяла вечност преди Тейн да отговори. Маги държеше слушалката с разтреперана ръка, сърцето ѝ щеше да се пръсне от страх, а ударите му отекваха оглушително в ушите ѝ.

— Ало?

Гласът му прозвуча неясно и приглушено, като че ли той вече спеше. Сърцето ѝ за миг замря неподвижно. Душата ѝ се разкъсваше от отчаян копнеж да го види отново.

Тъй като родителите ѝ категорично ѝ бяха забранили да посещава ранчото, както и всички други места, на които би могла да се срещне с Тейн, Маги му предложи да се видят, след като тя изкара вечерната си смяна в ресторанта на следващата вечер. Ако успееше да организира времето си правилно, двамата може би щяха да откраднат час или два само за себе си.

Сърцето ѝ подскочи от радост, когато Тейн, след като изслуша плана ѝ, заяви:

— Ти си на ход, Маг. Ще се видим утре вечер.

За пръв път след погребението на Мич Маги се почувства на седмото небе от щастие. Приблужи се на пръсти до стаята на сестра си, стисна я за рамото и я разтърси. Трябваше да посвети Мери-Ти в плана си, защото, според изискванията на родителите ѝ, точно тя трябваше да отиде да я вземе от „При Роберто“ към десет часа. Малко кисела заради събуждането, Мери-Тереса, прозявайки се, се съгласи да участва в заговора, след което придърпа възглавницата върху главата си и отново потъна в сън.

Маги не мигна през цялата нощ. Мисълта, че на следващия ден отново ще види Тейн, беше твърде вълнуваща. Стана в ранни зори, преплува дължините, които си беше определила, и дори почисти стаята си, за да си намери някакво занимание. Въпреки това денят продължи да се точи едва-едва... до момента, в който Маги пристигна в ресторанта.

Нещата се развиваха според плана ѝ. Ресторантът беше по-пълнен от обичайното в събота вечер. Всички маси бяха заети, а на рецепцията търпеливо чакаха хора с надеждата, че все някога ще се освободи маса и за тях. Маги просто хвърчеше из залата — почистваше маси, носеше камари с мръсни чинии до кухнята, зареждаше прибори, пълнеше каните с вода. Часовете се нижеха, смяната ѝ вървеше към края си.

Около девет и половина работата взе да намалява. Маги започна нервно да поглежда към входа и в десет без петнадесет видя Тейн да влиза през входната врата. Пременил с чисти дънки и пшениченожълто поло, той наперено прекоси предверието, огледа бавно помещението и най-накрая погледът му се спря върху Маги. Тя едва не изпусна

пластмасовата кофичка с чисти сребърни прибори, завити в салфетки, която носеше към ъгъла на сервитьорите. Той ѝ намигна, сърцето ѝ подскочи от щастие, бузите ѝ пламнаха и тя успя да се усмихне едва-едва.

— Маги! — високо прошепна Енид. — Трета маса. Заеми се веднага.

— Отивам — смутено промърмори тя. Чувстваше се абсолютно непохватна и схваната. Успя някак си да почисти масата, да постави нови прибори, провери дали каничките с подправки и сосове са пълни, след което зареди чаши за вино — все неща, които при нормални обстоятелства би могла да свърши и с вързани очи. С периферното си зрение забеляза Тейн да влиза в бара. Настани на се на едно високо столче в самия край на махагоновия бар. От това стратегическо място можеше да наблюдава залата, в която работеше Маги, тъй като тя бе отделена от бара с ниска преградна стена, върху която бяха наредени сандъчета с папрати. Поръча си бира и зачака.

До края на смяната Маги с усилие успяваше да се съсредоточи върху задълженията си. Постоянно усещаше погледа му върху себе си, предвкушаше удоволствието от предстоящата среща, с нетърпение очакваше да го целуне и се изчервяваше при мисълта за това, което, в крайна сметка, щяха да направят, след като останат насаме. Копнееше да се потопи в силата му, да се изгуби в прегръдките му, забравила за всичките си терзания и проблеми. И докато си фантазираше за Тейн, препълни чашата и едва не разсипа леда и водата върху една кльощава дама със сурово изражение и твърде много червило на устните. Зачервена от смущение, Маги попи разляната вода и се наруга на ум заради глупостта си.

Часовникът неуморно отмерваше отлитащите минути, а посетителите в ресторанта оредяваха все повече. Малко след десет Маги прибра бакшишите си и отвърза престилката, опитвайки се отчаяно да постави емоциите си под контрол. Не беше виждала Тейн от няколко седмици и гърлото ѝ пресъхваше само при мисълта, че съвсем скоро отново ще бъде заедно с него.

— До утре — каза тя на Енид и Уолтър, махна им с ръка и бързо тръгна към фойето. Тейн хвърли няколко банкноти на бара и се смъкна от стола. Убийствената му усмивка бавно озари лицето му.

В същия момент входната врата на ресторанта се отвори толкова рязко, че чак се удари в стената.

Маги едва не се блъсна в баща си.

— Татко?

— Здравсти, Маг. — В очите на Франк Рейли нямаше и намек за усмивка. Той изгледа продължително дъщеря си — и това ѝ беше достатъчно, за да я накара да изгуби дар слово — след което вдигна поглед към двете дървени стъпала, водещи към бара, където стоеше Тейн. — Влизай в колата — заповяда на дъщеря си той.

— Не, татко. Чакай малко.

— Веднага отивай в колата. Освен ако не искаш да стане още по-лошо.

— Не. — За пръв път в живота си Маги дръзваше да се опълчи на мъжа, дал ѝ живот.

— Маги... — Гласът на баща ѝ прозвуча студено и властно. — Не ме предизвиквай. Не и тук.

— Излизам с Тейн — заяви тя и тръгна към бара.

Тейн веднага слезе по двете дървени стъпала.

— Какво става тук?

— Забраних на дъщеря си да се вижда с теб, Уокър, и я предупредих, че ако не ми се подчини, ще превърна живота ти в истински ад. — По-нисък с пет-шест сантиметра, настръхнал от лютата ярост, която бушуваше в гърдите му, Фрак, вдигнал глава, гневно се взираше в по-младия мъж. — Мога да те съсипя, сигурен съм, че знаеш това.

Вратата се отвори. Във фоайето излязоха две двойки, които продължаваха да разговарят и да се смеят, леко развеселени от изпития алкохол.

— Татко, моля те...

— Казах ти да се качваш в колата, Маги!

— Но тя очевидно не желае да се подчини. — Тейн протегна ръка, хвана я собственически малко над лакътя и силните му пръсти намачкаха белия ръкав на блузата ѝ. — Двамата с нея имаме планове за вечерта.

— Само през трупата ми. Тя е на седемнадесет години, Уокър. Все още е непълнолетна. — Ноздрите му се разшириха от гняв. — Както вече те предупредих...

— Ей, какво става тук? — Управителят, Тед, понесъл наръч менюта под мишница, излезе през двойната врата на кухнята. — Маги, има ли някакъв проблем?

— Изобщо не ме интересува какво ще ми направиш. — Тейн прикова поглед върху баща ѝ. Очите му искряха като на сокол, спуснал се към плячката си. Той я дръпна за ръката. — Хайде, Маги.

— Кой сте вие? — настоятелно попита Тед.

— О, уха! — Във фойето се появи група клиенти и единият от тях, вдигнал ръце с дланите нагоре, заотстъпва назад.

— Ей, сестричке, не им позволявай да те разиграват — обади се приятелката му и изгледа Маги. Другите двама от групата посрещнаха думите ѝ с нервен смях.

Няколко от редовните посетители на заведението, седнали близо до вратата, извърнаха глави към тях, а разговорите в залата сякаш изведнъж замряха. Постепенно утихна и подрънкването на прибори и всички посетители на ресторанта се обърнаха, за да наблюдават драмата, разразила се във фойето.

— Не зная какво точно става тук — тихо заяви Тед — и не ме интересува. Искам само да напуснете ресторанта веднага. И тримата.

— Ще се обадя в полицията. — Баща ѝ се насочи към монетния телефон.

— Чудесно. — Тед очевидно нямаше нищо против. — Направи го, приятел. А сега... — Рязко се обърна и с усмивка на лицето се вгледа в четиримата абсолютно трезви посетители, които току-що бяха влезли в заведението. — Мога ли да ви помогна по някакъв начин?

— Да се махаме от тук — предложи Тейн, но Маги не сваляше поглед от баща си, който стоеше пред телефона и ровеше из джоба на панталона си за дребни монети.

— Не. Не... не мога. — Измъкна ръката си от собственическата хватка на Тейн. Твърде добре познаваше баща си. И знаеше, че ще изпълни закана си — ще направи всичко възможно, за да съсипе Тейн. В личен или в професионален план. Подробностите бяха без значение за Франк Рейли, който ставаше абсолютно безжалостен, когато се почувстваше заплашен по някакъв начин или пък притиснат до стената. Бедно хлапе от Питсбърг, оцеляло в детството си, водейки безброй улични битки и издигнало се до чин сержант в армията, той винаги правеше онова, което е нужно, за да оцелее. Беше стъпкал

всичките си конкуренти, изпречили се на пътя му към върховете на корпоративната йерархия, без нито веднъж да се обърне назад.

— Аз... ще ти се обадя по-късно — обеща на Тейн тя.

— Не, Маги, няма. — Франк, почувствал отстъплението ѝ, прибра монетите в джоба си, изгледа победоносно Тейн и изведе дъщеря си от ресторанта. — Ако само още веднъж те видя с този кучи син, ще те изхвърля на улицата без пукната пара. — Понечи да отвори вратата на мерцедеса и раменете му леко се прегърбиха. — Не, няма да го направя. И ти знаеш това. Но, моля те, дай си още малко време, за да пораснеш достатъчно. Повярвай ми, на всеки уличен ъгъл ще се сблъскаш с дузина Тейн Уокърровци. Ти заслужаваш нещо по-добро. И аз съм длъжен да се погрижа да получиш най-доброто. Скачай вътре.

Отвори ѝ вратата и Маги се качи. Чувстваше се ужасно, гадеше ѝ се от отвращение към самата нея. Дълбоко в сърцето си чувстваше, че бе предала не само Тейн, но и себе си. Съзнаваше, че може никога повече да не го види.

— Мисля, че и сама зная кое е най-доброто за мен — заяви тя, заглеждана през прозореца на колата.

Тейн излезе от ресторанта, поспря се да запали цигара и се втренчи в мерцедеса.

— Как можа? — Баща ѝ се настани зад волана и изчака малко преди да запали двигателя. — Та ти си още дете. — Вкара ключа и отново спря, пое дълбоко въздух и хвърли тревожен поглед към дъщеря си. — След няколко години ще можеш да правиш каквото си пожелаеш. Майка ти и аз няма да те спираме, но точно сега все още се нуждаеш от нашите съвети и напътствия.

Завъртя ключа и двигателят изръмжа, след което тихичко замърка. Франк даде на заден и излезе от паркинга.

— Виж, миличка — обърна се към дъщеря си той, освободил се най-после от убийствения си гняв. — Всички преживяхме много напоследък... Мич... — Той поклати глава. — ... нека не прибързваме, съгласна ли си? — Протегна ръка и я потупа по коляното. — Имаш цял един живот пред себе си, за да откриеш най-подходящия за тебе мъж. А аз ти гарантирам, че само след шест месеца ще започнеш да се чудиш какво толкова си видяла в този Тейн Уокър.

Думите се оказаха пророчески. През следващите шест месеца Маги се научи да го мрази. Или поне така смяташе на времето. А сега пътуваше с него за Денвър. Пътуваше заедно с мъжа, предал доверието ѝ преди толкова години, и се надяваше да открие какво се бе случило с Мери-Тереса, нейна сестра и негова бивша съпруга, жената, която ги бе събрала, макар че винаги бе полагала усилия да ги раздели.

— Спомням си последната ни среща — отбеляза Маги и започна да рисува с пръст по изпотеното стъкло на прозореца ѝ.

— В онзи ресторант. „При Роберто.“

Тя кимна.

— След тази вечер престана да отговаряш на обажданията ми.

— Не ми беше позволено.

В колата беше тъмно, но тя забеляза гримасата, изписала се на лицето му.

— Можеше да не се подчиниш и да направиш онова, което желаеш.

— Не бях като теб — възрази Маги. — Просто не смеех да хвана бика за рогата и да се опълча на всички.

— Знаеш ли, Маги, не е достатъчно само да хванеш бика за рогата. След като го направиш, трябва здраво да забиеш пети в пръстта и да го заковеш на мястото му. След това трябва да извиеш главата му, влагайки в това движение цялата си сила. Само тогава можеш да си сигурна, че ще го събориш на земята. — Хвърли ѝ един поглед, от който личеше, че той бе правил това през целия си живот. — Само тогава печелиш. И оцеляваш. Ако си спомням правилно, по онова време ти беше мъжко момиче. За градско девойче беше твърде своенравна и независима. Е, не би могла да се бориш с бикове, но беше готова да разпериш криле и да полетиш. И изобщо не се боеше да изразиш мнението си на висок глас. О, мамка му! — Той натисна спирачките и внимателно заобиколи една кола, изоставена на пътя и цялата затрупана от снега. — Какво е това?

Тейн спря пикапа и се приближи до покритата със сняг кола. Маги го следваше по петите. Въздухът беше леденостуден. Въпреки дебелината ѝ яке, острият вятър я прониза чак до костите и вледени бузите ѝ.

— Има ли някой вътре? — извика Тейн и потропа по покрива на колата. С облечената си в ръкавица ръка започна да разчиства снега от

предното стъкло. Когато разчисти достатъчно пространство, двамата надникнаха вътре в тъмното купе. Беше съвсем празно. Нямаше никакви признаци на живот. Тейн се огледа наоколо — докъдето стигаше погледът му се простираха равни като тепсия поля, покрити с дебела покривка заледен сняг. Бялото еднообразие бе нарушавано единствено от туфи пелин и от дървените огради, маркиращи границите на отделните имоти. — Еей! — с пълно гърло извика той, вперил поглед напред към хоризонта. Маги също се развика. — Ей, има ли някой тук?

Заслони очите си с ръка и внимателно огледа безлюдните земи, ширнали се пред очите ѝ. Зърна няколко антилопи, които побягнаха, стреснати от гласовете им. Никакво друго движение не наруши покоя на заснежените поля — нямаше и зайци дори. Небето отново бе придобило сив цвят, слънцето се скри зад дебелите облаци, забулили небосклона.

В продължение на няколко минути двамата не спираха да крещят, като оглеждаха внимателно района около изоставената кола. Не мина никакво друго превозно средство, в целия район не се забелязваха признаци на живот.

— Хайде — подкани я най-накрая Тейн. — Тук няма никой.

— Поне не жив — промърмори тя, помислила си отново за сестра си.

— И мъртви няма. Който и да е шофирал тая кола, очевидно е бил взет от друго превозно средство. — Хвана я за лакътя с огромната си ръка и я поведе към пикапа. — Мисля, че е време да отворим термоса. Ще се почерпим с топло кафе, бисквитки и сирене. Какво ще кажеш?

Маги изразително завъртя очи.

— Наистина знаеш как да поглезиш едно момиче.

— Единствената ми цел е да доставям удоволствие. — Намигна ѝ весело, след което ѝ отвори вратата и я изчака да се настани на мястото си. Този дребен жест малко пооправи настроението и повдигна духа ѝ. Спомняше си, че на моменти Тейн се проявяваше като изключително чаровен мъж, макар и по един доста непочтителен, бунтарски начин. Наред с порочната усмивка и грубоватата външност, Тейн имаше и сърце. Голямо и топло сърце. Точно то я бе спечелило на времето и сега Маги се боеше, че ако не внимава, историята може да се повтори и

тя току-виж отново забравила за неговата тъмна, забулена от загадки и мистерии страна, която винаги я бе възпирала да му се довери напълно. Току-виж забравила, че мъжът до нея има и друго лице, което старателно крие от нея.

Продължиха пътя си на юг. Маги наля на двамата по чаша кафе и му подаде неговата.

— Още не си ми разяснил ситуацията с Мери-Тереса — напомни му тя и отпи от горещото и силно кафе.

— Всичко започна като най-банален случай на объркана самоличност и струва ми се, че ти знаеш това.

Вече бе чувала тази версия, но не й вярваше.

— Тя се появи в дома ми — в онзи стар хамбар, пригоден за живеене, който се намираше в покрайнините на Рио Верде.

Маги помнеше този хамбар, макар че бе ходила там само веднъж.

— Бях пийнал. По дяволите, това е много меко казано — бях пиян до козирката. Вече бях решил, че след сцената в ресторанта всичко между нас с теб е свършено и затова излязох и се нафирках. Прибрах се у дома и почти припаднах в леглото. Тогава тя — макар че в първия момент вярвах, че това си ти — влезе в стаята при мен.

— И ти не видя разликата между двете? — Дори и след всичките тези години Маги все още изпитваше силна болка само при мисълта за предателството му.

Той стисна устни толкова силно, че те побеляха.

— Не.

— Е, много ти благодаря! Това е балсам за женската ми суета.

— Ти пожела да чуеш *истината*.

Амин, помисли си тя, без значение какво ще ми струва.

— И чувам ли я наистина?

— От край до край. Беше късно. И тъмно. Нямах навика да си заключвам вратата. — Изсумтя презрително, на лицето му се появи подигравателна гримаса, целяща да осмее собствената му глупост. — И така, аз лежа полумъртъв на леглото, а тя се появява изведнъж и мирише като теб, изглежда като теб, има същия вкус като теб... Както вече казах, единствената светлина в стаята идваше от лунните лъчи, които се процеждаха през вдигнатите щори.

— И ти не можа да се сдържиш.

— Мислех, че си *ти*, по дяволите — призна Тейн, припомнил си как се бе изтръгнал от пьянския унес и бе видял Маги да лежи до него. Тялото ѝ беше топло и готово да му се отдаде, устните и езикът ѝ жадно търсеха неговите. Имаше нещо различно у нея, нещо, което бе доловил веднага, но косата ѝ бе вързана на конска опашка и в тъмнината не се виждаше нито грима, нито кукленската хубост, която Мери-Тереса така отчаяно се опитваше да изобрази на лицето си. — Поне в началото вярвах, че си ти.

— Маги? — прошепна тогава той, а тялото му вече бе откликнало на близостта ѝ. Ерекцията му беше убийствена, макар съзнанието му да продължаваше да е замъглено от алкохола.

— Шшт, тук съм — отвърна тя и го обсипа с целувки. Сякаш се забрави така, притиснала устни към неговите. И това окончателно сломи съпротивата му.

Тейн смъкна ластичето от косата ѝ и докосна гърдите ѝ, опиянен от мисълта, че тази вечер те му изглеждат по-големи. И целувките бяха различни — по-нетърпеливи и отчаяни. Мозъкът му беше така замаян от изпитото уиски, че макар веднага да бе доловил леката промяна в момичето до себе си, той я отдаде на продължителната им раздяла и на болката в слабините, която го бе държала буден нощ подир нощ. Присъствието ѝ до него и ласките ѝ го възпламениха. Кръвта му кипна, буен огън подпали слабините му.

Тази нощ я люби неведнъж. Любиха се много пъти — отново и отново. Кой знае защо бе успял да убеди сам себе си, че никога повече няма да бъдат заедно, че на разсъмване Маги ще го напусне завинаги.

Едва когато тя се измъкна от леглото, той си даде сметка за грешката, която беше допуснал.

— Какво е това? — попита тя и погали с пръст белега на лявото му рамо.

— Не си ли спомняш, че ти разказах за него... спомен ми е от моя старец и от нощта, в която едва не...

— О, вярно. — Тя бързо се измъкна от леглото и Тейн долови промяната в нея.

Отворил едното си око, започна да я наблюдава как се облича и замаяният му мозък изведнъж бе озарен от жестоко, болезнено

прозрение. Въздействието от уискито бе отшумяло и като се изключи убийственото главоболие, той вече бе в състояние да разсъждава нормално. Тя завърза косата си на конска опашка, но този път Тейн забеляза разликата. Наруга се мислено, обвини се, че не е с всичкия си и продължи да лежи на изпомачканите чаршафи и да я гледа с широко отворени очи.

Тя закопча ципа на късите си панталонки и обхваналите го подозрения и опасения отстъпиха място на неподправен ужас. Вледенил се до мозъка на костите си, той я наблюдаваше как дърпа ципа и закопчава копчето с лявата си ръка.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш? — попита той. Безжизненият му глас тежеше от подозренията, които избухнаха като огнени пламъци в главата му.

— Какво искаш да кажеш? — Изглеждаше толкова невинна. Нима се бе заблудил? Тя се присегна за чантата си. Кафявата чанта с ресни на Маги.

— Ти не си Маги.

Тя замълча за момент, а след това поклати глава.

— Ти си пиан.

— Не, не съм.

Тя погледна отворената бутилка уиски върху нощното му шкафче.

— Щом казваш...

— Какви играчки играеш, Мери-Тереса?

Тя трепна, прехапа долната си устна, след което бавно извади връзка ключове от чантата си. Извади ги с лявата си ръка. Ключовете издрънчаха леко и заглушиха тиктакането на будилника и чуруликането на ранобудните птички.

— Сега си тръгвам. Ще се видим по-късно.

— Няма да ходиш никъде, докато не ми обясниш какво става.

— Няма нищо за...

Той скочи от леглото както си беше чисто гол и я притисна към стената. Задникът и раменете ѝ се сплескаха под натиска на силните му ръце.

— О! Майната ти, Тейн! Какво си мислиш, че правиш, по дяволите? — гневно изписка тя, когато пръстите му се впиха в плътта ѝ.

— Точно същия въпрос ти зададох и аз. — Стояха един срещу друг и се гледаха гневно, с разширени от ярост зеници. — Зная, че не си Маги — заяви той, отвратен от себе си и от факта, че дори и сега, когато знаеше истината, тялото му започваше да откликва на близостта ѝ — на парфюма, който галеше ноздрите му, на твърдите мускули на тялото ѝ, което отчаяно се бореше и съпротивляваше срещу силните му ръце, приковали я към стената. Умът му пулсираше, очите му горяха, силният махмурлук изгаряше устата му, а мисълта за онова, което бе сторил, изпепеляваше душата му. — Ти, долна уличница!

— Внимавай, Тейн — предупреди го тя и заплахите на Франк Рейли отново отекнаха в изтръпналата му от болка глава. Какво щеше да се случи, ако някой ги видеше в този момент? Той беше съвсем гол и я притискаше към стената със силните си ръце, а тя беше малолетна и успешно се преструваше на невинно, крехко и срамежливо девойче. Ако баща ѝ я откриеше тук, той неминуемо щеше да се обади в полицията, а той вече имаше досие... лошо при това... и от тукашната полиция можеха да го изискат от Уайоминг... Бавно отпусна ръце и отстъпи назад.

— Махай се.

— С най-голямо удоволствие. — Дари го с хилядаватовата си усмивка и той остана с неясното впечатление, че току-що е бил вкаран в капан. Прецакан тотално. От истински майстор в тази игра.

— Искам всичко да си остане между нас.

— Повярвай ми, няма да кажа и думичка за случилото се през тази нощ.

Мери-Тереса излезе от спалнята и той я последва. Тя заобиколи купчината мръсни дрехи и няколкото градински стола, които той използваше за сядане. Сбърчи гнусливо нос и поклати глава при вида на окаяното му жилище. Не че на него му пукаше за мнението ѝ. Спестяваше и инвестираше всеки долар, който не му трябваше за храна. Възнамеряваше някой ден да си купи собствено парче земя. А мебелите и другите удобства можеха да почакаат.

— Маги не трябва никога да научи — предупреди я Тейн, когато я видя да посяга към входната врата.

Тя се поспря за момент с ръка върху бравата.

— Няма да научи. Освен ако ти не ѝ кажеш.

— И защо беше всичко това, Мери-Тереса?

Тя го изгледа през рамо, вдигнала многозначително едната си вежда. Лицето ѝ беше красиво като на сестра ѝ. Стомахът на Тейн се сви от болка, осъзнал истинските измерения на извършеното предателство.

— Лично е — отвърна тя и се изниза през вратата, а след нея остана да се носи ароматът от парфюма на Маги.

Той чу ръмженето на двигател, след това гумите изскърцаха по алеята.

— Прав ти път! — промърмори Тейн, погнусен от случилото се между тях. Но това беше краят. Всичко свърши. Нямах да я види никога повече.

Или така си мислеше тогава. Но грешеше. Ужасно грешеше. Месец по-късно тя отново застана на прага му. *Бременна.*

3.

— Значи не можа да ѝ устоиш? — Маги се бе разположила удобно на седалката, отпуснала глава назад. Пред тях вече проблясваха светлините на Денвър. Градът бе построен в подножието на Скалистите планини, а високите му небостъргачи от бетон и стъкло се съревновава с планинските върхове, опрели заснежените си шапки високо в небесата. Тейн смръщи сърдито вежди.

— Не можах да устоя на теб — възрази той и кабината на пикапа сякаш изведнъж отесня. — Никога не съм можел да ти устоя, не помниш ли?

Помня. Прекалено ясно дори. Сърцето ѝ се сви от познатата болка, която така и не можа да надживее.

— Мери-Тереса и аз не сме една и съща жена.

— Казах ти вече, че допуснах грешка. — Той намали скоростта, когато наближиха града и натовареното му улично движение. — И ако това може да ти донесе някаква утеха, уверявам те, че си платих за грешката. — Погледна към Маги и додаде: — Бракът със сестра ти не беше от най-приятните изживявания.

Очите му помръкнаха и Маги реши, че той вероятно си мисли за детето, което Мери-Тереса така и не му роди. Мрачните спомени се настаняха като призраци между тях като тъмни сенки, които изпълваха колата с недоверие и подозрения.

— Не зная защо през онази нощ тя реши да се прави на теб — призна ѝ Тейн и зави по една странична улица. — Питал съм я, разбира се. И то неведнъж. Но тя винаги отговаряше с двусмислено свиване на раменете и допълваше, че това е нещо, която и тя самата не разбира напълно, и че вероятно го е направила само защото е искала да провери дали ще може да ме измами. — Светофарът пред тях светна червено, той превключи скоростите и намали. Пешеходци, увити в дебели палта, шалове и шапки, забързано прекосиха улицата. — Аз обаче винаги съм предполагал, че има и още нещо... нещо *по-дълбоко*.

Маги потрепери.

— Никой не разбира защо Мери-Тереса върши разни неща — прошепна тя, предпочела да не обръща внимание на ужаса, който, обхванал я постепенно, стягаше тялото ѝ в ледените си пипала. Отново я обзеха мрачни и зловещи предчувствия, свързани с един нов образ на Мери-Тереса, с който тя, като нейна сестра, не се бе сблъсквала, но Тейн, нейният бивш съпруг, очевидно познаваше доста добре. Обвила ръце около себе си, Маги додаде: — Много ми е неприятно да го призная, но смятам, че Мери-Тереса най-малко от всички останали е в състояние да проумее мотивите, подтикнали я да направи това или онова.

Светофарът се смени и Тейн стъпи на газта.

— Това всъщност е без значение — с равен глас продължи той. — Тогава тя се появи в дома ми, съблече се, легна в леглото при мене и аз реших, че това всъщност си ти. На сутринта си дадох сметка, че съм бил изигран, само че вече беше прекалено късно — грешката не можеше да бъде поправена. Злото беше сторено. След няколко седмици тя ми се обади отново и ми каза, че е бременна. Информира ме, че възможностите са две — или ще се ожения за нея, или тя ще направи аборт. Избрах първата. Смятах обаче, че ти дължа някакво обяснение. И поради това се появих в дома ти през онази вечер. Спомняш ли си?

О, да! Спомняше си и още как! С най-големи подробности. Тя насочи поглед през предното стъкло, но остана сляпа за заснежените улици и оживените площади, за уличното движение и забързаните пешеходци. Не, погледът ѝ бе насочен не навън, а навътре към нея самата. Спомни си онази нощ толкова ясно — все едно, че всичко това се бе случило едва миналата седмица.

Тя плуваше в басейна. Пореше водата със силни и уверени движения. Беше един от най-горещите дни в самия край на лятото. Маги стигна до края на басейна, забави темпо, изправи се, пое дълбоко въздух и отмахна косата от лицето си. Докато се опитваше да нормализира дишането си, тя долови отличителния рев на стария двигател и пукота на пробитото гърне. Сърцето ѝ подскочи. *Тейн!* Камионът му пълпеше нагоре по алеята. Мили боже, какво прави той тук? Баща ѝ ще го убие!

Веднага изхвърча от басейна.

Двигателят угасна.

Грабнала една хавлия, Маги хукна край олеандровия плет, без да обръща внимание на камъчетата, които се забиваха в босите ѝ крака. Когато зави зад ъгъла и излезе пред входа на къщата, изведнъж осъзна, че е закъсняла. Тейн вече бе влязъл.

Стомахът ѝ се сви.

Мина напреко през гаража, заобиколи мерцедеса и влетя през вратата на кухнята.

— Какво, по дяволите, правиш тук? — чу тя сърдития глас на баща си.

О, господи! Нима Тейн бе влязъл в къщата със сила?

— Къде е Маги? — Гласът на Тейн. Твърд. Нетърпящ възражения.

Сърцето ѝ се разпиля на хиляди частици. Прекоси кухнята като стрела.

— Тейн?

— Махай се, Уокър — изкомандва баща ѝ. Стояха един срещу друг в широкото фоайе от другата страна на всекидневната и се гледаха яростно. Близко до входната врата бяха струпани саксии с филодендрони с лъскави листа и бодливи кактуси, които трябваше поне отчасти да смекчат студеното излъчване на неприветливите голи стени и застлания с плочки под. В този момент обаче цялото помещение беше като наелектризирано, а във въздуха витаеха омраза и враждебност.

Франк, облечен с идеално изгладен костюм на ситно райе, колосана бяла риза и стилна вратовръзка, едва сдържаше яростта си. Тялото му бе напрегнато до крайност, ръцете го сърбяха и той беше готов да замахне и да удари младия си опонент.

— Искam само да поговоря с дъщеря ви. — Тейн погледна над рамото на по-възрастния мъж и видя Маги, която тъкмо влизаше във всекидневната. Изглеждаше така, сякаш се връщаше от ада. Лицето му, обрасло с тридневна брада, беше уморено и изпито. А очите му — прекрасните му сиво-сини очи — сякаш бяха обсебени от самия дявол.

Сърцето ѝ се сви от непоносима болка и тя една не се препъна, приковала поглед върху него. Нещо не беше наред. Случило се бе нещо ужасно и непоправимо. За част от секундата си даде сметка, че не иска

да узнае какво се е променило и какви демони измъчват изтерзаната душа на Тейн.

— Ти... добре ли си? — попита тя с разтревожен глас, който сякаш не беше нейният. Стомахът ѝ се бунтуваше, цялото ѝ тяло трепереше неудържимо.

Той леко отпусна челюсти и кимна утвърдително, но болката в очите му, отказът му от нея, бяха повече от очевидни. Маги се уплаши, че ще повърне.

— Трябва да поговорим.

— За какво? — Сърцето ѝ биеше оглушително, дланите ѝ овлажняха от пот, умът ѝ отказваше да приеме случващото се. — Какво има? — Косата ѝ беше мокра, на лицето ѝ нямаше никакъв грим, от тялото ѝ се стичаше вода. Уплашена както никога преди през живота си, Маги тръгна през всекидневната към него.

— Мисля, че е най-разумно да се качиш в стаята си. — Франк издаде едното си рамо напред. Елегантно се наклони на една страна и започна да се поклаща на пети и пръсти. Тънките му, но силни и енергични ръце се свиха в юмруци. Неотстъпно следваше всяко движение на Тейн, движеше се като негова сянка, препречваше пътя му. — А на теб, Уокър, предлагам да си тръгнеш преди нещата да са загубели наистина.

— Разговорът ни ще отнеме само минута.

— Не разполагам със свободна минута, за да си говоря с теб.

— Но аз разполагам — обади се Маги, преборила се със страха си.

— Добре. Ще се видим в камиона. — Тейн я погледна право в очите. Стисна юмруци и ставите на пръстите му побеляха. На лицето му бе застинала неотстъпчива решителност, макар че Маги като че ли долавяше някакво поражение в очите му, нещо, което не разбираше, но то я плашеше до смърт.

— Няма да правиш нищо подобно, Маргарет — намеси се баща ѝ, който продължаваше да се взира в Тейн и да го премерва с поглед, сякаш се готвеше за бой. Маги бе виждала същото това напрегнато изражение на лицето му при всеки по-сериозен скандал с Мич.

— Важно е. — Тейн стисна зъби толкова силно, че кожата сякаш се опъна върху костите и подчерта хлътналите му бузи. Останалите му

без кръв устни се движеха едва-едва. — Искам да разговарям с теб насаме.

— Остави я на мира, Уокър — нареди Франк. — Събери нищожния си багаж и напусни града още тази вечер. Престани да се навърташ около дъщеря ми. Маги, прибирай се в стаята си.

— Няма!

Баща ѝ рязко извърна глава и я погледна. Лицето му беше червено като домати, очите му се превърнаха в две злобни цепки.

— Недей да ми противоречиш!

Маги обаче бе твърдо решена да не отстъпва.

— Ще говоря с Тейн, татко. Можеш да ме заплашваш както си искаш — можеш да се заканиш, че ще ме изхвърлиш от дома, или пък че ще ме накажеш да не излизам до края на живота си... все ми е едно. Искам да чуя какво има да ми казва Тейн. — Тя вирна брадичка и изгледа Тейн. Отчаянието в очите му я предупреди, че въпросът, който бе дошъл да обсъди с нея, бе станал причина да загуби частица от душата си.

— Този мъж е престъпник, Маги. Помолих да го проучат.

— Не ти вярвам. — Тя изведнъж се вледени до мозъка на костите си. Престана да забелязва слънчевите лъчи, които проникваха през прозореца на всекидневната, не чу бръмченето на устройството, отключващо вратата на гаража.

— Преди няколко години едва не убил баща си. Старият човек бил приет в болницата със сериозни наранявания, нали така, Уокър?

Тейн не отговори.

— Така че стой далеч от дъщеря ми, защото в противен случай ще насъкам полицията толкова бързо срещу теб, че чак свят ще ти се завие.

— Франк? — Бърнис влезе в къщата откъм гаража. В едната си ръка носеше торба с покупки, а в другата стискаше дамската си чанта. — Отвън е спрял някакъв камион. Мери-Тереса твърди, че той принадлежи на... О! — Тя млъкна внезапно. — Разбирам.

Мери-Тереса вървеше на две крачки зад майка си. Лицето ѝ беше мъртворешко бяло, но в очите ѝ проблясваха триумфални пламъчета. Погледът ѝ се плъзна край Маги и се прикова върху Тейн.

И в този миг Маги разбра.

Сърцето ѝ натежа като олово.

Всичката кръв сякаш изведнъж се качи в главата ѝ. Не, не, не, безмълвно изкрещя тя, забелязала интимния, страстен поглед, които си размениха Мери-Тереса и Тейн — поглед, запазен само за *любовници*. Стомахът ѝ се преобърна, краката ѝ омекнаха.

— Какво става? — попита Бърнис.

— За бога! — Лицето на Франк отново придоби пепеляв цвят.

В главата на Маги отекваше глух грохот — все едно, че мощна вълна преминаваше през тясна пещера, преди да стигне до брега и да се разбие с трясък. Беше ѝ топло и студено едновременно, а устните ѝ започнаха да отричат истината още преди да е чула признанието на Тейн.

— Не...

— Има нещо, което трябва да ти кажа.

— Аз... аз не желая да го чуя. — Понечи да излезе от стаята, но Тейн, бърз като змия, нападаща плячката си, отскочи назад от баща ѝ, заобиколи го и се спусна към нея. Силните му, тласкани от гняв ръце стиснаха ръката ѝ. Завъртя я към себе си и я принуди да се изправи лице в лице с мъчителната агония, изписана в бръчиците край очите му.

— Само ме изслушай, Маги.

— Не, остави ме на мира...

— Чу я, Уокър! Това беше, Бърнис извикай ченгетата.

— Не — прошепна Мери-Тереса. — Мамо, недей...

Лицето на майка им се отпусна и в очите ѝ проблесна болезнено прозрение.

— Ще ми каже ли някой какво точно става тук?

— Мери-Тереса и аз ще се женим — отвърна Тейн.

— Какво? — невярващо възкликна Бърнис. Гласът ѝ беше нисък и преливащ от болка.

— Преди това ще трябва да ме убие! — Франк пристъпи напред, но, видял заплашителния поглед на Тейн, който би възпрял цяла настъпваща армия, се закова на мястото си.

Ще се женят? Маги поклати глава. Правилно ли беше чула? Ще се женят? Всичките ѝ глупави фантазии за това как винаги ще обича Тейн, как ще се омъжи за него и ще роди децата му... всичките ѝ мечти бяха разбити на пух и прах. Гърлото ѝ пареше от болка, очите ѝ се

напълниха със сълзи, а тя, събрала всичките си сили, продължаваше да се извива и да дърпа ръка, за да се освободи от здравата му хватка.

— Аз... аз не желая да слушам това. Не ти вярвам!

— Повярвай!

— Аз... не мога.

Пръстите му я стиснаха още по-силно, причинявайки ѝ силна болка — болка, която можеше да се сравни единствено със страданието, изписано в очите му.

— Остави ме на мира.

— Чу я какво каза — обади се Франк, но дори и той изглеждаше смазан и пречупен от чутото. Раменете му се прегърбиха и той сякаш за пръв път осъзна истинските измерения на случващото се.

— Тя чака дете, Маги — призна ѝ Тейн. — *Моето* дете.

Агонизиращ, нечовешки писък разцепи тишината в мрачната къща и едва когато краката ѝ се огънаха под тежестта ѝ, Маги си даде сметка, че ужасяващият вопъл се бе изтръгнал от нейното гърло. Тейн я хвана и я притисна към себе си. Лицето ѝ се окъпа в сълзи.

— Съжалявам, Маги — заяви той в присъствието на сестра ѝ и родителите ѝ. — Исусе Христе, не можеш да си представиш колко съжалявам...

— Пусни ме! — Започна отново да се бори, отвратена от самата себе си, от глупавото си сърце, което продължаваше да се къса от любов по този мъж.

— Само ме изслушай...

— Върви по дяволите! — Дръпна се рязко и се изтръгна от пръстите му. Чувстваше се като глупачка, застанала там само по бански. Гърдите ѝ се повдигаха и спускаха с бясно темпо, хавлията висеше премерната през врата ѝ, но тя съумя да вирне гордо брадичка и да го изгледа с пламнали от ярост очи. — Никога повече... не ме докосвай. *Никога!*

С натежали и несигурни крака, като се спъваше и олюляваше, Маги излезе от стаята. За миг погледна към Мери-Тереса и ѝ се стори, че долавя неподправено задоволство, прозиращо под разкаянието, изпълнило разплаканите ѝ очи.

Съумяла да събере жалките остатъци от съсипаното си достойнство, изправила гръб и вирнала глава, Маги измина разстоянието по коридора до стаята си и бавно затвори вратата след

себе си. Влезе в банята, заключи и двете врати и някак си успя да наплиска лицето си със студена вода. И тогава започнаха стомашните болки.

Силни конвулсии разтърсиха тялото ѝ. Маги се преве на две. Стана ѝ толкова лошо, че веднага повърна. Спазмите продължиха. Маги седеше там, на пода на банята, повръщаше, давеше се и плачеше. Имаше чувството, че всеки момент ще умре. Само че изобщо не ѝ пукаше.

Тейн и Мери-Тереса? О, господи! Позволи ми да умра още сега и да сложа край на тази агония, мълчаливо се помоли тя. Бебе? Мери-Тереса ще има дете от Тейн?

Чу виковете, разнесли се от всекидневната, а после някой се приближи тичешком до стаята на Мери-Тереса. По всяка вероятност беше самата тя. Само след миг някой започна да блъска силно по вратата на банята.

Дум! Дум! Дум!

— Отвори ми, Маги — примоли се Мери-Тереса. — О, господи, допуснах грешка. Ужасна, непростима грешка. — Отново стовари юмрук върху вратата. — Отвори ми да вляза. Моля те...

Маги не ѝ обърна никакво внимание. Не я интересуваше нищо, свързано със сестра ѝ. Скоро щеше да напусне Рио Верде завинаги и си обеща, че никога повече няма да се върне тук.

— Ако можех да върна времето назад, кълна се, че това никога нямаше да се случи! — Продължи да удря по вратата. Силните удари отекваха в главата на Маги, раздираха сърцето ѝ. — Маги, моля те, пусни ме да вляза.

Никога, помисли си Маги и пусна водата в тоалетната. Празният ѝ стомах отново се преобърна. Този път в гърлото ѝ се надигнаха единствено стомашни сокове и жлъч.

— Махай се! — изкрещя тя.

Тейн и сестра ѝ. О, господи...

Съжалявам! Та аз дори не го обичам, проплака Мери-Тереса и Маги за пръв път долови разликата между думите, изречени от сестра ѝ на глас, и гласа, който единствено тя чуваше. Маги, моля те, аз те обичам! О, господи, толкова съжалявам. Обичам те! От другата страна на вратата се разнесе жалостив плач, ударите по вратата станаха по-колебливи.

Маги се отпусна на студения под на банята, свита като зародиш, затвори очи, запуши уши. Светът сякаш се завъртя около нея, а в главата ѝ зазвучаха думите на една стара песен на Бийтълс.

*„Вчера любовта беше толкова лесна игра.
А днес имам нужда от място,
където да се скрия.
О, аз вярвам само във вчерашния ден.“*

Това беше последната среща на Маги с Тейн. Той и Мери-Тереса се ожениха само ден след като Маги и сестра ѝ навършиха осемнадесет години. Сключиха брак в Рино, Невада. Никой от семейството не присъства на церемонията.

И сега, след толкова много години, докато си проправяха път по централните улици на Денвър, Маги се замисли върху странните прищевки на съдбата, която отново ги бе събрала с Тейн, за да се опитат да намерят жената, която и двамата бяха обичали на времето, жената, разделила ги навеки.

— Съдейки по думите на Мери-Тереса, бях останала с впечатлението, че вие двамата изобщо не сте се срещали след развода.

— Срещаме се. Но не често. Всъщност, последната ни среща изобщо не беше от приятните. — Свил устни, той изпревари една кола, която се опитваше да паркира на Ларимър скуеър. Площадът бе заобиколен от тухлени складове и други постройки, построени в началото на века, които умело се съчетаваха с модерните магазини, галерии и ресторанти около тях. Маги обаче изобщо не ги забелязваше.

— Защо?

— Скарахме се.

— Скарахте се. И защо? — попита тя. Не вярваше на ушите си.

— Най-вече за пари. Но скандалът набра скорост и излезе извън контрол. Бяхме в нейната къща. Един съсед чул виковете ни. Затова ченгетата смятат, че имам нещо общо с изчезването ѝ.

— Ти... заплашва ли я? — попита Маги, все още изпълнена с недоверие.

— Възможно е.

— Възможно е? Да не си се побъркал? Възможно било! — Тя поклати глава. — Слушай, Тейн, искам да си напълно откровен с мен. За какво, по дяволите, сте се скарали?

Той се поколеба за част от секундата, заобиколи един миниван, който бе спрял в зоната за зареждане на търговски обекти.

— Мери-Тереса ми поиска пари на заем. Не беше нещо важно.

— Ако ченгетата те смятат за заподозрян в изчезването ѝ, аз лично бих сметнала, че въпросът е дяволски важен.

— Ти никога ли не си се карала със съпруга си? — внезапно попита той. — Двамата сте се разделили, имала си намерение да се разведеш с него, нали така? — Тя кимна, изгубила част от разпалената си настоятелност. — Е, точно така стояха нещата между Мери-Тереса и мен.

— Но ти си продължил да се срещаш с нея.

— Нещата не стояха точно така. В повечето случаи Мери-Тереса най-неочаквано се появяваше на прага ми. Без дори да звънне по телефона, за да ме предупреди. Просто идваше. Най-често посещаваше ранчото ми в Калифорния — криеше се там всеки път щом решише, че иска да се махне за малко. В някои от случаите ме заварваше там, но невинаги. Няколко пъти е идвала и в Шайен, но това се случваше много рядко. — Погледна към Маги и додаде: — Връзката между Мери-Тереса и мен никога не е била романтична, Маги. *Никога!* Дори и когато бяхме женени. Вярно, в началото имаше страст. Страст и чувство на вина. А когато страстта изстина, остана единствено съжалението. И угризенията. Двамата с нея нямахме много общи интереси. И все още нямаме.

— И въпреки това тя продължава да поддържа връзка с теб. Не разбирам.

Тъглчето на устата му леко отскочи нагоре, разтегнато в цинична усмивка. Очите му потъмняха.

— Значи ставаме двама. Сестра ти е една много комплицирана и объркана жена, Маг. Тя... — Той поклати глава. — Винаги се е стремяла да насъсква хората един срещу друг, за да може след това да се възползва от ситуацията. — Тейн се поколеба, сякаш за да се вгледа в тъмната си душа. — Трудно ми е да го обясня, но има моменти, в които тя изпитва отчаяна потребност от нещо, от място да се скрие

някъде. Това се случва, след като се е скарала с поредния си приятел, или пък когато има проблеми в работата. И тя просто решава, че трябва да се махне. И го прави.

— И в тези случаи тича *при теб*! — невярващо попита Маги. Как е могла да я заблуждава толкова години? Вярно, че Мери-Тереса беше актриса, но защо е предпочела да държи Маги в неведение?

— Не при мен. Обикновено отпрашваше директно към ранчото ми край Сонома. — Сви рамене. — Не зная защо, но тя винаги го е възприемала като свое убежище.

— Не знаех. — Не разбираше толкова много неща, свързани с близначката ѝ. И вероятно никога нямаше да ги разбере.

— Тя си има стая там — призна Тейн. — Същата, в която спеше и докато бяхме женени.

— Докато сте били женени? — повтори тя, питайки се защо Тейн полага такива усилия да я заблуди. Присъщата ѝ избухливост веднага взе връх. — Наистина ли очакваш да ти повярвам, че не си спал с жена си?

— Не и след като изгуби бебето. По онова време все още живеехме в ранчото под наем, но вече бях събрал достатъчно пари, за да го купя на изплащане. Мери-Тереса се изнесе от спалнята ни и започна да се заключва. Понякога... променяше решението си. Не зная поради какви причини — вероятно, за да ме държи изкъсо. По дяволите, кой би могъл да разгадае мотивите на тази жена! Понякога обаче тя заставаше пред вратата на спалнята ми, чукаше и аз винаги ѝ отварях. — Челюстта му се стегна, той леко присви очи, сякаш бе отвратен от собствената си слабост и безгръбначност. — Интимността помежду ни — ако тази дума въобще е приложима за сестра ти — изцяло зависеше от настроенията ѝ; любехме се само по нейно желание и при нейните условия. — Той въпросително повдигна едната си вежда. — Доколкото схващам, тя не ти е споменавала нищо по въпроса?

— Не. — *Но пък и аз не съм я питала. Изобщо не желаех да слушам за живота ти с нея.* Маги скръсти ръце пред гърдите си и се загледа гневно през прозореца. Отказваше да скърби и да се натъжава заради неща, случили се преди толкова много години.

— Повярвай ми, вероятно има много други неща от живота ѝ, за които не знаеш нищо. Не те е допускала до тази част от живота си,

защото е знаела, че може да не ти хареса. Тя си имаше и своята тъмна страна, Маги.

— Като Люк Скайуокър^[1]? — тросна му се тя, неспособна да се въздържа.

— Не се шегувам. И искам да се подготвиш психически, защото може би ти предстои да научиш за сестра си неща, които не би искала да знаеш.

— Вече съм се подготвила.

Сградата на полицията се възправи пред тях и Тейн с мрачна физиономия и суров поглед в очите паркира пикапа на почистения от снега паркинг. Погледна към Маги, след което се присегна за шапката си.

— Сега или никога.

— Да вървим. — Не искаше да губят нито миг повече.

Тръгнаха един до друг по заснежената улица. Край тях минаваха хора, облечени в пъстра смесица от дрехи — като се почне от делови костюми и се мине през дънкови якета, та чак до скиорските якета и апрески. Един новинарски ван спря на улицата тъкмо когато двамата тръгнаха нагоре по стълбите.

Тейн отвори вратата на сградата, пропусна Маги пред себе си и само след няколко минути вече се намираха в кабинета на детектив Рийд Хендерсън. Обвили ръце около пластмасовите чашки с горещо кафе, двамата се настаняха срещу очуканото метално бюро на детектива, отрупано цялото с папки, документи и всевъзможни хвърчащи листчета. Ако имаше някакъв порядък или пък система в начина, по който този човек си вършеше работата, то Маги не би могла да ги разбере.

Детективът ги посрещна любезно, като истински джентълмен. Подаде ѝ ръка, предложи ѝ стол и дори изпрати един от подчинените си за кафе. През цялото време обаче студените му като на хрътка очи не омекнаха нито за миг.

— Значи сестра ви все още не се е обадила? — попита той.

В този момент Маги, обвила студените си пръсти около чашата с кафе, забеляза снимка на Мери-Тереса, забодена на дъската за обяви над бюрото му. Гърлото ѝ се сви. Въпреки болката, която ѝ бе причинила, Мери-Тереса си оставаше нейна близначка, нейна кръв и

плът. И така, къде е сестра й? Какво се е случило с дръзката и непокорна Маркиз?

Тя облиза внезапно пресъхналите си устни.

— Не е. Нямам никаква вест от нея. — *Е, като се изключи онзи отчаян зов за помощ.* Но Маги не го спомена. Нямаше да го направи и за в бъдеще. Защото, ако го стореше, Хендерсън по всяка вероятност щеше да я подложи на психологическа експертиза, извършена от специалист тук, в полицията. Отбягвайки погледа на детектива, тя отпи от слабото кафе.

— А вие? — Повдигнал едната си вежда, Хендерсън погледна към Тейн.

— И аз. На път за насам спряхме в ранчото. И там няма съобщения от нея.

Хендерсън кимна с глава сякаш не бе и очаквал друго, преплете ръце върху бюрото си и изгледа Тейн.

— Значи вие пропътувахте целия път до Айдахо, само за да вземете със себе си бившата си снаха?

— Точно така. — Тейн сви рамене. — Никак не ми се щеше да я оставя да се разправя с вас съвсем сама.

— Някаква друга причина?

— Няма — провлечено отвърна той. — Тук съм, за да й окажа морална подкрепа.

— О, значи сте от хората, които обичат да правят добрини, а, Уокър? — скептично подхвърли Хендерсън. Изражението му разкриваше по категоричен начин измъчващите го съмнения.

— Точно.

— Никога не бих си го помислил.

Маги почувства напрежението във въздуха, усети силния антагонизъм между двамата мъже. Очевидно никой от тях не се доверяваше на другия. Което с пълна сила важеше и за нея самата.

— Да разбирам ли, че днес знаете точно толкова, колкото и в деня, в който ми се обадохте? — потиснато попита Маги. До този момент не си бе дала сметка, че се е надявала да я посрещнат с добри новини в Денвър. Надявала се бе, че Мери-Тереса все пак се е появила — уморена от набързо планираното пътуване господ знае до къде, но доволна и развеселена от бъркотията, която бе предизвикала. Само че нямаше този късмет.

— Точно така — призна детективът. — Все още не знаем нищо за нея и за една от колите ѝ — джип „Вранглер“ — и поради тази причина смятаме, че е заминала някъде. Предполагам, че предприетото издирване може да се окаже грешка, но самият факт, че Маркиз не се е появила за записа на собственото си шоу, пропуснала е срещата си с Амброуз Кинг, агентът ѝ, пристигнал чак от Ел Ей, за да обсъждат кариерата ѝ, и от миналия петък е в пълна неизвестност, предполага, че нещо не е наред.

— Какво? — попита тя, внезапно обхваната от раздразнение. Беше уморена, гладна и ядосана. Надявала се бе, че полицаите вече ще разполагат с повече информация по случая.

— Точно това възнамеряваме да открием.

— Разговаряхте ли с приятелите ѝ? С нейния... любовник? С шефа ѝ? С фризьорката, личния ѝ треньор, с... — Гласът ѝ бавно заглъхна.

— Срещнахме се с всеки човек от обкръжението ѝ — поне с тези, за които знаем. Надявахме се вие да ни кажете имената на други хора, с които може да е поддържала връзка. — Погледна над рамото на Маги и даде знак на някой, който очевидно стоеше пред вратата, да се приближи. Маги се обърна и видя дребна жена с платиненоруса коса и чипо носле да влиза в стаята. — Това е моята партньорка Хана Уилкинс. Маги Макрий. Струва ми се, че вече се познаваш с господин Уокър.

Тейн наклони глава и понечи да се изправи, но Хана с жест му даде да разбере, че това не е необходимо. През цялото това време не свали поглед от Маги.

— Значи вие сте близначката. Предполагах нещо подобно. — Хана стисна ръката на Маги, погледна към снимката на дъската на Хендерсън и поклати глава. — Вие сте абсолютно нейно копие.

— Не съвсем — отвърна Маги, почувствала се малко неудобно от прекомерния интерес на полицайката.

— Съмнявам се, че са много хората, които успяват да ви различат.

Не са. Не ни различава дори и мъжът, когото обичах. За част от секундата Маги усети погледа на Тейн върху себе си, но той веднага извърна очи и отпи от кафето си.

— Донеси си един стол — предложи Хендерсън, но Хана поклати глава.

— И така съм добре. Цяла сутрин не съм ставала от мястото си. — Сякаш предугадила намерението на Тейн да ѝ отстъпи стола си, тя го изгледа твърдо. — Наистина. Благодаря. — После се подпря на шкафа с документите. — Идеално.

— Както решиш. — Хендерсън започна да рови из материалите, разхвърляни безразборно по бюрото му. — Надявахме се, че ще можете да запълните някои празноти в разследването ни, госпожо Макрий.

Маги се облегна на неудобния стол.

— Разбира се... искам да кажа... питайте... — Не виждаше причина да се бори с тези хора. Поне за момента. Хендерсън по всяка вероятност не се тревожеше колкото нея самата за безопасността на Мери-Тереса, но човекът изглеждаше съвестен и задълбочен и макар по всяка вероятност да беше преуморен от работа циник, той разполагаше с достатъчно информация и ресурс, за да си върши работата както трябва. А това че бюрото му бе разхвърляно като на тригодишно хлапе, вероятно нямаше абсолютно никакво значение.

— Добре. Ами като за начало, разкажете ми за сестра си и за взаимоотношенията ви с нея. — Едва доловима усмивка заигра по устните му. — Струва ми се, че вече установихме по безспорен начин факта, че двете сте близначки.

Тя погледна към снимката на Мери-Тереса, забодена на дъската за съобщения. Да, наистина бяха близначки, но тя беше по-бледото и скучно копие на преливащата от енергия жена, усмихваща се от лъскавата рекламна снимка. Главата на Маги пулсираше от болка. Беше уморена и съсипана от тревога.

— Да, близначки сме. Еднакви сме, но не съвсем — всяка една е огледален образ на другата. Мери-Тереса... да де, Маркиз... е леворъка, а аз използвам дясната си ръка. Има и още няколко разлики, които не са така очевидни. Но както и да е... като деца двете с нея живеехме заедно с родителите си в Рио Верде, Калифорния — намира се на около час път северно от Сан Франциско, недалеч от Сонома.

Маги им разказа за детството и юношеството си — нейното и на Мери-Тереса. Разказа им за смъртта на родителите си и за кончината на Мич. От време на време детектив Хендерсън се намесваше с някой

въпрос или коментар. Детектив Уилкинс също я прекъсна на няколко пъти, опитвайки се да изясни някоя и друга подробност.

Не я попитаха за връзката ѝ с Тейн. Тя също не я спомена. Не виждаше причина да засяга тази болезнена тема. Не каза нищо и за безмълвния начин на комуникация със сестра ѝ. Хендерсън и Уилкинс нямаше да ѝ повярват, в резултат на което щяха да приемат с голяма доза скептицизъм всичко, което им бе разказала до момента.

Хендерсън я слушаше внимателно, без да сваля поглед от нея и Тейн. От време на време протягаше ръка към една бейзболна топка, затисната под голям жълт плик, но веднага след това я оставяше на мястото ѝ. Хана Уилкинс си водеше бележки в един бележник, който измъкна от джоба си. Двете малки бръчици, появили се между идеално оформените ѝ вежди, свидетелстваха за пълната ѝ концентрация. От време навреме вдигаше ръка и подръпваше едната си обеща. През цялото това време Тейн не произнесе и дума — просто си седеше на стола, праметнал крак върз крак и разкопчал дебелото си яке. Шапката му лежеше на пода до него, ръцете му бяха кротко скръстени пред гърдите. На лицето му бе изписано изражение на търпелива досада, но гневните пламъчета, които проблясваха в очите му, говореха красноречиво за емоционалното му състояние. В душата на Тейн Уокър тлееше гняв, който рано или късно щеше да избухне като буре с барут.

— Значи след като Мери-Тереса се омъжи за господин Уокър, който в момента е сред нас, двете със сестра ви поехте по различни пътища?

Сърцето на Маги се сви болезнено. Тя се опита да избегне изпитателния поглед на детектива.

— Точно така.

— Вие сте продължила образованието си в университета на Калифорния „Дейвис“.

— Да — кимна Маги. — Преди това учих две години в колеж. Специализирах литература и журналистика.

— И там се запознахте с мъж, който по-късно става ваш съпруг... Дийн Макрий?

— Да. Запознах се с Дийн още в колежа. После и двамата се записахме в университета. — Не разбираше защо всичките тези въпроси я караха да се чувства неловко. Вдигна очи и въздъхна. — Аз

завърших с бакалавърска степен, а Дийн продължи в юридическия факултет. Започнах работа при един частен детектив и останах при него известно време.

— Преди да започнете да пишете криминални романи?

— Да.

— Едно дете?

Маги кимна и се зачуди какво ли прави Бека в този момент.

— Дъщеря. Ребека. Родена е през април 1985 година. — Маги изреждаше всичките тези подробности с ясното съзнание, че те вече сигурно са вкарани в компютърните файлове на детектива или пък са заровени някъде под бъркотията от листове и папки по бюрото му.

Хендерсън погледна бележките си.

— Съпругът ви е загинал в автомобилна катастрофа преди около девет месеца, нали?

Тя кимна. Сърцето ѝ се изпълни с тъга.

— Да.

— Бил е сам в колата? Свил рязко, за да не удари някакво куче, изхвърчал от пътя, колата се претърколила надолу по хълма и се ударила в голяма водопроводна тръба.

Маги почувства как кожата ѝ настръхна при спомена за катастрофата. Изпоти се от напрежение. Не можеше да понесе спомена за зловещите дни около смъртта на Дийн, не можеше да се пребори с вината, която я измъчваше от тогава насам.

— Да.

— По това време сте живеели в Южна Калифорния.

— Да, в Лагуна Нигел — призна тя и се изкашля. — Преместихме се там веднага щом Дийн завърши юридическия факултет.

— Не виждам каква връзка има всичко това със случая, по който работите — най-накрая се намеси Тейн. Дълбоки бръчки се спускаха от двете страни на устата му и той вече едва прикриваше нетърпението и обхваналото го раздразнение.

Хендерсън не го удостои с отговор.

— След смъртта на съпруга си сте посещавала психиатър.

— Да — призна Маги и изведнъж се почувства ужасно неспокойна.

Макар че беше съвсем в реда на нещата след подобна трагедия човек да се обърне за помощ към психиатър, семейството на Дийн посрещна постъпката ѝ с неодобрение. Кони побърза да изтъкне, че Маги е започнала да посещава лекаря преди смъртта на Дийн, че битката ѝ с депресията продължава вече месеци, а може би дори години; заяви, че състоянието ѝ е доста сериозно и по всяка вероятност става дума за някаква коварна форма на латентно психично заболяване. Джим пък съвсем открито демонстрираше съмненията си както по отношение на душевното здраве, така и по отношение на морала на Маги. Той за нищо на света не можеше да си обясни коя нормална жена ще се откаже доброволно от брака си с Дийн, независимо от всичките му слабости. Никой от двамата не сподели тези си опасения с нея, но мълчаливото им неодобрение и завоалираните намеци идваха да покажат, че според тях психически нестабилната Маги може да окаже травмиращо влияние върху дъщеря си — твърдение, което, само по себе си, звучеше абсолютно налудничаво. Маги подозираше, че тяхната загриженост за благосъстоянието на Бека бе породена от друга, по-сериозна тревога, свързана с наследството ѝ — попечителския фонд, в който се трупаше едно малко богатство на името на дъщеря ѝ.

— Значи сте боледувала от...

— В един период от живота си страдах от лека депресия, това е всичко.

— Всичко? — уточни скептично Хендерсън.

— Чакайте малко. Какво е това? — Тежките ботуши на Тейн изтрополиха по пода, а престорената му незаинтересованост изчезна като прогонена с магическа пръчка.

— Опитваме се да получим по-пълна картина.

— Каква е връзката между брака на Маги и случая, заради който сме тук? — С опънати до скъсване нерви Тейн се изправи бавно, опря двете си ръце на бюрото на Хендерсън, наведе се напред и почти опря нос в лицето му. — Слушай, детектив, Мери-Тереса я няма. С Маги дойдохме тук, за да ви предоставим информация. За нея. И да ви помогнем да я намерите. Но това не означава, че ще приемем да разнищвате целия живот на Маги без основателна причина.

Хендерсън се усмихна. Студено.

— Седни си на мястото, Уокър.

Тейн се поколеба, изскърца със зъби и бавно се върна на стола си. Присвил очи, погледна към Хендерсън. Стисна устни толкова силно, че те се превърнаха в тънка линия. Цялото му поведение беше непримиримо враждебно.

— Просто си върша работата. — Хендерсън се разтършува из листите върху бюрото си. — Но не се безпокой. Ще намерим бившата ти жена. А вие разговаряла ли сте наскоро със сестра си?

Вратът и целият гръб на Маги се сковаха от напрежение.

— Не и през последните седмици. Пет или шест — отвърна тя, отказвайки да мисли за онзи агонизиращ вопъл за помощ, който единствено тя можеше да чуе.

— По време на разговорите си с вас споменавала ли е нещо необичайно?

— При нея винаги имаше нещо необичайно — отвърна Маги. — Точно затова беше Маркиз.

— Но не забелязахте ли нещо по-различно? Беше ли потисната? Ядосана или обезпокоена от нещо?

— Мисля, че я притесняваше единствено рейтинът на шоуто ѝ. В повечето случаи двете разговаряме предимно за дъщеря ми. Мери-Тереса и тя бяха — са — много близки.

— Кога за последен път се е виждала с дъщеря ви?

Маги се замисли само за миг.

— Миналото лято. В началото на юли. Тогава дойде за пръв и последен път в дома ми в Айдахо.

— Защо?

— Вижте, детектив, ако наистина сте си направили труда да проучите сестра ми, би трябвало вече да знаете, че една дървена къщичка в горите на Айдахо не се връзва никак със стила ѝ на живот. Мери-Тереса никога не си е падала по... селската работа. Тя си беше градско момиче.

— Но е била омъжена за теб? — Той насочи поглед към Тейн и Маги си помисли, че любопитството на детектива е повече от оправдано. Каубойски ботуши, износено дебело яке от необработена кожа, дънки, дебела риза... Тейн не беше от мъжете, за които Маркиз би благоволила да се омъжи.

— Тогава бяхме много млади — обясни Тейн.

— Привличане на противоположностите?

— Нещо такова.

Маги почувства, че бузите ѝ пламнаха. Прехапа език. Не виждаше смисъл да обсъждат неща, случили се толкова отдавна. Всичко беше приключило. И останало далеч в миналото. Но дали наистина беше така? Защо тогава Мери-Тереса е продължила да поддържа връзка с бившия си съпруг? Защо ще го прави, ако наистина не ги свързва вече нищо? Защо са се карали? И защо Тейн се държи така, сякаш крие нещо — тайна, която не смееше да ѝ довери? Вече ѝ беше ясно, че детектив Хендерсън ще изкопчи истината от него — по един или друг начин. Макар да знаеше, че тя самата не е заподозряна — е, поне тя смяташе, че не е — разговорът ѝ с детектива бе протекъл по-скоро като разпит. Хендерсън не беше убеден, че те двамата с Тейн казват истината.

— Кога за последен път се видя с Маркиз... ъ, с Мери-Тереса? — Той погледна Тейн и се зае да бърника из най-горното чекмедже на бюрото си.

— Обсъдихме този въпрос при предишното ми посещение тук. — Очите на Тейн проблясваха заплашително.

— Зная за скандала в дома ѝ — информира го Хендерсън. — След минутка ще стигнем и до него. Но тя ви е посетила в дома ви преди това, нали?

Едно мускулче потрепери на лицето му.

— Преди около три или четири седмици. Дойде в ранчото ми в Уайоминг.

— Недалеч от Шайен?

— Да.

Маги замръзна на мястото си.

— Имаше ли някаква по-специална причина за това посещение? — попита Хендерсън. Извади пакетче дъвки и се взе едно драже.

Тейн се поколеба и почеса брадата си.

— Беше необичайно, дори и за нея. Мисля, че вече ви споменах, че понякога тя се отбиваше в ранчото ми в Калифорния. Този път обаче дойде, за да се види с мен. Имаше проблеми в работата си. Рейтингът на предаването падаше, а тя имаше разногласия с другия водещ на шоуто.

— Крейг Бумон?

— Същия.

— Нещо друго? — Хендерсън разви дъвката и я пхна в устата си.

— Не — отвърна Тейн и Маги отново изпита усещането, че той крие нещо от нея. И от детектива. Нещо жизненоважно. Не можеше да си представи какво е то, но бе твърдо решена да разбере.

— И така — подхвърли Хендерсън, като въртеше един молив из ръцете си и се мръщеше, — колко остана в ранчото бившата ви съпруга при последното си посещение?

Ноздрите на Тейн се разшириха от гняв.

— Известно време.

— И колко по-точно?

Маги почувства, че предстои да чуе нещо важно. Тейн вдигна ръка и започна да разтвива врата си.

— Три дни — най-накрая рече той. Лицето му беше необичайно сериозно. — Тя остана три дни.

---

[1] Герой от „Междузвездни войни“. — Б.пр. ↑

4.

Три дни?

Тейн и Мери-Тереса са били сами в къщата му в продължение на цели три дни преди по-малко от месец?

Непоносима болка прониза сърцето на Маги, макар тя да не разбираше защо. Отново се почувства излъгана и предадена. Не можа да се въздържи и насочи към Тейн поглед, изпълнен с недоумение и изненада. Мери-Тереса е била в Шайен — в онази спартански обзаведена къща... Спала е в малкото легло в спалнята за гости? Или... може би в леглото на Тейн?

— Любовници ли бяхте? — попита Хендерсън.

— Преди много време — отвърна Тейн, без да се поколебае нито за миг.

— Но не и напоследък?

— Не.

— И въпреки това тя ви е посещавала в дома ви? — Детективът не се и опитваше да прикрие подозренията си. Погледна към партньорката си, която надраска още нещо в бележника си.

— Понякога.

Хендерсън разсеяно протегна ръка към бейзболната топка.

— Кого друго може да е посещавала?

— Нямам представа.

— Е, не може да не е споменавала нищо. — Той хвана топката, намръщи се и я постави обратно на олющената ѝ поставка, излята под формата на ръкавица.

— Нищо повече от онова, което сигурно сте чели по вестниците.

— И вие нямате никаква представа какво се е случило с нея?

Погледът на Тейн беше непоколебим.

— Никаква.

Хендерсън погледна към Маги.

— Предполагам, че ще поостанете в града.

— Да. Все още не зная къде ще отседна, но ще ви се обадя веднага щом се настаня в някой хотел. Бих искала да ме държите в

течение на разследването.

— В такъв случай ще поговорим отново.

— Почакайте малко. — Маги не беше свършила. Не беше прокудила своята наранена и отчуждена дъщеря при роднините на Дийн в Калифорния, не беше прекарала последните няколко дни по заледените и засипани със сняг пътища в компанията на един мъж, който почти бе успял да съсипе живота ѝ, не беше нарушила ритъма на спокойното си ежедневие, разтревожена до смърт заради сестра си, само за да се появи в офиса на този полицаи, без да получи никакви отговори. — И така, какво смятате да предприемете, за да намерите сестра ми?

— Ще продължим разследването.

— Как? — попита настоятелно Маги. С периферното си зрение сякаш зърна едва доловимата усмивка, появила се на лицето на Тейн.

— Като проследим с усърдно постоянство всяка улика, нишка, следа... Обикновено така постъпваме при всеки подобен случай, госпожо Макрий.

— *Усърдно постоянство*, значи! — отбеляза Маги. — Вече проверявате разпечатките от кредитните ѝ карти, нали? Сметките за телефон, банковите извлечения, разписките от бензиностанциите? Освен това сте пуснали за издирване не само нея, но и джипа ѝ? Уведомили сте всички радио- и телевизионни станции за изчезването ѝ и сте ги помолили за помощ и съдействие?

— Тя работи за „KRKY“. Повярвайте ми, медията е осведомена. Те първи ни се обадиха, след като сестра ви не се появила за шоуто и не могли да се свържат с нея.

— Държите ли къщата ѝ под наблюдение? Освен това тя притежава и вила... край Аспен, където ходи на ски.

— За всичко сме си погрижили, госпожо Макрий.

— Ами психиатъра ѝ? Тя посещаваше една жена... Кели, доколкото си спомням.

— Доктор Мишел Кели.

— Тя може би има някаква представа за душевното състояние и психично здраве на Мери-Тереса.

Хендерсън се изправи.

— Повярвайте ми, правим всичко възможно, за да намерим сестра ви. Разговаряме с всеки, който я е познавал. И ще я намерим.

Доколкото успяхме да разберем, последният човек, който я е видял жива, е господин Тейн. Тя вдигнала шумен скандал, след като записали шоуто в четвъртък, счепкала се яко с другия водещ на програмата, след което изхвърчала, за да се срещне с агента си, долетял чак от Ел Ей само за да разговаря с нея. Но тъй като сестра ви се ползва с репутацията на лекомислен и вятърничав човек, който и друг път е проявял своенравната си непокорност, колегите ѝ от телевизионната станция не изпаднали веднага в паника. Въпреки това се притеснили достатъчно, за да изпратят хора да я търсят в дома ѝ. Когато не я намерили и там, започнали по-сериозно издирване. И тогава се свързаха с нас. По това време по „KRKY“ излъчваха непрекъснато новината за нейното изчезване. Скоро след това се включиха и останалите медии. И аз съм много изненадан, че не са ви потърсили колегите на Маркиз. Или пък секретарката ѝ. — Той погледна към Тейн. — Госпожа Лоурънс се е свързала с вас, нали така?

Тейн кимна.

— А хората от новинарските екипи?

— Тъкмо бяха започнали да душат около мен, когато се срещнах с вас и реших, че някой трябва да отиде при Маги и да я информира лично за случилото се.

Хендерсън се обърна към Маги.

— И на вас никой не ви се обади?

— Не. — Маги отрицателно поклати глава. — Мисля, че не. Но аз отсъствах от къщи през уикенда — двете с дъщеря ми ходихме на пазар, — а телефонният ми секретар не беше включен.

Хендерсън изразително вдигна вежди — по всичко личеше, че сякаш не вярва на ушите си.

— Е, в крайна сметка, Рон Бишъп, шефът на „KRKY“, се разтревожил сериозно, след като не успял да я намери и двамата с продуцента на „Денвър АМ“ се свързаха с нас. Ние помолихме Бишъп да дойде тук и да подаде официален сигнал за изчезването ѝ. След което се заехме с разследването на случая. — Той разрови документите, натрупани пред него. — Последният човек, който като че ли е видял сестра ви, е касиерката на една бензиностанция, откъдето Маркиз заредила пълен резервоар бензин, купила си пакетче „Доритос“ и диетична кола. Всичките тези покупки били заплатени в брой от жена, която прилича на Маркиз. Служителката не е съвсем

сигурна, но смята, че в колата може да са пътували двама души — мъж и жена — и освен това мисли, че двамата са напуснали града и са поели на запад. Само че това твърдение не може да бъде доказано по никакъв начин. Някой наистина си е купил изредените стоки, но на разписката не фигурира име. Не е изключено касиерката да си измисля всичко, опитвайки се по този начин да спечели малко популярност както за себе си, така и за бензиностанцията. Натъквал съм се на какви ли не откачалки през годините. По мое мнение не бива да придаваме голямо значение на тези показания. Касиерката може да се заблуждава; възможно е и сестра ви, ако наистина е била тя, да е направила обратен завой на следващата пряка. Въпреки това ние прилежно проверяваме всяка следа.

— Добре.

— За момента работим като по случай на безследно изчезнало лице. Нищо повече.

— Не допускате ли възможността за извършено престъпление?

— Допускаме я, но не разполагаме с достатъчно доказателства, които да подкрепят една такава версия. — Изражението на Хендерсън си оставаше все така сериозно. — Въпреки това не изключваме напълно възможността за убийство или дори самоубийство...

— Самоубийство? — възкликна Маги. — Мери-Тереса никога не би отнела собствения си живот. Как можете дори да допуснете подобна възможност?

— Колко добре познавахте сестра си? — попита я Хендерсън и Маги за пръв път в живота си установи, че не знае как да отговори.

Двете с Мери-Тереса бяха много близки докато растяха, но дори и в онези години двете следваха различни пътеки. А когато пораснаха, сестрите започнаха да се отдалечават все повече и повече една от друга. Между тях се настаниха твърде много тайни, лъжи и предателства. Горчивата истина беше, че Маги не познава Мери-Тереса много добре. Още по-малко пък познаваше Маркиз.

— Искях само да изтъкна, че не вярвам тя да посегне на собствения си живот. Защо изобщо ви е хрумнало подобно нещо? — Маги насочи разтревожените си очи към Тейн.

— Веднъж вече е правила такъв опит — обади се Хана Уилкинс. — Преди година и половина.

— Не... не го вярвам.

Хендерсън сви рамене.

— Направили са ѝ промивка на стомаха в болницата Пайнхърст мемориал. — Отново се разрови из купчината листи върху бюрото му. — Била е погълнала голямо количество сънотворни и антидепресанти — напълно достатъчни, за да не се събуди никога. Само че в последния момент се уплашила и позвънила на 911.

— О, господи... — прошепна Маги и погледна Тейн. — Ти знаеше ли за това.

— Каза ми, след като се възстанови.

— Защо никой не ми е казал? — Беше ужасена. Ставаше дума за нейната сестра-близначка; единствената ѝ жива роднина, освен Бека.

— Тя искаше да го запази в тайна. От всички. И наистина успя. Кое не е никак лесно за човек с нейната известност. — Погледна към Хана. — Сигурно е платила на хората в болницата, за да си държат устите затворени.

Маги потрепери. Всичките ѝ близки същества сякаш я бяха напуснали. Мич, родителите и съпругът ѝ бяха мъртви. Сестра ѝ и дъщеря ѝ се бяха отчуждили и отдалечили от нея, а пък Тейн Уокър... е, той също бе изгубен навеки. Тя стисна ръце, опитвайки се да се овладее. Точно в този момент трябваше да направи всичко възможно, за да намери Мери-Тереса. Ако тя все още беше жива, двете имаха шанс да срутят емоционалната стена, която бяха издигнали помежду си. Ако.

— Както вече казах, сестра ви никога не се е ползвала с репутацията на особено рационален и стабилен човек — изтъкна Хендерсън и изгледа изразително Маги, сякаш за да подчертае, че и тя самата също се е подлагала на психиатрично лечение. Не че това, само по себе си, беше някакво престъпление. Освен ако името ти не е Макрий. — Освен това не бива да забравяме и бележката.

Смразяващ ужас сграбчи сърцето на Маги и го стисна със зловещите си пръсти.

— Каква бележка?

— Намерихме я в кошчето за боклук до компютъра ѝ. — Хендерсън извади написана на ръка бележка, прибрана в найлонов плик за улики. Маги веднага разпозна силно наклонения почерк на сестра си.

„Не мога повече да продължавам така. Никой не ме разбира. Никой не го е грижа за мен. Трябва просто да сложа край на всичко това.“

Маги едва не изпусна чашата с кафе, която държеше. Не можеше да повярва на ушите си. Мери-Тереса никога не би направила това. Не и тя! Беше твърде жизнена и енергична. И така обсебена от собствената си личност.

— Всеки би могъл да напише това — дрезгаво прошепна Маги, без да сваля поглед от изобличаващата бележка.

— Почеркът обаче изглежда като нейния.

Маги стъписано кимна. Възможно ли беше? Погледна към Тейн, видя отрицанието в очите му и си спомни отчаяния вопъл за помощ на сестра ѝ. Беше го чула в обора в дома си в Айдахо. Или се заблуждаваше? Главата ѝ започна да пулсира от болка и тя изведнъж се почувства ужасно уморена.

Хендерсън стана, заобиколи бюрото си и Маги си помисли, че детективът се кани да ги придружи учтиво до вратата на кабинета си. Той обаче се поспря, приседна на ъгъла на разхвърляното бюро и я погледна право в очите.

— Нали не вярвате, че всичко това е някакъв долен номер, с който сестра ви цели да си възвърне позагубената напоследък популярност? Нали разбирате за какво говоря — опит да събуди интереса към западащото си шоу, да съсредоточи върху себе си интереса на националните медии и може би дори да подпомогне кариерата си?

В миналото би останала изумена от този въпрос. Но не и в този момент. Само преди час би започнала яростно да отрича всяко подобно обвинение, но пък преди час Маги не знаеше нищо от това, което бе научила за сестра си. Мери-Тереса Рейли. Маркиз. Бившата съпруга на Тейн Уокър. Бивша актриса, надявала се да пробие в Холивуд. Любяща леля. Два пъти омъжвана водеща на токшоу, опитала се веднъж да посегне на собствения си живот.

— Аз... не зная — отвърна честно Маги.

— И преди се е случвало да напусне студиото с гръм и трясък и да се покрие за по няколко дни.

— Зная, но винаги се връщаше.

— Обикновено точно преди полицията да се заеме с издирването ѝ. — Хендерсън взе една папка и прокара пръсти по някакъв напечатан списък. — По време на филмовата ѝ кариера Маркиз спряла заснемането на един от филмите си, защото, вбесена от намеренията на режисьора, се заключила в гримьорната си. И всичко това заради някаква маловажна сцена, която трябвало да отпадне от заснетия материал.

— Това беше преди много години.

— Но тази постъпка ѝ коствала договора с филмовото студио.

— Зная.

— Така че тя се записала в няколко курса, започнала да чете прогнозата за времето в един телевизионен канал, успяла да се изкачи нагоре по стълбата на служебната йерархия в местната телевизионна мрежа и в крайна сметка получила работата в нашия град. По време на кариерата си в Денвър, Маркиз на два пъти не се явила на работа, като и двата пъти се оправдала със здравословни проблеми. Единодушното мнение на колегите ѝ обаче гласи, че и в двата случая се е касало за възникнал спор по условията на договора ѝ и отсъствията ѝ са целели единствено увеличаване на заплатата ѝ.

— Не зная нищо за тези случаи.

Хендерсън погледна към Тейн, който неохотно кимна.

— Освен това сестра ви е взимала наркотици.

— Какво? — Маги рязко скочи от стола си. Цялата разтреперана, с пулсираща от болка глава, тя заяви: — Не го вярвам.

— Злоупотребявала с лекарства. Болкоуспокояващи за гърба ѝ, различни антидепресанти, а също и приспивателни. Същите, които използвала и при опита си за самоубийство.

— Мили боже...

Той затвори папката и я подхвърли върху купчината с документи на бюрото си.

— Както вече казах, проблемите на сестра ви никак не са били малко.

— Няма човек без проблеми — заяви Маги, отказвайки да бъде сплашена от детектива. — А Маркиз е актриса и...

— Не се хващам на всичките тия глупости за чувствителната душа на актьора, госпожо Макрий. Ако питате мен, веднага бих ви

казал, че Маркиз е била просто една своенравна глезла. Красива и разглежена кукла, свикнала всички да ѝ угаждат.

Маги преглътна острия отговор. Искаше ѝ се да спори и да крещи с пълно гърло, да нарече детектива невеж и безчувствен простак, но предпочете да избегне конфронтацията. Пък и, честно казано, в светлината на всичко, което бе научила току-що, мнението му за Мери-Тереса не беше напълно безпочвено.

— Имате ли още въпроси към мен?

— Засега приключихме. — Хендерсън съсредоточи вниманието си върху Тейн само за миг, след това успя да изобрази дежурната си усмивка на студеното си и безизразно лице, изправи се и подаде ръка на Маги. — Но може да се наложи да поговорим отново.

— Добре. Защото аз също бих искала да поговорим отново. Очаквам да ме държите в течение на разследването.

— Не бих си и помислил нещо друго. Уведомете ме къде сте отседнала.

— Непременно — рязко отвърна тя и в този момент си даде сметка, че е започнала да се държи отбранително, макар и без основателна причина. Леко обезпокоена от собственото си поведение, Маги стисна ръката му. — Благодаря за времето, което ни отделихте.

— И аз ви благодаря.

Тейн веднага се изправи, нахлупи шапка на главата си и рязко кимна на двамата детективи.

Маги бързо излезе през вратата, закопча ципа на якето и надяна ръкавиците си. Тейн я следваше по петите. Тя мина през лабиринта от бюра и гъмжилото от униформени ченгета, цивилни детективи, административен и технически персонал, излезе в главния коридор, а от там — навън. Въздухът беше леденостуден, но слънцето грееше ослепително, а небето беше искрящосиньо.

Трима репортери се мотаеха на стълбите пред сградата, пушеха и разговаряха помежду си, а облачетата пара от дъха им се виеха край главите им.

Една жена погледна към тях.

— Ей! Това не е ли Маркиз? — прошепна някой.

Сърцето на Маги подскочи, тя се обърна и погледна през рамо с надеждата да зърне сестра си и едва тогава осъзна, че репортерката гледа право в нея. — Маркиз? Къде бяхте? — Дребничката жена от

азиатски произход, навлечена с дебело вълнено палто и загърната с шал, натика микрофон в лицето на Маги. Операторът стоеше точно зад нея, подпрял голямата камера на едното си рамо и насочил обектива точно към Маги.

— Не съм Маркиз.

— Не сте ли? — Репортерката се усмихна и ѝ намигна. — Отново ли смятате да станете Мери-Тереса? Вижте, всички в телевизията се уплашихме до смърт...

— Вие не разбирате — прекъсна я Маги. — Аз не съм Мери-Тереса. — Почувства пръстите на Тейн, който я хвана за лакътя.

— Да се махаме от тук — изръмжа в ухото ѝ той.

Маги обаче остана на мястото си. Почувства, че и останалите репортери се приближават към нея.

— Аз съм сестрата на Мери-Тереса Джилет. Дойдох в Денвър, за да помогна да я открием.

— Искате да кажете Маркиз. И сте нейна сестра? — Жената замълча за момент, сякаш току-що си бе спомнила нещо. — Не сте от тук. — Погледна към оператора. — Тес спомена нещо за някаква сестра-близначка, но никой не можа да я намери. Живяла сте в Калифорния, но след това сте се преместила на север — в Монтана или... Айдахо.

Маги беше смаяна. Бяха изминали едва няколко дни от изчезването на сестра ѝ, но пък медиите разполагаха с неизчерпаеми източници. Бяха отлично информирани и тя трябваше да се възползва от тях, за да намери сестра си.

— Имате ли някаква представа къде би могла да е? — попита я азиатката.

— Не.

— Тя е изчезвала и преди, нали? — Въпросът бе зададен от висок, слаб мъж, облечен с дебело скиорско яке. Под носа на Маги се появи още един микрофон. — Смятате ли, че може би става дума за сериозно престъпление? — додаде той, а в очите му проблесна нетърпение. — Възможно ли е да е била отвлечена?

— Без коментар — високо настоя Тейн, след което прошепна в ухото на Маги: — Моментът не е подходящ за интервюта.

— Вие кой сте? Бодигард? — попита друг репортер, когато Тейн започна да дърпа Маги за ръката. Пешеходците на тротоара започнаха

да извържат глави по посока на шума.

— Бившият съпруг — поясни един от репортерите.

— Тя пълно копие ли е на сестра си? — попита мъжът със скиорското яке.

— Моля ви, бих искала да си уговорим час за интервю — настоя първата жена и пхна визитната си картичка в ръката на Маги. — Аз съм Джасмин Бел. Работя за „KRKY“ заедно с Маркиз.

— По-късно — отвърна Тейн.

Жената го измери със студен поглед, опитвайки се да му внуши, че не е жена, която може да бъде разигравана.

— Говорех на... как се казвате?

— Маги Макрий.

— Говорех на госпожа Макрий. — Тъмните ѝ очи срещнаха очите на Маги. Другите репортери приближиха още повече. — Обадете ми се.

— Ако ми помогнете да намеря Мери-Тереса.

— С радост ще го сторя. Всички ние в „KRKY“ сме силно загрижени за сестра ви. Сигурна съм, че Рон Бишъп, шефът на телевизията, с удоволствие ще се съгласи да ангажира повече наши хора в разследването и с радост ще ви предостави всяка налична информация.

— Ей, чакайте малко... — Високият репортер се опитваше да се вклини между двете жени.

— Стига толкова! — рязко заяви Тейн и с каменно изражение поведе Маги към пикапа. — Махаме се от тук.

Тя издърпа ръката си, но продължи да крачи редом с него. Подтичваше, но успяваше да следва широките му крачки. Цялата се тресеше от гняв. Беше ѝ писнало от заповедническия му тон, от увереността му, че той най-добре от всички знае кое е най-доброто за нея.

За техен късмет репортерите не ги последваха, а Маги продължи бавно да се навива и да разпалва гнева си. Когато стигнаха до пикапа, вече бе готова да избухне.

— Нека веднъж завинаги двамата с теб да си изясним нещо, Уокър. — Тя размаха пръст под носа му. — Това, че и двамата се опитваме да открием какво се е случило с Маркиз, не ти дава правото

да ми казваш постоянно какво да правя, да ме командориш и да ме злепоставяш пред хората. Разбра ли?

Очите му се присвиха, той я погледна изпитателно и за момент тя се зачуди дали се кани да я разтърси с все сила, за да налее малко здрав разум в главата ѝ, или пък възнамерява да я целуне. За част от секундата градът около тях сякаш се смали и изчезна. Той се наведе напред. Маги спря да диша. Преглътна мъчително и се съсредоточи върху устните му. Той леко докосна рамото ѝ с ръка докато се навеждаше да отключи вратата на пикапа.

Магията изчезна.

— Не си прави илюзии, че ще отговоря на това с покорното „Да, принцесо“. Според мен двамата с теб сме въввлечени в тази бъркотия по един и същ начин. И сме равнопоставени. Аз също не възнамерявам да следвам ничии заповеди, ясно?

— *Равнопоставени*, значи? — смаяно възкликна тя. — Искаш да кажеш, че, според теб, се отнесе с мен като с равна, когато започна да ме дърпаш като неандерталец по стълбите на полицейското управление? — Маги го изгледа вбесено. — Е, нека ти кажа нещо, каубой. Навикът ти да командориш жените може и да минава в ранчото ти, или пък на някое друго забутано място в забравения от бога Уайоминг, но не и пред мен. — Забоде показалец в гърдите му. — Не се опитвай да се разпореждаш с мен. — Качи се в колата и додаде: — Не съм от жените, които искат да бъдат въздигани на пиедестал, нито пък от другите, които безропотно понасят господството на мъжете. Не съм била и няма да бъда. Разбра ли, Уокър? Не позволявам на когото и да било да ми казва кое е най-доброто за мен, защото съм сигурна, че *аз самата* зная това по-добре от всеки друг.

— Точно така, сестричке — присмехулно изрече Тейн и тя едва не скочи от мястото си. — Е, госпожо Макрий, свършихте ли? — Изражението му беше непримиримо и зло, а сиво-сините му очи бяха забулени от облаци и напомняха на разпенен океан през зимата.

— Засега.

— Слава тебе, господи! — Той силно затръшна вратата, заобиколи пикапа, настаня се зад волана, завъртя ключа и настъпи педала на газта. Колата запали и той бавно излезе от паркинга. — Къде да карам?

— Към къщата на Маркиз.

— Не мислиш ли, че достъпът до там е ограничен?

— Може би, но детективът не каза нищо по въпроса, а пък аз случайно имам ключ. — Тя измъкна връзка ключове и я размаха пред очите му.

— Ти изобщо не го попита.

— Защото не исках да ми откаже. В края на краищата случаят не е такъв, че да моля за разрешение. И ако Хендерсън се разяри от своеволието ми, аз с чиста съвест ще мога да се оправдая с незнание или невежество. — Тя изтри запотеното предно стъкло с ръкавицата си. — Освен това сестра ми ми даде този ключ, за да мога да си отворя при извънредни и критични обстоятелства. Струва ми се, че случаят е точно такъв.

Тейн насочи пикапа по посока на моста, изграден над Чери Крийк.

— Знаете ли, госпожо — проговори той, докато пътуваха по моста, — вие приличате на сестра си повече отколкото смятах.

И тя изпита разочарование — силно и напълно неочаквано. Колкото повече неща научеше за Мери-Тереса, толкова по-малко свързана се чувстваше с жената, нарекла себе си Маркиз.

— Изречени от теб, тези думи звучат като комплимент — излъга Маги.

— Точно такава бе намерението ми.

— Да бе, вярно! — Неспособна да прикрие сарказма си, тя отвори дамската си чанта, намери слънчевите си очила и ги намести на носа си. Не му повярва нито за миг.

По нейна преценка Тейн криеше нещо. Нещо голямо. И тя бе твърдо решена да разбере какво е то.

Застанал пред прозореца на кабинета си, детектив Хендерсън отпиваше от кафето си и продължаваше да предъква дъвката, която вече напълно бе изгубила вкуса си. Присви очи и зърна черния пикап на Тейн Уокър да се влива в потока от коли. Няколко секунди по-късно забеляза и полицейската кола без обозначения, която последва пикапа, и се почувства по-спокоен. Нямаше доверие на Уокър и, освен ако не го лъжеше инстинктът, беше сигурен, че близначката на Маркиз крие от него някаква съществена информация.

Но пък това се отнасяше и за всички останали, свързани по някакъв начин с Маркиз — като се почне от Сид Джилет, вторият съпруг, и се стигне до Уейд Померейниън, последният любовник — всички те като че ли криеха някаква тайна. Дори и Ивлин Лоурънс, секретарката на Маркиз, която изглеждаше искрено загрижена, не проявеше особено желание да разговаря с хората от полицията. Същото важеше с пълна сила и за Крейг Бумон, другият водещ на „Денвър АМ“, който очевидно хранеше силна неприязън към колежката си.

Хендерсън обаче знаеше, че рано или късно истината ще излезе наяве. Винаги ставаше така. Нужни бяха само малко повече упоритост, много търпение и постоянство.

От всички хора, въвлечени в разследването, Тейн Уокър го безпокоеше най-много. Може би защото този мъж не за пръв път имаше неприятности със закона. Пък и не можеше да забрави онази домашна кавга, за която им бе съобщила съседката на Маркиз, Джейн Стантън. Жалко, че жената бе успяла да долови само някои откъслечни фрази, но, според нея, Уокър бе отправил заплахи към Маркиз. *Ако това е още една от твоите ти лъжи, Мери-Тереса, кълна се, че ще те убия.* Така поне свидетелстваше жената, която живееше съвсем сама с шестте си котки. Но за какво беше всичко това? И защо този мъж беше така дяволски потаен? Безцеремонното му и пренебрежително отношение не даваше мира на Хендерсън.

— Но защо му е да убива бившата си съпруга? — тихичко измърмори той.

— Добър въпрос. Всъщност той просто няма основателен мотив, нали така? — Хана, привършила с бележките си, прибра тефтера в огромната дамска чанта, която постоянно мъknеше със себе си.

— Тя му дължи пари.

— Колко? — Хана рязко вдигна глава.

Той току-що бе получил тази информация от градския архив и все още не я бе споделил с партньорката си.

— Над двеста хиляди. Почти двеста и петдесет хиляди.

Хана тихичко подсвирна.

— Заемът гарантиран ли е по някакъв начин?

Той кимна.

— Издава му е пълномощно като втори собственик на двете къщи. Единствената гаранция, която е могла да му даде. И без друго е била затънала до гуша в дългове. Ако Маркиз бъде обявена за мъртва, той би могъл да продаде собствеността и да си получи парите. — Уверил се, че опашката се движи дискретно зад черния пикап, той се обърна към Хана и пъхна ръце в джобовете.

— Не би ли могъл да го направи, ако е жива?

— Да, разбира се. Но тя би могла да му се противопостави и да се вдигне голям шум. Съдебни дела, шум в медиите, адвокатски хонорари.

— А той има ли нужда от тези пари?

— Не мисля. По всичко личи, че този тип умее да инвестира. Сам е спечелил богатството си. Работил упорито, заделял пари, извадил късмет при няколко сделки с недвижимо имущество. Закупил много земя в Калифорния, когато пазарът се срина преди няколко години. Според всички стандарти в момента той е един богат човек. Но кой знае?

— И ти смяташ, че той ще посегне на живота й заради двеста хиляди долара? — скептично попита Хана. — Не ми изглежда такъв тип.

— Уокър крие нещо. И ако се окаже, че касиерката на бензиностанцията не е видяла Маркиз, а друга жена, Тейн Уокър е последният човек, който я е видял жива. Затова смятам отново да поговоря със съседката на Маркиз, за да видя дали няма да си спомни още някои подробности от спора, който е чула.

— Ще трябва да почакаш. Джейн Стантън заминала на посещение при дъщеря си за няколко дни.

— Какво?

— Дъщеря й претърпяла злополука докато карала ски, или нещо подобно — поясни Хана и отново разлисти страниците на бележника си. — Джейн искаше да се увери, че момичето е добре. Ще се върне до края на седмицата.

— Страхотно... — Понякога му се струваше, че нищо не върви както трябва.

Хана щракна с химикалката си.

— И какво, според теб, крие Уокър?

— Това вече е въпрос за четвърт милион долара, нали така? — Хендерсън изплю дъвката в кошчето за боклук. Все още копнееше за цигара. — Сега поне вече знаем, че има мотив.

— Все още не сме намерили труп.

Това беше добрата новина. Възможно беше Маркиз да е жива и здрава и да се спотайва някъде.

— Да, току-виж сме извадили късмет. Тя може да се появи изневиделица в цветущо здраве. — С всеки изминал ден обаче тази възможност му се струваше все по-малко вероятна. — Би могло да се окаже, че е скроила този номер, за да си спечели нова популярност. Или пък поради някаква неизвестна причина е решила да се скрие някъде, за да ближе раните си насаме. Нищо чудно да е изпитала непреодолима потребност да се махне за малко. Или пък да е изпаднала в амнезия.

— Джипът поне би трябвало да се появи отнякъде.

— Ммм... — *Освен ако не е бил разглобен за части.* Той разтри мускулите на врата си, които при всеки по-силен стрес се схващаха и предизвикваха силно главоболие. — Какво е мнението ти за сестрата?

— Хареса ми. — Хана кимна и отново щракна химикалката. Сякаш изразяваше съгласие с думите си.

— Защо?

— Защото е умна. Честна. Земна. Загрижена за Маркиз. Държа се доста добре.

— Сигурна ли си? — Той обикновено уважаваше мнението на Хана, дори и в случаите, в които не съвпаднаше с неговото собствено.

— Да. Виж, за него не съм толкова сигурна.

— Нито пък аз, но кажи ми като жена какво мислиш за този тип.

— О, значи искаш да чуеш гледната точка на една жена.

— Точно така. Давай. — Хендерсън взе отново чашата с вече изстиналото кафе.

По устните на Хана заигра лека усмивка и тя замислено подръпна ухото си.

— Е, най-отличителната му черта е дяволският му сексапил. Невероятно привлекателен мъжкар, което не е добре за него самия. Разбираш ли, този мъж е като клише — висок, заякнал от работата в ранчото, с изсечено мъжествено лице и крайно непочтително

държание. Каубой с лично мнение. Тайничката мечта на всяка американска жена.

Хендерсън изсумтя презрително.

— Дори и забележката ти, че той крие нещо, му придава допълнително очарование; жените са любопитни същества, те обичат мъжете, които имат и своята тъмна страна. Не ме питай защо. Предполагам, че това придава някакъв допълнителен трепет. Елемент на неизвестност. Стаена опасност. — Тя очевидно очакваше някаква реакция от негова страна. Хендерсън обаче изобщо не реагира.

Хана наклони глава на една страна, както правеше винаги, когато размишляваше.

— Според мен Уокър е свикнал жените да си падат по него. Вероятно Маркиз все още не може да се откаже от чувствата си към този мъж.

— Това ли е причината, поради която тича при него в ранчото всеки път щом се забърка в някакви неприятности?

— Напълно основателно предположение.

— А какво ще кажеш за сестра й, Маги? Как се вписва тя в тази схема?

— Ето това е интересен въпрос — отбеляза Хана замислено и почука с нокът по предните си зъби. — Женската интуиция ми подсказва, че е влюбена в него.

— В Уокър? — Той също го бе почувствал и това допълнително усложнение в този и без друго заплетен случай никак не му хареса. Винаги бе предпочитал по-простичките и ясни положения. Проблемът обаче беше в това, че те никога не бяха такива. Господи, как му се пушеше!

Хана кимна и сбърчи вежди.

— Да. Освен ако интуицията не ме лъже, госпожа Макрий е влюбена. Силно влюбена. В бившия съпруг на близначката си.

5.

Облегнала се на рафта в предната част на малкото магазинче, Бека внимателно наблюдаваше художничката на татуировки. Жената беше толкова слаба и кокалеста, че приличаше на ходещ скелет. С накъдрена и избелена до бяло коса, загоряла кожа и твърде силен грим край очите, тя не ѝ се струваше достатъчно надеждна, за да ѝ повери тялото си. Но пък не можеше да не вярва във възможностите ѝ, защото върху едната ръка на жената бяха татуирани сърца и цветя, а другата ѝ ръка бе украсена с горящ кръст и знаме, върху което пишеше: „Исус е любов“.

— Добре, кукличке, каква да бъде? — попита жената, без да вади дъвката от устата си. Забравената ѝ цигара продължаваше да дими в пепелника. В магазина работеха и други художници — всеки си имаше малка стаичка, в която канеше клиентите си. Работеха с ръкавици, а инструментите, които използваха, за да рисуват по различните части от телата им, приличаха на електрически химикалки. Помещението изглеждаше чисто, подовите блестяха, а стените бяха украсени със снимки на татуирани тела.

— Направи си едно от онези китайски слънца — посъветва я Джени. Вентилаторът над главите им бавно раздвижваше застоялия въздух в този квартал на Лос Анджелис. Джени цялата сияеше. Облечена с късата пола и пуловера от екипа си на клакьорка, тя изглеждаше толкова не на място в този магазин, колкото се чувстваше и самата Бека. — Онези, дето означават нещо. Или пък си изрисувай зодиакалния знак. Ще стане много яко.

— Кога си родена?

— През април, но... аз си мислех по-скоро за колибри.

— Няма проблем. — Жената дръпна от цигарата си и се присегна към по-горните рафтове на дървения шкаф, където бяха натрупани камари книги. — Чакай да видим... птици... Мисля, че имах птици тук някъде... — Измъкна една книга с тънки страници, прелисти я и се намръщи. — ... няма нищо... А, ето ги. — Смъкна един албум, виждал и по-добри дни, и го постави на бюрото пред Бека. Твърдо решена да

не се влияе от мнението на тази жена, както и от това на братовчедка си, Бека започна да разлиства страниците.

— Тази — каза тя и посочи едно колибри с червена гушка, разперило крилца във въздуха.

— Хубава е. Къде я искаш?

— Хмм. Ами мислих си за глезена...

— Страхотно — възкликна Джени. — Ще ми се и аз да имам куража да си татуирам нещо такова.

— Ами направи го — подкани я Бека. Щеше да е далеч по-готино, ако и Джени се татуираше заедно с нея.

— Аз... не мога. Мразя иглите.

— Болката не е много силна. — Жената се наведе напред, огледа босите крака на Бека и кимна. — Ще стане.

— Страхотно! — Лицето на Джени беше далеч по-ентусиазирано от това на Бека. Кафявите ѝ очи блестяха игриво. — Колко ще струва?

— Цената зависи от размера и трудността. — Жената се замисли. — Ще обсъдим цената с майка ти. — Тя се изправи и накъдрената ѝ руса коса падна назад.

— Майка ми? — Сърцето на Бека се сви.

— Може и татко ти. Или законен настойник. Няма значение. Сама разбираш, че не мога да направя това без разрешение на родител или попечител.

— И защо?

— О, миличка! — Жената се усмихна тъжно. — Ще трябва много да се постарая, ако искаш да ме убедиш, че си на осемнадесет години. — Направи балонче с дъвката, дръпна за последен път от цигарата и издуха дима настрани. — Предполагам, че нямаш шофьорска книжка или някакъв друг документ за самоличност, с който да удостовериш възрастта си?

— Не, но...

— И аз така си помислих. — Тя се усмихна учтиво. — Е, не мога да направя нищо за теб, ако не дойдеш отново с родител или настойник.

— Но...

— Ей, не ми трябва проблем. — Посочи с дългия си пръст надписа, закачен над шкафа с книгите ѝ — надпис, в който изрично бяха изредени ограниченията, свързани с възрастта на клиентите.

Загаси цигарата си в един метален пепелник и затвори каталога с птиците. — Върни се тук с майка си. Или изчакай да пораснеш още малко.

— О, хайде де! — примоли се Джени и Бека се изненада, че братовчедка ѝ проявява толкова силен интерес към нещо, което би могло да докара на Бека сериозни неприятности. Джени май не беше чак толкова откровена с нея. А и Бека вече бе започнала да се досеща, че по-голямата ѝ братовчедка би я издала в мига, в който се почувства застрашена. Съвсем наскоро бе проумяла, че Джени се придържа към максимата ВПЗ — „Винаги покривай задника си“!

— Стига, момичета! — Жената отрицателно поклати глава. — Аз самата имам две деца и, повярвайте ми, щях да им дам да се разберат, ако направят нещо с телата си зад гърба ми. — Прекалено гримираните ѝ очи ги гледаха съвсем искрено. — Както вече казах, можеш да дойдеш отново, но с майка си.

Жената не им остави никаква друга възможност и Джени и Бека излязоха от магазина. Топлото ноемврийско слънце блестеше по прашния тротоар. В тази част на града нямаше дървета покрай улиците, колите профучаваха по тесните алеи и покрай старите къщи и вдигаха след себе си облаци прах и боклуци.

— Жалко! — възкликна Джени. — Мислех си, че в тази част на града ще се съгласят да я направят. Моите приятели ходят на по-хубави места. Да ти кажа честно, модерните ателиета изглеждат почти като лекарски кабинети, но аз си знаех, че там няма да направят татуировка без подпис на родител. — Отключи вратата на сребристата си джета, седна зад волана, след което отвори вратата на Бека. Докато Бека се настаняваше, Джени сгъна предпазния картон, с който бе покрила таблото, за да го предпази от слънчевите лъчи и топлината. Не бе постигнала кой знае какъв ефект. В колата беше ужасно горещо, въпреки че вече бе началото на ноември. На Бека обаче горещината ѝ харесваше.

Джени плавно се включи в движението, а Бека се облегна назад и усили до край радиото, по което звучеше песен на Джуъл. Усмихна се и си каза, че майка ѝ изобщо не ѝ липсва. Напоследък майка ѝ се бе превърнала в истинско наказание. Тук, без нея, се чувстваше далеч по-добре. Макар че присъствието на леля Кони и чичо Джим не беше кой

знае колко по-приятно. Кони постоянно въздишаше и се оплакваше от нещо, а Джени беше невероятно стиснат.

Оставаше Джени. Като се изключи желанието ѝ да я покровителства, през повечето време Джени се държеше повече от добре. Бека измъкна чифт слънчеви очила от раницата си и ги сложи на носа си. Джени се разтърси из чантата си и извади цигари и запалка.

— Искаш ли? — попита тя по-малката си братовчедка.

Бека се ухили и си взе една цигара с филтър. Джени ѝ подаде запалката и се разсмя, когато Бека не можа да задържи пламъка.

— Прави се ето така — обясни и тя и умело щракна запалката.

Поднесе пламъчето към цигарата на Бека и тя вдиша дълбоко. Прекалено дълбоко. Димът изгори дробовете ѝ. Закашля се мъчително, а Джени се разсмя и превключи скоростите.

— Ще ми се да ми бяха купили кола с подвижен гюрук — оплака се тя, но Бека нямаше претенции. Дори не се ядосваше, че не можа да си направи онази глупава татуировка. Свали стъклото на прозореца, дръпна още веднъж от цигарата и се закашля отново. Въпреки това бе твърдо решена да я изпуши до край.

Облегна се назад и подпря ръка на прозореца. Продължаваше да стиска запалената цигара. Ето това се казва живот! Обожаваше Ел Ей...

— Снощи подслушах един разговор на мама и татко — каза Джени, а Бека изгледа дрипавото палмово дърво, край което минаха.

— И за какво си говореха?

— Чух ги да казват, че ще дойдеш да живееш при нас за постоянно.

— Наистина ли? — Бека отново дръпна от цигарата и се закашля. — Мама ли обмисля подобна възможност?

— Не зная. Аз... ами не мисля, че разговорът бе предназначен за моите уши... Те бяха във вътрешния двор, а прозорецът на стаята ми беше отворен и чух всичко. — Джени прехапа устни. Помисли си, че е казала твърде много и внезапно съжали за това. Погледна през рамо, форсира двигателя и изпревари едно момче с червена кола. — Бека, моля те да не казваш нищо на майка си, разбра ли? Тя вероятно иска да те изненада с това преместване в Ел Ей.

— Добре — кимна Бека и отново дръпна от цигарата. Почувства се наистина страхотно. Може би майка ѝ най-после щеше да дойде на

себе си.

Домът на Маркиз беше изключително представителен. Построена от червени тухли и камък, заобиколена от вековни кленове и трепетлики, къщата беше на три етажа и завършваше с островърх, покрит със сняг покрив. Прозорците от оловно стъкло блестяха, окъпани от ярките лъчи на слънцето. Тейн и Маги слязоха от пикапа и тръгнаха към входната врата, проправяйки си пътека през топящия се сняг.

— Къщата има алармена система — напомни Тейн, когато Маги пхна ключа си в ключалката на входната врата.

— Зная.

Влязоха вътре и електронното устройство започна да отмерва секундите. Маги рязко свали ръкавиците си и се насочи право към килера, долепен до кухнята, отвори вратата и изключи охранителната система, натискайки поредица от бутони — точно в реда, който сестра ѝ бе следвала всеки ден. Обхвана я силно отчаяние. Опитва се да се отърси от него, но цялото ѝ тяло настръхна, когато влязоха в празния дом на Мери-Тереса и тя изпита чувството, че стъпва върху нечий гроб.

Но това е някаква лудост, напомни си тя. Това, че Мери-Тереса в момента не е тук, не променя абсолютно нищо.

Присъствието на Тейн обаче никак не ѝ помагаше. Имаше твърде много неща, които не знаеше за него. И не можеше да му има доверие.

Отвън къщата изглеждаше изключително внушителна, но вътрешното обзавеждане беше твърде разнородно и някои от мебелите и произведенията на изкуството изглаждаха малко необичайни. Всекидневната, кабинетът и библиотеката бяха обзаведени консервативно и издържани в тъмнозелен и светлокафяв цвят. На Маги ѝ приличаха на помещения в старомоден мъжки клуб. Претъпкани с дивани, тапицирани с естествена кожа, масивни фотьойли, антични масички, месингови лампи и подвързани с кожа томове книги, от които лъхаше снобизъм, тези помещения напълно контрастираха с останалата част от къщата, която бе обзаведена твърде хаотично и бе претъпкана с всевъзможни предмети, привлекли неспокойния поглед на Маркиз. Стилните мебели бяха съчетани с модерни плакати и

произведения на изкуството, които си бяха неподправен и откровен кич, но по някакъв начин бяха допаднали на вкуса на Маркиз.

Начумерена манекенка, пременена с безумна премяна от двадесетте години, състояща се от рокля с ресни, цялата обсипана с маниста, боа от перушина и дълго цигаре, стояха в непосредствена близост до рицарските доспехи, поставени във входното антре. Кухнята бе цялата препълнена с накачени по стените тенджери и тигани. Имаше още грубо изработена поставка за ножове и кошнички с изсушени подправки, а мраморните плотове бяха осеяни с букети увехнали цветя. Столовете с дамаска тип зебра бяха подредени около канапе, тапицирано с изкуствена кожа с леопардова шарка, а в близост до камината, декорирана с черешово дърво, бе поставена голяма маса, върху която се кипреше шахматна дъска с керамични фигурки.

И макар че във всяка стая се усещаше личността на тяхната обитателка, в момента цялата къща като че ли изглеждаше тъжна и безжизнена. Без Мери-Тереса този дом беше като мъртъв. Нямаше смях. Не се чуваше говор от телевизора, нито музика от стереоуредбата. Единствените звуци, нарушаващи тишината, идваха от стенния часовник с кукувичка и от агрегата за отоплението.

Маги отключи стъклената врата, която извеждаше към просторен вътрешен двор, застлан с тухли. Въздухът отвън беше свеж и леденостуден. Саксиите, в които стърчаха изсъхнали последните есенни цветя, бяха целите засипани със сняг. Дворът, побелял от снега, се спускаше надолу към малко езеро, окупирано от ято канадски гъски, а късното зимно слънце осветяваше гладката му като стъкло повърхност и тя искреше, блеснала под ярките му лъчи. На отсрещния бряг имаше малка горичка, в която дърветата стърчаха тъжно самотни и оголени, а още по-далеч на хоризонта се извисяваха върховете на Скалистите планини, които, подобно на катедрални кубета, опираха чела в безоблачното синьо небе.

— Приятно местенце за живеене — отбеляза Маги и облак пара излезе от устата ѝ. Ръцете и бузите ѝ замръзнаха на ледения въздух.

— Ако ти харесва да живееш по този начин. — Тейн примижа срещу яркото слънце.

— На нея харесваше ли ѝ?

Той сви рамене.

— Кой знае. С нея човек никога не може да е сигурен.

— Така е. — Двамата се прибраха вътре, а Маги отново заключи вратата.

— Маркиз никога не е харесвала обикновените и простички неща — отбеляза Тейн и прокара пръст по облегалката на коженото канапе.

— Мери-Тереса — автоматично го поправи Маги, докато разглеждаше кухнята. Винаги бе мразила артистичния псевдоним на сестра си; струваше ѝ се твърде превзет и неестествен. Едно-единствено име, за бога! — Но, да, прав си. Тази къща е прекалено голяма за сам човек. — Маги влезе в трапезарията, която се осветяваше не от електричество, а от огромен полилей с ароматизирани полуизгорели свещи. Под него се простираше маса за хранене за дванадесет човека.

Във всекидневната имаше огромен роял, а гладката му абаносова повърхност отразяваше слънчевите лъчи, нахлули през високите прозорци с изглед към езерото.

— Защо би пожелала да напусне едно толкова красиво място? — гласно попита Маги и тръгна нагоре по витото стълбище към втория етаж.

Спалнята на Мери-Тереса беше образец за женствена изтънченост. Декорирана в преливащи се светло и по-тъмно розови тонове, тя бе обзаведена с огромно легло, застлано с искрящобяла копринена покривка, с няколко артистично подредени масички и столове и голям шкаф, върху който бяха поставени голям телевизор и стереосистема. Стените бяха украсени с професионално направени снимки на жената, която бе еволюирала от Мери-Тереса Рейли до Маркиз. Част от фотографите бяха черно-бели, а останалите искряха с ярки и наситени цветове, но на всички тях позираше близначката на Маги, снимана от всеки възможен ъгъл. Нощното шкафче и бюрото бяха покрити с още снимки — предимно на Бека в ученическа или спортна униформа. Ъглите на помещението бяха заети от екзотични плюшени животни, като се почне от лама с естествени размери и се стигне до навита на кълбо боа. Букети от копринени цветя допълнително освежаваха стаята.

И въпреки това стаята изглеждаше празна. Гола.

Тейн погледна снимките, но не каза нищо и Маги се запита колко пъти ги бе виждал и преди, колко пъти бе посещавал Мери-Тереса в

спалнята ѝ.

Постара се да пропъди тези мисли от ума си и влезе в банята. Голямата мраморна вана бе разположена под огромни прозорци, целите обрасли с нацъфтели орхидеи. Стените бяха покрити с огледала, а покрай тях се простираше мраморен плот, по който бяха безразборно нахвърляни парфюми, всевъзможни козметични продукти и тоалетни принадлежности. Ароматизирани свещи и сушени розови листенца освежаваха въздуха в помещението.

Маги взе шишенце парфюм и за кой ли път се запита къде се е дянала Мери-Тереса. Какво точно се бе случило с нея...

— Смяташ ли, че би посегнала на живота си? — попита Маги, върна шишенцето на мястото му, взе друго, помириса го и ароматът му отново болезнено ѝ напомни за сестра ѝ.

— Никога. — Той срещна погледа ѝ в огледалото и разкопча най-горното копче на якето си. — Жената, която познавам, е твърде самовлюбена, за да го направи. Прекалено себична. И суетна.

— Значи смяташ, че е била отвлечена?

— Не. — Той отрицателно поклати глава. — Ако беше така, похитителите вече щяха да са се обадили с искане за откуп. Измина повече от седмица от деня, в който тя излетяла с гръм и трясък от студиото.

Маги отвори вратата на дрешника и влезе в просторното помещение, облицовано с кедрово дърво. Стотици чифтове обувки, прилежно прибрани в кутиите им, рокли, поли, официални тоалети, блузи и панталони, обвити в прозрачни опаковки и подредени в съвършен ред, изпълваха гардероба. Пуловерите бяха нагънати и прибрани в чекмеджетата; тениските, шортите и дънките, също старателно сгънати, бяха подредени по рафтовете.

— И какво, според теб, се е случило с нея? — Маги прокара ръка по един зелен пуловер от мека ангорска вълна и се опита да си представи какви мисли са минавали през главата на Мери-Тереса през онзи ден, къде може да се е дянала. — И защо полицаите смятат, че и ти си замесен? Не се опитвай да го отричаш; самият ти ми каза, че Хендерсън проявява интерес към личността ти, а пък аз забелязах начина, по който те наблюдаваше днес.

— Гледаше ме все едно, че съм криминален престъпник.

Маги наведе глава на една страна.

— Отношението му вероятно се дължи на факта, че с Мери-Тереса бяхме разведени, но продължавахме да се виждаме от време на време — призна той, когато и двамата излязоха в коридора. — И на скандала.

— Отново те питам за какво точно се скарахте?

Очите му проблеснаха заплашително.

— Заради лъжи. Мери-Тереса ме изкара от равновесие. Изобличих я в лъжа.

— Относно?

— Относно нещо, случило се преди много време.

Маги не настоя повече. Рано или късно той сам щеше да ѝ се довери.

Отвориха вратата на първата от двете спални за гости, след това надникнаха в залата за упражнения и двете бани, разположени на втория етаж. Дрешникът бе пълен с мъжки дрехи — костюми, спортни панталони, копринени ризи и няколко чифта обувки.

— По всичко личи, че приятелят на Маркиз често нощува тук.

Приятел...

— По-скоро момченце. Уейд Померейниън. Последното ѝ завоевание. — Тейн огледа с неприязън мъжките дрехи.

Мери-Тереса мимоходом бе споменала името му по време на последния им телефонен разговор. Доколкото Маги си спомняше, той беше по-млад от сестра ѝ, манекен.

— Ти май не го харесваш? — подхвърли тя.

— Чувствата ни са взаимни. — Тейн затвори вратата на дрешника и влезе в прилежащата баня. По облицования с плочки плот прилежно бяха подредени мъжка козметика и принадлежности за бръснене. Тейн презрително изсумтя, забелязал множеството флакони и шишенца. — Ако настояваш да чуеш мнението ми за Померейниън, веднага ще заявя, че според мен той е едно сополиво хлапе, което не дава и пет пари за сестра ти, но се навърта наоколо, защото чрез нея се надява да пробие в развлекателния бизнес. Той е самовлюбен, суетен глупак. Досаден като трън в петата, но иначе е страхотен тип.

— О, стига, Уокър, не ми излизай с този номер! Кажи ми какво мислиш наистина.

— Че тя щеше да е по-добре без тази пиявица в живота си. Но тя никога не пожела да се вслуша в съветите ми, като при всеки подобен

случай заявяваше, че животът си бил неин.

— Той *си* е неин — поправи го Маги. — *Неин е*. — На закачалката на вратата висеше дълга роба с качулка с цвят на самурена кожа. Подхождащите по цвят чехли бяха оставени близо до душа. Маги докосна колана на халата. — Прилича на расо на монах.

Тейн изсумтя презрително.

— Но не се надявай да намериш броеница в джоба. Померейниън не би могъл да мине за светец.

— Никой не е светец — отбеляза тя и двамата тръгнаха нагоре по стълбите към третия етаж.

Таванът на третия етаж бе преустроен и превърнат в танцово студио, оборудвано със съответната система за озвучаване и стойка за упражнения по балет. Дървеният под бе лакиран и излъскан до блясък. Стените бяха покрити с огледала, а през прозорците в наклонения таван струеше светлина.

— Някаква друга причина, поради която ти и Мери-Тереса не се разбирате напоследък? — попита Маги, почувствала нещо спотаено зад думите му. Имаше чувството, че Тейн така и не бе успял да се откъсне напълно от бившата си съпруга. Сякаш между двамата все още съществуваха някакви връзки, които не им позволяваха да се разделят напълно. Връзки, за които Маги изобщо не бе подозирала.

Той се намръщи.

— Не е ли достатъчно, че ме накара да се омъжа за нея с измама, след което се разведохме, но тя продължи да ми досажда и да ме тормози? Трябва ти и друга причина?

— Да — настоя Маги.

— Сестра ти ми дължи пари.

— Така ли? — Маги бе решила, че вече е чула всичко, но ето че отново успяха да я изненадат. — И колко?

— Достатъчно.

— Сега не му е времето да ми скромничиш, Уокър — заяви Маги и размахна пръст пред гърдите му, докато двамата се връщаха по стълбището към първия етаж.

— Добре. Сестра ти ми дължи двеста хиляди долара плюс лихвите. Ако прибавим и тях, сумата възлиза почти на двеста и петдесет хиляди.

Маги замръзна на мястото си.

- Шегуваш се!
- Нищо подобно.
- И защо ги е взела?
- Имаше нужда от пари.

— Съмнявам се — отбеляза Маги и огледа мраморния под на входното фоайе, парапета на стълбището от лакирано черешово дърво, скъпия полилей. Средновековният рицар и вятърничавата манекенка стояха на пост край вратата. През френските врати, отвеждащи към всекидневната, се виждаше роялът. — За какво?

— Данъци. В продължение на няколко години сестра ти забравяла да си плати дължимото, а на данъчните това никак не им харесало.

- И ти я измъкна.
- Дадох ѝ пари на заем.

— Много пари. — Маги влезе в кабинета и седна на стола на Маркиз. Краката ѝ започнаха леко да треперят. Взе един молив и започна да почуква нервно по бюрото. Тейн застана пред прозореца и се загледа в заснежената морава. Слънцето бе слязло ниско на хоризонта, ноемврийската вечер се спускаше бързо над града. — Не беше напълно откровен с мен. — Маги най-последно се осмели да проговори.

- Защо смяташ така?

— Изобщо не спомена за редовните ви срещи с Мери-Тереса, а аз предполагам, че премълча, защото си бил сигурен, че дори и не предполагам, че вие двамата продължавате да поддържате връзка помежду си.

- Тя идваше при мен само когато имаше неприятности.

— Трябваше да ми кажеш — настоя Маги, почувствала се отново наранена. Обхвана я предишното недоверие и предпазливост.

- Казах ти. След като ме попита.

- Не е същото.

- Маги...

— Не спомена нищо и за заема — изтъкна тя. Кръвта ѝ кипна отново. *Как си позволяваше той да я държи на тъмно? Нали уж имаха обща цел?*

- Защото не е толкова важно.

— Мили боже, Тейн, да не си се побъркал? — рязко възрази тя. — Не разбираш ли какво става? — Блъсна стола назад, изправи се, прекоси стаята и застана до него. — Да не си забравил, че двамата с теб днес бяхме в полицейското управление? Детектив Хендерсън очевидно смята, че вариантите са няколко — или Мери-Тереса е задействала някакъв сложен сценарий, целящ да ѝ осигури допълнителна реклама и известност, или се е свряла някъде, за да посегне на живота си, или пък ти по някакъв начин си въввлечен в отвлечането ѝ. Или в нещо още по-страшно! Онзи скандал в нощта преди тя да изчезне те поставя на първо място в списъка със заподозрените! — Обхваната от силно раздразнение, Маги разпери ръце във въздуха. — До този момент си мислех, че дойде чак в Айдахо и ме домъкна до тук, защото имаше нужда от помощта ми. Мислех си, че... вярваш, че двамата с теб бихме могли заедно да намерим Мери, че... не зная... че бихме могли да помогнем на полицията да разреши този случай.

Той я изгледа продължително. Не сваляше поглед от нея, също както преди всичките тези години, и Маги изведнъж установи, че преглъща с известно затруднение. Почувствала промяната в настроението му, тя позабрави за обхваналия я гняв.

— Изобщо ли не ти мина през ума, че може да съм използвал изчезването ѝ като претекст да те видя отново?

О, мили боже! Думите му подействаха като балсам на изранената ѝ от болка душа.

— Не вярвам в това, Тейн — възрази тя, отказвайки да се поддаде на думите, които бе очаквала да чуе от него преди толкова много години. — Мисля, че се появи в дома ми, защото имаше нужда от помощта ми. Точка. — Върна се до бюрото и се стовари на стола. В този момент забеляза календара, в който Мери-Тереса бе отбелязвала всичките си срещи и ангажименти. — Кой, според детектив Хендерсън, е последният човек, видял Мери-Тереса преди изчезването ѝ?

— Някаква касиерка в бензиностанция. Но показанията ѝ като че ли не водят до никъде. Последния път, когато разговарях с него, Хендерсън подхвърли, че въпросната служителка може да се е заблудила, още повече че и друг път е свидетелствала, опитвайки се да

си спечели евтина популярност. Освен това в разказа ѝ имало и някои несъответствия.

— Няма значение. Независимо дали касиерката е видяла Маркиз или не, ти оставаш последният човек, който е разговарял с нея, преди да изчезне, нали така?

— Според информацията, с която разполагаме, да — призна той.

— Точно така. — Маги го погледна изпитателно. — А преди да се срещне с теб, тя се е видяла с колегите си от студиото. Крейг Бумон и останалите от екипа ѝ. Може да е разговаряла и със секретарката си.

— Доколкото си спомням, да.

Маги започна да преглежда поомачканите визитни картички и пред очите ѝ преминаха имената на хората, които Мери-Тереса бе споменавала в разговорите им: Крейг Бумон, Сид Джилет, Робърт Инман, д-р Мишел Кели, Маги и Бека Макрий, Уейд Померейниън, Тейн Уокър... Имаше и имена, които не ѝ говореха абсолютно нищо.

Погледна телефонния секретар и натисна бутона за прослушване на съобщенията. Няколко души бяха затворили, без да оставят съобщение. Освен това имаше обаждания от местния телевизионен канал, от агента ѝ, Амброуз Кинг, от Ивлин Лоурънс и детектив Хендерсън. Записано беше и нейното собствено обаждане и отчаяното съобщение, което бе оставила.

„Мери-Тереса, обажда се Маги. Ако си там, вдигни, моля те... Мери-Тереса?... О, добре де, Маркиз, там ли си? Пауза. Виж, аз... хм... получих послание от теб — нали знаеш... от онези, които ми изпращаше на времето — всъщност, мисля, че чух нещо и изпитвам нужда да поговоря с теб, така че, моля те, звъни ми. Все още се намирам в ранчото в Айдахо...“

— Какво послание? — попита Тейн в мига, в който записът свърши.

Маги се почувства като глупачка.

— Никакво. — Тя поклати глава.

— Не, ти каза, че си получила съобщение от нея. — Той прекоси стаята, застана до бюрото и отново натисна бутона за прослушване. Притеснена и унижена, Маги изслуша още веднъж отчаяното си обаждане. — Какво означава това?

— Няма значение.

— Как ли пък не, госпожо! Струва ми се, че само преди няколко минути ти изрично подчерта, че двамата сме еднакво въввлечени в тази бъркотия и че не трябва да имаме тайни един от друг. Така че какво означава това съобщение?

— Не настоявай. И да ти кажа, няма да ми повярваш.

Опита се да мине край него, но пръстите му се склчиха около китката ѝ. Той я дръпна и я завъртя към себе си.

— Пробвай все пак — предложи Тейн. Лицето му беше толкова близо до нейното, че Маги усещаше топлината на тялото му, долавяше онзи така характерен аромат, който винаги бе свързвала единствено с него.

— Забрави, Тейн...

— За нищо на света. — Очите му срещнаха нейните. Неговите бяха стоманеносини и изпитателни. Хватката на пръстите му около китката ѝ се затегна.

— Добре — отстъпи тя, пренебрегвайки факта, че започна да не ѝ достига въздух. Поколеба се, но сърцето ѝ биеше неудържимо, а кръвта ѝ кипна от притока на адреналин. — Е, опитай се да разбереш това, което ще ти кажа, каубой. От време на време — е, по-скоро от дъжд на вятър — Мери-Тереса и аз... двете си комуникираме — предполагам, че това е единствения начин да определя случващото си, — но го правим, без да говорим.

— Без да говорите? — Очите му се присвиха, сякаш се опитваше да проникне до дълбините на съзнанието ѝ, за да разбере дали не го лъже. Изучаваше я толкова изпитателно, стоеше толкова близо до нея, че на Маги ѝ се прииска да се отмести настрана. Ръката му обаче я държеше здраво и тя стоеше неподвижно, хваната като в капан.

— Точно така. И не ти говоря за писма, за съобщения по електронната поща или пък за езика на знаците, Уокър. Става дума за телепатия.

— Глупости!

Тя многозначително повдигна едната си вежда.

— Ти настояваше да ти отговоря.

— Ами, в такъв случай опитай отново.

— Не се случва често и посланията винаги текат в една посока.

— Как така? — скептично попита той, а бръчките край очите му станаха по-дълбоки.

— Мери-Тереса успява да облече мислите си с някакъв вътрешен глас, а аз... аз го чувам.

— Само ти?

— Само аз.

Той изсумтя презрително.

— Няма значение на какво разстояние се намираме една от друга, аз я чувам.

— Сигурно...

— Ти попита и настоя за отговор — напomini му тя.

Усмивката му беше студена като арктическа зима.

— И какво точно я чу да ти казва напоследък?

— Онова, което чух, не ми беше достатъчно.

— Но все е било нещо.

Тя нервно облиза устни и погледът му за миг се спусна към устата ѝ, а след това отново прикова очите ѝ.

— Кажи ми, Маг!

Тя преглътна мъчително.

— Добре, за последен път я чух да ми говори час преди ти да се появиш в ранчото в Айдахо.

— Много удобно.

— Това е самата истина, по дяволите! — Маги силно дръпна ръката си, но пръстите му, стиснали китката ѝ като в менгеме, не помръднаха.

— А оттогава насам?

— Нищо... Е, стори ми се, че я чувам да ми говори докато спях, но... — Тя поклати глава. — Почти съм сигурна, че това беше само сън.

— Исусе Христе!

— Истина е, по дяволите! Независимо дали ми вярваш или не.

— Добре — изрече бавно Тейн, — да предположим, че ти вярвам. Искam обаче да науча повече за предишните случаи на това телепатично общуване. Кога я чу за пръв път... или както там го наричаш... кога започна да получаваши послания от нея?

Маги пое дълбоко въздух; прииска ѝ се никога да не бе започвала този разговор. Той несъмнено щеше да я помисли за пълна откачалка. Само че вече бе твърде късно за разкаяние.

— Случи се за пръв път през нощта, в която Мич... Мич и Мери-Тереса се напиха в топлия басейн у дома... а след това се случи отново в нощта на смъртта му. Следващият случай беше по време на твоето посещение у дома — когато дойде да ни съобщиш, че смятате да се жените с Мери-Тереса. А последният случай, след всичките тези години на пълно мълчание, беше в ранчото ми в Айдахо. Независимо дали ми вярваш или не, аз наистина я чух. Малко преди ти да застанеш пред къщата ми. Беше отчаяна и много уплашена. Помоли ме за помощ. — Маги вдигна глава, вирна предизвикателно брадичка, демонстрирайки пълното си пренебрежение към мислите, които сигурно минаваха през главата му в момента. — Хайде, какво чакаш? Кажи ми, че лъжа. Или пък че съм луда.

— Или ме лъжеш, или си луда.

— Грещиш! Казах ти самата истина — сопна се Маги и, успяла най-накрая да отскубне ръката си, започна да разтрива китката си. О, господи, обясненията ѝ звучаха толкова неубедително! — Но последния път... последния път, в който гласът ѝ стигна до мен... трябва да е станало след изчезването ѝ, след като полицаите намерили онази предсмъртна, според тях, бележка... така че, както и сам разбираш, тя не е мъртва. Не би могла да е. Защото ако беше, нямаше да може да ми изпрати посланието!

— Ако изобщо го е направила.

— Защо ми е да си измислям нещо такова?

— Не зная. — Изглежда я така, сякаш наистина вярваше, че си е изгубила ума.

— И какво точно ти каза в това послание? — попита той.

— Само че има нужда от помощ — излъга Маги, неспособна да го обвини в престъпление, което самата тя не разбираше.

Той стисна зъби. Мускулите около слепоочията му заиграха напрегнато. В очите му се изписа недоверие.

— Кажи го, Уокър.

— Всичко това е твоя измислица.

— И защо си толкова сигурен?

Ето това беше дяволски добър въпрос. На Тейн не му се искаше да ѝ вярва. Преди много години се бе научил никога да не се доверява на жена; на никоя жена. С Маги обаче винаги е било по-различно. По-различно беше и днес.

— Защото в думите ти няма смисъл.

— А намираш ли някакъв смисъл в цялата тая бъркотия? — Тя протегна ръка пред себе си, обгръщайки цялата къща с този единствен жест. — Знаеш ли какво, Уокър, ако искаш аз да ти имам доверие, съветвам те да повярваш на онова, което ти говоря!

Зелените ѝ очи искряха, запалени от огъня, бушуващ в душата ѝ, бузите ѝ бяха зачервени от обхваналото я възмущение, устните ѝ бяха издути в гримаса, която той намираше за очарователна.

— А ти вярваш ли ми, Маги? — попита Тейн, опитвайки се да не обръща внимание на факта, че тя продължава да го привлича. Както никоя друга жена през живота му. — Имаш ли ми доверие?

— Не! — Отговорът беше бърз. Категоричен. И го преряза като нож. — Но поне се опитвам, по дяволите! Не зная за теб, но аз не възнамерявам да седя и да чакам полицаите да разследват случая, без да си дават голям зор.

Той почувства, че се задават нови неприятности и проблеми.

— Какво искаш да кажеш?

— В продължение на няколко години работих при един частен детектив. Научих доста и смятам, че е крайно време да се захвана сериозно със случая и да разбера какво се е случило със сестра ми. Можеш да ми вярваш или не, Тейн, но тя ми изпрати зов за помощ, и то след изчезването си.

— Това е пълна лудост...

— Да, и други са ми го казвали. Онзи детектив, ако се разрови по-надълбоко, неминуемо ще открие, че съм се консултирала с психиатър неведнъж, а два пъти. Първият път беше преди много години — след като Мич умря, а вие с Мери-Тереса се оженихте. Записах се в колеж, но известно време се лекувах от депресия.

Тейн беше изненадан. Маги беше един от най-разумните и земни хора, които бе срещал през живота си.

— Вторият път беше преди около година. Бракът ми не вървеше, дъщеря ми се отчуждаваше от мен, а аз имах чувството, че съм пропаднала в дълбока и черна дупка. Колкото по-упорито се опитвах да се измъкна от нея, толкова по-дълбоко затъвах. Ровех пръстта, докато от пръстите ми потичаше кръв, но все не успявах да изляза на повърхността, да вдишам свеж въздух и да видя светлината. Така че, в края на краищата, потърсих лекарска помощ.

— И тогава съпругът ти умря? — осмели се да попита Тейн с ясното съзнание, че това е една прекалено лична и твърде болезнена тема. Въпреки това не можа да не ѝ зададе въпроса, който не му даваше мира от мига, в който я бе видял отново.

Тя успя да се усмихне. Едва-едва.

— Събитията не се развиха точно в този ред. Да, бях изпаднала в депресия и взимах лекарства, но причина за състоянието ми беше бракът ми. Години преди това Дийн и аз се отдалечихме един от друг, разделихме се, ако не физически, то емоционално — всеки живееше собствения си живот, напълно, независимо от живота на другия. Той се срещаше с друга жена, макар никога да не си призна. Отричаше яростно, а аз просто не можех да го понеса. Подадох молба за развод. — Тя разтърка ръце и отклони поглед встрани. — В деня, в който получил призовката, Дийн изпил почти половин бутилка „Джак Даниелс“, качил се в колата, излязъл от града и изгубил контрол над колата. — Тя потрепери.

— И умрял.

— Не веднага. — Очите ѝ се напълниха със сълзи и тя преглътна мъчително. Върхът на носа ѝ се зачерви. — Не, не и Дийн Макрий. Изпадна в кома и преживя така единадесет дни. През това време всички ние — аз, дъщеря ми, родителите му, брат му и снаха му, бдяхме край леглото му, молахме се за него, говорехме му, умолявахме го да не умира. — Маги премигна и избърса влагата от очите си. — На края той се предаде. Органите му преставаша да функционират един по един и лекарите ми казаха, че е изпаднал в мозъчна смърт. Ние — всъщност аз — дадох разрешение да бъдат изключени животоподдържащите системи. По онова време близките му се съгласиха с мен, но след това... — Тя се изкашля и дълбоко пое въздух. — ... В резултат на всичко това родителите и братът на Дийн ме обвиняват, дъщеря ми ме обвинява... и всички ние живеем, погребани под огромно, смазващо чувство на вина. — Маги предизвикателно вдигна лице и го погледна толкова настойчиво и проникателно, че Тейн се уплаши, че би могла да види всичките му грехове. А те бяха много. Повече, отколкото някой би предположил. Съвършените черти на лицето ѝ бяха разкривени от мъка, следите от сълзите блестяха по бузите ѝ. — Имаш ли други въпроси, каубой?

Той не отговори. Не можеше. Престана да се съпротивлява и да се бори със самия себе си — правеше го от мига, в който я зърна отново след всичките тези години — и я привлече към себе си. Тя ахна от изненада, очите ѝ се разшириха, а той притисна нетърпеливите си устни към нейните.

През главата му преминаха милион причини, поради които трябваше незабавно да сложи край на тази лудост. На тази жена не можеше да ѝ се вярва. Тя беше сестра на Мери-Тереса! Той беше разбил сърцето ѝ преди години и тя го мразеше... но на него не му пукаше, в този момент можеше да мисли единствено за допира на устните ѝ. За целувката — утеха. Целувката — страст. Целувката — върховно блаженство.

Господи, толкова отдавна беше... Кръвта му се сгорещи, езикът му се плъзна край зъбите ѝ — настоятелен, галещ, търсещ... Тя тихичко простена и без всякаква съпротива се остави на ласките му. През ума му преминаха спомени за гола, уханна кожа, за мокра от дъжда коса, за жарък и пламенен секс. Спомни си как я бе любил за пръв път, представи си я да извива гръб под дъждовните струи, усети отново изгарящата топлина на стегнатото ѝ тяло. Спомни си готовността, с която тя му бе отдала девствеността си там, в гората; припомни си как трепереше тогава — също като и в този момент, докато я притискаше към себе си.

В къщата на Мери-Тереса.

Тази мисъл му действа като леден душ.

И тогава, сякаш почувствала, че двамата оскверняват дома на жената, която в същия този момент може да е мъртва — нейната сестра, неговата бивша съпруга, жената, застанала между тях преди години — Маги също се отдръпна и се опита да се освободи от прегръдката му.

— Не мисля, че това е добра идея.

— Зная, че не е. — Той обаче не я пусна. Притисна я с все сила и я целуна отново. Настоячиво. Тя като че ли се размекна под ласките му, но само за секунда. След това отново го отблъсна.

— Наистина, Тейн. Аз... ти... двамата имаме важна работа. Трябва да намерим Мери-Тереса и аз не мога да ти позволя да ме объркваш и разсейваш.

— Объркана ли си?

— Да.

Проклинайки се на ум, той отпусна ръцете си.

— Ти ме объркваш. А и това не може да се случи — аз няма да го допусна. — Тя като че ли придоби сила, когато се отдръпна на известно разстояние от него. Дишането ѝ обаче беше накъсано, а очите ѝ блестяха от неповторимата страст, която и двамата бяха изпитвали единствено един към друг. — Нека просто да намерим Мери-Тереса. — Тя отново се приближи до бюрото и взе календара на сестра си. — Мисля, че ще го взема на заем.

— Какво?

— А докато сме тук... — Седна на ръба на стола, включи компютъра и зачака монитърът пред нея да оживее. Веднага щом екранът светна, тя написа нещо със сръчните си пръсти и успя да влезе в дневното разписание на сестра си.

— Откъде знаеш паролата за достъп до програмите ѝ?

— Мери-Тереса не е никакъв компютърен гений. Винаги използва рождената си дата като парола. А тя случайно съвпада с моята рождена дата. — Успя да изобрази крехка и неубедителна усмивка на лицето си. — Нали не си забравил, че работих за един...

— Частен детектив. Да, помня. И ми се струва, че тази мисъл започва да не ми дава мира.

Маги продължаваше да пише нещо, задаваше команди, разглеждаше файловете в компютъра на сестра си. Само след няколко минути принтерът започна да бълва информация за последния месец от живота на Маркиз. Маги разпечата адресите и телефонните номера на най-близките ѝ хора, както и основните проекти, по които сестра ѝ бе работила.

— Voila^[1] — възкликна най-накрая Маги и събра отпечатаните страници. — Как беше онази поговорка... „Недостатъчното познание е опасно“.

— Амин!

Тейн я видя да съгва отпечатаните страници и да ги прибира заедно с календара и визитките в огромната си дамска чанта. Тъкмо се надигаше от стола, когато Тейн долови дрънченето на вратата на гаража.

— Чууй!

Сърцето на Маги подскочи. Огромна, изпълнена с облекчение усмивка, разцъфтя по устните, които беше целунал преди малко.

— Тя се връща!

— Може би. — От гаража долетя рев на двигател, а усилената до край хеви метъл музика, която се носеше от колата, едва не срина плочата над главите им. Музиката и двигателят замлъкнаха едновременно. Маги се затича надолу по коридора. Стигна до вратата на гаража в мига, в който тя се отвори.

Уейд Померейниън, с разрошени и оплетени черни къдрици и с усмивка, нетърпелива също като тази на Маги, влезе в къщата, пременен с ботуши от змийска кожа за петстотин долара и дълго черно кожено палто. Около него се носеше силната миризма на марихуана.

— Миличка! — извика той и мрачното му лице се озари от усмивка. Обви ръце около Маги и я вдигна във въздуха. — О, господи, така се радвам да те видя! Полицаите, всички... те ми казаха... искам да кажа, майната му... те всички се държаха така, сякаш си мъртва или... нещо... — Усмивката му помръкна и той пусна Маги на пода. Погледна надолу по коридора и попита: — Какво прави той тук, по дяволите?

Тейн, раздразнен от поведението на по-младия мъж, почувства как устните му се разтеглят в презрителна гримаса.

— Знаеш ли, Померейниън — провлачено изрече той и измери с поглед последния любовник на Маркиз, — тъкмо се канех да ти задам същия въпрос.

---

[1] Voila (фр.) — Ето, готово. — Б.пр. ↑

6.

— Аз не съм Мери-Тереса.

— О, я стига, миличка, да не би пак да си се надрусала? — Тъмните очи на Уейд внезапно станаха сериозни. Тропна с крак, обърна едната си ръка с дланта нагоре и я размахна по посока на тавана. — Казах ти да престанеш да се тъпчеш с тия шибани хапчета.

— Както вече казах, аз не съм Мери-Тереса. Аз съм *сестра* й. Маги Макрий.

В първия момент той не каза нито дума — просто замръзна на мястото си и я погледна втренчено. И най-накрая проумя какво му казват, забеляза очевидните разлики между двете сестри.

— О, мамка му! — Отстъпи крачка назад. Местеше поглед от Маги към Тейн и обратно към Маги.

— Мамка му. Вие... вие сте абсолютно копие на Маркиз!

— Какво правиш тук? — попита го Тейн.

— Дойдох да си взема някои неща. Видях пикапа ти отвън, а след това зърнах Маркиз... да де, Маги... о, мамка му! — Тръсна глава и дългите къдрици, които стигаха чак до раменете му, заблестяха на светлината. — Исусе! Толкова много приличате на нея, че... това е като някакво космическо чудо! Уха! — Бавно започна да идва на себе си и очевидно си даде сметка, че няма никаква работа в дома на Маркиз. Вдигна нагоре и двете си ръце, сякаш се предаваше. — Вижте, само ще се кача горе, за да прибера набързо нещата си.

— Чакайте малко. — Маги кимна с глава по посока на кухнята. — Бих искала да поговоря с вас.

— С мен? — Мигновено застана нащрек. — Защо?

— Защото искам да разбера какво се е случило със сестра ми.

— Аз също — с готовност се съгласи той. — Но нямам и най-малка представа къде може да е. Наистина.

— Оставете ме аз да преценя това. Хайде, елате да поговорим.

Тя влезе в кухнята и щракна ключа за осветлението, който се намираще до вратата. През прозорците се виждаше настъпващият вечерен мрак, който обгръщаше града. Небето бавно притъмняваше,

обагрено в лилавите отблясъци на залязлото слънце, а земята, покрита със снежното си одеяло, просветваше с млечносивкав оттенък в полумрака.

Макар и неохотно, Уейд се настани на един стол около кръглата маса със стъклен плот. Маги не обърна никакво внимание на тънкия пласт прах, натрупал се по мебелите, и седна точно срещу последния любовник на Маркиз. Премести настрани кристалната ваза, пълна с изсъхнали вече ириси и рози, от които се посипаха изсушени листенца и цветен прашец.

— Защо сте двамата? — Померейниън посочи към кухненския бокс, където стоеше Тейн, подпрял се на един от плотовете за хранене. — Искам да кажа... *защо заедно?*

— Двамата се познаваме от много години. — Маги не смяташе да отговаря на въпросите му — много повече я интересуваха *отговорите*, които той можеше да й даде. — Вижте, искам да ми разкажете за Мери-Тереса. От полицията смятат, че тя е склонна към самоубийство... — Едната му тъмна вежда леко подскочи нагоре, а той се смъкна надолу на стола, почти се излегна назад, изпънал пред себе си дългите си крака и кръстосал ръце пред гърдите си. Ноктите на ръцете му бяха безупречно оформени, косата му блестеше, а кожата му, макар и твърде смугла, беше съвършена. Без никакви недостатъци. В сравнение с Тейн изглеждаше слаб като вейка, но на снимките вероятно излизаше добре.

— Не мисля, че Маркиз се е самоубила, ако това е, което ме питате.

— Какво смяташ, че й се е случило? — попита Тейн.

— Мамка му, човече, не зная! Не смяташ ли, че и аз много искам да я намеря?

— Наистина ли?

— Разбира се! — Гладкото лице на Уейд се сгърчи. Изглеждаше разстроен и безпомощен. — Аз я обичам.

— На това обич ли му викаш? — Тейн очевидно не беше убеден.

Маги му хвърли един поглед, приканвайки го да млъкне.

— Кога я видяхте за последен път.

— В сряда вечерта, преди да замине. — Той въздъхна и погледна през прозореца. — Скарахме се. За някаква глупост. Аз исках да бъда поканен и интервюиран в шоуто й — винаги съм го искал, но тя ми

отказа за пореден път. — Стисна устни. — Аз се вбесих... наистина много се ядосах и ѝ казах, че това е краят на връзката ни. — Той изсумтя и нервно раздвижи палците на ръцете си, които продължаваше да държи кръстосани пред гърдите си. — Тъй че... тя почти ме изхвърли от дома си. Тръгнах си. Предполагам, че е било около десет. Върнах се в апартамента си и се почувствах като лайно. Не можах да заспя. Обадих ѝ се около шест и половина на следващата сутрин, но тя не вдигна телефона и аз си казах: „Майната ѝ, ако иска, да ми се обади, знае номера ми...“. Не се и опитах да ѝ звънна отново през следващите два дни. През онзи ден имах снимки в Солт Лейк. Не бях мигнал през цялата нощ и изглеждах отвратително. Все пак успях да се справя, но останах в Юта до неделя.

— И през това време изобщо не се чухте с нея?

— Не.

— Не се ли опитахте да ѝ се обадите отново?

— Топката беше в нейното игрище. Реших, че трябва да ѝ дам малко време, за да се поохлади и да реши какво точно желае.

— Но иначе я обичаш — иронично подхвърли Тейн.

Той кимна и къдриците му се залюляха.

— Да, така е.

— Остави ме аз да говоря. — Маги прикова Тейн с гневния си поглед, който със сигурност би накарал някой по-слабохарактерен мъж да се разтрепери. Само че Тейн, този непочтителен кучи син, посрещна гнева ѝ с усмивка, посочи с ръка Уейд Померейниън и вдигна изразително вежди, сякаш се опитваше да ѝ каже: *Свидетелят е ваш, госпожо адвокат.*

Уейд погледна часовника си.

— Вече закъснявам.

— Добре, добре, ще побързаме — с раздразнение заяви Маги. Започваше бързо да се съгласява с мнението на Тейн за последния любовник на Маркиз. Този тип наистина не беше стока. — И така, какво смятате, че се е случило с Маркиз?

— Не зная, по дяволите...

— Както вече ви казах, от полицията смятат, че тя може би е решила да се самоубие.

Той избухна в смях.

— Точно така, а пък аз ви казах какво мисля по въпроса. Маркиз? Няма начин! Тя обичаше живота. И искаше да вземе от него възможно най-много. Постоянно кроеше планове как да спечели повече пари, как да се издигне в кариерата. Но да сложи край на живота си? Не и тя.

— В такъв случай мислите, че може да е била отвлечена?

— Откъде да зная, по дяволите... — Той сви слабиците си раменна. — Не мога да си обясня защо някой би решил за я отвлече.

— За пари — обади се Тейн.

— Или за реклама и медийно внимание — додаде Маги.

— Възможно е да е била отвлечена от някой психопат. Наоколо е пълно с откачалки. Идея си нямам откъде се взимат. — Изглеждаше абсолютно искрен. Е, доколкото това бе възможно, предвид черното му облекло и професионално накъдрената коса.

— Вижте, трябва да тръгвам. Вече съм закъснял. — Усмихна се с убийствената си усмивка — онази, с която изкарваше прехраната си като манекен. Бутна стола назад, пусна крака на пода, плесна се по бедрата и, без да каже нито дума повече, бързо излезе от стаята. Разкопчаното палто се ветрееше след него. Маги си помисли, че ѝ прилича на пелерината на Батман.

— От колко време са заедно с Мери-Тереса — попита.

— От шест или може би от осем месеца. — Тейн сви рамене. — Прекалено дълго.

Маги чу Уейд да се движи из втория етаж, след което долови и забързаните му стъпки надолу по стълбите. Не си направи труда да влезе отново в кухнята, макар че Маги, от мястото си до масата, го видя да изхвърча през вратата към гаража. Палтото му продължаваше да се вее след него. В гаража бе спряно лъскаво тъмносино беемве и Уейд понесе към него дрехите, които бе взел от горе. Маги не видя нищо повече, но чу, че вратата на гаража се отваря. Слабо пиукане на деактивирана аларма, рев на мощен двигател, музика, усилен до дупка... спортната кола на Уейд се отдалечи и всичките тези звуци постепенно утихнаха.

— Е, как ти се стори? — попита Тейн, все още загледан във вратата.

— *Различен* — отвърна тя, но си даде сметка, че по отношение на мъжете Мери-Тереса нямаше определен *тип*. Нито един от мъжете в

живота ѝ не можеше да бъде поставен в определена категория. Включително и Тейн.

— Хайде да вървим. Ще те черпя една вечеря — предложи Тейн.

— Няма да ти откажа. Но най-напред трябва да се настаня в хотел и да си взема кола под наем. — Тя взе чантата си и се запъти към килера. Сръчно активира охранителната система. Чу се тихо пиукане и двамата с Тейн бързо излязоха от къщата. Въздухът беше мразовит, звездите ярко блестяха, а няколко улични лампи осветяваха с бледата си светлина заснежената улица.

— Защо ти е кола под наем? — попита той. — Ще те карам навсякъде, където пожелаеш да отидеш.

— Ти нямаше ли ранчо да ръководиш? При това не едно, а две.

— Имам управители, които могат да се справят с всичко.

Маги се осмели да го погледне докато вървяха обратно по пътеката, която сами бяха проправили в снега на идване. Мястото му не беше в този квартал с неговите величествени къщи и добре поддържани морави. Изглеждаше толкова не на място, колкото би изглеждал един мустанг, затворен заедно със стадо чистокръвни коне. Този мъж принадлежеше на ветровитите поля на Уайоминг — там, където беше роден. Каза си, че трябва да стои настрани от него, че той е опасен, поне в емоционален план, ако не и въобще. И въпреки това в него имаше нещо... дискретно сексуално излъчване, което по някакъв начин смекчаваше грубоватите му обноски... нещо, което я бе пленило преди много години и продължаваше да я привлича и до днес. Орловият му нос, дълбоко разположените очи и неподдържаната коса ѝ се струаха по-очарователни от всякога. Достатъчно бе да си спомни целувката в кабинета на Маркиз, целувката, за която тя така отчаяно бе копняла, за да си даде сметка, че не би могла да му устои.

— Мисля, че имам нужда от собствено превозно средство, Тейн.

Посегна да отвори вратата на пикапа, но той постави ръка върху нейната и вратата остана затворена.

— Така ли? И защо?

— Искам да бъда *независима*.

Въпросително повдигната вежда.

— И защо?

— Защото не желая да завися *от теб*.

— Но аз съм дяволски надежден човек.

— Но не си почтен — заяви тя. Обърна се и се облегна на мръсния калник на пикапа.

— Не говориш сериозно.

— Наречи го, ако искаш, женска интуиция, или пък шесто чувство... обясни си недоверието ми дори със старата поговорка, че *парен каша духа*, но истината е следната: Мисля, че... не, точната дума е *подозирам*, че има нещо, което все още не си ми казал, Тейн. Нещо важно. И то е свързано със сестра ми. Сигурна съм, че не би зарязал ранчото си в Уайоминг, не би пропътувал цялото разстояние до Айдахо и не би ме помъкнал със себе си в Денвър, ако нямаш основателна причина за това. И тази причина няма нищо общо с молбата ти да гарантирам за теб пред властите.

— Така ли? — Не се и опита да отрече.

— Хайде, изплюй камъчето.

— Не искаш да повярваш, че дойдох при теб, защото исках да те видя отново?

Сърцето ѝ спря. Но само за миг.

— Изобщо не започвай с тези номера, ясно? — Вдигна ръце край главата си — като че ли искаше да се предаде. — Разведен си от доста години. Ако наистина си искал да ме видиш, можеше да ми се обадиш.

— Ти беше омъжена.

Тя поклати глава. Нямаше да му позволи да я прави на глупачка, да я омайва с приказки или, да не дава господ, да я умилюва дотолкова, че да повярва на лъжите му.

— Не съм аз причината. Има нещо друго. С теб става нещо — избъбри забързано Маги и се вгледа настоятелно в изсеченото му лице. — Нещо важно.

— Твоят скептицизъм е прекален. Станала си като Тома Неверни.

— И защо ли? — не му остана дължна тя.

В следващия миг ръцете му я обгърнаха отново, а устните му се впиха в нейните. Горещи. Влажни. Търсеци.

Трябваше да предвиди тази яростна атака, трябваше да се досети, че ще я целуне... но дори и да го бе сторила, пак нямаше да го отблъсне. Езикът му се плъзна навътре и тя жадно разтвори устни. Възбудата от докосването му, тайнствената загадъчност, с която бе обвит, фактът, че отново я желае, ѝ подеждяха така опияняващо, че тя не можа да се възпре. Отвърна на целувката му и обви ръце около

врата му. Сърцето ѝ биеше като обезумяло, кожата ѝ пламтеше, езикът ѝ се наслаждаваше на вкуса му.

Реагираш така, защото от много време не си имала мъж в живота си. От много време никой не те е докосвал така, никой не те е прегръщал до забрава, настоятелно си повтаряше тя, но, макар наистина да не се бе любила с мъж повече от година — и то само защото Дийн бе толкова настоятелен последния път, Маги съзнаваше, че реакцията ѝ едва ли се дължи *единствено* на обикновена физическа страст.

Този мъж, който я държеше, беше Тейн. Тейн я целуваше и се държеше така, сякаш не може да ѝ устои. Пламналото му лице се притискаше към нейното, устните му сладно изучаваха нейните.

Тя потрепери.

Тейн простена и се намести между леко разтворените ѝ крака. Бедрата му, стегнати от прилепналите дънки, се вклиниха между нейните, твърдата му ерекция я притисна в основата на стомаха.

Господи, как го желаше... Тук, на студа, опряла гръб на вратата на пикапа, притиснала гърди към силното му тяло. *Желаше го!*

Той плъзна ръка под якето и докосна гърдите ѝ. Вътрешностите ѝ пламнаха като ожарени, кръвта ѝ кипна. Зърната на гърдите ѝ се втвърдиха под пуловера, коленете ѝ омекнаха. Ако не се подпираше на пикапа, сигурно щеше да се свлече на снега и да го повлече със себе си. В този момент копнееше само за едно — да почувства допира на голото му тяло, да го усети дълбоко в себе си.

— Това е лудост — промърмори Маги и думите отекнаха в отворената му уста.

Той вдигна глава и тя го погледна в очите — тъмни като нощта около тях.

— С теб винаги е било така, Маги. Винаги!

— О, точно така. — Главата ѝ започваше да се върти. — Дори и когато беше с Мери-Тереса ли? Знаеш ли, Тейн, тя винаги е стояла между теб и мен.

— Не е вярно — възрази той и отново прикова поглед върху устните ѝ. — Всъщност, тя твърдеше същото за теб.

— Какво? Че аз съм стояла между вас двамата?

Той отново я погледна и тя видя страстта, пламнала в среднощно сините дълбини на очите му. Гърлото ѝ пресъхна, дъхът ѝ спря.

— Не само това. Обвиняваше ме, че всеки път си представям, че си на нейното място.

— Не! Не го казвай дори! — Не му вярваше. Не можеше.

Тейн стисна устни, бавно я освободи от прегръдката си и отстъпи назад.

— И знаеш ли кое беше най-ужасното в цялата тая шибана история? Сестра ти беше права. Всеки път, когато се любехме, аз си мислех за теб, Маги. — Вдигна очи към осеяното със звезди небе и поклати глава, сякаш сличан от собствената си глупост. — Всяка шибана нощ.

— Аз... аз не мисля, че е редно да говорим за това. Не и тук. Не и сега. — Не смееше да повярва на думите му.

— Добре, няма да говорим. Нито сега, нито по-късно — съгласи се той, присегна се край нея и отвори вратата. Стиснатите му устни бяха побелели от обхваналото го раздразнение. — Качвай се в пикапа. Отиваме да хапнем нещо. — Маги понечи да възрази, но той я прекъсна. — Да, да, зная. Най-напред ще се настаниш в хотел и ще си осигуриш кола под наем.

— И ще се обадя на Бека.

— Както кажеш.

Маги се качи в пикапа, той затръшна вратата и заобиколи колата, за да седне на шофьорското място. През цялото време не спираше да си мърмори нещо за тази упорита като муле и инатлива жена. Запали двигателя, включи на задна и пусна радиото. Всичкото това само с едно плавно движение. Пикапът излезе на улицата, Тейн превключи скоростите, а Маги установи, че най-после е успяла да нормализира дишането си.

Тейн погледна в огледалото за обратно виждане.

— Сигурно си забелязала, че ни следят, нали?

Не беше забелязала, но изобщо не бе изненадана. Един поглед през рамо потвърди подозренията ѝ.

— От полицията?

— Вероятно. — Той излезе от скъпия квартал; джипът без никакви опознавателни знаци ги последва. — Забелязах колата още на идване. Но тогава не бях сигурен.

— Ако не са хора на полицията, би могъл да е някой, замесен в изчезването на Мери-Тереса.

— Или пък човек от пресата. — Погледна я и устните му се разтегнаха в присмехулната му, дяволита усмивка. — Искаш ли да се отървем от тях?

Тя се разсмя.

— С този пикап?

Той потупа с ръка таблото.

— Спомняш ли какво казваше Хан Соло за Милейниъм Фолкън в „Междузвездни войни“?

— Страх ме е да си представя дори. — Маги изразително завъртя очи.

— Нещо от рода на това, че корабът може и да не е голям красавец, но пък спокойно преминава през хиперпространството... О, не си спомням точно цитата. Няма значение. Важното е, че и моят пикап е способен на това-онова.

— Да бе, сигурно... — Не можа да сдържи усмивката си, макар че вътрешно се тресеше от нерви. Близостта на Тейн я смущаваше, целувките му, макар и много блазеци, бяха опасни, а мисълта, че на всичкото отгоре някой ги следи, я тревожеше. Не можеше обаче да си позволи да се поддаде на страховете си. Не и преди да разбере какво се е случило със сестра ѝ. Хвърли един поглед към огледалото. Джипът, изостанал няколко коли зад тях, продължаваше да ги следва. — Остави ги да се влачат след нас — реши тя. — Може и да научим нещо от тях.

В усмивката на Тейн нямаше и следа от присмех. Не си направи труда да мине на жълто — прилежно спря и остави джипа да ги приближи.

— И аз си мислех същото.

— Обикновено отсядам тук, когато съм в града — каза ѝ Тейн и вкара пикапа в оградения паркинг на „Брас Трий“ — хотел, разположен недалеч от центъра. — Смешното е, че хотелът е собственост на нашия приятел Сид Джилет.

— Последният съпруг на Маркиз.

— Точно така. Аз лично виждам някаква ирония в това — изкоментира Тейн, но лицето му остана сериозно.

Маги знаеше, че Джилет притежава няколко хотела, но никога не се бе заинтересувала кои от *няколкото независими и елегантни* хотели

са негова собственост, макар че Мери-Тереса бе споменавала имената им по време на краткия си брак с него.

Тейн остави ключовете на пикапа на един служител, който трябваше да се погрижи за паркирането. Появиха се пикола, облечени с ливреи, за да им помогнат за багажа.

Построена преди началото на века, очарователната тухлена сграда на Брас Трий бе висока осем етажа и в първите години на съществуването си се издигала високо над околните постройки. Широкото стълбище с ръчно изработен и излъскан до блясък парапет от черешово дърво започваше от просторното фоайе, застлано с мрамор. Стъклата наоколо бяха от цветно стъкло, а цялото помещение се осветяваше от скъп кристален полилей. Встрани от рецепцията бе разположена стаята за отдих на гостите — около триетажната камина бяха подредени антични столове и красиви настолни лампи.

В началото на века от прозорците на Брас Трий се виждали непристъпните зъбери на Скалистите планини; сега от повечето стаи на хотела можеха да бъдат видени единствено високите небостъргачи, изградени от бетон и стъкло. Вътрешното обзавеждане обаче беше все така елегантно, а цените — прилични.

Маги бе благодарна, че ще има къде да се приюти за през нощта. Двамата с Тейн се споразумяха да наемат един просторен апартамент с две спални, разположени от двете страни на всекидневна, в която имаше камина, диван и кът за сядане. Върху масичката с мраморен плот бяха сервирани бренди и шоколадови бонбони — подарък от управата на хотела.

Маги остави чантата си на края на леглото, взе телефона и набра номера на снаха си в Калифорния. Кони се държа учтиво, но хладно. Информира Маги, че момичета са *излезли* за малко. Обеща да каже на Бека да се обади на майка си веднага щом се прибере. А когато Маги допусна грешката да попита как се чувства Бека, снаха ѝ високомерно заяви, че дъщеря ѝ си *прекарва страхотно*. После гласът на Кони изведнъж загуби малко от сарказма си и тя заговорнически додаде:

— Знаеш ли, Маги, решението ти да я изтръгнеш от познатата среда и да я заведеш да живее на края на света никак не ѝ се отрази добре. Заблуждаваш се, ако си мислиш, че уединението ви там е за нейно добро.

— Независимо от мнението ти по въпроса, Кони, трябва да те информирам, че Сетлърс Ридж не е един от седемте кръга на ада. Всъщност, животът там е доста очарователен, необичаен и здравословен. На мен ми харесва. Много при това.

— На теб може и да ти харесва. Ти си си самотница по природа, Маги, не се опитвай да го отричаш. Но помисли и за Бека. Та тя е само тринадесетгодишна, за бога! И мястото ѝ е тук. При приятелите ѝ.

— Точно затова я пратих да ви погостува.

Кони се поколеба за момент и Маги проумя, че зад този разговор се крие нещо по-сериозно.

— Аз... ами смятам да я заведа на специалист заради глезена ѝ.

— Защо? Да не би да са настъпили някакви усложнения? — Маги почувства смазващо чувство на вина.

— Не, всичко изглежда наред, но човек никога не знае. Искам да я види ортопед. А също и педиатърът на Джени. Детето е болезнено слабо. Само кожа и кости.

— Кони, не преувеличавай.

— Просто съм загрижена. Тя е единственото дете на Дийн. Последната частица от него.

— Зная. — *О, господи, как добре го зная.*

— Двамата с Джим се безпокоим за нея. Това е всичко. А и родителите му също се тревожат.

Пак се чувства виновна. Родителите на Дийн бяха доста възрастни. Баща му наскоро бе приет в специален дом, а майка му живееше близо до Кони и Джим. Единственият член на фамилията Макрий, застанал между Джим и богатството на семейството, беше Бека.

— Но ако не желаш да се консултираме със специалист... — Нямаше как да отмине прикритата нападка в думите на снаха си. Кони за пореден път бе успяла да намекне, че Маги поставя своите потребности пред нуждите на детето си. И това, без да каже дори и думичка в този смисъл.

— Просто кажи на Бека да ми се обади, става ли? — Маги искаше час по-скоро да приключи този разговор. Продиктува на Кони номера на хотела и затвори слушалката. Беше изтърпяла достатъчно страдания от роднините на Дийн в миналото; нямаше никакво желание да продължава да слуша нападките им. Действията на Кони може би

бяха продиктувани от добри намерения, но въпреки това бяха плод на лоша преценка и неискреност. Трябваше час по-скоро да открие Мери-Тереса и да остави цялата тази бъркотия зад гърба си. Колкото по-скоро се прибереше в дома си в Айдахо, толкова по-добре.

Ами ако не успееш? Ако не намериш Мери-Тереса? Какво ще стане, ако тя наистина е мъртва? Или отвлечена от някой лунатик? Такива неща се случват постоянно. Особено с известни и популярни жени.

Сърцето ѝ се сви, депресията отново заплашваше да я завладее. Изведнъж всичко започна да ѝ изглежда невъзможно.

Тейн почука по вратата, разделяща нейната спалня от всекидневната на апартамента, след което надникна вътре.

— Не зная за теб, но аз умирам от глад.

— Аз също — призна Маги, почувствала отчаяна потребност да прочисти главата си от паяжината на мрачните си мисли. — Ще бъде готова след десет минути.

— Чудесно.

Тя се мобилизира и бързо облече черен спортен панталон, поизмачкан от стоенето в чантата, и кремав пуловер от ангорска вълна. Сложи си черен колан и обувки. Нямаше време за гримиране и затова си сложи само червило, туш на миглите и малко руж. Не беше взела със себе си никакви бижута, непокорната ѝ коса се нуждаеше от намесата на специалист, но на Маги изобщо не ѝ пукаше. Не беше дошла в Денвър, за да вечеря по ресторанти с Тейн, или с когото и да било друг; пребиваването ѝ тук беше с друга цел.

— Толкова стига — каза на отражението си тя и пренебрегна тревожните бръчици, образували се край очите ѝ. Грабна чантата си, бързо влезе във всекидневната, където завари Тейн, пременен с тъмен спортен панталон и риза с дълги ръкави, да кръстосва напред-назад пред канапето. Вдигна поглед при появата ѝ и на лицето му се появи познатата крива усмивка.

— Добре изглеждате, госпожо Макрий — промърмори той.

— Ти също.

Двамата излязоха през вратата, слязоха с асансьора и се настаниха на една ъглова маса в ресторанта, стените на който бяха облицовани с тъмно дърво. Стъклата на прозорците бяха оформени

като ъгловати геометрични фигури, а помещението се осветяваше от безброй свещи.

Тейн ѝ препоръча пълнени ребърца, но Маги си поръча планинска пъстърва. Пийнаха вино докато чакаха да им сервират. Отделиха известно време, за да огледат останалите посетители, като се питаха дали сред тях са и хората, които ги следяха през целия ден.

— Всичко е толкова неестествено и странно — призна Маги, почувствала приятно затопляне след втората чаша шардоне.

— Кое по-точно?

— Целият този случай, или както там предпочиташ да го наричаш. Мери-Тереса изчезва безследно, а аз вечерям с теб. Никога не съм си и помисляла, че може да се случи нещо подобно. — Погледна го за част от секундата, но веднага отклони поглед, уплашена, че може да се изгуби в дълбините на очите му. — Наистина е неестествено.

— Може просто да е съдба.

Тя едва не се разсмя. Тейн Уокър да вярва в съдбата! Това вече беше върхът...

— Сигурно. — Маги отпи глътка вино и му намигна закачливо. — Това ще да е. — Забеляза, че няколко от посетителите на близките маси се обръщат и я разглеждат озадачено и тихо коментират нещо със съседите си.

— Мислят те за Маркиз — отбеляза Тейн, който сякаш четеше мислите ѝ. — Но не са напълно сигурни. Не могат да си обяснят защо вестниците и телевизията не са съобщили, че си се появила жива и здрава. И защо не водиш „Денвър АМ“ заедно с Крейг Бумон.

— Зная — кимна Маги и изведнъж в главата ѝ започна да се оформя план, идеята за който се бе зародила още в дома на Мери-Тереса. — И защо да не съм?

— Какво?

— Защо да не съм Мери-Тереса?

Изражението на Тейн се промени. Усмивката му помръкна.

— Не те разбирам.

Планът постепенно се избистряше и Маги започна да вижда възможностите, които той предлага. Тя се наведе над масата.

— Защо да не вляза в кожата на Мери-Тереса? В буквален и преносен смисъл. Ако проуча живота ѝ, стъпка по стъпка, така да се

каже... е, ще трябва да се ограничи до последните няколко седмици, може би ще успее да разбере какво се е случило с нея.

— Чакай малко, не разбирам за какво ми говориш — възрази той, остави чашата си на масата и бутна чинията си настрана.

— Естествено, че разбираш. Какво според теб ще стане, ако се престоря на Мери-Тереса? Не, исках да кажа на Маркиз. Нали разбираш... ще живея в къщата ѝ, ще правя онова, което е правила тя, ще възстановя живота ѝ от последните седмици, за да придобия реална, или поне приблизителна, представа за онова, което е преживявала, преди да изчезне.

— Не говориш сериозно! — Изглеждаше поразен от предложението ѝ.

— Никога не съм била по-сериозна. — Идеята все повече ѝ харесваше. Но очевидно не и на Тейн.

— Може би ще успее да разбере какво се е случило с нея, а нали точно това е целта на посещението ни тук? Ти искаш да я намерим.

— Всички искат това.

— Но при теб има и още нещо — отбеляза тя, забелязала буреносните облаци, забулили очите му.

— Загрижен съм.

— Разбира се, че искаш да я намерим. Както и всички останали. — Позамаяна от виното и възбудена от страстното желание, което бе видяла в очите на Тейн, Маги едва не си позволи да повярва, че би могла да му има доверие. Вълнението, породено от близостта му, почти взе превес над здравия разум.

— Знаеш ли какво, Уокър? Ще го направя. Ще се престоря на Маркиз.

Сервитьорката, наперено момиче с къса червеникава коса и непринудени маниери, отнесе чиниите и им предложи десерт и кафе.

— Няма нужда, благодаря — отпрати я Тейн и веднага щом тя се отдалечи от масата им, той прикова Маги под гневния си поглед. — Не те доверявах чак тук, за да предизвикваш съдбата. По дяволите, Маги, това е чиста лудост. Играеш си с огъня.

— Защо тогава ме довлече чак тук?

— Вече обсъждахме този въпрос.

— Само че аз не ти повярвах. Кажи ми истината, Тейн.

— Казах ти я.

— Не цялата.

Сервитюрката се върна и им подаде сметката, която Тейн подписа, за да бъде прибавена към сметката за апартамента. Маги понечи да протестира и се присегна към чантата си, но той вдигна ръка, за да я възпре.

— Ще си оправяме сметките по-късно. Разбра ли?

— Само не се опитвай да ме командваш.

— Не бих си го и помислил.

Върнаха се в апартамента и Маги измъкна сгънатите страници, на които бе разпечатала дневното разписание на Маркиз, както и адресите и телефонните номера на най-близките ѝ хора.

— Ще бъде лесно — заяви тя докато Тейн палеше камината. Изрита обувките си и се настани на канапето. — Ще се обадя на всички, с които е имала уговорена среща, и ще ги интервюирам.

— Ще ги *интервюираш*? — скептично повтори Тейн и се изправи, когато газовата камина започна тихичко да съска и пламъците обхванаха изкуствените пънове. — Значи вече започваш да се изживяваш като истински професионалист, така ли?

— Предвид опита, който имам, в определен смисъл съм точно такава.

— И не изпитваш никакви угризения при мисълта, че ще си присвоиш личността и живота на Маркиз? — Изобщо не му беше весело.

— Не. Някой от хората в този списък — тя се изправи и размаха листите под носа му — знае нещо. Дори и да не може да каже къде е в момента Мери-Тереса, вероятно ще знае какво точно се е случило в живота ѝ напоследък. Не можеш да ме убедиш, че психиатърът ѝ няма никаква представа за душевното ѝ състояние. От полицията смятат, че може да е посегнала на живота си. Но как? Не зная. Може да се е хвърлила с колата си в някоя пропаст, може да се е скрила някъде, за да погълне смъртоносна доза лекарства. Но ако тя наистина е проявявала подобна склонност, ако се е намирала в дълбока депресия, нима психиатърът ѝ не би го разбрал? Ами хората, с които е работила? Ами личният ѝ треньор — Лаело... Лаело... — Тя разлисти страниците. — Лаело Ролф. Нима не му е доверила нещо? Или пък на секретарката си? Или на някой от колегите, с които е работила всеки ден? — Вълнението ѝ нарастваше с всяка изминала минута, планът ѝ

придобиваше все по-завършен вид. Маги кръстосваше пред камината и внимателно изучаваше страниците от разписанието на сестра си. — Така че, да отговоря на въпроса ти — нямам нищо против да се превърна в Маркиз за известно време. И не изпитвам угризения. Правя го единствено за да помогна.

— На твое място бих внимавал много при разговора с психиатъра. Особено ако наистина си решила да се престориш на сестра си. Психиатърът може да си помисли, че го правиш по друга причина — подтиквана от потребността да бъдеш *като* Маркиз. За един външен и напълно непознат човек това би изглеждало почти като кръвосмешение.

Маги замръзна като чу последната дума. *Мич. Мери-Тереса. Тейн.* Спомените за онзи кошмарен период от живота ѝ преминаха като огнен вихър през съзнанието ѝ. Същите болезнени и мъчителни образи, които я преследваха от години, и които бяха станали причина да потърси психиатрична помощ още като младо момиче.

— Предлагам да не намесваме и кръвосмешението в цялата тази каша — предложи тя.

— Това са неща, които отдавна сме оставили зад гърба си.

Никога, помисли си тя със същата горчива увереност, която я преследваше вече почти две десетилетия. *Никога няма да ги оставим зад гърба си.*

— Знаеш ли, Тейн, не си длъжен да се обвързваш с това.

— Разбира се, че съм длъжен. — Той сърдито разтърка брадата си. — Просто нямам избор.

— От полицията няма...

— Не говоря за полицията и ти го знаеш, Маги. — Протегна ръка и я сграбчи за китката. Силните му пръсти се обвиха собственически около крехките и тънки кости на ръката ѝ. Придърпа я толкова близо до себе си, че тя долови чисто мъжкото му ухание, видя порите по кожата му, забеляза как зениците му се разширяват дотолкова, че сините му очи станаха почти черни. — *Винаги* съм бил обвързан — дрезгаво промълви той. — С теб.

О, *господи...* Тя преглътна мъчително. Срецна очите му, преливащи от въпроси — също като нейните. Толкова много време бе изминало. Толкова много гняв бяха натрупали в душите си. Толкова мъка. Маги облиза внезапно пресъхналите си устни. Той я стисна по-

силно. Топлите му пръсти сякаш изгаряха нежната кожа на китката ѝ — там, където пулсът отмерваше безумно силните удари на сърцето ѝ.

Внимавай, Маги, не се заблуждавай от думите му! Беше чувала лъжите му и преди.

— Не е нужно да казваш...

— Зная. Не трябва да казвам нищо. Но сега сме само ти и аз, Маги. Сами. Както трябваше да бъде от самото начало.

Сърцето ѝ крещеше, че трябва да му се довери, да повярва в думите, които така отчаяно бе копняла да чуе. Само че не бе прекарала последните осемнадесет години, лекувайки раните си, само за да му позволи да ги отвори отново.

— Не ми причинявай това, Тейн! Не сега...

— Защо? — Сведе поглед към устните ѝ и тя трябваше да положи неимоверни усилия, за да не се поддаде на желанието да погледне неговите. Не можеше да не се пита какво ли би станало, ако се осмели да го целуне тук, в тази уютна хотелска стая, далеч от света, в който живееха.

— Аз... дойдох тук, защото ти ме помоли, но... сигурно щях да дойда и сама, без теб. Така че... нека не влагаме кой знае какъв смисъл в това, искаш ли? Вярно, че се наложи да се срещнем отново, но мисля, че трябва да запазим реална представа за нещата. Не е нужно да си мислиш, че си ми длъжник, само защото се съгласих да дойда тук и да ти помогна да изчистиш името си.

— Не съм си и помислял нещо подобно. — Вгледа се в очите ѝ и тя забеляза облаците, помрачили сиво-синия му взор, зърна мъката, която единствено тя можеше да разбере. — Изобщо не става дума за задължения.

— А за какво тогава? — попита Маги, отказвайки да се концентрира върху устните му, които бяха толкова близо до нейните.

— За желания.

Маги преглътна тежко и си помисли, че трябва да се отдръпне, но не го направи. Пулсът ѝ биеше учестено под пръстите му, в мислите ѝ се въртяха еротични образи, които бяха опасно съблазнителни и мамещи. Огънят зад тях хвърляше весели отблясъци по тавана и отсрещната стена.

Маги отново облиза устните си и това движение не остана незабелязано от Тейн.

— И какво желаеш, Тейн?

— Онова, което винаги съм желал. — Хвана и другата ѝ ръка и страниците от календара на Маркиз се посипаха по пода. — Желая теб, Маги. Мисля, че съм ти го казвал и преди.

— И... — О, господи, усети, че пропада, покорена от неразгадаемия му поглед. Той беше самият дявол. Демон, превърнал се в нейно проклетие и наказание. Мъж, на когото не вярваше и въпреки това не можеше да му устои. Винаги ѝ бе носил само страдания; причинявал ѝ бе единствено болка и въпреки това, когато той сведе глава и устните му намериха нейните, тя, както и преди, не се отдръпна, не направи опит да го отблъсне.

Не, не се опълчи на опитите му да я привлече към себе си. Продължаваше да стиска китката ѝ с едната си ръка, а другата бе обвил около раменете ѝ. Запленена от магията на докосването му, омаяна от вкуса на езика му, опиянена от вкуса и мъжкия му аромат, тя отстъпи веднага — все едно че през целия си живот бе планирала и обмисляла този план за съблазняването му.

— Позволи ми да те обичам, Маги — прошепна той, допрял устни до лицето ѝ. Дъхът му галеше ухото ѝ, кожата ѝ настръхна от нетърпеливо очакване.

Думите му трябваше да я отрезвят, да я накарат да дойде на себе си. Той никога не я бе обичал и никога нямаше да я обикне. Онова, което ги свързваше на времето, бе страстта — груба и първична; секс в най-чист и животински вид. Когато го чу да изрича тези думи, трябваше да се отдръпне. Но не го направи. Вместо това го целуна с цялата пламенна жар на кипналата си кръв, вложи в тази целувка първичната и гибелна потребност, спотаена в най-съкровените кътчета на душата ѝ.

Стаята сякаш потъна в полумрак, всичко около тях избледня и изчезна. Ръцете му се плъзнаха под пуловера ѝ и тя не възрази. Той започна да целува лицето, шията, очите ѝ... Тя простена от удоволствие и почувства, че пуловерът се изхлузва през главата ѝ. Усети хладния въздух, погалил голата ѝ кожа. Тейн хвърли ненужната дреха по посока на вратата. Коленете на Маги омекнаха. Устните му бяха навсякъде — целуваха я, докосваха я, жадно задоволяваха желанието, което бе потискала толкова години. Пръстите ѝ намериха копчетата на ризата му, откопчаха ги, после се плъзнаха по гърдите,

покрай белега на рамото му и надолу по силните му и жилави ръце, смъквайки със себе си ненужната дреха.

Не прави това, крещеше умът ѝ. Маги, това ще ти донесе само още страдания. Прояви малко здрав разум! Помисли за Бека! Спомни си за Мери-Тереса! Спомни си колко силно те нарани този мъж.

Разумът обаче я напусна. Толкова дълго не се бе любила с него, а спомените за жарката страст, която винаги бяха споделяли, прогаряха огнена пътека в главата ѝ.

Устните му се спуснаха по извивката на шията ѝ, слязоха още надолу, в самата основа на гърлото ѝ. Пръстите му проникнаха под тънката материя на сутиена, погалиха гърдите ѝ, заиграха се със зърната, а дълбоко в душата ѝ изригна остра, пареща, неутолима жажда за този мъж.

„Недей! Недей! Недей!“, мислено си повтаряше тя, но отказваше да се вслуша в гласа на разума. Не спираше да проучва тялото му с нетърпеливите си пръсти. Докосваше твърдите мускули на гърдите му, скрити под гъстите косми, които не си спомняше от онези дни преди толкова много години.

Той рязко си пое дъх, когато пръстите ѝ докоснаха зърната на гърдите му и Маги почувства как се напрягнаха коремните му мускули — твърди, стегнати, железни.

Той разкопча сутиена ѝ и ефирното парче плат се свлече на земята. Дългият му пръст ласкаво проследи извивката на гръбнака ѝ. Устните му продължиха да галят кожата ѝ — помилваха гърдите, спуснаха се още по-надолу докато езикът му намери едното ѝ зърно, устните му се обвиха около него и го засмукаха във влудяващ ритъм. Коленете на Маги се подкосиха и Тейн я подхвана, за да не падне. Вдигна я лекичко, като перце, занесе я в стаята си и я положи на леглото. Хладните копринени чаршафи погалиха голата ѝ кожа. Той се отпусна до нея и без да спира да гали гърдите ѝ я целуна така, сякаш никога преди не бе любил друга жена. Прегръщаше я и я целуваше така, сякаш бе забравил за всички останали жени в живота си, сякаш тя бе единствената жена на планетата.

Панталонът и чорапогащникът бързо бяха свалени; грубите му, нетърпеливи пръсти побързаха да я оставят без дрехи. Тейн притисна лице към корема ѝ и вътрешностите ѝ сякаш се разтопиха. Езикът му

погали пъпчето, а пръстите на ръцете му не спираха да милват и дразнят зърната на гърдите ѝ. Тялото ѝ се окъпа в пот.

Маги затвори очи, стаята се завъртя и тя ахна от наслада, когато устните му се спуснаха надолу и намериха най-съкровената част на женската ѝ същност. Неспособна да овладее собственото си тяло, тя започна да се извива, тласкана от болезнено желание. Беше толкова отдавна... беше зажадняла за мъжка ласка... а този мъж до нея беше Тейн... единствения мъж, когото бе обичала истински. Единственият мъж, когото бе пожелавала някога.

— Довери ми се, Маги — прошепна той, хвана малките ѝ ръце и нежно ги постави с дланите надолу върху собствените ѝ гърди. Премести се, заровил глава между бедрата ѝ. Тя се опита да отдръпне ръцете си, но той преплете пръсти с нейните и принуди ръцете ѝ да започнат да очертават бавни кръгови движения по цялото ѝ тяло. Зърната ѝ се втвърдиха, дишането ѝ стана повърхностно и неравно, тялото ѝ се гънеше, разкъсвано от диво желание. — Хайде — прошепна той. Започна да я гали с пръсти, да я докосва, да я милва, да си играе със зърната ѝ, окуражавайки я да направи същото.

— Но...

— Всичко е наред, Маги. Докосвай се. Почувствай се добре. — След това пхна едната си ръка под тялото ѝ, а с другата проникна дълбоко в нея. Не спираше да я гали и Маги си помисли, че ще полудее. Искаше още. Искаше повече.

Искаше много повече.

Топлият му дъх опари нежната ѝ плът, а езикът му намери онова специално местенце, което само влюбените познаваха. Започна да я докосва и да се опива от вкуса ѝ — бавно в началото, а после с все повече жар. Дишането му стана неравно, тялото му започна да се разкъсва от болката на безумно желание. Стаята сякаш избледня и изчезна напълно; Маги остана сама с него — движеше се с неговия ритъм, сляпа и безчувствена за света около себе си. Чувстваше единствено допира на тялото му и копнееше за всичко, което можеше да ѝ даде.

— Тейн... о, не... о, господи... Тейн...

Първата вълна разтrese тялото ѝ.

Тя подскочи нагоре, извила гръб.

Очакваше, че ще го задоволи по начина, по който той бе задоволил нея, защото съзнаваше, че и Тейн болезнено копнее за преживяната от нея наслада. Посегна към ципа на панталона му, но той хвана ръката ѝ и я възпря.

— По-късно — прошепна в косата ѝ Тейн.

— Но...

— Шшт. Това беше само за теб.

— Не се дръж покровителствено, Уокър — опита се да протестира Маги. Стаята все още се въртеше пред очите ѝ.

— Не бих си го и помислил. Повярвай ми, очаквам, че ще ми се отплатиш по подобаващ начин. — Целуна разрошената ѝ коса. — Скоро.

— Ами ако откажа? — подразни го тя.

— Няма.

— Наистина ли вярваш, че си толкова неустоим?

— Сигурен съм, госпожо Макрий — с усмивка я увери той. — Сигурен съм.

— От всички арогантни, самонадеяни...

Тейн повдигна едната си вежда, предизвиквайки я да продължи, а тя само се изчерви при спомена за случилото се преди малко и за всичките ласки, с които я бе обсипал, без да пожелае нищо за себе си.

— Аз... ами оттеглям думите си.

— Добре. — Тейн я целуна по слепоочието и се прозина. — А сега заспивай, Маги. Ако наистина си твърдо решена да задействаш онзи свой план, срещу който аз категорично възразявам...

— Жалко.

Той въздъхна и нави кичур от косата ѝ около пръста си.

— Жалко, нали? Както и да е... Утре, госпожо Макрий, ще ти се наложи да играеш много сложна роля и аз не смятам да се отделям от теб нито за миг.

Маги се опита да възрази, но той запуши устата ѝ с целувка.

— Достатъчно — заяви. — Преди да променя решението си и да ти дам да се разбереш.

— Обещания, обещания...

— Внимавай!

— Никога не внимавам, Уокър.

— Зная. И точно тук е проблемът, любима.

Не, помисли си Маги с безпощадно откровение. Проблемът, Тейн Уокър, е в това, че започвам да се влюбвам в теб. О, господи, не! Не! Не би могла да се влюби в Тейн. Та тя дори не му вярваше!

Разтърка ръце, опитвайки се да пропъди хладния полъх на лошото предчувствие, натежало като олово в душата ѝ. Но не можа. Знаеше, че от тази нощ насетне животът ѝ щеше да се промени завинаги.

Нищо вече нямаше да е същото.

7.

Играеш си с огъня.

Думите се въртяха безспир в главата на Тейн. Той излезе през задната врата на хотела, подхлъзна се, премигна от студа и се загърна, за да се предпази от силния вятър, който духаше по добре осветените улици. Ето в това се състоеше основният проблем на градовете — никога не беше достатъчно тъмно, а тази сутрин Тейн се нуждаеше от прикритието на мрака. Погледна часовника си и се намръщи. Четири и петнадесет. Градът все още не бе започнал да се разбужда.

Вдигна яката на якето си, прекоси неправилно улицата, свърна в една малка уличка, от двете страни на която се издигаха стари сгради, отрупани със сняг, след което измина още осем пресечки, като се движеше на зигзаг по тесните страничните улички. Стигна до един денонощен ресторант, във фоайето на който имаше телефонен автомат. Единият му джоб бе пълен с дребни монети, които обикновено се използваха за междущатски разговори. Набра бързо номера, цифрите, на който бяха като дамгосани в ума му, като през цялото време внимателно оглеждаше посетителите на заведението през стъклени врати пред себе си. Съдейки по вида на мъжете, приведени над чашите си с черно кафе и огромните порции шунка с яйца, Тейн предположи, че повечето от тях са шофьори на камиони.

Телефонът извън три пъти преди от другата страна да се обади нечий сънлив глас.

— Ало?

— Уокър съм. Какво откри? — Не виждаше причина да не говори направо.

— По дяволите, колко е часът? Все още не се е съмнало дори — изръмжа Рой Дюпре. Гласът му беше дрезгав и сънен.

Тейн познаваше Дюпре още от гимназията в Ларами. Бяха петнадесетгодишни, когато ги хванаха да крадат цигари и бира от местния супер. Двете момчета бяха изключени от училище. Собствениците се съгласиха да не повдигат обвинения, но момчетата трябваше да започнат работа в същия супер — миеха подовите и

чистеха тоалетните. След това Рой се записа в армията — стана зелена барета. Тейн едва отърва затвора, след като почти преби баща си до смърт. Не че старецът не го заслужаваше. Онази вечер той беше много пиян и, стиснал един автомобилен крик в ръка, гонеше майката на Тейн, за да я пребие. Тейн бе успял да спаси майка си, но все още носеше белег от същия този крик на едното си рамо.

— Исусе Христе — възкликна Рой и се закашля. — Дай ми една минута да се събудя. И да се изпия. — Измина цяла минута, през която Тейн наблюдаваше един старец, пременен с шапка на Доджърс, да флиртува с кльошавата сервитьорка, която, ако се съдеше по умората, изписана на изпитото ѝ лице, сигурно вече приключваше смяната си.

Заслушан в звуците, долитащи от телефонната слушалка, Тейн чу шум от течаща вода и дрезгава кашлица. След това Рой пусна водата в тоалетната и само след миг пръстите му отново стиснаха слушалката.

— Добре, проверих всичко, което ми заръча — информира го приятелят му. Думите му звучаха малко приглушено и Тейн предположи, че Рой вече е стиснал между зъбите си първата цигара за деня. — Ако казаното от проклетата ти бивша съпруга е истина, аз не мога да го докажа. Все още.

— Мислиш, че ме е излъгала? — попита Тейн и стаеният гняв, който не го бе напускал през последните три, че и повече седмици, отново пламна в душата му. — Че ме е пратила да гоня Михаля?

Чу се щракване на запалка. Рой вдиша дълбоко. Тейн едва успя да се пребори с желанието да запали. По дяволите, в този момент наистина заслужаваше една цигара.

— Няма да ѝ е за пръв път, нали така?

— Не, няма.

От другата страна на линията долетя тъжен смях.

— Ти така и не спря да я обичаш, нали?

Ако само знаеше...

— Няма значение. Само разбери дали ми е казала истината.

— Изненадан съм, че не си се заел с това лично.

— Та цялата полиция и пресата да ме погне по петите? — Тейн сметна, че това обяснение е напълно достатъчно. — И не забравяй, че трябва да бъдеш изключително дискретен.

— Да, зная. Секретна операция.

— Утре ще ти звънна отново.

— Дотогава може да съм научил нещо повече.

— Добре. — Тейн затвори. Чувстваше се вътрешно опустошен. Не спираше да проклина Мери-Тереса и нейните безкрайни игрички.

Помисли си да влезе в ресторанта и да си поръча голяма чаша черно кафе. Кофеинът щеше да му дойде добре, но въпреки това се отказа от намерението си. Никак не му се искаше някой да засече обажданията му от този монетен телефон. Не желаше да оставя никакви следи за присъствието си в това заведение, в случай че от полицията все пак успееш да стигнат до тук.

Огледа улицата в двете посоки, измъкна се от ресторанта и тръгна обратно към хотела. Възнамеряваше да вземе пикапа от паркинга, за да се покаже на хората, които го следяха. Мрачно се усмихна на себе си. Добре че детектив Хендерсън и репортерите от местната преса изобщо не предполагаха с какво се занимава в момента. Иначе щяха да му вгорчат живота.

Ами Маги? Тя какво ще направи?

Тейн изскърца със зъби, натика ръце още по-дълбоко в джобовете на якето си и си помисли, че рано или късно щеше да се люби с нея. Двамата заедно бяха като огън и барут — готови всеки момент да се възпламенят. Привличаха се неудържимо още от мига на първата им среща. И това очевидно нямаше да се промени. През изминалата нощ трябваше да впрегне цялата си воля, за да не осъществи онзи акт на единение, който свързва мъжа и жената навеки — без значение дали го искат, или не. По дяволите, как му се искаше да я направи своя, да проникне дълбоко в тялото ѝ, да почувства топлината на тялото ѝ, обгърнало го целия с копринената си мекота.

— Исусе, ти си пълен глупак — промърмори Тейн. — Шибан романтик! — Може би все пак трябваше да го направи. По дяволите, по едно време беше на ръба. Ароматът на кожата ѝ просто го довърши. Дори и сега, само при спомена за тялото ѝ, което се извиваше съблазнително под милувките на устните и ръцете му, Тейн се възбуди толкова силно, че изпита физическа болка.

Без да се съобразява с правилата за движение, той пресече на червено, изчаквайки един камион да завие зад ъгъла.

Маги не заслужава ли да научи истината?

Не, реши той. *Още не.* Може би дори никога.

Значи просто ще преспиш с нея и ще продължиш да я държиш на тъмно, така ли?

Точно така. Защото просто нямаше друг избор.

— Май трябва да отидеш да си прегледаш главата — каза си Маги, когато опияняващите спомени от предишната нощ изпълниха мислите ѝ. — О, господи! — Какво беше сторила? Поне милион пъти бе предупреждавала сама себе си, че не може да има вяра на този мъж. И въпреки това снощи... — О, Маги, кога ще поумнеееш! — Отмахна с ръка кичура коса, паднал над очите ѝ. Беше гола, объркана и съвсем сама в леглото на Тейн. Надигна се, седна в леглото и погледна през прозореца.

През прозрачните пердета струеше ярка слънчева светлина. От коридора пред апартамента долитаха всевъзможни звуци — шум от стъпки, откъслечни разговори, скърцане на врати. Другите гости на хотела вече бяха станали. А Тейн бе излязъл.

Къде ли е отишъл? Нямаше бележка от него, нито пък съобщение, оставено на телефонния секретар. Страхотно! Отново си припомни с подробности изминалата нощ и заключи, че е първокласна глупачка. И какво от това, че, технически погледнато, Тейн не бе преспал с нея? *Онова, което правихме, беше повече от достатъчно. Хайде, момиче. Размърдай се.*

Тя се изкъпа, смени дрехите си и реши, че е време да докаже собствената си независимост. След четиридесет минути вече бе успяла да си поръча кафе, плодове и закуска в стаята, както и да наеме кола под наем с кредитната си карта „Виза“. Позвъни и на детектив Хендерсън, за да провери дали не са направили някакъв пробив в разследването. Най-накрая се обади и на Бека в Калифорния и за втори последователен ден събуди вечно нацупената си и недоволна дъщеря.

— Не знаеш ли, че тук все още е много рано? — изхленчи Бека.

— Искях само да проверя дали си добре. Обаждах се снощи, но те нямаше.

— Да. — Чу как Бека се прозина и протегна. — Леля Кони ми каза, че трябва да ти се обадя днес. Да не би да се е случило нещо лошо? Намери ли Маркиз?

— Нищо лошо не се е случило и не, още не съм я намерила.

— Какво казват от полицията? — За пръв път от много време насам Бека проявяваше интерес към онова, с което се занимава майка ѝ.

— Нищо по-различно от онова, което ти казах при последния ни разговор.

Бека се поколеба за момент, преди да попита:

— Тя е добре, нали? Маркиз? Добре е, нали?

— Надявам се. — На Маги ѝ се искаше да може да каже на дъщеря си нещо по-окуражително, но тъй като нямаше нищо ново, реши да поразведри разговора. Нямаше защо да тревожи и Бека. — Как е Джени?

— Добре е, предполагам, но е много вкисната — искам да кажа ядосана — задето ходи на училище, а пък аз си седя у дома.

— Но това е само временно. Докато глезенът ти оздравее, а аз намеря Мери-Тереса.

— Зная, но тя, въпреки това, се дразни. — На Маги ѝ се стори, че долавя едва доловими нотки на триумф в гласа на Бека, което беше доста необичайно. Бека открай време боготвореше земята под краката на по-голямата си братовчедка. Според нея Дженифър Макрий бе просто безгрешна.

— Как е глезенът?

— Много по-добре. Вече нямам нужда от патериците.

— Сигурна ли си? Леля ти Кони ми спомена нещо за някакъв специалист ортопед.

— Леля Кони е параноичка. Постоянно говори за доктори, адвокати и други подобни. Знаеш ли, мамо, тя е доста странна.

Маги се усмихна. Бека определено започваше да променя отношението си към нея.

Поговориха още няколко минути и Маги затвори, изпълнена с облекчение. Позволи си да се надява, че двете с дъщеря ѝ може би щяха да съумеят да запълнят постоянно разширяващата се пропаст, зейнала помежду им.

— Рум сървис! — Силното почукване по вратата бе придружено от дълбок мъжки глас.

Само след минути Маги вече закусваше с кифлички и кафе и правеше списък на хората, които искаше да интервюира. Най-напред в списъка постави колегите на Мери-Тереса от телевизионната компания и Ивлин — нейната секретарка. Ивлин стана секретарка на Мери-Тереса още при преместването ѝ от Калифорния в Денвър. Два пъти развеждана и в постоянна битка с килограмите, които се лепяха на и без това едричката ѝ фигура, Ивлин беше работохоличка, която, според Мери-Тереса, беше *най-организираният човек на света*. Ивлин познаваше Мери-Тереса по-дълго от всеки друг в този град. Като се изключи Тейн, разбира се.

Следващият човек в списъка на Маги беше психиатърът на Мери-Тереса, последван от лекарите, с които Маркиз се бе консултирала непосредствено преди изчезването си. Сид Джилет, вторият съпруг на Мери-Тереса, също заемаше едно от челните места в списъка. Според разписанието на Маркиз тя се бе срещала със Сид вечерта, преди да изчезне.

— Става все по-любопитно — промърмори Маги.

Седеше на канапето с чаша силно кафе в ръка, свила босите си крака под себе си. Огънят пращеше в камината, а слънчевата светлина, проникваща през прозрачните пердета на прозорците, значително повдигна духа ѝ. Самата мисъл, че прави нещо, я караше да се чувства по-добре. Списъкът с хората, с които се бе срещала Мери-Тереса непосредствено преди да изчезне, бе едно успешно начало.

Чу ключът да се превърта в ключалката. Бузите ѝ пламнаха от смущение. Вдигна очи и видя Тейн да влиза в стаята. Лицето му тъмнееше от наболата брада. Облечен беше с дънки, фланелена риза и якето — сякаш току-що се връщаше от езда в ранчото си.

Погледът му погали Маги и цялата ѝ новопридобита решимост се изпари. Без да каже нито дума, той я накара да си спомни случилото се през изминалата нощ. Достатъчен беше само един негов напрегнат и изпитателен поглед. Мускулите ѝ се вцепениха и тя побърза да си напомни, че не трябва да повтаря грешката от предишната вечер.

О, *точно така*, говореха очите му, сякаш бе успял да разгадае мислите ѝ.

— Добро утро — провлачено поздрави Тейн. На лицето му бавно изгря усмивка, която откри не съвсем равните му бели зъби.

— Не се опитвай да ми пробутваш този твой провинциален чар — изръмжа в отговор Маги. — Не съм в настроение.

— Така ли? — И имаше наглостта да изглежда изненадан. — И защо така, госпожо Макрий? А пък аз си мислех, че ще се прибера тук и ще те заваря да се смееш и да си пееш от щастие, готова да започнеш новия ден.

— И кое те накара да си мислиш подобни неща?

Устните му се разтегнаха в усмивка. Той разкопча ципа на якето си.

— Помислих си го, скъпа, защото видях колко се забавлява през изминалата нощ.

Маги се поизкашля, а вратът ѝ пламна от смущение.

— Всъщност, да. Имаш право за това. Но не мисля, че би трябвало... ами... — Хайде, Маги. Една самоуверена модерна жени не бива да го увърта толкова. О, господи... дори и най-съкровеният ѝ мисли бяха твърде завоалирани.

— Не мислиш, че би трябвало *какво*? — Той преработи якето си на облегалката на един стол и се подпря на канапето.

Тя скръсти ръце пред гърдите си.

— Добре, умнико, не мисля, че трябва да правим секс, разбра ли?

— Но ние не сме правили нищо подобно.

— Това е само въпрос на семантика, Уокър. Не съм готова да си играя на думи с теб, ясно?

Той сви рамене, настани се на стола срещу нея, сипа си чаша кафе, след което измъкна една недоузряла ягода от фруктиерата и я пъхна в устата си с влудяващо безгрижие.

— Мисля, че ще е най-разумно ако... всеки спи в собствената си стая. Може би идеята за този апартамент не беше чак толкова добра. Можехме да си вземем отделни стаи, или дори да отседнем в различни хотели... Ето, това е добра идея.

— Можем също така да опънем едно одеяло по средата на тази стая — както са правили във филмите преди години. Ти ще си стоиш в своята половина, а аз — в моята. Така всеки ще гарантира добродетелността на другия — подразни я той.

— Престани да се занасяш! Аз говоря напълно сериозно.

Той повдигна едната си вежда, демонстрирайки презрително недоверие.

— Вярно?

— Напълно.

Погледът, с който я дари, едва не подпали кожата ѝ. Сърцето ѝ глупашки подскочи в гърдите ѝ. Тя обаче само кимна сковано.

— Щом това е, което желаеш... — провлачено се съгласи той и Маги не можа да възпре гъстата руменина, обagriла бузите ѝ. Той прекрасно знаеше какви са желанията ѝ. И двамата го знаеха. И точно в това беше проблемът. Дали сексът с него си струваше риска, който тя поемаше в емоционален план?

— Не — извика на глас тя и се почувства като идиот.

— Не си спомням да съм ти задавал въпрос.

— Просто разговарях сама със себе си.

— Информирай ме, ако промениш решението си.

— Няма да го променя.

Отново онази лукава и порочна усмивка.

— На това разчитам, любима.

— И престани да ме наричаш...

— Няма вече. — Очите му обаче продължаваха да блестят дяволито. Маги не знаеше какво ѝ се иска повече — да го целуне или да го удуши. Затова реши просто да не обръща внимание на всички прикрити намеци и завоалирани забележки, които сякаш сгъстяваха въздуха между тях.

Тейн вдигна крак и го подпря на един от близките столове, усмихна ѝ се за последно с онази самоуверена и лукава усмивка, с която сякаш ѝ казваше да престане да го баламосва, след което взе сгънатия вестник и прегледа заглавията.

— Сестра ти продължава да е на първа страница. — Прочете набързо материала и подаде страницата на Маги, която прочете цялата статия с интерес, но не научи нищо ново.

Тейн намери спортните страници, разлисти ги, след което хвърли поглед на бележките ѝ.

— Вече си изготвила и списък — отбеляза. — Не ми казвай, сам ще се сетя. Това е списъкът на хората, които възнамеряваш да интервюираш.

— Точно така, само че ти си първият човек в този списък. Къде ходи тази сутрин?

— Липсвах ли ти? — подразни я той.

— Толкова, колкото би ми липсвала и гърмяща змия — не му остана дължна тя. После се облегна на канапето и поклати глава. — Извинявай, не съм права да ти говоря по този начин. — Въздъхна и се загледа в кафето си — тъмно и мътно. — Просто съм разтревожена.

Тейн остави вестника.

— Не си единствената. И тъй като очевидно си дяволски решена да започнеш свое собствено разследване, реших да ти помогна.

— Как?

— Извърших някои проверки.

Беше изненадана. Не знаеше дали може да му се довери.

— И какво откри?

— Че Уейд Померейниън наистина е бил извън града. Точно както ни каза.

— Как разбра?

— Поразпитах малко, научих кой е агентът му и му позвъних вкъщи. Човекът не беше особено доволен, но все пак успях да изкопча от него името на фотографа. След което се обадох и на него. В резултат на което се уверих, че нашето момче Померейниън наистина е било в Солт Лейк в деня, в който Мери-Тереса е изчезнала. — Отново разгърна вестника, но Маги го грабна от ръцете му.

— Чакай малко — рече му тя. — Снощи беше категорично против плана ми да поразпитам наоколо, а сега изведнъж прегръщаш идеята сякаш тя е единственият смисъл на живота ти.

— Може би.

— Какво става, Уокър? — попита Маги и го изгледа с присвити очи. Искаше ѝ се да можеше да проникне дълбоко в неговата лицемерна душа, за да разгадае коварните му замисли.

— Винаги съм вярвал, че щом не мога да победя някого, най-разумното е да се присъединя към него. Сега просто прилагам теорията си на практика. Очевидно е, че не мога да те убедя да се откажеш от плана си и затова реших, че е по-добре да работя с теб, а не против теб. Макар да съм сигурен, че полицаите ще проведат задълбочено и образцово разследване, те, който знае защо, продължават да смятат, че имам някакво участие в изчезването на Мери-Тереса. Може би ще е добре, ако се включа по-активно в доказването на истината. — Отпи голяма глътка кафе. Очите му я наблюдаваха изпитателно и оценяващо над ръба на чашата. Искаше ѝ се да му

повярва. О, господи, как ѝ се искаше... Освен това искаше сестра ѝ да се прибере у дома, а дъщеря ѝ да превъзмогне отчуждението си към нея.

Ако желанията бяха коне, просящите щяха да са най-добрите ездачи, напомни си Маги, макар че наистина би било много по-лесно, ако допусне, че Тейн е на нейна страна и се избави от всичките си съмнения и подозрения. Само защото бе получила онова послание от сестра си — а дали *наистина* бе чула нещо, вече не бе толкова сигурна в това, — тя продължаваше да се съмнява във всичко. Това обаче по никакъв начин не означаваше, че Тейн има нещо общо с изчезването на Мери-Тереса. И какво като полицаите смятат, че той може да е въввлечен по някакъв начин в това изчезване? В подобни случаи те винаги насочват подозренията си най-напред към членовете на семейството — особено към бившите съпрузи. А само защото се бе появил в Айдахо и бе застанал на прага ѝ с молба да му помогне да докаже невинността си, не означава, че преследва и някакви други, лично негови, цели.

Той се присегна и взе една кифличка. На устните му играеше едва забележима усмивка.

— Е, какви са задачите ни за днес, Мери-Тереса?

— Много смешно! — Тя погледна списъка си. — Освен това името е Маркиз.

— Все забравям.

— Опитай се да го запомниш все пак — подразни го Маги, макар да знаеше, че умът му е остър като бръснач. — Твоята задача днес е да ме закараш до агенцията за коли под наем.

— Мислех си, че аз ще те карам...

— Вече обсъждахме този въпрос, Тейн. Освен това вече поръчах колата. Така че вариантите са три: или ще ме закараш до там, или ще отида до агенцията с такси, или пък ще ги помоля да ми докарат колата пред хотела. Ти решавай.

Усмивката му изчезна.

— Не бързай толкова. Ами ако Мери-Тереса е била отвлечена? Ами ако положението е много по-опасно, отколкото смяташ? Не смяташ ли, че би могла да станеш следващата им мишена?

— И защо?

— Кой знае... Точно в това е проблемът. — Тейн беше абсолютно сериозен. Дояде кифличката си, изтръска ръце от трохите и се изправи. Токовете на ботушите му оставяха дълбоки следи по дебелия бледоморав килим. — Изобщо не зная срещу какво сме изправени в този случай. А ти?

— Не.

— Нека тогава да следваме максимата: „По-добре да се подсигури сега, отколкото после да съжаляваме“.

— Ще внимавам. — По всичко личеше, че Тейн се кани да възрази нещо и тя додаде: — Освен това вече съм зряла жена, Уокър. И благополучно изживях по-голямата част от живота си без теб. Мисля, че и сега ще се справя. Значи, възнамерявам да посетя „KRKY“ горе-долу по времето, в което се излъчва шоуто. След това ще разговарям със секретарката ѝ, с другия бивш съпруг и с психиатъра.

Той се намръщи, но благоразумно реши да сложи край на спора.

— Аз ще се отбия при адвоката ѝ, ще се срещна с хората, които поддържат градината, с личния ѝ треньор и с някои от съседите и приятелите ѝ.

— Добре. Довечера ще се срещнем тук.

— Вземи клетъчния ми телефон.

— Не ми трябва. — Готова беше да приеме помощта му, но нямаше да позволи да се отнася с нея като с бебе.

— Настоявам да вземеш шибания телефон. В противен случай ще се залепя за теб и по никакъв начин няма да можеш да се отървеш от мен. — Ядосано сбърчи вежди и изражението му изведнъж стана сурово като зимата в Уайоминг. Твърдо беше решен да не отстъпва нито на йота.

Този път Маги отстъпи, без да спори. Не разполагаха с много време. Шоуто на Маркиз щеше да се излъчи след по-малко от час, а Маги държеше да присъства в „KRKY“, за да провери как се развиват нещата там.

След като получи взетия под наем „Форд Таурус“, последен модел, Маги се отправи към сградата на телевизията и спря колата на паркинга. Студиото се намираше на приземния етаж на висока тухлена сграда, носеща името на телевизионния канал. Момичето на

рецепцията я посрещна със зяпнала от изненада уста и с изумление я чу да произнася името си — Маги Макрий.

Момичето се слиса напълно.

— Простете ми — изрече тя и се изчерви до корените на късата си кафява коса, — но... изглеждате точно като една от служителките в нашия канал, водещата на „Денвър АМ“.

— Аз съм сестрата на Мери-Тер... на Маркиз. Двете сме близначки.

— О, господи... Не знаех. Но това изобщо не ме изненадва. Добре, подпишете се тук... ред тридесет и шести. — Тя записа часа на посещениято, след което прибра дневника в касета със стъклен капак.

След като приключиха с формалностите, Маги получи карта с името си и бе придружена до кабинета на директора от дребна жена, която вървеше почти толкова бързо, колкото и приказваше.

Рон Бишъп я очакваше. Представителен, започнал да оплешивява мъж, който прилежно подстригваше малкото останала му коса и от който се носеше слаб аромат на пури, Бишъп заобиколи очуканото си дъбово бюро и й протегна ръка. Тя му подаде своята, той я стисна с двете си ръце и я разтърси енергично.

— Рон Бишъп. Господи, изглеждате точно като нея. Аз... ние... никой от нас не подозираше, че сте нейно копие. Искам да кажа, че естествено знаехме, че Маркиз има сестра, но чак сега разбрахме, че сте близначки. Желаете ли да се явите в новините и да се обърнете директно към нея, или пък към хората, каквито и да са те, които може би я държат в плен? — попита я той. Идеята очевидно му бе хрумнала току-що, но като че ли все повече му допадаше и той изглеждаше въодушевен от перспективата да качи по някакъв начин рейтинга на предаванията си.

— Ще си помисля — отвърна Маги и огледа обстановката.

На стената зад бюрото бе окачен блестящ, извит като дъга препариран марлин. Останалите три стени бяха украсени с награди и лъскави снимки на директора, който се ръкува със знаменитостите, с които се бе срещал по време на своята тридесет и няколко годишна кариера в бизнеса. В единия ъгъл имаше телевизор. „Денвър АМ“ се излъчваше в момента.

Маги погледна към екрана, където Крейг Бумон, загорял мъж с руса коса и сини очи, интервюираше някаква местна знаменитост,

която очевидно се изживяваше като Марта Стюарт^[1]. Облечена с дънки и карирана риза, жената, с изражението на всезнайко, показваше как могат да се направят хранилки за птици с подръчни материали от кухненските шкафове. На масата пред нея бяха подредени фъстъци, семки и други зърнени храни, оформени в най-различни форми.

— По дяволите! — възкликна Рон и се засмя, излагайки на показ златните пломби на зъбите си. Очевидно продължаваше да обмисля възможностите, произтичащи от огромната прилика между Маги и сестра ѝ. — Та вие бихте могла дори да водите шоуто вместо нея — ако не цялото, то поне част от него. — Скрити зад дебелия стъкла на очилата, очите му заблестяха от нетърпение. Извади една пура, но не я запали. — Ще рекламираме участието ви в новините в пет и после в късните вечерни новини в единадесет. Утре сутринта в шест ще повторим рекламата в ранните новини.

Притискаше я твърде силно и на Маги това никак не ѝ хареса. Нямахше доверие на този човек, макар че току-що се бе запознала с него. Започваше да става като Тейн — не можеше да се довери на никого.

— Ще трябва да си помисля по въпроса — повтори тя и измери с поглед директора на телевизионната станция, като се питаеше дали този човек някога е казал и една искрена дума. — Тук съм по една-единствена причина — опитвам се да разбера какво се е случило със сестра ми, за да мога да я намеря.

— Аз, естествено, ви разбирам напълно и ви уверявам, че каналът ни е изцяло на ваше разположение. Едва ли има човек, който повече от мен да желае да разбере какво се е случило с Маркиз — заяви той. Този път изглеждаше искрен. Облегна се назад и сакото му се разтвори. Пръстите му продължаваха да опипват гладката повърхност на пурата. — Няма да ви лъжа, госпожо Макрий, и ще ви кажа, че тук имаме малки неприятности със сестра ви. Всъщност, не точно неприятности... Нека да кажем, че възникнаха различия между Крейг и Маркиз по отношение бъдещото развитие на шоуто. Искан да ви уверя обаче, че, независимо от тези разногласия, всички ние от „KRKY“ сме силно заинтересовани от благополучието на вашата сестра. Както сигурно знаете, ние първи се заехме с издирването ѝ. Конкурентните телевизионни канали непрекъснато тръбят за противоречията между двамата водещи на шоуто, но аз искам да

знаете, че това се дължи най-вече на професионална завист. „Денвър АМ“ е шоу, което винаги е заемало едно от челните места в класациите.

— До скоро — вметна Маги.

Едрият мъж само сви рамене.

— Вярно е, че през последната година рейтингът на предаването тръгна надолу, но вече се погрижихме за този проблем.

Обзалагам се, че е така, грубо си помисли Маги, забелязала как след рекламната пауза Крейг Бумон отново обясни на зрителите, че поради изчезването на Маркиз той е принуден да води предаването сам. На екрана се появи малка снимка на сестра ѝ и Бумон помоли всеки, който разполага с някаква информация за Маркиз, да се обади веднага. Последва клип, посветен изцяло на нея. Показаха кадри от няколкото филма, в които Маркиз бе участвала, както и някои от най-смешните и мъчително трогателни моменти от различни интервюта, които тя бе провела с гостите на предаването в същото това студио.

Маги мълчаливо се взираше в екрана. В съзнанието ѝ нахлуха безброй спомени. Очите ѝ се насълзиха докато гледаше как сестра ѝ се смее, разговаря или открито флиртува с гостите в студиото. В гърлото ѝ заседна огромна буца и тя силно прехапа устни, когато Мери-Тереса, представяща себе си като Маркиз, закачливо намигна към камерата, отметна глава назад и се разсмя. *Къде си*, за кой ли път се запита Маги и лекичко се изкашля, за да прочисти гърлото си. През първите четири години от съществуването на шоуто Маркиз бе единствената му водеща — тя, съвсем сама, бе създавала и утвърдила това предаване. Крейг се бе присъединил към екипа преди две години и с времето бе започнал да се изживява като все по-важен и незаменим. Мери-Тереса се оплакваше, че претенциите му нараствали с всеки изминал ден.

— Казвам ти, че той иска цялото шоу за себе си — довери ѝ Мери-Тереса при един от телефонните им разговори. — Блонди^[2] би искал аз да изчезна напълно.

— Госпожо Макрий... — Гласът на Рон Бишъп я върна обратно в настоящето и Маги с неудобство осъзна, че той очевидно ѝ бе задал някакъв въпрос.

— О, извинете... какво казахте?

— Казах, че ако проявявате интерес съм готов да ви разведа из сградата. — Погледна часовника си.

— Мисля, че разполагаме с достатъчно време.

— Разбира се. — Имаше нужда от възможно най-подробна информация за живота на сестра си.

Двамата поговориха още малко, а след това той ѝ показа нюзрума — просторно помещение с натъпкани на гъсто бюра, разделени едно от друго единствено със звукоизолиращи прегради. Репортерите пишеха материалите си на компютрите пред тях, помощниците им събираха данни и информация, някой непрекъснато нанасяше промени на таблото с плана на новините, а от тавана висяха телевизионни монитори, които излъчваха новините на всички останали телевизионни канали в Денвър. Съседното звукоизолирано помещение беше студиото, в което засниваха новините. Компютъризираната камера бе насочена право към пулта, на който се сменяха различни новинарски екипи. В съседната стая пък няколко компютъра бяха включени към уебстраницата на новинарския отдел.

Бишъп я запозна с няколко души, включително и с Джей Ар Александър — асистент-режисьор на новините. Енергичен и остроумен мъж на около четиридесет години, с очила с метални рамки и усмивка, която почти не слизаше от лицето му, той постоянно сновеше от един компютър към друг, отговаряше на въпроси, даваше съвети, опитвайки се да надвика нестихващата гюрултия в помещението.

— Искате ли да се явите като водеща на предаването? — попита Джей Ар, след като огледа Маги от горе до долу. — Обзалагам се, че зрителите изобщо няма да забележат, че не сте Маркиз. — Кафявите му очи, скрити зад очилата, заблестяха при мисълта за възможностите, които произтичаха от предложението му. — Някога занимавала ли сте се с телевизия?

Някой го повика преди Маги да успее да му отговори.

Рон я поведе към лабиринт от помещения, разположени в края на коридора.

— Джей Ар е при нас малко по-дълго от сестра ви и преди да бъде повишен работеше като изпълнителен продуцент на „Денвър АМ“. А тук редактираме нашите филмови предавания...

Разведе я навсякъде, като я запознаваше с хората, които срещаха.

Всички те я посрещаха и изпращаха с любопитство. Маги чуваше коментарите им, изречени шепнешком зад гърба ѝ, но се

правеше, че не забелязва нищо.

— Мили боже, помислих я за Маркиз!

— Виждали ли сте друг път такава невероятна прилика?

— Толкова е странно. Зловещо дори. Питам се дали и тя е същата самовлюбена и беснееща кучка.

— О, Исусе, да се надяваме, че не е. За една толкова малка планета като нашата и една е предостатъчна.

Зад гърба ѝ се разнесоха смях и подигравателни забележки, но Маги не им обърна внимание. След като заснеха „Денвър АМ“ и публиката напусна студиото и сградата на телевизията, Рон я поведе надолу по някакъв криволичещ като лабиринт коридор към малкия кабинет на Крейг Бумон.

Колегата на Маркиз тъкмо протягаше ръка към палтото си, което висеше на една стояща закачалка в близост до вратата на малката стаичка. Когато я видя да влиза, замръзна неподвижно на мястото си.

— Маркиз! Мили боже, едва не получих сърдечен удар. Къде беше, по дяволите? Ти... изглеждаш страхотно. — Поколеба се, сякаш почувствал, че има нещо нередно и погледна към сияещия Рон Бишъп. — Чакай малко...

— Това не е Маркиз. Да ти представя сестра ѝ. Маги Макрий, Крейг Бумон.

— Ей, това да не е някаква шега... — възкликна той, но в следващия момент осъзна, че всичко е истина. — Мили боже! Вижте се само. Вие и Маркиз... двете сте напълно еднакви, нали?

— Не съвсем, но почти. — Маги кимна с глава, а сините му очи обходиха тялото ѝ сантиметър по сантиметър, сякаш за да се уверят, че онова, което бе чул с ушите си, е самата истина.

— Не мога да повярвам... — Все още стиснал палтото си в ръка, той приседна на ръба на бюрото си. — Уха!

— И аз реагирах по същия начин — делово подхвърли Рон Бишъп. — Слушай сега. Мисля, че Джей Ар се шегуваше, когато направи това предложение, но аз смятам, че ще направим огромен удар, ако я включим в твоето шоу... нали разбираш, ще я представим като Маркиз в началните кадри... Нещо като: „Това ли е най-известната изчезнала личност на град Денвър?...“. Ще трябва да се консултирам с Тес О’Шонеси... — Той се обърна с лице към Маги. — В момента тя е изпълнителен продуцент на шоуто...

Маги нямаше намерение да допусне да бъде въввлечена в това.

— Почакайте малко.

— ... но във всички случаи ще бъде нещо от този род... а след това ти започваш да я интервюираш, но не като Маркиз, а като нейната сестра-близначка. Това ще предизвика огромен интерес, не мислиш ли? Хората вече са изпълнени с любопитство, а публиката по принцип винаги проявява небивал интерес към историите за близнаци — те са в основата на повечето минисериали и сапунени опери. А ето че ние ще им предложим всичко това на куп. Истинска мистерия плюс история за близнаци. Това интервю, разбира се, би могло да ни помогне да разберем какво точно се е случило с Маркиз. И това е най-важната ни цел, основната причина, поради която ще ви включим в предаването. Колкото повече хора гледат шоуто, толкова по-вероятно е да се обади човек, който би могъл да предложи някаква информация.

Крейг започваше да харесва идеята.

— А в някое от следващите издания на шоуто бихме могли да поканим други двойки близнаци... или пък близнаци, разделени непосредствено след раждането им... нещо от този род. Ще сравним приликите и общите им преживявания, ще поразмишляваме защо близнаците, дори и когато са отгледани от различни семейства, продължават да проявяват еднакви вкусове, предпочитания и предубеждения.

— Точно така.

— Ей, не бързайте толкова! — Маги не можеше да повярва на ушите си. — Не проявявам интерес към предложението ви.

— Какво?

— Дойдох в Денвър, за да намеря сестра си, а не за да се възползвам от нея.

— Но, явявайки се по телевизията, вие ще ѝ направите услуга. Може дори да помогнете тя да бъде намерена. Може да се окаже, че някой от зрителите ни знае нещо за нея.

— Не мислите ли, че ако някой знаеше нещо, той вече щеше да се е обадил? Хората със сигурност биха я познали навсякъде.

— Но ние бихме могли да предприемем масирана рекламна кампания и да привлечем по-голяма публика. Какво мислите за това, госпожо Макрий?

Маги не можеше да допусне да бъде въввлечена в тази борба за по-висок рейтинг, подчиняваща се на едно-единствено правило: *Победителите не ги съдят.*

— Искam единствено да поговоря с вас — заяви тя и се обърна директно към Крейг Бумон.

— Господин Бишъп? — Една изключително слаба жена с очи на кошута и елегантен черен костюм надникна през вратата. — Помолихте ме да ви напомня за срещата ви с господин Денвърс в Браун палас в единадесет и половина.

Бишъп погледна часовника си, промърмори някакво извинение и отново напомни на Маги, че ще направи на сестра си услуга, ако се съгласи да бъде интервюирана в шоуто „Денвър АМ“ или пък в някое издание на новините. След това бързо излезе от стаята.

— Моля да извините Рон. Той е... ами той е просто Рон — обясни Крейг. — Мисли единство за рейтинга на шоуто.

— Такава е природата на звяра — заяви Маги и само сви рамене.

— Всички ние се стараем да подобрим качеството на шоуто, като едновременно с това увеличим нашия дял на телевизионния пазар.

— Разбирам, но, както вече ви казах, искам единствено да намеря сестра си и си помислих, че вие бихте могли да дадете отговор на някои въпроси, които ме интересуват.

Крейг я изгледа напрегнато, след което кимна и Маги за пръв път можа да надникне зад фасадата на този мъж, когото сестра ѝ веднъж бе нарекла *момче, подходящо единствено за реклама на бивши сърфисти.*

— Разбира се. Но нека поговорим извън тази сграда — предложи Крейг. — На две преки от тук има ресторант, където бихме могли да разговаряме на спокойствие.

Маги се съгласи. Тук, на работното място на Маркиз, тя привличаше погледите на всички присъстващи.

— Добре. Да вървим.

Тейн удари на камък. Всички хора, с които се срещна, не му казаха нищо, или почти нищо важно. Служителката от магазина имаше проблеми с паметта, а хората, работили за Мери-Тереса, един през друг твърдяха, че тя е ангел — определението беше на Раул, който се грижеше за двора и градината. *Ангел, слязъл от небето.* Възрастен

мъж с шест деца, две от които все още живееха при него, той беше всеотдайно религиозен и искрено вярваше, че последните пет години от живота му, тези, през които бе работил за Маркиз, са били най-щастливите в живота му.

Личният ѝ треньор, Лаело Ролф, се оказа истинска изненада. Воден от собствените си предубеждения и странния вкус на Маркиз по отношение на приятелите ѝ, Тейн предварително бе решил, че въпросният треньор е поредният изнудвач от обкръжението ѝ. Само че сбърка.

Лаело беше на двадесет и осем години с тяло на Аполон — комбинация от добри гени и здравословен начин на живот, съчетаващ физически упражнения и подходяща диета. Денят на Лаело преминаваше в тренировки с различни жени и мъже. Всичките му клиенти бяха богати, имаше и такива, за които пишеха по вестниците, но никой от тях не се ползваше със скандалната популярност на Маркиз.

— Кой знае какво може да ѝ се е случило — отбеляза той между два сеанса в гимнастическия салон, в който работеше. Дватама с Тейн стояха пред редицата високи прозорци, от които се разкриваше изглед към назъбения от високите, островърхи сгради небосклон над Денвър. Ярките лъчи на слънцето се отразяваха в огромните небостъргачи от бетон и стъкло, температурите бавно се покачваха и снегът бе започнал да се топи.

В залата отекваше звукът от постоянното вдигане и спускане на тежести. Приглушената музика бе едва доловима, заглушавана от съскането на бягащите пътеки, велоергометрите и другите спортни съоръжения.

Лаело, изпотен от натоварването, бе облечен с екип за джогинг, а край врата си бе праметнал бяла хавлиена кърпа.

— С Маркиз човек никога не може да е сигурен какво точно става. В един момент решава, че ще започне сериозна здравословна програма — ще пие много витамини, ще се храни само с нетлъсто месо, зеленчуци и плодове... а в следващия момент започва отново да се трови с алкохол и хапчета. — Той презрително сбърчи нос. — Проблемът при Маркиз е, че тя не проявява никаква грижа и лоялност към собственото си тяло и е неспособна да спазва какъвто и да било

режим. — Той сви широките си рамене. — Но тя не е единствената. И това е един от проблемите на тази страна.

— Споменавала ли е някога, че смята да се махне от тук?

— Непрекъснато говореше за това. — Лаело попи потта от челото си с единия край на кърпата. — Имаше си своите мечти. Вярваше, че един ден ще стигне до Ню Йорк, или пък ще се върне обратно в Ел Ей и ще се занимава сериозно с телевизия. Плановете ѝ се меняха всяка седмица — заради проблемите ѝ в студиото. Другият водещ на шоуто се оказа истински подлец, който се опитваше да я измести от мястото ѝ. Ако искате мнението ми, мисля, че Маркиз живееше под голямо напрежение, беше объркана и изнервена. Не знаех дали проблемите ѝ бяха свързани с работата ѝ... или пък с личния ѝ живот. — Лаело стисна устни сякаш си бе позволил да каже твърде много. — Може би не трябваше да разговарям с вас — заяви той. — В края на краищата, ако съдя по думите на Маркиз, вие съставлявате основната част от проблема ѝ.

Гърбът на Тейн се схвана от напрежение.

— Какво точно ви е говорила за мен?

Лаело се поколеба, опитвайки се да избегне директния отговор.

— Знаете ли, Уокър, понякога, когато я слушах, бях убеден, че все още ви обича.

— А в останалите случаи?

— В останалите случаи разбирах, че се бои от вас. Останах с впечатлението, че вие сте единственият човек на този свят, който я плаши до смърт. Имате ли някакво обяснение за това?

— Не, по дяволите — отвърна Тейн, макар че това не беше самата истина. Мери-Тереса имаше поне пет-шест причини да се бои от него — и всичките до една основателни. — Нали знаете какво казват хората за бившите съпрузи.

— Че най-добрите бивши съпрузи са мъртвите съпрузи.

Тейн се ухили.

— Чувал съм тая приказка и преди.

— Предполагам, че същото важи и за бившите *съпруги* — подхвърли Лаело и се вгледа изпитателно в очите на Тейн. В този момент обявиха началото на следващото занятие по степ аеробика. — Вижте, трябва да вървя. Следващият ми клиент е вече тук.

Една ниска жена, пременена в скъп спортен екип и накипрана с много бижута, цялата засия при вида на този толкова по-млад от нея мъж. Лаело я дари с широка усмивка и леко закръглената женица се разтопи от щастие.

Тейн веднага си тръгна. Чувстваше се неловко на това място, претъпкано с машини за вдигане на тежести, бягащи пътеки и потящи се тела, вперили погледи към мониторите, висящи от тавана, или към инструкторите със свършени тела, превърнали се в еталон за повечето дебелаци и дебелани с увиснали шкембета, които влизаха през вратата на салона. Тейн вярваше, че единственият начин да се поддържа в добра кондиция е като работи упорито. Тежка физическа работа.

Отключи пикапа и забеляза, че джипът, проследил го дотук, не се вижда наоколо. Почувства леко облекчение. Веднага щом тръгна да излиза от паркинга обаче, забеляза един „илимът“ с четири врати да се отделя от тротоара и разбра, че Хендерсън продължава да го държи под око. Тейн нагласи огледалото за обратно виждане и отново се насочи към центъра на Денвър. Запита се какво ли прави Маги в момента.

Намираще се далеч от нея и това го правеше неспокоен и раздразнителен. Постоянно си повтаряше, че е глупаво да се тревожи — та тя беше зряла жена, за бога! — но все не успяваше да пропъди страховете за нея при мисълта, че бе решила да заеме временно самоличността на своята безотговорна и лекомислена сестра.

Като че ли с тебе пък е в безопасност! Усети силно чувство на вина. Той се възползваше от Маги. Това беше самата истина. А тя не го знаеше.

— Ти си един жалък кучи син — сърдито изръмжа Тейн, вбесен от самия себе си. От ругатнята обаче нямаше голяма полза. Готов беше да стъпче всеки, застанал на пътя му. Включително и Маги.

Отправи още една ругатня по свой адрес, свали сенника и, примижал, за да предпази очите си от яркото слънце, си пожела цялата тая бъркотия с Мери-Тереса най-после да приключи.

А когато всичко свърши, Маги Макрий ще те намрази завинаги.

Е, така да бъде!

Форсира двигателя и гневно стисна зъби. Никой никога не е твърдял, че животът е справедлив.

---

[1] Марта Стюарт — род. 1946 г. Авторка на множество готварски книги и наръчници, които целят да направят от читателите им съвършени домакини. — Б.пр. ↑

[2] Блонди — име, свързано с русата коса на Бумон; blond (от англ.) — рус. — Б.пр. ↑

8.

— Добре де, признавам — съгласи се Крейг Бумон и пресуши втория си коктейл „Блъди Мери“. — Сестра ти и аз имаме разногласие по отношение на бъдещото развитие на нашата програма. — Разбърка питието си със стрък целина и сякаш напълно забрави за супата от фасул и ориз, която беше поръчал.

Малкото ресторантче бе издържано в западно южняшки стил. Стените бяха покрити с ласа, шпори и рога; имаше дори и чифт стари каубойски панталони. Сепаретата бяха изработени от избелен дъб и изкуствени плоскости. По стените над тях висяха фенери, а самите сепарета бяха отрупани с меки възглавнички в бледозлатисти, розови и лилави цветове — багрите на залеза.

Храната беше тексаско-мексиканска, атмосферата — спокойна, а сервитьорките изглеждаха дискретни.

— Двамата сте се карали в деня на изчезването й.

Той кимна и махна с ръка.

— Спретнахме страхотна сцена в присъствието на асистент-продуцента и останалите членове от екипа. Голяма грешка от наша страна.

— Разкажете ми за тази кавга.

— Сега всичко ми изглежда толкова глупаво — призна той и поклати невярващо глава. — Маркиз неотстъпчиво настояваше, че трябва да включим в шоуто рубрика, посветена на местните знаменитости — хора от планинските щати, постигнали славата и популярността на звезди. Тя искаше да придаде повече блясък на нашето шоу. Държеше да го *преобрази* — мисля, че това е думата, която използва. Маркиз мечтаеше шоуто да заприлича на програмите, които човек би очаквал да види в Ел Ей — по-елегантни, по-комерсиални и изтънчени.

— А вие не бяхте съгласен.

— Демографските проучвания сочат, че нашият средностатистически зрител е домошар с няколко дечурлига, който работи на половин работен ден. Може да има и колежанско

образование. Средна възраст — от двадесет и пет до тридесет и осем години. Поради тази причина шоуто ни винаги и имало такава насоченост. В една от рубриките местен готвач приготвя някакво ястие, а домакините у дома могат да ни изпратят писмо или пък имейл, за да получат рецептата. В другите рубрики ни гостуват градинари, декоратори, местни писатели и гимназиални спортни величия. Имаме рубрика за здравословни съвети и курс за изработване на разни дребни предмети, с които домакините биха могли да украсят къщата си. От време на време каним и знаменитости от национален мащаб, които гостуват в града — някои от тях идват тук да снимат филми, други представят новата си биографична книга и т.н. Маркиз обаче настояваше цялото шоу да поеме в нова посока и срещите с известни хора да се превърнат в гръбнака на новото предаване.

Той пресуши питието си.

— И ако трябва да съм честен до край, трябва да отбележа, че тя искаше да ме изгони от екипа.

Маги не беше изненадана. Побутна такото, което си бе поръчала, и попита:

— Защо?

— Защото искаше сама да ръководи това шоу. Не е спирала да го прави от момента, в който бях включен в екипа. Маркиз беше много засегната от факта, че съм бил назначен зад гърба ѝ. Никой не бе счел за нужно да се консултира с нея. От този момент нататък тя реши, че съм напълно безполезен и по никакъв начин не мога да допринеса за успеха на предаването. И когато рейтингът ни тръгна надолу, тя, естествено, реши, че вината е моя. — Дари Маги с фалшива усмивка и посегна за филийка хляб. Понечи да я намаже с масло, но се отказа. — Напоследък упорито се заговори, че шоуто ще бъде свалено от екран. Или пък че ще продължи да се излъчва, но със свършено нова концепция и оформление. Това беше добър повод Маркиз да се опита да наложи своите виждания и да поеме всичко в свои ръце. — Запредъвква зальк хляб и се замисли за момент. — Както сигурно знаете, вашата сестра се изживяваше като примадона. Гледаше на себе си като на кралицата майка.

— А вие как я възприемахте?

— Като истинска напаст. Досадна и непоносимо арогантна.

— Тя твърдеше същото за вас.

Той изсумтя.

— Сигурен съм, че е така.

— Значи нямате и най-бегла представа какво може да ѝ се е случило?

— Никаква. — Загреба лъжица супа и започна да духа, за да я охлади. — Надявам се, разбирате, че не ѝ мисля злото, но пък изобщо не съжалявам, че вече я няма в студиото. Позволявам си да ви го кажа, защото зная, че това е преобладаващото мнение в студиото. Когато и да попитате, вероятно ще ви каже същото.

— И защо никой не я харесва?

— Защото, Маги, Маркиз не се държи като професионалист. Постоянно закъсняваше за работа, налагаше мненията си и изискваше всички да се съобразяват единствено с нея, вдигаше най-долните скандали, които съм виждал през живота си, и на всичкото отгоре никога, ама никога, не беше в час с онова, което се прави в компанията. Знаете ли, думата *професионализъм* като че ли не е част от речника на никоя жена. — Хапна още две хапки. — Обвиняваше всички нас за възникналите проблеми, но изобщо не допускаше, че и тя може да носи известна вина. Не, не ме разбирайте погрешно. Аз най-искрено се надявам, че тя е добре — Маркиз не е лоша жена, но е ужасно объркана и разглезена. А аз наистина нямам никаква представа какво може да ѝ се е случило.

Независимо дали ѝ харесваше или не, но Маги започна да изпитва известна симпатия към Крейг. Човекът беше ужасно самовлюбен и суетен, но пък иначе изглеждаше достатъчно искрен и откровен. Изобщо не се опита да прикрие факта, че никога не бе харесвал Маркиз, и Маги, която изпитваше желание да защити сестра си и да се изправи срещу всеки, дръзнал да изрече и една непочтителна дума по неин адрес, установи, че ако не друго, поне започва да разбира мотивите на Крейг.

Когато излезе от ресторанта, Маги се отправи към покрайнините на града, където в една ненатрапчива сграда се помещаваше „Лоурънсис ексекютив опшънс“ — компания, оглавявана от Ивлин Лоурънс. Тя беше президент на компанията и ръководеше десетина-дванадесет души с опит в административните и счетоводни услуги, които със съвместни усилия движеха документацията на няколко

дребни предприятия в Денвър и едновременно с това се занимаваха със счетоводството на Маркиз, с кореспонденцията и феновете ѝ.

Ивлин беше изключително рационална, упорита и здравомислеща жена. Когато Маги застана пред нея, тя само поклати глава.

— Зная, че сигурно сте го чувала безброй пъти, но приликата ви с Маркиз е направо потресаваща. *Плашеща*. Искам да кажа, че нея в момента я няма, а вие идвате тук като неин призрак двойник... Зная, че двете сте били доста близки, защото съм виждала ваши снимки, но до този момент не си давах сметка за изумяващата прилика между вас. Мили боже, и ти, света Богородице! Не мисля, че определението *огледален образ* изразява достатъчно точно онова, което виждам в момента. Но както и да е...

Тя скръсти ръце пред себе си и Маги забеляза, че носи пръстени на почти всеки пръст. Гримът ѝ беше съвършен, червената ѝ коса бе прибрана в елегантна прическа. Пръстите ѝ завършваха с идеално оформен маникюр, лакиран в тъмночервен цвят. Облечена беше с тъмносин костюм и меки обувки в същия цвят. Ивлин Лоурънс беше самото олицетворение на съвременната делова жена.

— Хайде да се захващаме за работа. Какво мога да направя, за да ви помогна да я намерите? — Придружи Маги до заседателната зала на компанията и седна срещу нея от другата страна на масата. Една секретарка им донесе кафе и няколко папки, претърпани с документи.

— Това са последните документи — обясни Ивлин, след като момичето излезе от залата и затвори вратата след себе си. Сипа сметана в кафето си и се загледа в пухкавата пяна, която се образува по повърхността на напитката. — Ако искате копия, с удоволствие ще ви предоставя такива — е, с изключение на поверителните неща... Става дума за данъчни декларации, финансови извлечения и други такива документи.

След мъчителния си развод Ивлин бе последвала Маркиз от Ел Ей в Денвър. С времето бе осъзнала, че може да обслужва повече от един клиент и сама бе създала настоящата компания. Маркиз ѝ бе предоставила препоръки и бе разговаряла от името на Ивлин с евентуалните ѝ бъдещи клиенти. А Ивлин Лоурънс, от своя страна, се отплащаше на Маркиз с изключителен респект и доверие. По думите ѝ, между нея и Маркиз се бяха утвърдили почти перфектни

взаимоотношения. Единственият проблем идвал от факта, че компанията на Ивлин изпитвала затруднения, а в работата ѝ с Маркиз възникнали някои спънки.

— ... Ако трябва да го кажа по-точно, и държа това да си остане между нас — довери ѝ Ивлин докато отпиваше от кафето, — вашата сестра е изправена пред пълно разорение. По никакъв начин не можеше да контролира разходите си. Не би трябвало да говоря за това, но тази информация ще се появи в публичното пространство, защото ще бъде подведена под съдебна отговорност заради големите суми, които дължи. — Ивлин цъкна с език и сви устни в неодобрителна гримаса. — Опитах се да я предупредя, но тя не ме послуша.

— Мери-Тереса винаги е играла по собствените си правила.

— Само че данъчните си имат техни правила и държат те да се спазват.

— Да, така е.

— На всичкото отгоре сестра ви има ужасен вкус по отношение на мъжете. — Тя вдигна ръка, сякаш опитвайки се да изпревари възраженията на Маги. — Зная. Зная, че не би трябвало да коментирам този аспект от живота ѝ. И аз самата не се справям особено добре в тази област, пък и се старая да стоя встрани от личния ѝ живот. И въпреки това не мога да не отбележа, че грешките ѝ не са една и две. Познавате ли първия ѝ съпруг? Тейн Уокър? — Сърцето на Маги замръзна. Ивлин изразително завъртя очи.

— На външен вид изглежда добре — типичен каубой, както знаете, но в него има още нещо, което ме кара да бъда особено предпазлива. Просто не мога да му имам доверие. Прекалено е потаен за моя вкус. А поради някаква неизвестна причина — само господ знае каква е тя — Маркиз така и не успя да прекъсне напълно връзката си с него. — Ивлин въздъхна.

— Наистина ли? — попита Маги, почувствала как страхът бавно завладява душата ѝ.

— Не мога да се отърся от чувството, че той като че ли *искаше* нещо от нея. Не зная... може би така и не можа да престане да я обича. — Гърлото на Маги се стегна и тя се опита да не обръща внимание на болезненото „*Нали ти казвах!*“, което отекна в главата ѝ. — А след това се появи Сид, съпруг номер две. Стана още по-лошо. Не искам да си помислите, че съм мъжемразка. Не съм такава, наистина. Но мъжете

около Мери-Тереса бяха или потайни, или пък прекалено слаби. Сид е умен и богат, но се отнасяше към Мери-Тереса като към скъпоценно бижу. За него тя беше онова, което хората наричат *съпруга трофей* — от нея се очакваше да излезе на светло, когато съпругът ѝ пожелае това, а през останалото време да си седи затворена в кутийката, която той ѝ е отредил, и да се държи като добро момиче. Е, мога да ви кажа, че на сестра ви това никак не ѝ хареса. Сид прекали с опитите си да я превъзпита по свой вкус и тя му показва пътя. — Очите ѝ заблестяха сякаш бе на път да сподели нещо много лично. — Нанесе му удар там, където знаеше, че ще го заболи най-много и го пусна да си върви.

Маги отпиваше от кафето си и слушаше Ивлин, която без никакви задръжки клюкарстваше за мъжете в живота на Мери-Тереса.

— Тя като че ли просто не можеше да се спре. Имаше няколко гаджета в промеждутъка между Тейн и Сид, а след развода със Сид любовниците ѝ станаха цяла върволица. Но нито един от тях не ставаше за работа. Всички те ужасно си приличаха — безмозъчни хубавки момченца. Имам чувството, че се опитваше да докаже на Сид, че може да излиза с по-млади и красиви мъже... — Ивлин размаха пръст пред лицето на Маги. — ... включително и с бившия му зет... О, господи, това наистина го вбеси.

— Как се казва той?

— Чакайте да видим... — Ивлин щракна с пръсти и замислено събърчи вежди. — О, боже... — Тя се облегна назад и въздъхна. На лицето ѝ се появи съсредоточено изражение. — Ето, спомних си. Точно така. Казва се Инман. Робърт Инман. Още няма тридесет години. Двамата със стария Сид обичали да играят голф заедно. Но това продължило до деня, в който той зарязал дъщерята на Сид заради друга жена.

— Мери-Тереса? — с отвращение попита Маги.

— Ммм... — Очите на Ивлин заблестяха така, сякаш болката и нещастията на семейство Джилет ѝ доставяха някакво лично удовлетворение. Отпи глътка кафе. — Зная, че Маркиз не биваше да го прави, но Роби — тя го наричаше така — беше истинска отрепка и задиряше всички жени около себе си. Ако питате мен, мисля, че Маркиз направи голяма услуга на бившата му съпруга, Таня.

— Не мисля, че Таня би споделила мнението ви.

— Разбира се, че не. По онова време тя беше бременна. Забежката му с Маркиз съсипа брака им. — Усмивката на Ивлин стана почти горчива. — А Сид трябваше да си търси нов партньор за голф.

Кафето сякаш се вкисна в стомаха на Маги. Тя остави чашата си на масата.

— Но както и да е... В края на краищата Мери-Тереса заряза и Роби и се захвана със следващия. Последният ѝ любовник, онова хлапе Померейниън, иска единствено да се държи за полата ѝ, надявайки се, че тя, благодарение на връзките си, ще му отвори пътя към участие във филми и телевизионни предавания. Но няма да му се отвори парашутът. Защото този нов неин агент, Амброуз Кинг, поне според моето скромно мнение, непрекъснато я насочва в погрешна посока. И кой остана? А, онзи подлизурко от шоуто. Според моите стандарти Крейг Бумон е една коварна змия. — Тя се намръщи, изцъка с език и поклати глава. Осъзнала най-после, че до този момент бе засипвала Маги единствено с клюки, тя разпери ръце, сякаш се опитваше да отхвърли останалите подробности, които би могла да сподели по темата. — Е, аз съм от хората, които наричат нещата с истинските им имена и в момента съм много загрижена за сестра ви, Маги. Това не ѝ е присъщо... е, не че не го е правила, но скоро не бе изчезвала по този начин. А и никога не бе отсъствала толкова дълго. И това ме притеснява. — Ивлин допи кафето си и попи устни с малка салфетка. — Само се моля да се върне жива и здрава.

— Аз също — отвърна Маги, макар че с всеки изминал ден се чувстваше все по-неспокойна. — Как смятате, имала ли е някаква по-специална причина за тревоги и безпокойства?

— Освен объркания ѝ живот? — Ивлин се изсмя с горчивина. — Не, не мисля. — Тя размаха пръст по посока на Маги. — И сега, преди да ме попитате дали е имала склонност към самоубийствени пориви, ще побързам да ви отговоря ясно и категорично. *Не!* От полицията като че ли вярват, че Маркиз може да се е свряла някъде, за да свърши със себе си, но аз се съмнявам в тази версия. — Погледна Маги право в очите. — Това не би било в неин стил.

Поговориха още малко, но Маги не научи почти нищо ново. Почувства безсилие при мисълта, че по никакъв начин не бе успяла да напредне в опитите си да открие какво точно се бе случило със сестра ѝ. Снегът беше започнал да се топи под лъчите на яркото слънце,

въздухът беше чист и свеж, но Маги все не можеше да се отърси от лошото предчувствие, което бе надвиснало над нея като тъмна сянка.

— Сигурен ли си? — Тейн притисна слушалката към ухото си, пренебрегнал напълно кънтри музиката и шумните разговори, които долитаха от бара.

— Напълно — отвърна Рой.

Гласът му се чуваше толкова ясно, сякаш той се намираше в съседната стая, а не в някакво малко градче в Калифорния.

— Наложил се доста да поровя, но извадих късмет. По всичко личи, че бившата ти съпруга е прекарала известно време в малка частна болница, която носи името на Богородица и се намира недалеч от мексиканската граница. Най-близкият град е на мили от нея. Болницата е предназначена за душевноболни пациенти. Посещавана е от много знаменитости, които се крият там, за да преодолеят проблемите си, породени от нервното напрежение, алкохола и наркотиците. Мери-Тереса постъпила там около шест месеца след като разводът ви бе официално обявен, приятел.

Стомахът на Тейн се сви. Ако сега Мери-Тереса се намираше близо до него, сигурно щеше да я стисне за гърлото и да я удуши заради тази измама.

— По дяволите — изруга той.

— Предполагам, че сега е редно да те поздравя. — Рой продължаваше да се смее, но смехът му не звучеше весело. — Не се случва всеки ден човек да разбере, че има седемнадесетгодишен син.

Душата на Тейн кървеше от болката на това предателство. Той си спомни как Мери-Тереса бе хвърлила тази новина в лицето му само преди седмица. Позвъни му в Шайен и, ридаейки, се закле, че ще се самоубие заради последните си емоционални терзания и проблеми. Започна да го умолява да отиде при нея в Денвър. Той се качи на пикапа и тръгна. През целия път кара с превишена скорост, сечеше завоите и изпреварваше останалите коли по пътя.

Когато пристигна в къщата ѝ, я завари в кухнята. Беше облечена с черна копринена роба. Покани го да влезе и му предложи питие. Изобщо не трябваше да влиза в онази кухня. Мери-Тереса вече беше пияна и когато той отказа предложения му бърбън, тя веднага мина

към въпроса и му поиска пари на заем. Той ѝ отказа, а тя изведнъж изгуби самообладание и сякаш се разпадна пред очите му. Първо се опита да го съблазни, а след това се разплака.

Пусна в ход всичките си трикове. Целуна го с широко отворена уста, близна го по ухото, каза му, че той е единственият мъж, успял да я задоволи в леглото.

— Откажи се — посъветва я той и я отблъсна. Тя се олюля, спъна се и падна върху кухненския плот. Очите ѝ се напълниха със сълзи и тя отново се разрида сърцераздирателно.

Това, естествено, се оказа преструвка. Подобно на другите маски, които Маркиз сменяше с лекота.

— Дори не си го и помисляй, Мери — каза ѝ Тейн, когато тя го хвана за реверите и обърна лице нагоре към него. Очите ѝ блестяха от сълзите. Носът и бузите ѝ бяха почервенели от алкохола, сълзите и усилието да изиграе представлението си. Той не отстъпи. — Номерът няма да мине, госпожо. — Хвана ръцете ѝ и бавно ги свали от реверите на якето си.

И тогава тя изпадна в неконтролируема ярост. Красивите ѝ очи хвърляха зелени искри.

— Длъжен си да ми помогнеш.

— Не, Мери-Тереса, не ти дължа абсолютно нищо.

— Но ти... ние...

— Между нас няма нищо. Двама бивши съпрузи, които никога не са се обичали.

— Копеле!

— Такъв съм.

— Господи, как може да си толкова студен и бездушен!

— Учил съм се от най-добрата учителка.

— Как може да си толкова жесток и безсърдечен? — проплака тя и си направи нов коктейл от водка и портокалов сок. Сипа го във висока стъклена чаша. В очите ѝ проблясваха сълзи, гримът се стичаше по лицето ѝ и тя изглеждаше ужасно. — Знаеш ли, Тейн, аз ти дадох всичко. Бях едва седемнадесетгодишна, когато ти ме съблазни...

— Това също няма да мине — информира той. — Изобщо не се чувствам виновен.

— Но...

— И, за да бъдем точни, трябва да отбележим, че *ти* съблазни мен. Престори се на Маги.

Устните ѝ се сгърчиха в презрителна гримаса. Остави питието си на плота.

— За теб винаги е съществувала само Маги. Дори когато носех детето ти, ти се преструваше, че тя е на мое място. Ти си болен, Уокър.

— Може би.

Тя подсмръкна високо, повеси глава и зае позата на дълбоко наранен човек. Поредната маска. Загледана в пода, Маркиз промълви:

— Имам нужда от помощта ти, Тейн. Ти си единственият човек, на когото мога да разчитам, единственият, който... — Тя изведнъж млъкна, прехапа устни и една сълза тихо капна на пода.

В този момент Тейн едва не се поддаде, но все пак устоя.

— Забрави, Мери! Аз приключих с тази част от живота си. И с теб. Агонията ни продължи достатъчно дълго. Не желая повече.

— Не можеш да ми причиниш това! — Гласът ѝ беше едва доловим шепот. Тя прокара пръст по плочките на кухненския плот.

— Ти сама си причиняваш всичко.

— О, сега пък ще ме поучаваш...

— Махам се от тук.

— Просто ме изслушай, Тейн. Моля те, помогни ми! Ще ти се издължа. Трябва да внасям данъци и... О, господи, в студиото се говори за спиране на шоуто и... О, какво ще правя, по дяволите? Тейн...

— Няма начин.

— Но аз имам нужда...

— Престани да разчиташ на мен. Обаждаш ми се всеки път, щом имаш някакъв проблем. Крайно време е да си стъпиш на краката. Ако пък не можеш, опри се на онова хубавко момче, което ти е любовник в момента.

— Уейд? — попита тя, сбръчка малкото си носле и преглътна. — Той е напълно безполезен.

— Тогава си намери някой друг, по дяволите. Това поне правиш добре. Но ние с теб вече приключихме.

В гърлото ѝ забълбука смях.

— Колко си глупавичък — възкликна тя. Сълзите продължаваха да се стичат от очите ѝ. Тя избърса нос с ръкава на робата си. Леко

сведе клепачи и на физиономията ѝ се изписа изражението, което той винаги бе намирал за дяволски съблазнително. — Никога няма да приключим. Не го ли знаеш?

— Напротив, зная, че всичко най-после свърши. — Той отвори френската врата, която водеше към вътрешния двор. В стаята нахлу студен въздух, който вещаеше сняг.

— Не мисля така. — Тя вдигна чашата си и я пресуши на един дъх. После бавно, без да сваля поглед от него, започна бавно да дъвче леда с прекрасните си зъби.

— Както вече ти казах, мисля да си тръгвам. — Излезе през задната врата и жадно вдиша студения въздух. Вятърът носеше сухи листа и ги блъскаше в тухлените стени на къщата, а езерото, заобиколено от голите дървета, застанали като стражи по брега му, приличаше на тъмно огледало.

— Не искаш ли да разбереш защо никога няма да свърши? — Беше го последвала отвън и бързаше да го догони. Вечерният въздух щипеше от студ, а първите звезди вече бяха изплували по наситенолилавия небосклон. Подгъвът на черната ѝ роба се влачеше по пожълтялата и осланена трева, но тя изобщо не забелязваше.

— Не.

— Разбира се, че искаш...

Тейн стигна до портата и я отключи. Чу да се затръшва врата в някоя от съседните къщи.

— Забрави за това, Мери.

— Не мога да забравя. И ти не би трябвало да го правиш.

Той не я слушаше. Тръгна да заобиколи къщата, но тя го настигна и го сграбчи за ризата.

— Аз имам една тайна — подигравателно заяви тя, макар че лицето ѝ, осветено от бледата лунна светлина, беше призрачно бяло.

— Обзалагам се, че тайните ти са повече от една.

— Но тази специално е свързана с теб.

— Не ме интересува.

— А би трябвало. — Гласът ѝ започна да звучи напевно. Тейн стигна до ъгъла на гаража и понечи да завие, за да излезе пред къщата. — Нали толкова много искаше да бъдеш татко преди години.

— Какво общо има това със... — Той рязко се завъртя и я сграбчи за китката. Бавно започна да проумява какво се опитва да му

каже. Сърцето му биеше като обезумяло. — Какво искаш да кажеш? — заплашително попита той. С периферното си зрение зърна някаква котка, която се прокрадваше в сенките.

— Не се ли сещаш? — Тя се разсмя победоносно. И този път някак си бе успяла да спечели.

— Да се сетя какво?

— Че двамата с теб имаме дете, Тейн. Момче.

— Няма начин. Ти ми каза, че си пометнала.

— След онова първото... Открих, че съм бременна горе-долу по времето, когато се разделихме.

— Лъжеш. — Главата му щеше да се пръсне от болка.

— Щом предпочиташ да вярваш в това...

И малкото останало му търпение го напусна.

— Не се шегувам, Мери.

— О, но ти вече заяви, че не проявяваш интерес.

Той я хвана за раменете и я блъсна в стената на гаража.

— Не си играй игрички с мен.

— Не си играя, Тейн. Казах ти самата истина. Ти имаш седемнадесетгодишен син.

— Ти си пияна.

— Но не достатъчно.

— Ако това е поредната ти тъпа лъжа, Мери-Тереса, кълна се, че ще те убия. — Пръстите му се впиха в раменете ѝ и той приближи лице толкова близо до нейното, че почувства парфюма в косата ѝ и почти незабележимия мирис на водка в дъха ѝ.

— Не ти стиска да го направиш. — В този момент Тейн си даде сметка, че без никакви усилия би могъл да прекърши гръбнака ѝ или... да я вземе в прегръдките си и да я люби докато... О, Исусе, не! Отпусна ръце и отстъпи назад, като едва не се препъна в глупавата котка. Тя измяука пронизително, изсъска и избяга през оградата.

— Къде е той?

— Не зная.

— Лъжеш.

— Нищо подобно. Оставих го за осиновяване.

— Къде? — продължи да настоява Тейн. — Къде го роди?

— Напиши ми чек. След това ще говорим.

— Ти си една долна, себична кучка!

— Имаше време, когато не мислеше така.

— Имаше време, когато бях хванат в капан — поправи я той, макар да почувства, че примката, свързваща го с Маркиз, започна да се затяга отново. — Само че няма да го допусна пак. Никога вече!

— Тогава дано изгориш в ада, Тейн Уокър!

Но аз вече съм в ада, помисли си той докато се отдалечаваше от дома ѝ.

А сега, докато затваряше телефона с ясното съзнание, че е пропуснал седемнадесет години от живота на сина си и никога всъщност не е преставал да обича Маги Макрий, сестрата на бившата му съпруга, Тейн разбираше по-ясно от всякога, че клетвата на Маркиз наистина го бе застигнала. Беше се оказала права. Той никога нямаше да успее да се отърве от нея.

Маги шофираше по окъпаните от слънце улици на Денвър, град, който бе посещавала само един-два пъти, и се чувстваше ужасно самотна и изолирана от света.

Имаше години, когато в живота ѝ имаше много близки хора. Само че след това родителите ѝ починаха, родителите на Дийн ѝ обърнаха гръб, когато реши да се разведе с него, дъщеря ѝ престана да ѝ се доверява, а ето че сега изчезна и сестра ѝ. Консултира се с картата, която лежеше разтворена на седалката до нея, и бавно насочи взетата под наем кола към хотела. Остави ключовете на служителя на паркинга, а тя взе асансьора и се качи в апартамента, в който бяха отседнали заедно с Тейн.

— Дом, роден дом... — промърмори тя и остави чантата си на един стол. Изрита обувките си и надникна в стаята на Тейн. Беше празна, а леглото — идеално оправено. Маги въздъхна и се облегна на вратата, замислена за предишната нощ, когато бе заспала в прегръдките му. Спомни си колко сигурна и защитена се бе почувствала... — *Стегни се, Маги* — сгълча се тя, припомнила си, че онова, което ги свързваше с Тейн, не беше любов, а най-обикновена страст.

Поръча разговор с агента на Маркиз в Лос Анджелис, но от офиса му я информираха с леденостудена учтивост, че *господин Кинг ще отсъства от града до края на седмицата*. Маги беше принудена

да остави името си. Обещаха ѝ, че господин Кели ще ѝ звънне възможно най-скоро.

— Има да си чакам — недоволно изръмжа тя и набра номера на Мишел Кели, психиатърът на Маркиз. На третото позвъняване се включи телефонен секретар и Маги остави съобщение с молба за среща.

Почувствала се безсилна и безполезна, Маги погледна към часовника, питайки се кога ли ще се прибере Тейн. Дори и да бе излязъл само за няколко минути, тя можеше да се възползва от отсъствието му, за да се опита да разбере повече за него... и за тайните, които криеше.

Беше Тейн. Той ми причини това. Не му позволявай да се отърве.

Какво ѝ е причинил, запита се Маги. Опитвайки се да се абстрахира от нелепото чувство, че нахлува без разрешение в частна собственост, тя пристъпи в стаята на Тейн и се огледа за чантата му. Намери я в дрешника и, напрегнала слуха си до край, за да е сигурна, че ще чуе превъртането на ключа, оповестяващо завръщането на Тейн, разрови съдържанието ѝ. Дънки, спортен панталон, един пуловер, няколко ризи, чорапи и бельо. Малък несесер за бръснене. И нищо повече. Никакви книжа, документи или пък тефтерче с адреси и телефонни номера. Нищо, което да ѝ подсказва каква е тайната, която Тейн така упорито крие.

— Е, до тук с претенциите ти, че си голям детектив — промърмори тя и върна нещата обратно в чантата. Опита се да заглуши страха, породен от убеждението ѝ, че времето ѝ изтича, и че колкото и да се старее няма да успее нито да помогне на сестра си, нито пък да разгадае тайните, витаещи около Тейн Уокър.

Беше прекарала целия ден, вървейки по следите на Мери-Тереса, но не бе стигнала далеч — всъщност, не бе научила почти нищо ново. Но пък нима бе очаквала нещо по-различно? Да разреши случай само за двадесет и четири часа, при положение че денвърската полиция работи върху него вече дни наред? Разтри схванатия си врат, влезе в банята и завъртя позлатените кранове на ваната.

— Ама такава си мухла — порица се тя, докато събличаше дрехите си и се оглеждаше в голямото огледало. През деня се бе почувствала странно, осъзнала, че всички хора, с които се срещаше, непрекъснато я сравняваха с Мери-Тереса. Съблече се гола, приближи

се до огледалото и вдигна едната си ръка, преструвайки се, че образът, който я наблюдава от огледалото е Маркиз, защото той, образът, вдигнал другата си ръка, наистина беше нейно огледално копие.

— Къде си? — попита Маги и опря глава в огледалото. Челото ѝ докосна образа в отражението. Отражението на Мери-Тереса. О, господи, всичко беше така объркано.

Маги седна на ръба на ваната и се зае да масажира уморените си крака. Не беше свикнала да ходи на високи токове и да се преструва на сестра си. Помещението започна да се пълни с пара. Маги прибра косата си в стегнат кок и го забодя на върха на главата си. После отново погледна към огледалото.

Наистина ли прилича толкова много на Маркиз? Беше ли приликата помежду им достатъчна, за да може Тейн да си фантазира за сестра ѝ през изминалата нощ?

Не прави това, Маг! Опасно е. Жестоко. Противно.

Маги се отпусна във ваната, топлата вода обгърна тялото ѝ, събитията от изминалата нощ отново нахлуха в главата ѝ. Сега, когато се връщаше назад в мислите си, любовният акт с Тейн ѝ се струваше почти нереален, но така порочно вълнуващ. Кожата ѝ пламна при спомена за ласките на Тейн, за милувките и докосванията, довели я до екстаз, какъвто не бе изпитвала от години. Той беше първият ѝ любовник. И най-добрият.

— О, сигурно — сърдито изръмжа тя, върнала се отново в реалността.

Продължаваше да се интересува от него, само защото той беше забранен плод, най-голямото табу в живота ѝ. Тайните му я омагьосваха; чарът му на лошо момче я привличаше неудържимо и я превръщаше в глупава и податлива жена. Отвратена от себе си, тя си забрани да мисли за този мъж, който я влудяваше от желание и само с един поглед на неспокойните си очи я принуждаваше да си фантазира с часове за него. А през това време той си фантазира за Маркиз.

Какво точно ѝ бе казала Ивлин? Че Тейн така и не бе прекъснал връзката си с Мери-Тереса? Че подозира, че той все още я обича и двамата все още са свързани. Защо? Какво продължаваше да ги свързва след всичките тези години?

Заболя я глава от всичките тези въпроси, които не ѝ даваха мира. Маги затвори очи и се отдаде на успокояващото въздействие на водата,

която бавно изстиваше. Опитва се да се концентрира върху случилото се със сестра ѝ, направи опит да свърже в логична последователност малкото факти, с които разполагаше, но умът ѝ постоянно се отплесваше в мисли за Тейн, а споменът за магическото докосване на пръстите и устните му постоянно смущаваше мислите ѝ.

Очевидно бе задрямала за малко. Когато се събуди, водата във ваната беше студена, а в стаята бе притъмняло. Не можеше да си позволи да забрави, че бе пристигнала в този град с определена цел. Постоянно си повтаряше, че Мери-Тереса бе единствената причина за посещението ѝ в Денвър. Излезе от ваната, присегна се за халата си и в този момент чу, че се отваря вратата на апартамента. Навлече късата роба и побърза да излезе във всекидневната.

— Е? — попита тя, докато Тейн сваляше ръкавиците си.

Той тъкмо влизаше в стаята, но се закова на мястото си, когато я видя и тя изведнъж се изчерви, осъзнала, че е полугола.

Той подхвърли ръкавиците и якето си на един стол.

— Не научих много. — Погледът му се спусна към основата на шията ѝ, където се срецнаха двата ревера на робата. — Жената от бензиностанцията се оказа провал. Изобщо не е сигурна дали Маркиз наистина е заредила при тях. Лаело изглежда съвсем порядъчен, а градинарят и икономката боготворят праха под краката ѝ. Отбих се и в хотела на Сид Джилет, но той отсъстваше. Освен това двамата никога не сме се разбирали добре. — Той рязко замълча и я погледна в очите. — Ами ти?

— И аз... не се справих много по-добре — призна си Маги и лекичко се изкашля. Заедно с него в стаята бе нахлул свеж зимен въздух. Косата му беше разрошена и един кичур падаше по челото му по начин, който ѝ напомняше за едно отдавна отминало лято. — Независимо от това, все пак смятам да поговоря с нейния агент и с психиатъра ѝ. Хората от „KRKY“ ми се сториха загрижени и притеснени от случилото се с нея, но кой знае? — Погледна го право в очите, неспособна да забрави факта, че се бе любила с него. — Както сам знаеш, не е много трудно да ме излъже човек.

— Това беше евтин трик, Маги — възрази той, приближи се до бара, намери бутилка уиски, отвори я и си сипа питие. — Искаш ли? — предложи той.

Маги се изкушаваше да приеме. Мускулите на врата и гърба ѝ бяха болезнено схванати, главата все още я наболяваше, а близостта на Тейн я изнервяше. Тя обаче не си падаше твърде по алкохола — видяла бе със собствените си очи колко много разруха и мъка донесе алкохолът на семейството ѝ.

— Съвсем малко.

Той леко вдигна едната си вежда.

— Всичко, което пожелаеш, любима...

— Струва ми се, че вече те предупредих да престанеш да ме наричаш така.

Той поклати глава и се ухили.

— Днес май сме малко сприхави, а? — Прекоси стаята и ѝ подаде чашата. — За теб, Маги — рече той и леко чукна чашата си в нейната.

— За Мери-Тереса — автоматично отвърна тя и отпи голяма глътка, забелязала въпросително вдигнатата му вежда. Шотландското уиски прогори огнена пътека до стомаха ѝ.

— Както кажеш. — Тейн отпи от питието си, обърна се към огъня и хвърли един поглед към огледалото над камината. Остана загледан в отражението ѝ в продължение на един дълъг, изпълнен с неловко мълчание миг. Маги отново отпи от чашата си. Близостта ѝ с Тейн беше пълно безумие. Той я познаваше твърде добре. Освен това беше така дяволски неустоим и привлекателен.

— Мисля, че ще е най-добре, ако се преместя в друг хотел — заяви тя, изненадана от внезапно предрезгавелия ѝ глас.

— Защо?

— Знаеш защо. Това — тя тръсна глава, — това е лудост. Миналата нощ...

— Какво за миналата нощ? — Той се извърна, подпря рамо на камината и довърши питието си на един дъх.

Маги се опита да не гледа към гърлото му докато преглъщаше напитката, нито към малките бръчици около очите му, постара се да не мисли за краката му, които изглеждаха още по-дълги в притъмнялата стая. Не искаше да си спомня ласките и аромата на тялото му, нямаше желание да разсъждава върху факта, че никой мъж не я бе целувал така пламенно като Тейн. Никой. Дори и Дийн.

Чувство на вина прониза сърцето ѝ. Беше се омъжила за Дийн Макрий с надеждата, че той ще ѝ помогне да забрави Тейн. Убеждавала бе сама себе си, че с времето ще се научи да го обича, повтаряла си бе, че чувствата ѝ към Тейн не са били нищо повече от едно невинно детско увлечение. Той беше първата ѝ любов и ѝ бе помогнал да открие нови и непознати територии. Нищо повече.

Само че беше сгрешила.

Любовта, която изпитваше към този самотен каубой, никога не угасна в душата ѝ и дори и сега, след всичките тези години, за Маги, хваната в романтичния капан на тази хотелска стая, като че ли нямаше значение, че те са тук заедно заради Мери-Тереса. Любовта ѝ към този мъж бе по-силна от прозрението, че жената, станала причина за раздялата им преди години, сега като че ли ги събираше отново. А също и от увереността, че болката, преживяна в миналото, можеше отново да я връхлети и изпепели.

— Не се прави на глупак, Тейн — укори го тя, допи питието си и, пратила предпазливостта си по дяволите, се приближи боса до бара и си сипа още малко уиски. — И двамата знаем, че не можем... че ти и аз... между нас нищо няма да се получи, а аз не си падам по кратките свалки. И без това си имам твърде много проблеми.

Когато се обърна, той стоеше непосредствено пред нея и, макар че не направи и опит да я докосне, Маги почувства присъствието му така осезаемо, все едно, че и двамата лежаха голи, преплели жадно ненаситните си тела.

Уискито започваше да сгрява кръвта ѝ.

— Струва ми се, че трябва да поговорим за нещо.

Гласът му сякаш я вледени.

— Какво?

— Има нещо, което трябва да приемеш, Маги. Нещо важно.

Тя отпи още една глътка, преди да попита:

— И какво е то?

— Фактът, че Мери-Тереса може и да е мъртва.

— Какво? — Маги едва не изпусна чашата си. — Никога.

— Помисли малко. Няма я вече почти цяла седмица и през всичкото това време не се е обадила на никого. Освен това никой не е отправил искане за откуп, не е поставял никакви условия за освобождаването ѝ.

— Не го вярвам — заяви Маги и тръсна глава. — Не мога. Ами... ами джипа ѝ? Къде е?

— Може да е откраднат. Или е скрит някъде заедно с трупа ѝ.

— Не искам да слушам подобни глупости! Никога няма да повярвам, че това е възможно. Не мога...

— Маги, бъди разумна. Очевидно е, че нещо се е случило.

— Не! — Тя поклати глава, приближи се до прозореца и се загледа в тъмнината навън. — *Не!*

Сълзи опариха очите ѝ и тя изведнъж се изпълни с яд. Разгневи се на Тейн. На Маркиз. И на целия шибан свят.

— Зная, че тя е добре.

— Как би могла да си сигурна? Само защото сте близначки...

Тя рязко се обърна и едва не изплиска уискито от чашата си.

— Не би ми повярвал, ако ти кажа.

Очите му се присвиха.

— Ти знаеш нещо? И не си ми казала?

— Не можех. — Мили боже, можеше ли да му се довери сега... да му каже истината? Смееше ли? Изпитото уиски я правеше по-смела, а уютната стая предразполагаше със споделяне на тайни.

— Какво?

— Спомняш ли си, че ти разказвах за телепатичната връзка между нас двете?

— Едва ли бих могъл да го забравя толкова лесно.

— Сигурно. — Тя се подкрепи с още една глътка от огнения алкохол.

— Има ли и още нещо?

О, господи...

— Би могло да се каже.

Тейн остави чашата си на бара и пхна ръце в предните джобове на дънките си. Подпрял бедро на плота, подхвърли:

— Не ми казвай, че сестра ти е продължила да ти изпраща подобни съобщения.

— Не... след последното ѝ послание... онова, което получих в хамбара у дома, не съм получавала други вести от нея.

— И това се случи преди аз да се появя в ранчото ти в Айдахо.

— Точно така — заяви тя. Внезапно гласът ѝ стана студен, както и при първата им среща през онзи ден. Питаше се дали може да му се

довери, но в крайна сметка реши, че това е без значение. Щеше да му го каже сега или никога. Ръцете ѝ се разтрепериха. Тя прекоси стаята, за да увеличи поне малко разстоянието между телата им. Допи питието си и остави празната чаша на камината. — Посланието, което Мери-Тереса ми изпрати през онзи ден, беше просто ужасяващо.

— Помолила те е за помощ... — подсказа ѝ той.

— Само че имаше и още нещо. — Прокара ръце през косата си и свали шнолата, която я придържаше вдигната на тила ѝ. — Зная, че ще ти е трудно да повярваш на думите ми. И на мен ми беше трудно в началото. Много професионалисти са се опитвали да ме убедят, че това е невъзможно, че всичко е плод на въображението ми, че никой от тях не е чувал за нещо подобно и, след като се случва толкова нарядко, аз просто не бих могла да го докажа.

— Това вече го обсъдихме при предишния ни разговор, Маг. Защо не престанеш да го увърташ? — Гласът му беше нисък, почти заплашителен.

Тя замръзна. О, господи, защо изобщо бе заговорила за това?

— Вече ми каза, че Мери-Тереса се е свързала с теб. Какво ти каза? — настойчиво попита той.

— Щом толкова държиш да узнаеш истината, трябва да ти кажа, че, според нея, ти си въвлечен...

— *Въвлечен?* В какво?

— В онова, което ѝ се е случило?

— Какво? — прошепна той.

— Тя... тя каза, че *ти* си ѝ го причинил. За каквото и да говореше...

— Това някаква шега ли е?

— Не, разбира се.

— И ти вярваш, че аз... О, по дяволите! — Ръцете му се свиха в юмруци. — Кучи син. Долен кучи... — Той прекоси стаята само с три крачки и я сграби за раменете. — Сега ме чуй, Маги. Не зная какво се опитвате да направите двете с Мери-Тереса, но държа да ти кажа, че не съм направил нищо, с което да ѝ причиня зло. Разбираш ли? — Пръстите му се забиха дълбоко в плътта ѝ.

— Какво правим? — изписка тя. — Ти смяташ, че се опитвам да ти лепна някакво обвинение? — Не можеше да повярва на ушите си. След всичкото време, което бяха прекарвали заедно, след целувките,

ласките и... Пресвета майко, как изобщо би могъл да си помисли, че тя би го излъгала? *Но ти също не му вярваш, нали? Не напълно. Бъди честна, Маги!* — Това... това е нелепо.

— По-нелепо от опитите ти да ме накараш да повярвам, че ти и сестрата ти, с която на практика не поддържах близки отношения от години, осъществявате помежду си някакъв телепатичен контакт и че тя... тя се опитва да обвини мен за изчезването си?

— Зная, че звучи налудничаво, но...

— Мили боже, Маги, наистина е налудничаво. — Погледна я със суровите си, непримирими очи. — Какво, по дяволите, означава всичко това?

— Ти ми кажи, Тейн. — Маги яростно го изглежда. — Ти си този с несподелените тайни. — Сянка забули погледа му и тя почувства, че отново се кани да я излъже. — Майната ти, Уокър, защо не можеш да бъдеш откровен с мен?

— Вероятно по същата причина, поради която и ти не си напълно откровена с мен. — Погледът му се премести от очите към устните ѝ. — До този момент изобщо не бе споменавала за обвиненията на Мери-Тереса, отправени по телепатичен път. И сега изведнъж...

— Но това е самата истина, по дяволите! Защо ми е да си измислям? Защо? Да не би да смяташ, че правя всичко това, защото искам да ме помислиш за откачалка? За бога, Тейн, повярвай ми поне веднъж в живота си.

— Защо? — сурово попита той и тя едва не го зашлеви през лицето.

— Пържи се в ада тогава!

— Закъсня, любима — грубо заяви той и я привлече толкова близо до себе си, че Маги долови мириса на обхваналата го възбуда. — Защото аз вече съм в ада. — Устните му се впиха в нейните. Целувката беше страстна и настойчива. Продължи толкова дълго, че Маги остана без дъх, а кръвта във вените ѝ кипна. Ръката му се пхна под ревера на халата ѝ и покри едната ѝ гърда.

Тя затвори очи, когато почувства грубите му пръсти да галят зърното ѝ.

Не прави това, Маги, предупреди сама себе си. Недей! Недей! Недей! Само че не можеше да се спре. И когато езикът му погали устните ѝ, тя доброволно отвърна на целувката. Едната му ръка

развърза колана на робата, а другата го смъкна от раменете ѝ и изведнъж Маги, чиста гола, притисна тяло към него, а той, коленичил пред нея, започна да целува гърдите ѝ, да я докосва, да я гали, да я изпива с устни... Цялото ѝ тяло настръхна. Зарови пръсти в косата му, когато езикът му се спря на пъпа ѝ, а после бавно започна да кръжи около малката вдлъбнатина. Ръцете му се спуснаха надолу, погалиха заоблението ѝ задник и силно я притиснаха напред, към жадните му устни.

Маги цялата се разтопи от желание. От гърлото ѝ се изтръгна дрезгаво стенание. Тейн я целуна пламенно, тя се отпусна в ръцете му и той я отнесе в стаята си. Престани, Маги, опита се да възпре тя, когато се вгледа в него и забеляза въпросите, напирани в очите му. Само че предупреждението се оказа напълно безполезно. Маги се отърси от всички въпроси и съмнения, които се блъскаха в главата ѝ. Намери копчетата на ризата му, смъкна памучната тъкан от силните му рамене и надолу по дългите, жилести ръце. После хвърли ризата на пода. Пръстите ѝ нетърпеливо намериха ципа на дънките му и само с едно дръпване всички прегради изчезнаха. Точно в този момент трябваше да спре. Преди нещата да са отишли твърде далеч. Само че не можеше. Дълбоко в себе си изпитваше непреодолим копнеж, желанието пулсираше между краката ѝ и отекваше във всеки удар на сърцето ѝ.

— Маги — промълви Тейн, докато тя, смъкнала се надолу в леглото, изхлузи дънките надолу по дългите му, твърди като камък бедра. Кожата му блестеше от пот. Тя нежно прокара пръсти по протежение на гръбнака му и той затаи дъх. Маги целуна нежните косъмчета от вътрешната страна на бедрата му, проследи тъмния мях, очертаващ пътека между кръста и слабините му, а после нежно, приковала го под погледа на блесналите си очи, докосна възбуждения му член с върховете на нетърпеливите си пръсти. — Господи, Маги... — Тейн изрита дънките на пода, придърпа я нагоре и разтвори краката ѝ с колене. — Подлудяваш ме — изръмжа той, подпря се на лакти и я загледа с потъмнели от страстта очи. — И винаги си го правила, жено, знаеш ли това?

— Същото... същото важи и за теб, каубой. — О, господи, как го желаше! Желаше го повече от всеки друг мъж в живота си, желаше го повече отколкото една жена би могла да желае някой мъж. Цялата

трепереше от необуздания, разпътен копнеж, пробудил се в сърцевината на нейната женска същност, който изгаряше душата ѝ с огнените си пламъци и разпалваше кръвта ѝ.

Тейн погледна устните ѝ, наведе се надолу, за да я целуне отново, ръцете му я обгърнаха, а той затвори очи и изруга едва чуто.

— Маги, не искам да ти причиня болка.

— Тогава не го прави — отвърна тя, пламнала от страст. — Недей... — *Само ме обичай, Тейн. Поне веднъж ме обичай. Не сестра ми, а мен!*

— Исусе, трябва да ме обесят заради това — изръмжа той, преди устните му отново да завладеят нейните, а силните му ръце да я притиснат собственически към него. Цялото му тяло се напрегна, той изрева необуздало и проникна дълбоко в тялото ѝ, достигайки до най-съкровените ѝ дълбини. Тя ахна, останала без дъх, а Тейн се отдръпна за миг, след което напълно капитулира и я облада с отчаяна всеотдайност, която извика сълзи в очите ѝ. — Маги, сладка, сладка Маги... О, господи...

Гласът му беше дрезгав, а дишането — неравно. Черната му коса блестеше от пот. Засили темпото, без да сваля поглед от очите ѝ. Вените на шията му се издуха до пръсване. Маги се движеше заедно с него, танцуваше интимния танц на влюбените, забила пръсти в плътта на гърба му. Не можеше да диша, не можеше да мисли — виждаше единствено мъжа над себе си, обгърнат от облака на сладостната нега. По-бързо, по-бързо — стаята се завъртя пред очите ѝ. Маги надигна гръб, разтърсвана от неудържими конвулсии, притисна се към него, а той отметна глава назад и тялото му сякаш се вцепени и я притисна надолу към леглото, предявявайки над нея пълните си права в единение, което, от хилядолетия насам, само един мъж и една жена можеха да постигнат.

— Господ да ми е на помощ — промълви той, преди да я изгори със семето си. Едва си поемаше дъх, сърцето му биеше до пръсване.

Господ да ни е на помощ и на двамата, помисли си тя, отпуснала се в прегръдките му. Изтощението, умората и обхваналото я безсилие си бяха казали думата. Затвори очи и си помисли, че случилото се преди малко е без значение. Нищо, че се бяха любили — каквото и да се случеше от тук насетне, те се бяха подчинили на страстта си, защото и двамата изпитваха непреодолима потребност да са заедно. Отдала се

на подобни размишления, Маги полагаше усилия да не обръща внимание на тъмните страхове и съмнения, спотаили се в дълбините на съзнанието ѝ. И вместо да даде воля на опасенията си, тя се сгуши до Тейн и се отпусна. Въздъхна дълбоко и придърпа завивките над него. Притисна се плътно до него и се заслуша в равномерния, успокояващ ритъм на сърцето му.

Утре щяха да имат предостатъчно време за обвинения и контраобвинения.

— Ще ме покриеш, нали? — примоли се Джени и промуши глава през поло яката на пуловера си. Осветлението в стаята бе изгасено. Чичо Джим и леля Кони си бяха легнали, а Джени възнамеряваше да се измъкне от къщата, да вземе тайно колата си и да се срещне с гаджето си, Кевин — двадесет и една годишен младеж с боядисана в черно коса, който се отличаваше с няколко халки на носа си, козята брадичка и перманентно сърдитата гримаса, която като че ли никога не слизаше от лицето му. Бека смяташе, че Кевин е върхът! Той дори свиреше на барабани в един местен състав. Само че никак не ѝ харесваше да лъже заради братовчедка си. От мига, в който Бека прибра багажа си в гардероба на Джени, братовчедка ѝ неведнъж я бе молила да я покрие и в душата на Бека се загнезди смътното подозрение, че по-голямото от нея момиче я използва.

Часовникът на Джени представляваше една дървена фигура на Елвис, облечен като крал. Циферблатът на часовника бе вграден в тялото, но двата крака се люлееха свободно и отброяваха секундите. Точно в този момент часовникът изобщи не ѝ се виждаше чак толкова готин. Бека се взираше в него с ясното съзнание, че вече приближава полунощ. Чичо Джим, бизнесмен, който всяка сутрин ставаше в пет часа, за да има време да пробяга задължителните пет мили преди да тръгне за работа, си беше легнал още в десет. Леля Кони бе продължила да трополи из кухнята, а след това бе разговаряла по телефона почти до единадесет, след което също се бе оттеглила в спалнята. В момента сигурно и двамата вече спяха дълбоко, но на Бека никак не ѝ се искаше да се разправя с тях, ако някой се събудеше случайно.

— Нека да дойда с теб — предложи тя.

— Да бе, точно така! — Джени изразително завъртя очи. Облечена беше с черен поло пуловер и черни прилепнали дънки. Тънката ѝ талия бе подчертана от широк колан със златна катарамата. Тя оправи катарамата, след което бръкна в най-горното чекмедже на шкафа си и измъкна няколко банкноти от кутийката за бижута, която криеше под сутиените си. Нейният таен фонд — над двеста долара, които бе спестила от дневните си пари. — Не си ли чувала израза, че двама са компания, но трима вече правят тълпа? Двамата с Кевин нямаме нужда от бавачка, ако разбираш какво искам да кажа.

Бека разбираше. Чудесно при това. И въпреки това се притесняваше.

— И какво се очаква да кажа, ако майка ти случайно влезе тук и види, че те няма?

— Не зная. Че... нещо съм била неспокойна и съм излязла да се поразходя... или пък съм отишла да хапна нещо... каквото и да е. Можеш да ѝ кажеш каквото ти хрумне, но в никакъв случай не ме издавай, че съм с Кевин, ясно? Защото ако ѝ го кажеш, мама сигурно ще получи инфаркт — точно тук, наред стаята ми. Тя смята, че Кевин е... чакай малко, мисля, че точният цитат е *мърляв пънкар, който вероятно е наркоман и никога няма да постигне нещо в живота си*.

Джени сбърчи нос и присви устни, имитирайки съвсем точно претенциозната гримаса, която не слизаше от лицето на майка ѝ. Бека не можа да се стърпи и се изхили.

— Не се безпокой. Ще се върна след няколко часа. Така добре ли е?

Не беше, но Бека само промърмори:

— Предполагам.

— Добре. Обещавам ти, че утре ще отидем на пазар.

Бека мразеше да ходят на пазар.

Прехапала нервно устни, Джени тръгна да излиза, понесла черните си обувки в ръка. Бека се смъкна надолу в леглото си.

— Ето — Джени взе дистанционното, оставено между четките и компактдиските, натрупани безразборно върху тоалетната ѝ масичка, и го подхвърли на Бека, — можеш да гледаш шоуто на Летърман. — Открехна вратата и огледа коридора. След това хвърли един последен поглед към братовчедка си, промъкна се през тясната пролука,

внимателно затвори вратата след себе си и безшумно се плъзна надолу по коридора.

Бека плувна в пот. Напрегна слуха си до край, опитвайки се да долови всеки звук, долитащ през отворения прозорец. Някаква котка, скрита сред сенките на задния двор, тихичко измяука, няколко коли минаха по улицата пред къщата, някъде в далечината изсвири клаксон. И тогава го чу — тихото бръмчене на двигател. Джени, която винаги оставяше своята джета на улицата, запали мотора и потегли толкова внимателно, че не се чу никакъв звук от движението на гумите.

Бека се спусна към прозореца и надникна през щората. Видя единствено червените стопове на джетата, които завиха зад ъгъла. Нощта ѝ се струваше зловеща и мрачна — синята светлина на уличните лампи проблясваше през палмовите листа и клоните на грейпфрутовите дървета, скрили под сенките си сградата на гаража. Сърцето на Бека биеше толкова силно, че тя беше сигурна, че леля ѝ Кони, която спеше през три стаи от нейната, непременно щеше да го чуе.

Бека преглътна, за да навлажни пресъхналото си гърло и се зачуди защо толкова много бе искала да дойде тук. В този момент мразеше Ел Ей и се чувстваше ужасно самотна, изоставена и предадена. Джени беше едно голямо лайно, а леля Кони и чичо Джим се държаха изключително странно — не спираха да я разпитват за живота ѝ в Айдахо и за майка ѝ. Искаха да знаят какви чувства изпитва тя по отношение на наложеното ѝ изгнание, интересуваха се за какво харчи парите си майка ѝ. На няколко пъти задаваха въпроси, касаещи здравето и работата на майка ѝ, и Бека остана с впечатлението, че са намислили нещо — нещо, което можеше и да не ѝ хареса. А когато попита Джени какво точно става, братовчедка ѝ само сви рамене.

— Винаги са били много напрегнати и особени, но откакто дядо постъпи в онзи дом за възрастни хора, положението стана още по-лошо. Сигурна съм, че ще те завлекат при него, защото той вече е пътник, а всички те са изключително притеснени заради завещанието му. Става дума за някакви попечителски фондове, но не ми е съвсем ясно. — Джени завъртя очи и отново се зае с маникюра си.

А ето че сега Джени изчезна с джетата си и я остави съвсем сама. Бека се извърна от прозореца и се хвърли на леглото си, опитвайки се да се пребори с глупавото чувство, че всеки момент ще зареве. Точно

тук, в Ел Ей, където очакваше да се забавлява както никога през живота си, тя се чувстваше ужасно нещастна и самотна. И изплашена. Ако леля Кони разбере, че Джени е изчезнала от къщата, със сигурност ще получи удар. И вероятно ще обвини Бека за всичко. През няколкото дни, които бе прекарала в дома им, Бека бе почувствала, че тя не е толкова гостенка, колкото нещо като допълнително бреме. Леля Кони не само че не бе доволна от присъствието ѝ, но и я обвиняваше за всяка неприятност.

Секундите се нижеха и сърцето на Бека най-после забави ритъма си. Къщата тънеше в тишина. С пресъхнало гърло, Бека бавно въздъхна от облекчение, пусна телевизора и намали звука до край. Докато превключваше от канал на канал, тя изведнъж зърна лицето на майка си — не, чакай малко, това беше леля ѝ Маркиз. Бека се заслуша в новините от Денвър и чу, че леля ѝ все още не е намерена, а от полицията започват да подозират, че вероятно става дума за престъпление.

Какво? Престъпление?

Сърцето ѝ подскочи като обезумяло. Какво точно означава това? Престъпление? Убийство? О, боже, надяваше се, че не е това. Отвлечане? Изнасилване? Всичките тези ужасни неща, за които съобщаваха в новините... престъпленията от полицейските сериали? Господи, не и Маркиз! Няма начин! Бека напрегнато изслуша целия репортаж, но не научи нищо ново. Внезапно се разтревожи до смърт. Ставаше нещо голямо — много по-сериозно отколкото бе предполагала. Рязко загаси телевизора и се зави през глава. Къде беше Маркиз? Не можеше да повярва, че някой би ѝ причинил зло. Леля Кони не беше ли споменала, че майка ѝ се е обаждала по-рано вечерта, докато двете с Джени бяха на кино? Дали не се е обадила заради леля ѝ Маркиз? О, господи, не... Това наистина беше ужасно.

Това бяха само някакви тъпи новини. Не може да си позволи да се паникьосва така.

И въпреки това усети, че трепери цялата. Помисли си за любимата си, красива и непокорна леля, която толкова много приличаше на майка ѝ, но беше десет пъти по-готина от нея.

Бека премигна, опитвайки се да прогони сълзите, внезапно бликнали от очите ѝ. Огромна буца заседна в гърлото ѝ. Тя преглътна мъчително и изведнъж си даде сметка колко много ѝ липсват майка ѝ и

татко ѝ. Очите ѝ отново се насълзиха, но тя здраво стисна зъби, решена да се пребори с тях. Защо майка ѝ бе решила да се разведе с баща ѝ? До този момент така и не бе получила отговор на този въпрос. И защо той бе загинал в онази катастрофа, по дяволите? Почувства отново старата тъпа болка — онази, която тлееше в гърдите ѝ месеци слез злополуката с баща ѝ.

Бека прегърна възглавницата и я притисна към себе си. Той ѝ липсваше. Ужасно ѝ липсваше. А сега ѝ липсваше и майка ѝ. Нищо, че съвсем доскоро смяташе, че това едва ли би се случило някога.

Подсмръкна шумно и се замисли за последните няколко месеца от живота им в Айдахо. Маги бе пожелала да се махне от Ел Ей и от всичките спомени и болката. Бека се бе борила със зъби и нокти срещу това преместване. Отказа да разговаря с Маги, пожела си дори майка ѝ да умре. Изобщо не се притесняваше да ѝ каже как се чувства и какво мисли за нея.

Бека потрепери, припомнила си тези моменти. По онова време Маги посещаваше някакъв психоаналитик и настояваше, че Бека също трябва да се консултира с него. Маги Макрий бе изкрейзила напълно... всъщност, май и двете бяха превъртели. Припомнила си всичките тези мъчителни сцени, Бека изпита угризения при мисълта за всички нападки и обвинения, които бе изрекла по адрес на майка си. Макар че никак не ѝ се искаше да отстъпи, Бека все пак трябваше да признае, че животът в Сетлърс Ридж не е чак толкова лош. Всъщност, някои неща дори ѝ харесваха.

Харесваше ѝ вечер късно да язди Джаспър през гората, а глупавият, грозен Баркли да подскача след тях на трите си крака. Това едноухо псе се оказа най-добрият ѝ приятел в целия свят. Баркли спеше в долния край на леглото ѝ и я следваше неотлъчно по петите — все едно, че го бе отгледала от съвсем малко кутренце. Да, голям тъпак беше.

Децата в училище също ѝ харесваха. Повечето от тях бяха селяндури — обикновени деца от провинцията, които не бяха чували за Ел Ей, за сърфинг или плажен волейбол и черпеха знания за света единствено от MTV. Някои от момичетата обаче бяха готини. А едно момче от нейния клас, Остин Питърс, си беше направо страхотно. Имаше въздълга и рошава руса коса и беше прекалено срамежлив. Понякога обаче се усмихваше на Бека и тогава сърцето ѝ сякаш

спираше за миг. Остин Питърс имаше най-прекрасните сини очи, които бе виждала през живота си.

О, господи, защо си бе спомнила за Остин точно сега, когато се намираше на хиляди мили от него, когато майка ѝ беше в Денвър, а леля ѝ Маркиз вероятно бе станала жертва на престъпление?

Бека лекичко се изкашля, преглътна сълзите си и си каза, че няма защо да се тревожи заради Маркиз. Нали майка ѝ толкова пъти бе повтаряла, че Мери-Тереса никога не пада по гръб и винаги оцелява?

Значи нищо не би могло да ѝ случи. Нищо. Онези новинари сигурно бяха объркали нещо. Не беше невъзможно, нали?

Бека Макрий здраво стисна очи и, за пръв път след погребението на баща си, започна да се моли.

9.

Звън!

Телефонът извъня и изтръгна Маги от дълбокия ѝ сън. Къде се намираше и кой... О, господи, беше с Тейн в хотелския им апартамент и току-що...

Телефонът отново издрънча.

Бека. Или Мери-Тереса.

Все още полузаспала, тя сграби телефонната слушалка. Очакваше лоши новини и сърцето ѝ биеше като обезумяло. Навън беше вече утро. Слънчевата светлина проникваше през пролуката на пердетата, от улицата долиташе шумът на трафика, а в някоя от съседните стаи се чуваше звукът на течаща вода.

— Ало? — изрече тя, седна в леглото и се облегна на таблата, притиснала възглавницата под гърба си. Тейн се надигна и се подпря на лакът. Голата му кожа блестеше на утринната светлина, а устата му бе стисната в сурова, тревожна гримаса.

— Госпожа Макрий? — попита познат мъжки глас.

— Да?

— Обажда се детектив Хендерсън.

Сърцето ѝ едва не спря. Гласът на детектива беше абсолютно безизразен.

— Да?

— Вижте, по-добре седнете, ако сте права. Джипът на сестра ви е бил намерен. Встрани от магистралата близо до каньона Търки. Очевидно става дума за катастрофа, в която не е участвала друга кола.

— Какво? — Очите ѝ се напълниха със сълзи. Съзнанието ѝ отказваше да приеме думите на полицаия. — Аз... аз не вярвам. — Тялото ѝ се разтрепери неудържимо.

— Маги, дай на мен... — Тейн протегна ръка към слушалката, но тя не му позволи да я вземе. Стискаше проклетия телефон, сякаш той бе единствената ѝ връзка с Мери-Тереса, единственият начин да запази живота ѝ.

— Още ли сте там? — попита Хендерсън.

— Да — отвърна тя с едва доловим шепот. Бавно започна да осъзнава смисъла на онова, което бе чула току-що. — Но аз не вярвам... Не мога да повярвам, че сестра ми... — Гласът ѝ ѝ изневери напълно.

Тейн свъси вежди и я погледна настойчиво. Голото му тяло бе съвсем близо до нейното, а в очите му напиреха безброй въпроси.

— Съжалявам, госпожо Макрий, но информацията е повече от сигурна. Регистрационните номера и описанието на джипа съвпадат напълно — заяви Хендерсън. — Трудно е човек да сбърка регистрационния номер на сестра ви — на него пише „Маркиз“.

— О, господи — прошепна Маги, а пръстите ѝ продължаваха да стискат слушалката. През ума ѝ като в пъстър калейдоскоп се завъртяха безброй образи на сестра ѝ. Спомни си я като русо хлапенце. И като палавница, която, скрита под завивките, разглежда едно списание „Плейбой“, откраднато от по-големия ѝ брат. И като тийнейджърка, която пушеше и се измъкваше крадешком от къщи... Като млада жена, бременна с детето на Тейн и уплашена до смърт... Маги преглътна мъчително. Едва успя да изтръгне глас от гърлото си, за да попита: — Мери-Тереса... тя... Тя жива ли е?

Тейн отново протегна ръка към слушалката, но Маги поклати глава и го отблъсна.

— Все още не знаем. Щатски полицаи забелязал джипа, след като снегът започнал да се топи. Колата била скрита под върха на един бор, който вероятно се е пречупил на две от удара, а върху него бил натрупан почти половин метър сняг.

— Мили боже — със свито гърло прошепна Маги. От очите ѝ потекоха сълзи.

— Полицията се обадил за подкрепление. Вече са разчистили достатъчно, за да видят, че зад кормилото има човек — жена, но ще мине известно време преди да успеят да я извадят и да я идентифицират.

Маги лекичко извика — сякаш в знак на протест срещу чутото. Стомахът ѝ се сви, но тя бе твърдо решена да не позволи на страха ѝ да я завладее напълно.

— Аз ще... ние ще... бъдем при вас след двадесет минути — изрече в слушалката тя. Кръвта ѝ сякаш се смръзна във вените ѝ,

сърцето ѝ натежа като буца лед. Трепереше така неудържимо, че едва успя да затвори телефона.

— Обади се от полицията.

— И сам се досетих. Добре ли си? — Очите му потъмняха от тревога.

— Да... не... да, ще се оправя. — Опита се да се стегне. — Те... те смятат, че са я намерили — изрече тя с глас, който изобщо не приличаше на нейния — звучеше объркано и малко неадекватно. — И... станала е някаква катастрофа. — Премигна и си пое дъх. — Детектив Хендерсън не го каза, но аз го разбрах по гласа му. Той смята, че Мери-Тереса е мъртва. *Мъртва!* О, господи, Тейн, не може да е умряла... просто... не може.

— Чакай малко, говори по-бавно. — Опита се да я прегърне, но тя се отдръпна.

— Не разбираш ли? — прошепна безжизнено тя. В душата ѝ бе тъмно като в най-черното ъгълче на ада. — Намерили са колата ѝ, в която има тяло. Женско тяло. *Би могло* да е нейното, Тейн.

Той се присегна към нея, притегли я в прегръдките си и, независимо от протестите ѝ, я притисна към себе си. От очите ѝ потекоха сълзи; искаше ѝ се да се разпадне на милион парченца. Болка и отчаяние стиснаха сърцето ѝ, разкъсаха душата ѝ. Не можеше да е истина! *Не можеше.* Мери-Тереса все още беше жива. *Трябваше* да е жива. И въпреки това Маги продължаваше да ридае, сгушена в Тейн и стиснала ръце в юмруци.

— Шшшт — прошепна той. — Маги, любима, всичко ще се оправи.

— Не! Не! О, господи, не! — проплака тя. — Никога няма да се оправи.

Тейн зарови пръсти в косата ѝ и нежно я залюля, притиснал главата ѝ към рамото си. С другата си ръка продължаваше да я прегръща през кръста и да я притиска към себе си.

— Успокой се малко, Маги. Кажи ми какво ти каза Хендерсън.

Тя се опита. Независимо от непоносимата, заслепяваща болка, успя да повтори по-голямата част от разговора.

— В такъв случай все още не знаем нищо със сигурност. Нищо още не е сигурно. — Гласът му обаче прозвуча безжизнено, все едно че я лъжеше. — Хайде, да действаме.

— Не мога да повярвам — не спираше да шепне Маги. Облече се възможно най-бързо с някакъв чифт дънки и пуловер. Изобщо не си направи труда да слага грим или пък бижута. Набързо надяна на краката си чифт маратонки.

Тейн също нахлузи дънките и омачканата си риза. После и двамата навлякоха якетата си. След пет минути вече бяха на път.

В полицейското управление беше пълна лудница. От пресата вече бяха научили новината за катастрофата на Маркиз.

— Трябва да се обадя на Кони и да я предупредя преди Бека да пусне телевизора и да види всичко това — рече Маги, ужасена от гъмжилото репортери, които се трупаха в управлението. Изобщо не попита, а направо протегна ръка към клетъчния телефон на Тейн, информира снаха си набързо за случилото се, а след това поговори малко и с Бека.

— Здравей, миличка.

— Намерихте ли леля Маркиз? — веднага попита Бека. — Снощи чух нещо по телевизията.

— Единственото, което зная със сигурност, е, че са открили колата ѝ — избегна директния отговор Маги, разстроена от мисълта, че Бека черпи информация и от други източници. Ще трябва да бъде откровена с дъщеря си и да ѝ съобщи всички факти — веднага щом самата тя ги научи. Стиснала телефона с все сила, тя продължи: — В момента сме в полицейския участък и смятаме да поговорим с детектива, който провежда разследването и ръководи издирването на Мери-Тереса. В момента, в който науча нещо повече, ще ти се обадя.

— Обещаваш ли? — Бека, твърдото и неотстъпчиво хлапе, изглеждаше уплашена.

— Честна скаутска. Вече дадох същото обещание и на леля ти Кони. Опитай се да не се тревожиш.

Последва колебливо мълчание и сърцето на Маги се сгърчи от жал.

— Добре — най-накрая изрече Бека. По несигурното ѝ гласче личеше, че е отстъпила пред неравната битка със сълзите. Маги се почувства ужасно. В този момент искаше дъщеря ѝ да е при нея. Изобщо не биваше да я изпраща в Калифорния. — Виж, миличка, ще

ти се обадя веднага щом се прибера в хотела. Ти нали имаш номера там?

— Да.

Сърцето на Маги се сви от непоносима болка. Бека беше толкова далеч от нея... А Мери-Тереса бе изчезнала. Беше се любила с Тейн и сега целият ѝ свят се клатушкаше несигурно, животът ѝ се разпадаше пред очите ѝ.

— Обичам те.

— И аз — смирено отвърна Бека и затвори.

Маги остана неподвижна, стиснала телефона в ръка. Искаше ѝ се да можеше да протегне ръка и да прегърне дъщеря си. Бека беше доста силно и твърдо дете, но ето че тревогите около Маркиз започваха да се отразяват и на нея.

— Да вървим — рече тя, изкашля се, подаде телефона на Тейн и отвори вратата на пикапа.

Двамата заедно тръгнаха към входа на полицейското управление, където се тълпяха повечето репортери. Появата на Маги предизвика раздвижване. Няколко оператори тръгнаха към нея.

— Стегни се. Тази среща може да се окаже много трудна — предупреди я Тейн. Прегърна я през раменете с едната си ръка и я поведе нагоре по стълбите. Трима репортери, стиснали микрофоните си в ръце, ги пресрещнаха, крещейки въпросите си, и ги последваха нагоре по няколкото бетонни стъпала до двойната врата на сградата.

— Маркиз? Вие Маркиз ли сте или нейната близначка?

— Моля ви, кажете само една дума...

— Сестрата...

Маги наведе глава. Тейн, който беше значително по-силен от нея, продължи нагоре по стълбите, като не спираше да крещи през рамо:

— Без коментар. Все още не знаем нищо конкретно. Истински кошмар — прошепна той в мига, в който минаха през втората врата и се насочиха към кабинета на Хендерсън. Обсаденият детектив ги зърна през отворената врата и им махна с ръка да влизат. — Какво, по дяволите, става тук? — веднага попита Тейн.

— Както вече информирах госпожа Макрий, намерихме джипа на Маркиз. Седнете — покани ги той и махна с ръка по посока на овехтелите пластмасови столове, на които бяха седели при последното се посещение. Поръча кафе, но Маги не можеше да отпие и глътка

дори. Стомахът ѝ се бунтуваше, вътрешностите ѝ сякаш бяха пълни с вода.

— Ами Мери-Тереса? — попита тя, очаквайки отговора с ужас.

— Още не сме сигурни.

Тейн изпи кафето си. Изглеждаше така, сякаш в този момент би предпочел да е на всяко друго място по света. Дори и през затворената врата се чувстваше възбудата и нетърпението на останалите полицаи. Телефонът на Хендерсън иззвъня на два пъти и той проведе два къси, делови разговора с хората, които го търсеха.

Хана Уилкинс почука на вратата, след което влезе в малката стаичка.

— Съдебният лекар съвсем скоро ще даде разрешение за изваждане на тялото — докладва тя, а сърцето на Маги се обля в кръв. — Ще го откарат в моргата. Всички медии знаят за случилото се. Вече ни се обадиха от всички радио- и телевизионни станции, както и от редакциите на вестниците. — Подаде някакъв списък на Хендерсън. — До този момент официалната ни версия е *без коментар*.

— Добре.

На Маги всичко това не ѝ изглеждаше добре. Изобщо не ѝ изглеждаше *добре*.

— Освен това ни звънят всички хора, които някога са я познавали. — Подаде друг списък на Хендерсън.

— Померейниън, Кинг, Джилет... — Хендерсън кимна. — Ще им се обадим по-късно.

— Уейд Померейниън настоява за отговори.

Изражението на Хендерсън изобщо не се промени.

— Ние също. — Извърна поглед към Маги. — Съжалявам, че трябва да чакате...

Един униформен полицаи пъкна глава през врата.

— Пристигна факсът, който очаквахте — докладва той.

Хендерсън му даде знак с ръка да влезе. Полицаят му подаде няколко листа хартия. Маги почувства силна увереност, че този факс ще промени живота ѝ завинаги.

Очите на Хендерсън пробягаха по листите. Другият полицаи излезе от стаята. Мозъкът на Маги щеше да експлодира от обхваналия я ужас, пулсът ѝ силно отекуваше в ушите ѝ. Започна да ѝ се гади. Мълчаливо се помоли за сестра си, докато Тейн продължи да седи

мълчаливо на мястото си. Лицето му бе мрачна гримаса. Не сваляше поглед от детектива.

Лицето на Хендерсън, което напомняше лице на хрътка, се издължи още повече, докато четеше факса. Сърцето на Маги продължи да бие с все сила. Тя се хвана за края на стола, усетила, че ѝ се вие свят.

— Все още не разполагаме с окончателна идентификация — тихо изрече Хендерсън, — но дамската чанта на сестра ви е била в джипа и...

Маги си помисли, че всеки момент ще повърне.

— ... жената, която е шофирала джипа, е със същия ръст... — Гласът му беше безизразен, а очите му продължаваха да се взират в проклетите листове хартия. — Жертвата е силно обезобразена. Множество срязвания, контузии, а също и счупени зъби, тъй като е била без предпазен колан и е изхвърчала към предното стъкло.

Надигналата се жлъч опари гърлото на Маги. Останала без избор, тя се спусна към кошчето за отпадъци и повърна.

— Госпожо Макрий... — Хендерсън скочи прав.

— Оставете я на мира — нареди Тейн. — Маги... — В следващия миг вече стоеше до нея.

— Недей! — Маги вдигна ръка, уплашена, че някой може да се опита да я докосне и да започне да я утешава. Не искаше ниции съболезнования. Не още.

— Ако... ако мога да отида само за няколко минути до тоалетната...

— Аз ще я заведа. — Детектив Уилкинс помогна на Маги да се изправи и двете заедно тръгнаха през лабиринта от офиси към дамската тоалетна. По бледозелените стени и теракотения плот се забелязваше мръсотия, трупана от много години. Пристъпът вече бе отминал и Маги се приведе над една мивка, където изплакна уста и плисна шепа вода върху лицето си.

Стегни се, каза си тя и погледна отражението си в огледалото. Беше бледа като смъртник, очите ѝ бяха хлътнали дълбоко и заобиколени от тъмни кръгове, устните ѝ белееха, останали без капка кръв, а несресаната ѝ коса падаше безжизнено край лицето ѝ. Не можеш да се сринеш; не и сега. Не и преди да откриеш истината. Дори не и тогава, по дяволите!

— По-добре ли сте? — попита Хана и се усмихна.

— Малко.

— Да ви донеса нещо? Кафе, или чаша вода или... може би цигара?

— Не. — Маги откъсна една хартиена салфетка и избърса ръцете и устните си. — Ще се оправя. Просто всичко това е много плашещо и... ми дойде като шок.

— Зная. — Хана ѝ се усмихна търпеливо. — Двете със сестра ви сте били много близки.

— *Сме* — поправи я Маги. — Двете *сме* близки. — Хвърли хартиената салфетка в кошчето и, впрегнала цялото си достойнство и воля, тръгна обратно по коридорите и през големите помещения, натъпкани с бюра, към кабинета на Хендерсън.

— ... така че, докато не се извърши окончателната идентификация, не можем да сме сигурни как ще се развие случаят. — Хендерсън енергично дъвчеше дъвка, а очите му, присвити като цепки, гледаха право в Тейн. Вдигна поглед, когато Маги влезе в стаята. — Тялото е било преместено в моргата. Ще можете ли да я идентифицирате?

— Не си длъжна да го правиш — обади се Тейн. — Аз ще отида.

— Не — твърдо заяви Маги. — Тя е моя сестра. — Очите ѝ бяха напълно сухи, когато кимна по посока на Хендерсън. — Ще го направя.

Тейн я погледна така, сякаш се канеше да възрази, но си замълча. За пръв път, откакто го познаваше Маги, той направи точно онова, което му бе казано, спазвайки безпрекословно инструкциите на Хендерсън. С изстинало като лед сърце, с притъпени сетива и съзнание, опитващо се отрече случващото се, Маги също последва детектива.

Само след няколко минути се озоваха в моргата. Застанали зад огромно стъкло, наблюдаваха как някакъв мъж, облечен с лабораторна престилка, повдигна белия чаршаф от голото тяло на жертвата.

Дланите на Маги се свиха в юмруци. Тя ги стисна толкова силно, че ноктите ѝ се забиха в плътта ѝ. Стоеше до Тейн, без да го докосва, но знаеше, че той е наблизо и ще я подкрепи, ако почувства необходимост да се опре на него. Изобщо не можеше да преглътне през свитото си гърло. Взираше се съсредоточено през стъклото и видя

как чаршафът откри изпонараненото лице на мъртвата жена. Разрези, натъртвания, обезцветени участъци и отоци деформираха чертите на лицето. Косата на жертвата беше червеникавокафява — също като на Мери-Тереса.

Маги си помисли, че може отново да повърне. Полагаше неимоверни усилия, за да задържи погледа си върху тялото. Беше виждала трупове и преди — по време на предишната си работа неведнъж се бе сблъсквала със смъртта. И макар че в никой от тези случаи не ставаше дума за неин близък и обичан човек, тя така и не можа да свикне да гледа смъртта — особено когато пред нея лежеше жертва на насилие.

Но това... Можеше ли да бъде сестра ѝ?

— Това не е Мери-Тереса — обади се Тейн, който се взираше с острите си като на орел очи през стъклото.

— Той... той има право — съгласи се Маги, обхваната от огромно облекчение при думите на Тейн. Не можеше да го обясни, защото не съществуваше разумно обяснение, но в този момент знаеше със сигурност, че не гледа тялото на сестра си.

— Тази жена е по-пълна от Мери-Тереса — отбеляза Тейн, когато чаршафът откри цялото тяло.

— И Мери-Тереса има... има... лунички по раменете си... Останаха ѝ след едно сериозно слънчево изгаряне, когато двете бяхме около седемнадесетгодишни — додаде Маги. — Постоянно се опитваше да ги избели, но те все се появяваха...

— Това не е Маркиз — отново се обади Тейн. Изражението му беше сурово. — Името на тази жена е Рене Нилсен.

Хендерсън тъкмо бъркаше във вътрешния джоб на самото си, търсейки несъществуващ пакет цигари. Замръзна неподвижно, когато чу думите на Тейн.

— Познаваш ли я? — Кимна с глава по посока на стъклото и гневно изгледа Тейн. С периферното си зрение Маги видя Хана Уилкинс да вади тефтер и химикалка от джоба си.

— Да — отвърна Тейн. — Познавам я.

Гърлото на Маги пресъхна. Рене Нилсен. Защо това име ѝ се струваше познато?

— Коя е тя? — нетърпеливо попита Хендерсън, а партньорката му започна да пише с бясна скорост.

— Една жена, която работеше за мен. — Устните на Тейн се отваряха едва-едва, докато той се взираше през стъклото в тялото на потрошеното момиче. — Преди години работеше в ранчото ми в Калифорния.

— И е познавала Маркиз?

— Да. — Очите на Тейн се присвиха. — Рене поддържаше къщата в мое отсъствие. Мисля, че няколко пъти се е случвало да попадне на Мери-Тереса. Както вече ви казах, това беше преди години.

— Бяхте ли женени с Мери-Тереса тогава?

— Не, наех я по-късно. Мери-Тереса се премести в Ел Ей, а аз започнах да прекарвам все повече и повече време в Шайен. Всъщност не аз, а моят управител, Том Йейтс, я беше наел.

— Но тя вече не работи за теб?

— Не... Напусна ранчото преди около две години.

— И отиде — къде?

Тейн сви рамене.

— Не си спомням. Струва ми се, че замина някъде на северозапад — Портланд или Сиатъл. Том би трябвало да има настоящия ѝ адрес, номера на социалната осигуровка и всички други данни за нея.

— Дали познава някой неин близък?

— Може би. Струва ми се, че беше разведена. Не зная да е имала деца, не съм напълно сигурен. — Тейн стисна устни. — Исусе — прошепна той. — Какво е правила в джипа на Мери-Тереса?

— Веднага ще позвъним на вашия управител. Какъв е телефонният номер?

Тейн продиктува на Хана номера в ранчото му в Калифорния и погледна часовника си.

— По това време би трябвало да е в ранчото, но може да не е близо до телефона.

Хана Уилкинс надраска набързо номера и се запъти към вратата.

— Ще се обадя и веднага се връщам.

— Опитай се да събереш цялата налична информация за госпожа Нилсен.

Хана му хвърли един унищожителен поглед през рамо и затвори вратата след себе си.

Хендерсън отново насочи вниманието си към стъклото и в продължение на няколко дълги минути остана загледан в тялото. Санитарят стоеше наблизко, готов да покрие мъртвото тяло.

— Защо точно тя... — той натисна палец към стъклото — е шофирала джипа на бившата ти съпруга?

— Убийте ме, не знам. — Тейн бавно поклати глава.

Маги огледа трупа, след което побърза да отклони поглед встрани. Тейн е познавал тази жена? Тя е работила за него? И Мери-Тереса също я е познавала? Маги никога преди не бе виждала Рене, но името, въпреки това, ѝ звучеше познато. Защо? Не виждаше никакъв смисъл във всичко това. Главоболието, с което Маги се бореше вече дни наред, я връхлетя с пълна сила.

— Спомняш ли си дали госпожа Нилсен е имала някакви роднини? — попита Хендерсън.

— Не. — Тейн отрицателно поклати глава. — Но Том може и да знае.

— Да се надяваме.

— Ще имаме нужда от цялата информация, с която разполагате. Тейн леко присви очи.

— Имате я.

— Сестра ви споменавала ли е някога името на Рене Нилсен пред вас? — Хендерсън погледна към Маги, след което даде знак на санитаря от другата страна на стъклото да покрие тялото.

— Не... не мисля — искрено отвърна тя, макар че името продължаваше да ѝ се струва познато. — Но може и да я е споменавала. Истината е, че не си спомням.

— Но не сте я познавала?

— Не. Никога не съм я виждала. — Маги поклати глава и изпита благодарност, че тялото на мъртвата жена е покрито отново и че обезобразеното ѝ лице е скрито под чаршафа. — Но защо тази жена е била в джипа на Мери-Тереса? — попита тя, повтаряйки въпроса на Хендерсън.

— Точно това смятам да разбера, госпожо Макрий.

Дари Тейн с неразгадаем поглед, след което ги изведе от стаята и загаси осветлението. В стаята изведнъж стана тъмно и Маги потрепери докато пристъпваше навън в ярко осветения коридор.

— Повярвайте ми — увери я Хендерсън, — аз ще намеря сестра ви.

Някой трябва да го направи и то скоро, помисли си Маги. Преди да е станало прекалено късно.

— Аз... аз бих искала отново да се обадя на дъщеря си. Боя се, че... може да е чула или видяла нещо по телевизията. Искам да знае, че намерената мъртва жена не е леля й.

— Можете да използвате някой от телефоните на горния етаж.

— Добре. — Докато вървяха към асансьора, тя се обърна към Тейн: — След това искам да видя мястото на злополуката.

— Само ще се разстроиш допълнително — възрази Тейн.

Детектив Хендерсън натисна бутона за повикване на асансьора.

— Няма да ви позволят да се приближите много — обясни Хендерсън. — На този район се гледа като на местопрестъпление.

Защото смяташ, че Мери-Тереса е мъртва, осъзна Маги, когато асансьорът пристигна и вратите се отвориха. Е, тя пък нямаше намерение да се отказва. Мери-Тереса беше все някъде — трябваше само да бъде намерена. Тогава защо отново не се свърза с теб? Защо не използва онзи свой глас, за да ти каже къде е?

Хендерсън натисна копчето за един от горните етажи. Асансьорът се разклати и с пъшкане пое нагоре. Тейн застана близо до Маги. Челюстите му бяха здраво стиснати, а изражението му беше непримиримо и зло.

За част от секундата Маги изпита неприятното подозрение, че той знае повече, отколкото им казва и че, точно както бе изтъкнала и Мери-Тереса в отчаяния си вопъл от преди няколко дни, Тейн е затънал до гуша в изчезването на бившата си съпруга, а прелъстяването й беше един добре планиран ход, за да я разсее и отклони от следата.

Защо тогава му трябваше да измине целия път до Айдахо и да ме доведе тук? Защо ме допусна толкова близо до себе си?

Маги не знаеше отговорите на тези въпроси, но бе твърдо решена да ги намери.

10.

— Никой не би могъл да оцелее при такъв удар — промълви Маги, загледана през голите и изпочупени клони на дивите череша и трепетликите, с които бе обрасъл склонът. Стомахът ѝ се сви от ужас. Червеният джип на Маркиз — сплескана, безформена маса от намачкан метал и изпочупени стъкла, почти не се виждаше, затрупан от топящия се сняг. Натрошената кола лежеше притисната към червените скали и дебелия дънер на един бор, пречупен на две от удара. Част от предницата на джипа бе измъкната от снега и Маги видя регистрационния му номер. Макар и изкривена от удара, табелата бе запазена достатъчно, за да се прочетат първите три букви на регистрацията. *МАР*. Болезнено напомняне за собственика на смачканото превозно средство.

Няколко детективи претърсваха джипа и околностите, опитвайки се да намерят някакви улики. Техни колеги мереха спирачния път на колата. Целият район бе отцепен и обграден с жълта лента. Въпреки това няколко пътници бяха спрели колите си и, тласкани от непреодолимото си любопитство, стояха край пътя и не сваляха очи от жестоко потрошения джип.

— Никой не би могъл да оцелее. — Тейн огледа внимателно целия район. Оскъдна растителност, дълбоки каньони, червени каменни блокове, острите ръбове на които надничаха през снега, започнал да се топи под ярките лъчи на слънцето.

— Защо Рене е карала джипа на Мери-Тереса?

— Кой знае? — Тейн сви рамене и замислено разтърка брадичката си. Още една кола спря край пътя и той намръщено изглежда мъжа и жената, които очевидно бяха решили да се поразтъпчат и да погледат полицаите, които се суетяха около катастрофиралия джип.

Маги носеше слънчеви очила, бейзболна шапка и дебело яке с вдигната яка. Надяваше се, че по този начин няма да привлече нищо внимание. Възбудата, обхванала я докато съзнателно се опитваше да влезе под кожата на Маркиз и да си представи последните дни от живота ѝ, започваше да я напуска. Беше от хората, които се радваха на

собственото си уединение и напълно разбираше какво значи човек да копнее да се смеси с тълпата, за да запази правото си на личен живот. Маги Макрий започваше да се чувства уморена от опитите да се престори на Маркиз — вече искаше само час по-скоро да намери сестра си.

Денят беше ясен и слънчев, но духаше силно и Маги трябваше непрекъснато да придържа шапката си с ръка, за да не ѝ позволи да литне, отнесена от пристъпите на вятъра. Детектив Хендерсън, надянал високи ботуши и дебело яке, газеше из снега и раздаваше заповеди на хората си, които внимателно претърсваха района. Водачите на кучетата едва успяваха да ги удържат на едно място — животните лаеха неистово и се дърпаха нетърпеливо в очакване да се втурнат по следата. Маги стискаше палци и се молеше да не намерят тялото на Мери-Тереса, затиснато под снега в зловещия каньон.

— Моля те, нека тя да е жива и здрава — тихичко промълви Маги, потрепери и вдигна очи към небето.

— Моля? — Тейн стоеше до нея. Очите му бяха скрити зад авиаторски очила с огледални стъкла. Беше гологлав, а косата му се ветрееше на вятъра.

— Нищо. — Маги пъкна ръце в джобовете на якето си и се заслуша в гласовете на непознатите зяпачи, които преливаха от любопитство, но не и от отчаяние, тъга или пък страх.

— Питам се защо е целият този шум — обади се нечий женски глас, предрезгавял от дългогодишно пушене.

— Някой е загинал при тази катастрофа. Жена. — Спътникът ѝ, вероятно неин съпруг, очевидно бе по-наясно с положението. — Ако съдя по регистрационния номер, жертвата може да е онази жена от телевизията.

— Сигурно затова има толкова много полицаи наоколо... Оле, ето че и лешоядите пристигат! Проклети журналисти!

Маги изви врат и зърна бял микробус, на вратата на който с големи сини букви пишеше „KRKY“. На покрива му имаше сателитна антена. Виждаше се и друго телевизионно оборудване. Микробусът спря и от него слезоха един оператор, придружен от Джасмин Бел, загърната в дълго до земята синьо палто. Вятърът веднага подхвана лъскавата ѝ коса и от безупречната прическа на журналистката не остана и следа. Тя огледа тълпата, забеляза Маги и ѝ махна с ръка.

— Мисля, че трябва да се махаме — заяви Тейн, забелязал новинарския екип.

— Но това са хора от новините.

— И веднага ще поискат интервю.

— Значи ще им дадем едно — отвърна Маги и, без да дочака отговора му, започна да се промъква през навалищата, за да стигне до Джасмин.

Репортерката се усмихна широко.

— Предположих, че може да сте тук. Какво става?

Операторът стоеше до тях, готов да започне да снима. Маги се намръщи.

— Не още, Фил — инструктира го Джасмин.

Маги я информира накратко за последните събития, а Джасмин я увери, че за „KRKY“ това автоматично се превръща във водещата новина за деня.

— Както знаете, всички ние сме много разтревожени — обясни тя. — Освен това се говори, че от „KRKY“ предлагат награда за всеки, обадил се с някаква полезна информация относно местопребиваването на Маркиз. Анонимността на тези хора е абсолютно гарантирана. Когато сестра ви бъде намерена, човекът, насочил нас, или полицията, по вярната следа, ще получи десет хиляди долара.

— Чия е идеята? — попита Маги, като мислено зачеркна Крейг Бумон от списъка.

— На Рон Бишъп и Тес О'Шонеси.

— Готови са на всичко, за да повдигнат рейтинга си — промърмори Тейн.

Джасмин предпочете да не се занимава с него и насочи цялото си внимание към Маги.

— Ще възразите ли, ако ви задам няколко въпроса?

— Не, разбира се. Всъщност, смятам лично да отправя апел към всички, които може би имат някаква информация относно сестра ми.

— Това би било страхотно. Ами вие? — попита Джасмин и изгледа Тейн с тъмните си очи. — Бихте ли желал да направите изявление? Като бивш съпруг и като човек, познавал добре Маркиз.

— Не. — Тейн здраво стисна зъби. — Не ме разбирайте погрешно. Аз също искам да намерим Мери-Тереса, но не желая да ставам участник в поредния медиен цирк.

— Медийният шум може да се окаже от полза. Интервюто ще се излъчи по нашата телевизия и, по всяка вероятност, местните кабелни оператори също ще го покажат в новините си. И това само в рамките на час-два.

— Маги може да постъпи както сметне за правилно, но мен не ме бройте — категорично заяви той. Устните му бяха стиснати в недоволна гримаса и Джасмин, усетила интуитивно непоколебимата му съпротива, предпочете да не настоява повече.

Фил засне сцената на катастрофата, спря камерата за миг върху лицето на Джасмин и я насочи към Маги, която свали очилата си, отговори на няколко въпроса, след което погледна право в обектива.

— Накрая бих искала да се обърна с молба към всички, които може би знаят нещо за сестра ми. Моля ви, обадете се в полицията и съобщете информацията, с която разполагате.

— Само я погледни! — Някъде зад Маги се чу дрезгавият глас на жената пушачка. — Ако я гримират малко, напълно ще заприлича на изчезналата жена... на онази, чиято кола лежи долу в каньона.

— Шшт... не е тя.

— Но...

— Просто млъкни, Сали.

Маги отново скри очите си зад слънчевите очила, пренебрегнала напълно любопитните погледи, който я сподиряха навсякъде. На пътя спряха още няколко коли. Пристигна втори новинарски екип. Появи се и влекач. Хендерсън, със съдействието на останалите полицаи, настоятелно помоли зяпачите да отстъпят назад и да оставят длъжностните лица да си гледат работата. Настоя всички да продължат пътя си и отново попита дали случайно някой от хората наоколо не разполага с информация, която би могла да подпомогне разследването. Независимо че телефонът му звънеше постоянно, а подчинените му често го прекъсваха, Хендерсън действаше с изключителен професионализъм и успяваше да държи ситуацията под контрол. След известно време махна с ръка на Тейн и Маги и им даде знак да се приближат до колата му, за да поговорят.

— Все още не сме намерили нищо — призна им той, примижал срещу яркото слънце. Неизменната дъвка отново подскачаше из устата му. — Разполагаме обаче не само с кучета, но и с най-добрите

следотърсачи в този щат, които ще помогнат да претърсим района. Ако сестра ви е някъде наоколо, непременно ще я намерим.

— От „KRKY“ предлагат десет хиляди долара награда — информира го Маги.

— Вече чух за това.

— Дали ще помогне?

Хендерсън изплю дъвката на банкета.

— Ще ми се да можех да кажа, че поне няма да навреди. Зная обаче, че сега всеки откачалник в страната, който има нужда от малко допълнителни пари в брой, ще започне да звъни, предлагайки всевъзможни налудничави истории. — На устните му се появи сардонична усмивка. — Нека просто да кажем, че ще имаме нужда от много хора, за да преровим всичките лайна, които ще ни залейат, за да отсеем обажданията, които може би заслужават вниманието ни. — Той сви рамене. — От друга страна пък, тази награда може да се окаже стимула, от който се нуждае някой алчен негодник, за да поосвежи паметта си. — Намръщи се, загледан в шофьора на влекача, който спря камиона край пътя и спусна дълго въже надолу по склона. — Остава ни единствено да се надяваме.

— ... и така, мистерията си остава неразгадана — заяви репортерката, жена от азиатски произход, която предаваше от Денвър.

Новините се предаваха чрез сателит до Ел Ей, където Бека ги гледаше, излегнала се в надуваемия фотьойл, поставен в средата на стаята на братовчедка й. Приковала очи върху екрана, Бека, очарована, но и ужасена, се взираше в снимката на леля си, показана за малко и заменена с кадри на един смачкан джип, очукан около стволовете на няколко дървета в дъното на дълбок каньон.

— Мери-Тереса Джилет, известна под името Маркиз, която беше една от водещите на популярното сутрешно шоу „Денвър АМ“, все още е в неизвестност. Все още не е известна самоличността на жената, шофирала джипа на Маркиз. Името ще остане в тайна докато не бъдат информирани близките й. Все още никой не знае какво точно се е случило с денвърската знаменитост, но разследването продължава...

Шум от стъпки предизвести появата на Кони, завърнала се от минералните извори наблизо. Тя влезе в стаята, грабна дистанционното от нощното шкафче и го насочи към телевизора.

— От „KRKY“ предлагат награда в размер на десет хиляди долара за всеки, който може да предостави информация относно местопребиваването на...

Щрак. Екранът мигновено угасна.

— Не мисля, че трябва да гледаш това.

— Чакай! — Бека скочи от фотьойла и отново пусна телевизора. Видя майка си да разговаря с журналистката от азиатски произход.

— Моля ви, обадете се в полицията, ако разполагате с информация за сестра ми...

— Това е Маги! — смаяно възкликна Кони. — Какво си мисли, че прави?

— Тихо! Опитва се да помогне да намерят Маркиз! — отвърна Бека, уморена до смърт от надменното държание на леля си.

— Не ми говори...

— Шшт! — Бека нямаше време за учтивости. Искаше да разбере какво ще каже майка ѝ, само че не можа. Кони отново насочи дистанционното към телевизора и екранът изгасна.

— Защо го направи? — възмутено попита Бека.

— Не желая да се разстройваш като гледаш това.

— Но аз гледах собствената си *майка*!

— Но нали тя вече се обади и ти обясни всичко за злополуката. Не е нужно да...

— Маркиз е моя леля! Също като теб. И аз искам да зная какво се е случило с нея! — Беше ѝ писнало да се отнасят с нея като с малко момиченце.

— Всички го искаме — увери я Кони. На лицето ѝ се появи онази захаросана усмивка, която Бека бе започнала да презира. — Ще те информирам веднага щом Маги се обади с нови подробности по случая.

— Но аз искам да разговарям с нея сега. — Бека усещаше, че става нещо и се чувстваше уплашена както никога преди през живота си. Една жена беше мъртва. И макар че майка ѝ се бе обадила, за да ѝ съобщи подробностите по случая, Бека не беше напълно удовлетворена от разговора им.

— Ще разговаряш. Аз ще ѝ позвъня по-късно. — Леля Кони започваше да се ядосва.

Бека обаче нямаше никакво намерение да чака. Рязко се изправи и премигна от болката във все още незаздравелия си глезен. Съскована походка се приближи до леглото на Джени и взе слушалката на безжичния ѝ телефон. Само че не избра номера. Нямаше смисъл. Преди малко бе разговаряла с майка си. И въпреки това продължаваше да се страхува. Изплашена беше до смърт. В гърлото ѝ сякаш заседна огромна буца и тя се опита да се пребори със сълзите, опарили очите ѝ.

— Но нали една жена вече е мъртва. Мъртва. А те все още не могат да намерят Маркиз. — Бека пусна слушалката.

— Зная, Бека, но всички полагат усилия, за да я намерят. — Кони въздъхна дълбоко, приседна на ръба на леглото на Джени и поклати глава. Постави ръка на рамото на Бека, която едва се въздържа да не се отдръпне. — Опитай се да не се притесняваш толкова. Сигурна съм, че майка ти ще се обади в мига, в който научи нещо. Точно в този момент тя вероятно дори не е в хотелската си стая и... — Кони погледна красноречиво към часовника на Джени — дървеният Елвис, чиито бедра се люлееха като махало — ... виж колко е часът. Нали си спомняш, че след час имаш уговорено посещение при лекаря.

— Няма да отида.

— Разбира се, че ще отидеш, скъпа. Глезенът ти още не е оздравял, а доктор Орем е най-добрият ортопед в Бевърли Хилс.

— Нищо му няма на глезена ми. — На Бека ѝ бе писнало от превземките на леля ѝ и от начина, по който се отнасяше с нея като с глупаво деветгодишно дете.

— Не желая да спорим по въпроса, ясно? — Лицето на Кони, макар и изобразяващо престорена доброта и загриженост, бе твърдо като гранит, а през изминалите няколко дни Бека вече бе осъзнала, че тази жена управлява къщата си с железен юмрук, скрит под копринена ръкавица. Макар че бе пристигнала с огромно желание в Ел Ей, Бека започваше да мечтае за завръщането си у дома. Основната причина за това беше леля ѝ Кони... а също и чичо ѝ Джим, който се беше оказал неопишуемо мрънкало. Той постоянно повтаряше: *Да, скъпа! Естествено, миличка.* Беше от хората, които като че ли никога нямат собствено мнение. Дори и Джени, въпреки независимия ѝ и непокорен характер, трябваше да спазва правилата и да се подчинява безпрекословно на майка си. И най-малкото своеволие биваше наказвано жестоко от Кони, която с часове наред обикаляше къщата с

наранено изражение и попиваше с кърпичка очите си, сякаш неспособна да повярва, че дъщеря ѝ е могла да се отнесе толкова зле с нея. Страхотна подлярка! Цяло чудо бе, че Джени се осмеляваше да се измъква от къщата без нейно знание.

— Приготви се докато аз се преоблека. И се постарай да си облечеш нещо прилично. — Погледна отрязаните до коленете дънки на Бека с такова отвращение, все едно че бяха отровни. — Сложи си някакъв костюм или пола. Ако не си си донесла подходящи дрехи, сигурна съм, че Джени ще ти предложи нещо. — Кони се усмихна покровителствено и Бека изведнъж си даде сметка, че загрижеността, демонстрирана от нея само преди няколко минути, е била престорена и неискрена. — Двете с теб ще отидем първо при лекаря, а след това ще те заведе на посещение при дядо ти.

— Но...

— Той е настанен в един дом за възрастни хора, скъпа, и много ще се радва да те види.

Бека кимна с глава, макар да знаеше, че никога не е била особено близка с дядо си по бащина линия. С примирение си даде сметка, че няма да може да се измъкне от този ангажимент.

— След като го видим, ще се отбием и в кантората на адвоката.

Раменете на Бека се вцепениха и тя мигновено застана нащрек.

— Защо?

— Заради едни юридически документи... Ще ти обясня по-късно.

— Не можеш ли да ми обясниш сега? — попита Бека, преизпълнена с подозрения.

— Много е сложно.

— Което означава, че не желаяш да ми кажеш нищо.

— О, миличка! — Кони въздъхна драматично.

Бека скръсти ръце пред гърдите си и се стовари върху леглото.

— Е, вече си на тринадесет и предполагам, че вероятно ще е най-добре да ти кажа всичко. Зная, че ти си ужасно нещастна в Айдахо. Чичо ти Джим и аз сме силно загрижени за теб.

На Бека това никак не ѝ хареса.

— Училищата там сигурно са отвратителни.

— Много са си хубави даже.

— Но всичките ти приятели и роднини са тук и... ами, чичо ти Джим и аз бихме искали да дойдеш да живееш при нас за постоянно. Готова съм да се откажа от собствения си кабинет в тази къща и да се преместя в кабинета на Джим, за да ти освободя стая за живеене. — Кони се усмихна лъчезарно. — Ще си живеем заедно като едно голямо щастливо семейство.

— Ами мама?

— О! — Леля Кони се поизкашля. — Е, цялата тази процедура трябва да е одобрена от нея, разбира се, и... ами... тя би могла да се върне в Ел Ей винаги когато си пожелае. Така даже ще стане още по-добре. Тя... тя ще бъде по-близо до баба и дядо, а и тук има добри лекари, които могат да ѝ помогнат.

— *Лекари?* — Сърцето на Бека ускори ритъма си. — Мама да не би да е болна?

Може би майка ѝ не ѝ беше казала истината, може би дори и в момента тя се бореше с някаква смъртоносна болест. В края на краищата, тя наистина беше стара. На тридесет и седем години. Спомни си как я завари в обора в деня, в който научиха за изчезването на Маркиз. Майка ѝ стоеше на колене, пребледняла като привидение.

Бека преглътна мъчително, опитвайки се да се освободи от буцата, заседнала изведнъж в гърлото ѝ.

Кони прекоси стаята и успокоително постави ръка на слабото рамо на Бека.

— Майка ти не е съвсем добре от деня, в който почина татко ти, миличка. И това е напълно разбираемо. Случилото се с него беше огромен шок за всички нас. Но стига за това. Мисля, че е време да тръгваме.

— И защо все пак ще ходим при онзи адвокат? — Бека не разбираше нищо.

— Просто в случай, че решиш да останеш при нас. Ще трябва да се подпишат някои документи. За попечителство.

Бека сведе поглед и съсредоточено се загледа в килима.

— Мисля, че ще е най-добре, ако първо обсъдя този въпрос с мама.

— О, непременно ще го направим. Всички ние. — Кони цялата се изчерви, а когато Бека вдигна очи към нея, тя погледна встрани и се заигра с деколтето на дрехата си.

— Искам първо да се видя с нея.

— Е, не можеш... не и сега...

— Мисля, че трябва да замина за Денвър.

— О, миличка, но това просто не е възможно! — На лицето ѝ отново се появи познатата фалшива усмивка. И в този момент Бека осъзна, че леля Кони я лъже. Опитва се да я измами. Също като Джейсън Пенникът, едно момче от нейния клас, което се опитваше да я принуди да му напише домашната, или пък да замени нещо вкусно от обяда си — шоколадова бисквитка или поничка — за увехнал морков или пък противен сандвич с фъстъчено масло и желе, които неговата майка му бе приготвила за обяд. — Нали знаеш, че Маги е доста нестабилна в момента.

— *Нестабилна?* — повтори Бека, изпълнена с ужасното подозрение, че зад думите на леля Кони се крие нещо по-сериозно от онова, което чуваше в момента. — Мама не е нестабилна.

Усмивката на леля ѝ беше убийствено търпелива. Тя въздъхна — същата онази въздишка, която обикновено означаваше: *Ти си само едно малко момиченце, Бека, и не би могла да разбереш.* Само че тя разбираше. Повече, отколкото Кони можеше да предположи. Да, леля ѝ се опитваше да я праметне. Само че Бека знаеше как да се справи с нея.

— Добре — покорно се съгласи тя и повдигна едното си рамо, като че ли напълно бе повярвала на лъжите на леля си. — Ще ѝ се обадя по-късно.

— Чудесна идея. — Облекчението на Кони се изписа на лицето ѝ. Очевидно бе достатъчно глупава, за да повярва, че е победила. Как ли пък не! — А сега — по-възрастната жена насочи към племенницата си пръст, увенчан с безупречно оформен маникюр — постарай се да си облечеш нещо прилично. — Любезната фасада на Кони изведнъж се пропука, на лицето ѝ се изписа нещо средно между жал и отвращение. — Ще се обадим на майка ти по-късно. Обещавам. Само че не бива да я разстройваме. А сега, миличка, наистина трябва да се размърдаме. — Кони почука с пръст по стъклото на ръчния си часовник. — Побързай.

Бека изчака леля си да излезе, след което побърза да позвъни на авиокомпанията, с която бе летяла до Ел Ей. Само след няколко минути вече си бе резервирала билет за вечерния полет до Денвър. За да приспи подозренията на Кони, Бека се облече съвсем прилично.

Отвори най-горното чекмедже на скрина на Джени и, изпитвайки остро чувство на вина, взе няколко банкноти от тайния фонд на братовчедка си. Не разполагаше с достатъчно пари за самолетен билет и такси. Изчисли колко не ѝ достигат и взе сто и петдесет долара от парите на Джени. Потрепери от срам, но натъпка парите в раницата си. По-късно щеше да се издължи на братовчедка си. Знаеше обаче, че в момента не може да ѝ се довери — Джени или щеше да я издаде, или пък щеше да си навлече сериозни неприятности с майка си.

— Готова ли си? — извика леля ѝ и Бека рязко затвори чекмеджето. Кони отвори вратата и изгледа Бека с раздразнение. — Хайде, Бека. Закъсняваме. Кълна се, че си по-бавна дори и от Джени. Още не си се сресала дори. — Тя ядно грабна четката за коса на Джени и я подаде на Бека. — Ще се срещнеш в колата.

Бека последва леля си. Опитва се да прикрие усмивката си. Високите токчета на Кони забързано потропваха по алеята към гаража. Двамата с Джими възнамеряваха да излязат тази вечер. А Бека път смяташе да отпътува за Колорадо.

Разтърсена от гледката на смачкания джип, Маги се сгуши на седалката и се подпря на стъклото, докато двамата с Тейн пътуваха на юг към дома на Джилет. Чувстваше се вледенена от ужас. Усещаше огромна празнота в душата си. А сърцето ѝ се свиваше от страх за съдбата на сестра ѝ. Къде ли е Мери-Тереса? Жива ли е? Какво я свързва с Рене Нилсен и защо тази жена бе карала колата ѝ? Съществуваше някаква връзка... сигурно имаше нещо, което трябваше да знае за Рене Нилсен, само че Маги не можеше да се сети какво е то, не можеше да си спомни от кого бе чувала името ѝ. Във всеки случай не и от Мери-Тереса.

От клетъчния телефон на Тейн се обади на Том Йейтс, който обеща да изпрати по факса цялата информация, с която разполага. Щеше да изпрати два факса — един до денвърското полицейско управление и един до хотела, в който бяха отседнали с Тейн.

— И той не знае много — призна Тейн. — Единственото, което знае със сигурност, е, че преди няколко години Рене се преместила в Бийвъртън, предградие на Портланд, Орегон. Нямала много роднини

или приятели в района. Въпреки това ще ни изпрати цялата налична информация за бившата ни работничка.

Не беше кой знае колко, но в момента не можеха да се надяват на повече. Докато се взираше навън през прозореца, Маги трябваше да се задоволи с надеждата, че сестра ѝ е все още жива. Снегът навън продължаваше да се топи и кафявата земя, обрасла със суха трева и буренаци, тъмнееше покрай пътя, по който пътуваха.

— Кажи ми какво точно знаеш за Рене Нилсен — изведнъж рече тя, надяна ръкавиците си и се опита да се отърси от мрачните предчувствия, които не ѝ даваха мира.

— Няма много за казване — отвърна Тейн. Пръстите му стиснаха волана още по-силно и Маги изведнъж си спомни загадъчното послание, което бе получила от сестра си. — Познавам Рене от много години, макар че за мен тя бе просто една жена, която от време на време работеше в ранчото. Рене се занимаваше с най-различни неща — работеше като сервитьорка в местното ресторантче, гледаше деца, грижеше се за домашни любимци докато стопаните им отсъстват от града, почистваше домовете им. Том я нае, за да се грижи за къщата. Виждах я единствено по време на посещенията си в Калифорния. Тя беше дружелюбна, дискретна и доста затворена. Не мога дори да си представя какво би могло да ги свързва с Мери-Тереса.

Маги беше решена повече от всякога да намери сестра си и нямаше да спре да се интересува от хората, които се бяха срещали с нея през последните няколко седмици.

— Изобщо не я познавах добре. Струва ми се, че беше омъжена, но живееше отделно от съпруга си. Аз поне не зная да са се развели. Но пък не знаех и че е близка с Мери-Тереса.

— Може да не са били близки — отбеляза Маги, която замислено предъвкваше долната си устна. — Може просто да се е възползвала от отворилата се пред нея възможност. — Погледна към Тейн и челото ѝ се набръчка от безпокойство, когато той насочи пикапа към портата на богаташки квартал с огромно игрище за голф. Пазачът на входа ги спря, попита ги кого смятат да посетят, проведе един бърз телефонен разговор и им даде знак с ръка да влизат.

— По всичко личи, че видният хотелиер е благоволил да ни приеме — промърмори Тейн и мина с пикапа по мостчето над един ленив поток. Снегът все още покриваше добре поддържаните морави

на къщите, които бяха не по-малко скъпи и елегантни от тази на Маркиз. Тейн отби по една алея, която водеше към гараж за пет коли. — Хайде да влезем и да чуем какво има да ни каже вторият господин Маркиз — мрачно подхвърли Тейн.

Маги остави забележката без коментар.

Когато наближиха входната врата, тя изведнъж се отвори пред тях. И то не от слуга, както бе предположила Маги, а лично от втория съпруг на Маркиз. Цялата осанка на Сид Джилет говореше за доволство и успех. Наближаваше седемдесетте и бе започнал да пуска коремче въпреки усилените занимания с голф и тенис. Тъмната му преди години коса бе започнала да посребрява. Беше едър като мечок мъж — загорял, пременен с риза за голф и спортни панталони. Очите му подозрително изгледаха Тейн.

— Маги — поздрави той. Гласът му бе напълно лишен от сърдечност и топлота. — Не сме се виждали отдавна. Заповядайте, влезте. Тъкмо гледах новините. — Поведе ги по застлания с мрамор коридор към задната част на къщата и ги покани в личния си атриум с изглед към игрището за голф. — Случилото се с Маркиз е наистина ужасно. Господи, чудя се какво ли може да ѝ се е случило. Ани, ще ни донесеш ли нещо за пиене? Какво предпочитате? — Той се обърна към гостите си.

— Чай, ако е възможно — отговори Маги.

— Чист скок. — Тейн изобщо не се усмихна. Подпря рамо на една от стените, докато Маги, по настояване на Сид, се настани на ръба на изплетения от раката диван, поставен точно под прозореца на покрива. В средата на помещението имаше фонтан, заобиколен от огромни растения с широки листа.

Прислужницата донесе топла вода и чай. Сид се приближи до бара в ъгъла и приготви питиетата.

Най-накрая всички се настаниха. Маги отпиваше от чая си, подпряла се удобно на меките възглавнички. Тейн държеше питието си в ръка и се взираше през прозореца към заснеженото игрище. Сид най-накрая се настани в един от фотьойлите и попита:

— Какво знаете за изчезването на Маркиз?

— Надявахме се вие да хвърлите някаква светлина върху случая. Сид се намръщи.

— Не зная как бих могъл. Двата с нея не бяхме в особено добри отношения и не се виждахме често. — Той хвърли многозначителен поглед към Тейн. — *Вие* би трябвало да знаете как стават тези неща.

— Не, не зная. Просветете ни. — Тейн очевидно не възнамеряваше да се церемони с домакина им. Обърна се към Джилет и прикова върху него орловия си поглед.

— Тя и аз се държахме цивилизовано.

Защо този човек говореше в *минало* време? Сякаш Мери-Тереса вече бе мъртва?

— Но нищо повече. Срецнах сестра ви в период, в който се опитвах да преодолеем мъката си по Ели. Сега, като се връщам назад във времето, си давам сметка, че вероятно се влюбих в нея, за да превъзмогна предишните се чувства. Пък и кой би устоял на такава жена, по дяволите! — Той хвърли към Тейн един изпълнен с разбиране поглед.

Тейн не каза нищо в отговор, само отпи от питието си. Маги скръцна със зъби от яд. Но Джилет беше прав, разбира се. Никой мъж, в това число и Тейн, не можеше да устои на чара на Ем-Ти.

— Както и да е — продължи той — двамата се оженихме, само че Маркиз едва бе изрекла да, когато започна с не-тата. — Отпи голяма глътка от своя джин с тоник. По лицето му пробяга сянка. — Не се разбирахме добре, а имаше и някои други... недоразумения.

— Започнала е връзка с вашия зет.

Джилет замръзна. На лицето му се изписа буреносно изражение.

— Не знаех, че това е общоизвестен факт, но трябва да призная, че е самата истина. Започна да се среща с Роби. — Погледна в чашата си и се намръщи. — Съсипа брака на дъщеря ми. — Дебелите му вежди подскочиха нагоре. — Е, всичко това вече е минало и макар да не изпитвам любов към Маркиз, аз не й желая злото. Просто не съм човек, който непрекъснато се рови в миналото.

— Ами дъщеря ви? — намеси се Маги.

— Таня? И тя ще го преодолее. След време. — Ъгълчетата на устните му обаче потрепнаха, той стисна зъби и лицевите мускули се стегнаха от гняв.

— Тя е родила дете.

Джилет изруга едва чуто.

— Момче. Чад. Който расте без баща. Благодарение на Маркиз. Исусе Христе, каква бъркотия... — Сид изпи питието си на един дъх и прокара ръка по лицето си. Гладко избръснат и загорял, той младееше за възрастта си. — Разводът се отрази много тежко на дъщеря ми и тя вероятно няма да се съвземе още дълго време. Таня обичаше Роби и сигурно продължава да го обича. А той се оказа такъв негодник! Маркиз просто си играеше със зет ми. Пет пари не даваше за него. — Сид въздъхна.

— Вие смятате, че тя се е захванала с него, за да нарани вас? — попита Тейн, който очевидно разбираше добре мотивацията на бившата си съпруга.

— Определено. Зная, че звучи прекалено егоцентрично, но съм сигурен, че Маркиз се опитваше да ми даде урок.

— Защо? — попита Маги.

— Заради предбрачния договор, който я накарах да подпише. От първия ден на брака ни се опитваше да го промени. — Ледените кубчета изтракаха в празната му чаша. — Е, надявам се, че с времето всичко ще се оправи. Двамата с Таня ще надживеем случилото се. А Чад... е, на децата, които растат без баща, никак не им е лесно. — Сид отново прокара ръка по лицето си. — Зная го от собствен опит. Никога не съм виждал баща си.

Тейн се намръщи, нетърпеливо забарабани с пръсти по страничната облегалка на стола, в който седеше, но не каза нищо.

— Вашият син обаче има баща — осмели се да възрази Маги.

— Така ли мислите? — Джилет я дари с поглед, който красноречиво я охарактеризираше като пълна наивница. — Това е същият тип, който се опита да убеди съпругата си — обърнете внимание, че става дума за собствената му съпруга — да направи аборт, защото той не искал деца. Роби не желаше да му досаждат с хлапетии, защото вече въртеше любов със съпругата на тъст си. — Джилет се приближи до бара и си сипа още едно питие. — Така че, надявам се разбирате защо не се виждам често с бившата си съпруга.

— Край на историята? — попита Тейн с изражение, което говореше, че не вярва на нито една негова дума.

— Край на историята. Двамата с Маркиз се срещаме случайно от време на време, тъй като и двамата сме част от светския елит в този град. — Той завъртя чашата си и се загледа в бистрата течност. — В

повечето случаи обаче старателно се отбягвахме. Оставихме адвокатите да се пазарят помежду си, а ние продължихме всеки по пътя си. Аз се ожених за Ивон, а Маркиз... е, тя започна да се среща с по-млади мъже. Роби беше само един от многото. — Отново гаврътна питието си наведнъж. — Маркиз не харесва мъже с деца — за нея децата бяха допълнително бремене. Изобщо не остана доволна, когато научи, че Таня е бременна. Но пък Роби също не беше доволен.

Лицевите мускули на Тейн видимо потрепераха. Той остави питието, което почти не бе докоснал, върху стъклената повърхност на масата.

— Какво смятате, че може да ѝ се е случило? — попита Тейн. — Според информацията, с която разполага полицията, двамата сте имали сериозен спор помежду си.

— Всеки наш разговор завършваше с кавга. Това едва ли представлява новина за някого.

— И за какво точно се скарахте? — попита Маги.

— За това, за което се карахме винаги. За пари. Искаше още пари. Смяташе, че е останала прекарана при развода, защото не успя да получи нито един от хотелите ми. Така че постоянно ме преследваше и настояваше да ѝ заема пари. Последния път обаче отказах категорично и отношенията ни рязко се влошиха.

Маги искаше по-конкретна информация и зададе още няколко въпроса, на които Сид отговори твърде уклончиво. Да, карали са се, но това можело да се очаква. В края на краищата били разведени, а Маркиз не се славела с особено уравновесен характер.

Докато ги изпращаше към входната врата, направи една последна забележка:

— Какво мога да кажа? Вие познавате сестра си. Маркиз си е Маркиз. — Последното изрече с такъв тон, сякаш това обясняваше всичко.

— Не мисля така — отвърна Маги. — Така както аз виждам нещата, Маркиз всъщност е Мери-Тереса.

— Какво предпочиташ да чуеш най-напред? — попита Хана и се вмъкна в малкия кабинет на Хендерсън. Той току-що се бе завърнал от мястото на катастрофата и се чувстваше дяволски изморен. Този

случай или щеше да доведе до ранното му пенсиониране, или щеше да го накара отново да пропуши любимите си цигари „Кемъл“. А може би и двете заедно. Точно в този момент обаче изобщо не го бе грижа за последствията. — Добрата новина, или лошата?

— Не знаех, че имало и добри новини... — Хендерсън протегна ръка към бейзболната топка. — Дай да чуем първо лошата.

— Познай кой ще бъде следващият гост в „Денвър АМ“?

Той бързо подхвърли топката нагоре, хвана я, а след това, успокоил се малко, я остави обратно в поставката ѝ.

— Добре, ще се хвана на въдицата ти. Кой?

— Уейд Померейниън. — Тя се усмихна самодоволно — като прословутата котка, уловила току-що не по-малко известното канарче.

— Вярно?

— Аха. Не е тайна, че той от доста време насам искал да се появи в шоуто. Един ден дори връхлетял в телевизията и се скарал по този повод с Маркиз пред цял куп свидетели, сред които бил и Крейг Бумон.

— И ето че сега е поканен за участие в шоуто.

— Точно така. Но има и още нещо. Бумон и изпълнителят продуцент винаги са били против гостуването на Померейниън. Не им допадала връзката му с Маркиз. Не го допуснали дори и в шоуто си, посветено на модата през април, макар че Уейд е манекен. Крейг Бумон категорично отхвърлил идеята именно той да представи мъжката модна линия. Възраженията му срещу Померейниън били непреклонни, но сега, когато Маркиз е в неизвестност... voilà: Бумон и изпълнителят продуцент колективно променили решението си.

— И поканили Уейд да им гостува.

— За да го интервюират като приятел на Маркиз.

— Исусе Христе!

— Рон Бишъп не приема обвинението, че това е начин да се възползват от създадалата се ситуация и настоява, че правят всичко възможно, за да подпомогнат издирването на Маркиз.

— Може и така да е.

— Може. Те обаче не възнамеряват да се ограничат само с Померейниън. Продуцентът възнамерява да покани и други хора, които са я познавали добре — смятат да посветят поне една от рубриките си изцяло на Маркиз и да напомнят на зрителите си, че има обявена

награда за всеки, който предостави информация, която би подпомогнала издирването на Маркиз.

Хендерсън се облегна назад на стола си.

— И кого друго са поканили като гост на Бумон?

— На първо място искат да поканят Маги. Настояват тя да се облече и да се държи като Маркиз.

— Мамка му! Не ми казвай, че искат да поканят и бившия съпруг.

— Възможно е. Но не съм сигурна дали ще приеме.

Хендерсън поклати глава.

— Това не ми харесва.

— Може пък да помогне.

Не би могъл да предостави по-убедителни възражения, пък и на този етап от разследването се чувстваше напълно безсилен. До този момент не бе попаднал на никаква следа, която да го насочи към местопребиваването на изчезналата знаменитост. Нямахше труп, нито пък бележка за откуп. Само едно писмо, което можеше да се окаже фалшиво. Една друга жена вече бе мъртва, а сестрата и бившият съпруг на Маркиз обикаляха наоколо, опитвайки се да вършат работата на Хендерсън. Медиите му дишаха във врата, а окръжният прокурор настояваше за бързи действия. Рейд Хендерсън съзнаваше, че евентуалните следи, водещи към Маркиз, пресъхваха по-бързо и от река Колорадо по пътя ѝ към Ел Ей. Готов беше да убие човек за една цигара.

— Има и още.

— Хайде, давай. — Даде знак с ръка, насърчавайки я да продължи и да му каже всичко.

— По всичко личи, че джипът на Маркиз не е единствената кола, участвала в катастрофата. Току-що получихме някои от докладите. Момчетата, работили върху местопрестъплението, смятат, че е имало и още едно превозно средство. Другата кола е ударила джипа и е избягала. На задната броня на джипа има черна боя и по всичко личи, че той е бил насилствено избутан от пътя.

Тялото на Хендерсън се скова от напрежение и пулсът му леко се ускори — същото ставаше и по време на лов, когато изведнъж забележеше елен, скрит в горския гъсталак.

— Уокър има черен пикап — високо изрече той, докато мислено изреждаше различните възможности. Мислите му препуснаха напред. Информацията, че джипът на Маркиз може да е бил изтласкан от пътя, беше абсолютно неочаквана. И даваше съвсем нова насока на разследването. Това беше следа, която можеше да доведе до поврат в шибаното разследване.

— По пикапа на Уокър няма и драскотина. Вече проверихме. Днес колата му беше на мястото на катастрофата.

— Мамка му!

— Ти наистина мразиш този човек, нали?

— Просто не му вярвам — призна Хендерсън. — Той преследва някаква своя цел. И лъже. А от всички хора на този свят най-много мразя лъжците.

— И нищо не би ти доставило по-голямо удоволствие от възможността да приковеш един към стената.

— Амин! — Хендерсън успя да се усмихне едва-едва. — С какво още разполагаш?

— Немного. Ще знаем марката на другата кола веднага щом приключат с тестванията на боята. В момента се извършва и анализ на стъклата, за да се установи дали част от счупените стъкла не са от фаровете на другата кола.

— Остава ни само да се надяваме.

— Ти си болен, детективе!

— Не, просто съм практичен. Малко отдих ще ни дойде добре. Трябва да разрешим този случай, ако искаме да се отървем от окръжния прокурор и медиите. — Хендерсън бръкна в чекмеджето за пакетче дъвка, но се отказа. Стисна силно зъби, завъртя се със стола и се замисли. Дълбоко. — И така, трябва да решим дали става дума за случаен шофьор, който просто е изгубил контрол върху колата си, ударил е джипа, а след това се е уплашил и избягал? Или...

— Или катастрофата е била внимателно планирана — довърши Хана. — Предполагам, че това е, което трябва да разберем. — Влезе по-навътре в стаята и се подпря на бюрото. — Този случай става все по-интересен, нали?

— Щом така смяташ... — Хендерсън преплете пръсти зад врата си и се облегна назад. — Щом това бяха лошите новини, каква е добрата?

Устните на Хана потрепнаха в полуусмивка.

— Нали искаше да разговаряш с Джейн Стантън, съседката, чула скандала между Маркиз и Тейн Уокър?

— Вече се обаждах у тях. Все още е извън града.

— Е, добрата новина е, че дъщеря и се възстановява бързо от нараняванията си и Джейн се е върнала. — Уилкинс има дързостта да му намигне закачливо.

Хендерсън изхвърча от стола си като ракета и се присегна за якето си.

— И какво още чакаме? Да вървим.

Офисът на психиатъра на Маркиз се намираше на последния етаж на една реставрирана величествена сграда, строена в началото на века, която беше преустроена и разделена на бизнес кантори и офиси. Кабинетът на доктор Кели бе осветен от меката светлина на лампите, които блестяха примамливо на фона на сгъстяващия се мрак.

Доктор Мишел Кели покани Тейн и Маги в уютната стая, усмихна се, предложи им билков чай и ги настави на дългата кожена кушетка, запазена за пациентите ѝ. Помещението бе обзаведено така, че да накара хората да се отпуснат и да предразположи дори и най-сдържаните и затворени пациенти да говорят свободно за проблемите си. Във въздуха се носеше ухание на билки и тамян. В единия ъгъл на стаята имаше незапалена камина, заобиколена от избуяли папрати и други зелени растения, посадени в лъскави керамични саксии. Стените бяха отрупани с книги. Обстановката определено цели да внуши доверие, саркастично си помисли Тейн.

Лекарката, слабичка и деликатна жена на не повече от тридесет години, огледа Тейн с любознателните си златисти очи, уголемени от стъклата на очилата ѝ. И макар че поведението ѝ целеше да успокои и предразположи хората, Тейн реши, че едва ли нещо би могло да убегне от погледа на тази дребничка жена, облечена с широк пуловер, дълга пола и обувки с дебели подметки.

Тя, естествено, бе заинтригувана от тях. Тейн можеше само да предполага какви нелепи и извратени лъжи ѝ бе сервирали Мери-Тереса по отношение на сестра си и бившия си съпруг. Ако

пожелаеше, доктор Кели вероятно би могла да изпише цели томове, посветени на личността и душевното състояние на Маркиз.

И при все това тази лекарка имаше един фатален недостатък. Доколкото Тейн можеше да прецени, същата тази доктор Кели, независимо от бляскавата си репутация, не бе успяла да подобри душевното здраве на бившата му съпруга, макар че Мери-Тереса бе нейна пациентка от три години и половина.

Но пък, от друга страна, Мери-Тереса сигурно беше най-лабилната сред лабилните.

Маги задаваше въпроси, а доктор Кели умело заобикаляше повечето от тях.

— Бих искала да ви кажа нещо повече — заяви Мишел Кели, която, седнала удобно в един люлеещ се стол, постоянно отпиваше от ужасния си миризлив чай, — но наистина не мога да го направя, защото разговорите между лекар и пациент са поверителни.

— Смятате ли, че Мери-Тереса проявява склонност към самоубийство? — попита Маги.

— Тя страда от тежки депресии. Някои са по-тежки и мъчителни от другите, но... не... не бих класифицирала сестра ви като склонна към самоубийство. — Остави чашата си чай на една малка масичка до стола си, свали очилата си и внимателно изтри стъклата им с единия ъгъл на плетения си пуловер.

Маги, която очевидно бе посрещнала думите ѝ с облекчение, възнамеряваше да приключи разговора, но Тейн имаше свои въпроси, които държеше да зададе.

— Маркиз споменавала ли е някога пред вас, че притежава способността да разговаря с хората чрез мисловна телепатия?

Маги замръзна от изненада, а лекарката спря да бърше стъклата на очилата си.

— Искате да кажете, че е осъществявала общуване, без да говори?

— Точно така. Говоря за способността ѝ да съобщава мислите си на друг човек.

Доктор Кели сбърчи гладкото си чело.

— Не, не мисля. Сигурна съм, че щях да запомня, ако беше споменала нещо по въпроса. Защо?

— Просто си спомних нещо, което бе споделила с мен веднъж. Преди много години — излъга той, забелязал с периферното си зрение как Маги пребледня като платно. — По всяка вероятност думите ѝ тогава не са означавали нищо. Тя постоянно си измисляше разни неща. Аз обаче го запомних.

Доктор Кели отново нагласи очилата на носа си и попита:

— Виждал ли сте я някога да го прави? Чувал ли сте я да ви съобщава нещо по този начин?

— Никога. Пък и тя наистина имаше навика да скандализира хората — призна той и сложи край на разговора.

Пътят до хотела им отне половин час, през който Маги не пророни и дума.

— Не мога да повярвам, че спомена за телепатията — избухна тя в мига, в който влязоха в хотелския апартамент. Захвърли чантата си на дивана и се обърна към него. Очите ѝ блестяха от гняв. Сви ръцете си в юмруци и ги подиря на кръста си. — Всичко, което ти казах по въпроса, беше поверително.

— Не искаш ли да намериш сестра си?

— Разбира се, че искам. Знаеш го!

— В такъв случай не смяташ ли, че ще е най-добре, ако се възползваме от всички налични средства и възможности?

— Не виждам как това би могло да ни бъде от помощ.

— Всичко може да е от помощ.

— Не съм сигурна. Освен това ти не си напълно откровен с мен.

Почувства как мускулите на гърба му се схващат.

— Така ли?

— Точно така. Има нещо, което все още не си ми казал. Нещо, свързано с Маркиз. Предпочете да не ми казваш, че съвсем наскоро е прекарала три дни в дома ти. Никога не бе споменавал, че двамата продължавате да се виждате сравнително често. Криеш и още нещо. Какво е то, Уокър?

Тейн отвори уста, за да възрази, но погледът в очите ѝ му даде да разбере, че не бива да се опитва да я мами повече.

— Искам да ме уважаваш достатъчно, за да ми кажеш истината, Тейн. Предвид обстоятелствата, мисля, че ми го дължиш.

Той се замисли дълбоко. Доколко можеше да се довери на Маги? Как щеше да реагира тя на истината? По дяволите, изобщо не искаше да ѝ казва това. Само че истината щеше да излезе наяве. Рано или късно. Той бавно разкопча якето си, бръкна във вътрешния джоб, извади от там смачкания пакет цигари и един още по-смачкан кибрит.

— Мислех, че си отказал цигарите.

— Отказах ги. — Извади последната цигара от пакета и бързо я запали. Вдиша дълбоко дима, съблече якето си и го метна върху нейното, което лежеше захвърлено на един стол. Смачка празния пакет „Марлборо“ и се приближи до камината. — Добре — започна той, докато се питаше дали не е път да допусне най-ужасната грешка в живота си. Почувства въздействието на никотина и видя как Маги се стегна в очакване на признанието му.

— Все още си влюбен в сестра ми — прошепна тя. Говореше толкова тихо, че Тейн едва успя да различи думите. Лицето ѝ беше пепелявосиво, а очите — измъчени и тъжни. Цялото ѝ лице изразяваше неопишуема мъка и страдание.

— О, не, Маги! Изобщо не е толкова просто. — Прокара схванатите си пръсти през косата си и отново дръпна от цигарата.

— Какво тогава?

— При последната ни среща с Мери-Тереса тя хвърли истинска бомба в лицето ми.

— Каква бомба? — попита Маги.

Сега или никога, сърдито си помисли той и се вгледа в измъченото лице на единствената жена, която някога беше обичал.

— Мери-Тереса ми каза, че двамата с нея имаме син.

11.

— *Какво?* — Всичката кръв като че ли се отцеди от лицето на Маги. Краката ѝ се огънаха и тя се отпусна на страничната облегалка на дивана. Това беше лъжа. Трябваше да е лъжа. Ако Мери-Тереса някога бе родила дете, все щеше да каже нещо. Наистина ли? — Не... Чакай малко...

— Точно така. Той е почти на шестнадесет години. Бил е заченат, преди да се разведем. Син, за съществуването на когото изобщо не подозирах до последната си среща с Мери-Тереса.

— Но Мери-Тереса не би пазила това в тайна *от мен*. А и от теб. — Гърлото ѝ пресъхна. Дланите я засърбяха от напрежението.

— Така ли смяташ? Хайде стига, Маги! Говорим за Мери-Тереса... за Маркиз. — Присви устни и с този единствен жест сякаш изрази горчивото си разочарование, породено от тази измама, продължила почти две десетилетия. — Знаеш, че и преди ни е лъгала и двамата. — Очите му намериха нейните и той видя в тях кървящата, отворена рана, която измъчваше и него самия от години.

— И това е причината за скандала помежду ви? — предположи тя, почувствала, че отново започва да ѝ се гади. Адската болка, изписана на лицето на Тейн, я убеди, че той не лъже, че не си измисля всичко това само защото иска да получи нейната симпатия и съчувствие. Устните му бяха стиснати в почти права линия, тъмните му очи се взираха в камината, но Маги беше сигурна, че изобщо не забелязва мраморната конструкция; очите на Тейн бяха обърнати навътре, към зловещите кошмари, които единствено той можеше да види.

— Шестнадесет години — промълви той, а цигарата продължаваше да дими забравена между пръстите му. — Шестнадесет години от живота на момчето ми. Изгубени завинаги. — Очите му отново потърсиха очите на Маги. В погледа му се четяха вина, болка и тлееща ярост.

Маги потрепери, доловила инстинктивно, че ѝ предстои да чуе нещо, което би предпочела да не знае. Тъмна тайна, която Тейн бе крил

от целия свят.

— Ти не знаеш много за мен.

— Мисля, че зная достатъчно.

— Не, Маги. Ти не разбираш. Израснах в едно малко градче в Уайоминг. Баща ми пиеше прекалено много и когато не чукаше други жени, пребиваше майка ми до смърт. Беше свестен мъж и се претрепваше от работа... когато беше трезвен. Напиеше ли се обаче, ставаше зъл и отмъстителен кучи син. А той се напиваше твърде често. Не бих могъл да ти кажа колко често майка трябваше да слиза до града и да го измъква от кръчмата. А когато го направеше, той ѝ се отблагодаряваше с юмрук в лицето. — Очите на Тейн станаха почти черни. — Тя обаче винаги му прощаваше. Заради мен. Не беше завършила и осми клас и не можеше да си позволи да зареже онова копеле заради мен и заради брат ми.

— *Брат ти?* — повтори Маги. Гласът ѝ прозвуча толкова тихо, че самата тя не беше сигурна дали наистина е казала нещо.

— Той е мъртъв. Загина при катастрофа. И той, като баща ни, имаше проблем с алкохола. — Ноздрите на Тейн се разшириха, той сви едната си ръка в юмрук и я стисна толкова силно, че тя чак потрепери. — Тогава се заклех, че когато имам собствено дете, ще се отнасям с него както трябва. Нищо, ама наистина нищо, не би ми попречило да стана най-добрият баща на шибаната ни планета. Щях да го възпитам с любов. Щях да му осигуря майчина ласка и родителска подкрепа. Готов бях да жертвам всичко заради него. Само че не ми беше даден този шанс. Мери-Тереса се погрижи за това.

— Мили боже — промълви Маги. Сърцето ѝ кървеше от болка заради този мъж. Заради страданията, които бе понесъл, заради тайните, разкъсали душата му, заради демоните, загнездили се дълбоко в мозъка му. Тейн дръпна за последен път от цигарата, след което я загаси в една саксия. Гъст облак дим обви главата му.

Маги зарови лице в ръцете си и се опита да помисли, да си спомни периода от живота на сестра си, в който тя е била бременна с детето на Тейн.

— Значи това е причината, поради която се ожени за нея. Тогава тя пак беше бременна.

Той не отговори. Стисна зъби и прикова поглед върху лицето ѝ. Гледаше я толкова настойчиво, сякаш никога повече нямаше да

отклони очи от нея.

— А сега се оказва, че имаш... че тя има... син. — Маги цялата потрепери. — И тя изобщо не ти е казала?

— Нито думичка. До последната ни кавга. И това, Маги, беше причината, поради която я заплаших, че ще я убия.

Горещи сълзи опариха очите на Маги и тя разтърка ръце, опитвайки се да пропъди студа, заплашващ да обхване душата ѝ.

— Но защо? Защо Мери-Тереса би направила това... защо би го пазила в тайна от теб?

— Защото едно дете щеше да попречи на кариерата ѝ! За бога, Маги! — възкликна той и пристъпи към нея. — Така ли не разбра що за човек е сестра ти? Не знаеш ли колко ниско е паднала, не схващаш ли колко много хора е манипулирала с една-едничка цел — да напредне в шибаната си кариера?

— Но... но аз щях да зная за това. Тя щеше да ми каже.

— Така, както на времето ти каза, че е прелъстила любовника ти?

Думите му прозвучаха жестоко, отваряйки отново старите, незараснали рани, които изминалите години не успяха да изцелят.

— Недей! — заповяда му тя. Маркиз беше в неизвестност; възможно бе дори да е мъртва в този момент и тя не можеше, нямаше да позволи на тези долни и ужасни мисли да завладеят съзнанието ѝ.

— Откажи се, Маг — изрече той, сякаш успял да прочете мислите ѝ. Гласът му прозвуча толкова ниско, че тя се стресна и рязко вдигна глава.

— Маркиз беше бременна преди седемнадесет години, Маги. Тогава ти беше в колежа и не я видя. През последните месеци от бременността ѝ, тогава, когато състоянието ѝ стана повече от очевидно, тя успя да се скрие от всички хора, които я познаваха.

Маги продължаваше да полага неимоверни усилия да отрече очевидното.

— Аз... аз мисля, че тя щеше да ми каже. Не би запазила в тайна нещо толкова голямо... толкова важно! — възкликна Маги, но още докато изричаше думите, осъзна, че просто се заблуждава. Какво всъщност знаеше за хамелеонската същност на сестра си? Доколко познаваше Мери-Тереса, която се бе превъплътила в Маркиз? Нима не я беше мамила в миналото? През последните няколко дни Маги бе научила толкова много унищожителни факти за близначката си, за

жената, с която ужасно си приличаха физически, макар че душите им бяха свършено различни.

— Както вече ти казах, при последната ни среща, в нощта, в която бях готов да я удуша, тя хвърли истината в лицето ми. Каза ми, че е родила нашето момче, дала го е за осиновяване и през всичките тези години никога повече не се е заинтересувала за него.

— Значи още не си го виждал?

— Още не съм го *открил*.

— Как можеш тогава да си сигурен, че той наистина съществува?
— Маги не беше сигурна, че може да се довери на собствения си глас.
— Щом Мери-Тереса е толкова добра лъжкия, защо си й повярвал?

— Наех един частен детектив. Той намерил здравния й картон и документите от раждането в една малка частна болница в Южна Калифорния, недалеч от мексиканската граница. В момента се опитва да открие осиновителите на момчето. Очаквам да ми се обади всеки момент. — В усмивката му нямаше и следа от веселие. — Вече ми съобщи, че е попаднал на някои следи.

— Излиза, че ти си особено заинтересован от намирането на Мери-Тереса. И то не само защото искаш да изчистиш името си — отбеляза Маги, осъзнала най-после защо Тейн й се струваше така абсолютно и безвъзвратно свързан със сестра й. — Нужна ти е, за да ти помогне да откриеш сина си.

— Сега, когато зная със сигурност, че не ме е излъгала — да. Трябва да й задам някои въпроси; въпроси, на които единствено тя може да отговори.

— Аз също. — Маги си спомни изминалата седмица, замисли се за часовете, които бе прекарала сама с Тейн, за дните, изминали в пътуване с пикапа му, за съвместните им усилия да се доберат до някаква следа в Денвър и за скъпоценните мигове, в които се бяха любили. През всичкото това време тя се бе опитвала да се пребори с чувствата си, убеждавайки сама себе си, че не бива да допуска любовта й към него отново да вземе връх, че не бива да му позволява да я унижава, защото сега е далеч по-умна отколкото на седемнадесет години и няма да позволи на никой мъж, най-малко пък на Тейн Уокър, да се възползва от нея.

И всичкото това заради Мери-Тереса.

Заради извършеното в миналото предателство.

Заради любовта към този мъж, която продължаваше да тлее дълбоко в душата ѝ.

По всичко личеше, че се е заблуждавала за твърде много неща. И въпреки това не можеше да се довери на Тейн. Макар да бе разголил душата си пред нея, той бе разкрил и още една твърде болезнена истина — отишъл бе чак в Айдахо, за да търси Маги, прекарал бе толкова време с нея, и я бе прелъстил отново, преследвайки единствено собствените си цели. Направил го бе заради Мери-Тереса и техния син. Животът му беше и щеше завинаги да си остане свързан с живота на сестра ѝ. Както винаги е било. Преди бяха само любовници. А сега, помисли си Маги, изпитала пареща болка в душата си, сега Тейн и Мери-Тереса имаха общо бъдеще, защото заедно бяха създали един нов живот.

Помогни ми, Маги, моля те. Беше Тейн. Той ми причини това. Маги, моля те, не му позволявай да се отърве. Мъчителният вопъл на Мери-Тереса отекна в главата на Маги. Тя измъкна парче пух от облегалката на канапето.

— Защо... защо Мери-Тереса би ми изпратила подобно послание? — попита тя. — Имам предвид онова, което чух в обора...

Той я изгледа скептично.

— Не съм сигурен, че го е направила. Психиатърът каза, че Маркиз никога не е споменавала за тази своя способност.

— Това по никакъв начин не означава, че тази ѝ способност не съществува. Не можеш да я отречеш, само защото Мери-Тереса не се е доверила на личния си психиатър.

— Но тя е неин психиатър от години. Защо да не ѝ каже?

— А защо не ми е казала за бебето? — веднага попита Маги. — Виж, Тейн, не мога да го обясня, ясно? Но се случи. — Тя се изправи и бавно вдигна глава. Най-после срещна мрачния му поглед. — И това е самата истина. — Вирна брадичка с новопридобита решителност. — Съжалявам, че не си знаел за сина си. Наистина. И... и ми се ще нещата да се бяха развили по друг начин. — *О, господи, Тейн, ако само знаеше... ако можеше да си представиш колко много те обичах!* — Само че не мога да променя абсолютно нищо. Бих го направила, ако можех, но не мога. Затова ще трябва отново да се съсредоточим върху издирването на Мери-Тереса. — Полагаше неимоверни усилия гласът ѝ да прозвучи спокойно и разумно.

— Повярвай ми, никой не иска това повече от мен — заяви той и Маги усети разочарованието, разкъсало сърцето ѝ. Самата тя никога не бе спирала да го обича, а той очевидно никога не бе преставал да обича бившата си съпруга. И макар че при всеки повод Тейн яростно отричаше да изпитва някакви чувства към Маркиз, Маги просто не можеше да му вярва. И нямаше да го направи. Твърде много лъжи бе изрекъл през тези няколко дни. Прекалено много неща бе скрил от нея.

Тейн понечи да я прегърне, но отпусна ръце, когато тя се отдръпна от него, твърдо решена да устои на импулса да се хвърли в прегръдките му и отново да стане негова жертва.

— Дори не си го и помисляй.

— Ти не ми вярваш...

— Да ти кажа истината, Тейн, не знаей на какво да вярвам — отвърна тя. — Аз... аз просто не желая да се забърквам повече. Не мога да си позволя още една грешка.

— *Още една?*

— С теб. — Маги лекичко се изкашля и прекоси стаята. — А сега, ако си спомням правилно, трябва да свършим някои неща. — *Макар че нищо не би ми доставило по-голямо удоволствие от една твоя прегръдка и възможността да се разтопя от щастие под ласките ти.* — Нека да започнем с Рене Нилсен. — Тя решително се запъти към масата, забелязала премигващата лампичка на телефонния секретар. — Но най-напред ще проверя дали Бека се е обаждала. — Избра съответния номер и изслуша записаните съобщения. Записа набързо имената на хората, които бяха звънили.

Първото обаждане беше от Тес О'Шонеси, изпълнителен продуцент на „Денвър АМ“, която молеше Маги да участва в част от шоуто им, посветена на Маркиз. След нея бе позвънил и Крейг Бумон, отправяйки същата молба. Третото съобщение беше от Хауард Бейли, който искаше Тейн да му се обади веднага.

Маги подаде листчето със съобщенията на Тейн и пръстите им се докоснаха за част от секундата. В този миг Маги отново почувства силната връзка, която винаги бе съществувала помежду им. Усети онази искрица, която не бе изгаснала през всичките тези години, която бе оцеляла въпреки лъжите и черния облак на предателството, съпътствал живота и на двамата. Помисли си, че Тейн може да я целуне, изпита отчаяна *потребност* да почувства устните му върху

своите, мълчаливо се помоли да успеят да съхранят онова, което все още съществуваше между тях.

И въпреки това нито за миг не можеше да забрави, че той все още обича Мери-Тереса. Колкото и упорито да го отричаше, връзката, съществуваща между него и бившата му съпруга, беше далеч поздрава от крехкото разбирателство помежду им.

— Искам отново да прегледам календара и програмата на Маркиз. Имам чувството, че пропускам нещо. Струва ми се, че там трябва да има нещо, свързано с тази Рене.

Телефонът отново извънх и Маги сграби слушалката, надявайки се да чуе гласа на дъщеря си. Но не беше Бека, а детектив Хендерсън.

Маги замръзна. Прикова поглед върху Тейн.

— Извинете, че се обаждам толкова късно, но си помислих, че сигурно ще искате да научите последните новини — започна той и Маги почувства студените пипала на страха, които отново сграбиха сърцето ѝ. По гърба ѝ полазиха ледени тръпки. Ръката ѝ здраво стисна слушалката. — Става дума за сестра ви.

— Какво по-точно?

— Ами, все повече започва да се налага мнението, че джипът на сестра ви е бил изблъскан от пътя.

— Какво искате да кажете? — прошепна тя, а в главата ѝ се завъртяха безброй въпроси. — Да не би да твърдите, че някой съзнателно се е опитал да убие Мери-Тереса?

Тейн се присегна към телефона, но Маги го отблъсна с рамо и обвини кабела около себе си, пренебрегнала напълно протегнатата му ръка. Какво, по дяволите, намекваше Хендерсън?

— Все още не знаем със сигурност. Но не е изключено. Възможно е да става дума за най-обикновено пътнотранспортно произшествие. А би могло и да е внимателно обмислено престъпление, извършено от някой, който е искал да нарани сестра ви... или Рене Нилсен.

— Мили боже... — Сърцето на Маги се вледени от ужас.

— Както вече казах, възможно е да става дума за обикновена катастрофа, при която другият шофьор се е паникьосал...

— Но това е малко вероятно.

— Може да е просто съвпадение.

Гласът на Маги прозвуча странно дори и в собствените ѝ уши.

— Стига, детективе! И вие, и аз не вярваме в съвпадения. По всяка вероятност някой се е опитал да убие сестра ми. Смятам, че това е най-реалният сценарий.

Хендерсън избъбри още няколко нищо незначещи любезности и Маги затвори телефона. Беше изплашена както никога преди през живота си.

— Кажи ми — настоя Тейн и тя накратко му преразказа проведения с Хендерсън разговор.

— ... Предполагам, че ти, в крайна сметка, ще се окажеш прав. — Погледна го право в очите.

— По дяволите! — Той сграбчи ръката ѝ. — Знаех си, че това ще се окаже опасно. Кучи син! Долен кучи...

— Ей, чакай малко! — Тя се отдръпна от него и едва не падна назад, когато той ненадейно пусна ръката ѝ.

— Трябва да се махнем от тук.

— И къде ще отидем? — попита Маги.

— Ще напуснем Денвър. Изобщо не трябваше да те водя тук. — Беше разярен от собствената си глупост. Гневните му очи сякаш мятаха мълнии във всички посоки.

— И къде ще отидем? Помисли малко, Тейн. Трябва да намерим Мери-Тереса. В момента това е по-наложително от всякога. Животът ѝ по всяка вероятност е в опасност!

— Зная, Маг. А това означава, че твоят живот също е застрашен. — Сграбчи я за китката, завлече я в банята и я принуди да се огледа в голямото огледало. — Не е нужно да си гений, за да разбереш, че си в опасност. Ако някой се опитва да убие сестра ти и е стигнал дотам, че да посегне на живота на Рене, само защото я е помислил за Маркиз, какво си мислиш, че ще направи с теб в мига, в който те зърне? А? — Маги се вгледа в собствените си изтерзани очи и преглътна мъчително. Всичко, изречено от него отговаряше на истината. През целия им живот повечето хора не успяваха да различат двете сестри. Погледът ѝ срещна очите на Тейн. Тя се вгледа в стоманеносините му зеници и видя в тях единствено страх — неподправен, първичен страх.

— Не можем да си тръгнем — заяви тя, макар че той продължаваше с все сила да стиска ръката ѝ. — Не и преди да сме намерили сестра ми.

— Ами ако вече е прекалено късно, Маги?

— Не е. Отказвам да повярвам в това. — Завъртя се с лице към него и той я обгърна със силните си ръце.

— Добре — промърмори Тейн и докосна с устни върха на главата ѝ. — Ще се опитаме да я намерим, но искам да ми обещаеш, че ще бъдеш изключително предпазлива и внимателна.

— Ами ти, Тейн? Можеш ли да ми обещаеш същото?

Стегнатите му мускули се отпуснаха, той сведе глава и притисна устни към нейните. Опря чело в нейното и заяви с непоколебима увереност:

— Онова, което ще ти обещаая, Маги, е съвсем просто. Ще пипна кучия син, който е причина за всичко това и когато го сторя, ще му се прииска да е умрял, преди да ме срещне.

Хендерсън седеше зад бюрото си и се взираше в тъмната нощ. Кафето му отдавна беше изстинало, стомахът му се бунтуваше, а той самият бе уморен до смърт от Маркиз, или Мери-Тереса Рейли, или както там ѝ беше името. Беше позвънил на Маги Макрий, защото чувстваше, че ѝ го дължи. Знаеше, че рано или късно медиите ще научат, че в катастрофата е участвало и още едно превозно средство и ще се нахвърлят като лешояди на тази история.

Завъртя молива в ръката си, погледна към снимката на Маркиз, забодена на дъската за съобщения, и се замисли за останалите случаи, върху които работеше. Те бяха съвсем обикновени и не привличаха обществения интерес. Както и неговия, мълчаливо си призна Хендерсън. Подобно на повечето хора в този град и той самият беше почти влюбен в тази глупава, егоцентрична знаменитост. Да, тя беше суетна лъжкиня, жена, която мачкаше всички, застанали на пътя ѝ, лекомислена въртиопашка, която очевидно не изпитваше никакви скрупули и угризения... но в нея имаше нещо загадъчно и опасно привлекателно, което неудържимо привличаше хората.

От деня на изчезването си тя бе обгърната с вниманието на медиите от Чикаго до Тампа. И макар че преди това тънеше в забвение, макар че бляскавата ѝ слава отдавна бе помръкнала, тя изведнъж отново придоби онзи неповторим ореол на трагична героиня. Превърна се в изгубена жена — очарователна хубавица, станала жертва на ужасни, трагични и твърде мистериозни обстоятелства. Дори и той,

дългогодишният полицаи, не бе имунизиран срещу очарованието на тази жена.

— Исусе — изръмжа той, отвратен от собствените си мисли. Време беше да приключва с този случай. Крайно време.

Метна един поглед към папките, нахвърляни безразборно в единия ъгъл на бюрото му — в тях се съдържаха материалите по другите разследвания, които не можеше безкрайно да пренебрегва. И въпреки това го правеше. Ето и сега, късно вечерта, продължаваше да се опитва да проумее какво точно се бе случило с жената, която бързо започваше да се превръща в най-известната денвърска звезда. Мери-Тереса Рейли Уокър Джилет, изчезвайки от лицето на земята по най-загадъчния и неразгадаем начин, изведнъж бе станала по-известна от всякога. Името ѝ бе влязло във всеки дом в тази страна.

Дали катастрофата беше само едно съвпадение?

А може би всичко това бе един внимателно обмислен трик, целящ съживяване на повехналата ѝ слава, трик, който по неизвестни причини бе завършил не според предвижданията?

Или ставаше дума за нечий зловец заговор?

— Но това е ужасно — изръмжа едва чуто Хендерсън. Гневеше се, че се е превърнал в част от медийния цирк, че се е включил в общия поток от размишления и догадки, свързани с изчезването на Маркиз. Ако само можеше да отбележи някакъв прогрес... Разследването обаче беше в пълен застой и засега не водеше наникъде. А това го превръщаше в един раздражителен мърморко.

Чу как някой друг среднощен герой, полицаи, работещ до късно, се закашля в някой от външните офиси. Секунда по-късно иззвъня телефон в друга част от сградата.

Хендерсън завъртя стола си и се обърна с лице към лъскавата фотография. Усети как твърдото му като кремък сърце потрепна лекичко при вида на нейната ярка усмивка и закачливите зелени очи. Гледаше така, сякаш и този път бе успяла да измами не само фотографа, но и всеки, решил да се вгледа по-внимателно в снимката ѝ.

Хендерсън почеса наболата си брада и се замисли за последните насоки в разследването, които не бяха довели до нищо съществено. Разговорът му с Джейн Стантън не бе протекъл според очакванията му. Джейн беше съседка на Маркиз и приближаваше осемдесетте.

Изглеждаше съвсем жизнена и здрава, но паметта ѝ очевидно вече не беше достатъчно добра, а на слуха ѝ като че ли не можеше твърде да се разчита.

— Онази нощ излязох да търся Прешъс — рече им тя и ги погледна със сините си, помътнели от катаракта очи. Поканила бе детективите в дома си и им бе предложила чай, който като че ли бе сварила от някакъв ужасно горчив бурен. Самата тя се настани на един люлеещ се стол, прегърнала в скута си въпросната котка. Прешъс бавно премигваше с жълтите си очи, сякаш се наслаждаваше на факта, че е център на вниманието. Що се отнася до останалите котараци — пет на брой, те се настаниха на най-различни места из внушителната стара къща.

Една рижа котарана ги наблюдаваше от най-горния рафт на библиотеката. Друга нейна посестрима, сиамка, надничаше през полуоткрехнатата врата на един от кухненските шкафове. Останалите три котки се разхождаха из стаята, подскачаха по мебелите или се взираха през прозорците в зимните птички, които се гушеха по голите клони на дърветата, посадени близо до задната веранда.

— Той е едно много непослушно момче — довери им възрастната жена. — Вечно се опитва да остане навън, нали, миличък? — Усмихна се и продължи да милва котарака. — Та значи излязох аз, за да потърся това малко дяволче и тогава дочух някакъв шум от другата страна на оградата. Не можех да видя нищо през тухлената стена, но разпознах гласовете и, макар да говореха доста приглушено, сигурна съм, че чух Маркиз да се обръща към онзи Уокър по име... или поне така смятам. Сигурна съм обаче, че го чух съвсем ясно да я заплашва. Предупреди я, че ще я убие. — Жената кимна рязко с глава, сякаш изразяваше съгласие със самата себе си. — Обикновено гледам да не подслушвам, но онази вечер... — Сви слабичките си рамене в жест, който като че ли казваше: *Какво да правя, случи се!*

— Значи не можахте да чуete за какво точно разговарят? — попита Хана и сбръчканото лице на жената се напрегна при опита ѝ да се съсредоточи.

— Не съвсем, но ми се струва, че споменаваха нещо за пари или пък за дете... о, не си спомням точно. — Усмихна се тъжно и въздъхна. — Разбирате ли, обикновено живея съвсем сама. Само от време на време се обаждам на някой, за да ме закара до центъра.

— Познавахте ли се с Маркиз?

— Поздравявахме се, когато се срещрахме. Виждах младите мъже, които идваха и си отиваха... и онзи последният, младежът с дългата коса и лъскавата кола... — Редките ѝ вежди подскочиха нагоре и застанаха над горния ръб на очилата ѝ. — Струва ми се, че той е твърде груб. Бившите съпрузи са далеч по-приятни.

— Маркиз тръгна ли с някого през онази нощ?

— Не мога да кажа със сигурност. — Тя притисна върха на дългия си костелив пръст към устните си и се замисли. — Струва ми се, че видях джипа ѝ да тръгва от къщата и в него определено пътуваха двама души. Мисля, че бяха мъж и жена... но... — Тя сви рамене. — ... беше съвсем тъмно. Видях ги само за секунда-две, докато преминаваха под уличната лампа... но не мога да съм напълно сигурна.

Хендерсън мълчаливо се съгласи с преценката ѝ, забелязал мътните пердета на очите ѝ.

Двамата с Хана успяха някак си да изпият силния си чай, но така и не се сдобиха с повече полезна информация. Накрая се сбогуваха и си тръгнаха, обхванати от безсилие. Сега, часове по-късно, Хендерсън имаше чувството, че е притиснат към стената. Отново и отново бе препрочитал докладите от огледа на мястото на катастрофата с надеждата, че може да е пропуснал нещо. Изчел бе изпратените по факса материали за Рене Нилсен толкова внимателно, че ги бе научил наизуст. След това бе извикал един от подчинените си и грубо му бе наредил да издири още информация за мъртвата жена.

Не намери нищо необичайно в сведенията за Рене Нилсен — като се изключи факта, че е работила за Тейн и е намерила смъртта си в потрошения джип на бившата му съпруга. Дали Рене бе взела назаем джипа на Маркиз? Или го бе откраднала? Не, дамската чанта на Маркиз бе намерена на задната седалка. Съдържанието ѝ напълно отговаряше на очакванията: портфейл, четка за коса, огледало, шест червила, гримове, тампони, кредитни карти и слънчеви очила. Няколко касови бележки от бензиностанции. Стар и окъсан бележник с адреси, който, ако се съдеше по задрасканите в него имена, отдавна е трябвало да бъде подменен. Повечето от хората, чиито адреси бяха в този тефтер, отдавна бяха напуснали града. Хендерсън знаеше това, защото бе позвънил на всеки един от тях. Така че, освен ако Рене не бе

откраднала джипа заедно с дамската чанта на Маркиз, единственото друго заключение бе, че Маркиз е била в джипа заедно с нея.

Или? Може би просто бе забравила да вземе чантата си, след като е дала ключовете на Рене.

По дяволите!

Главата на Хендерсън пулсираше от всичките тези въпроси без отговор.

Джипът на Маркиз бе изследван внимателно от най-добрите детективи в управлението — мъже, обучени да търсят улики и да ги намират. В колата обаче нямаше абсолютно нищо съмнително — единствената следа бе черната боя, останала по смачкания заден калник на джипа.

Тази боя беше единственият светъл лъч в иначе безперспективното разследване. Лабораторните анализатори вече бяха установили, че въпросната боя се използва от „Шевролет“. Имаше и парченца стъкла от преден фар, които също принадлежаха към продукт на „Шевролет“. Засега беше ясно, че нечий пикап или блейзър бе помогнал на Рене Нилсен да изхвърчи от пътя.

Но защо?

Кой би искал да убие Рене? Или пък Маркиз?

Отговорът на този въпрос се криеше в изчезналото превозно средство. Хендерсън вече се бе свързал с всички полицейски управления и агенции в югозападните щати, изисквайки информация за ударен черен шевролет. Предстоеше да се извърши внимателна проверка на всички документи, свързани с евентуален ремонт или продажба на подобно превозно средство.

Беше доста късно и в отдела цареше тишина. Ако имаше малко повече мозък в главата си, Хендерсън също щеше да се прибере в апартамента си, за да се обади по телефона на децата си. Вместо това обаче отново се зарови в бележките си. От събраните документи ставаше ясно, че Маркиз не притежава голяма собственост, а онова, което имаше, бе завещала на племенницата си — дъщерята на Маги. Маркиз притежаваше и две застрахователни полици. Едната беше на името на Маги и Бека Макрий, а другата бе на името на някаква компания, създадена с помощта на Маркиз... „МЕР Инк.“, която, поне доколкото Хендерсън можеше да прецени, изглеждаше напълно законна. Маркиз беше главен изпълнителен директор — каква шега, а!

— а Ивлин Лоурънс се занимаваше с документацията и счетоводството на компанията, която, ако можеше да се вярва на представената справка, работеше на загуба. Хендерсън се намръщи и отново разрови бележките си, опитвайки се да открие повече информация за „МЕР Инк“.

Преди да успее да намери онова, което търсеше, вратата на кабинета му се отвори със замах. Тряс! Вратата се удари в металния шкаф наблизо.

Хана, със зачервено лице и блеснали очи, връхлетя в стаята.

— Открила си нещо — предположи той, доловил обхваналото я вълнение, което хората като него и нея изпитват всеки път, когато направят пробив в някой заплетен случай. Натъпка книжката, които разглеждаше, в куфарчето си и насочи цялото си внимание към партньорката си. Тя и без друго си беше красива жена, но сега, със зачервените си бузи и блеснали очи, беше по-привлекателна от всякога.

— Може би.

— Какво?

— Добре. — Тя се подпря на ъгъла на бюрото му и не обърна никакво внимание на факта, че полата ѝ се дръпна нагоре. Залюля единия си крак и се наведе към него. — Това, с което разполагаме, е списък на хората, свързани с Маркиз, които притежават черни шевролети последен модел.

— И кои са те? — попита Хендерсън.

— Списъкът е доста любопитен. Да започнем с Рон Бишъп, директор на „KRKY“. Той притежава мерцедес и един черен шевролет пикап. Обикновено съпругата му шофира мерцедеса.

— Провери го — нареди Хендерсън, макар да се съмняваше, че Рон ще убие някоя от звездите си, без значение колко досадна и претенциозна е тя.

— Ще го направя. Следващият по ред в списъка е Джилет.

Хендерсън се поизправи на стола си. Това вече беше интересно.

— Преди няколко години си купил черен блейзър, но след това го подарил на дъщеря си. Таня Инман.

— Чийто съпруг я изоставил заради Маркиз? — Ставаше все по-интересно.

— Бинго!

Старият стол на Хендерсън изскърца, когато той се наведе напред и се разрови из папките по бюрото си. Прелистваше страниците, опитвайки се да открие някаква информация за Таня Инман.

— Провери и тях.

— Непременно. Но има и още една много интересна подробност — заяви Хана, а на бледите ѝ устни се появи закачлива усмивка. — Черен блейзър, последен модел, съвсем наскоро е бил закупен от някоя си Рене Уорнър.

— Уорнър? — Името му се стори познато. Отново се зарови в информацията, която бяха събрали за жертвата.

— Ммм... това е моминското име на Рене Нилсен. По всичко личи, че преди няколко месеца тя решила да се върне към това име, а впоследствие си купила и един двегодишен блейзър. Видяла обявата за продажбата му във вестника, свързала се със собственика и платила с чек. Колата била регистрирана преди шест седмици. Собственичката дала адрес за постоянно местожителство — един апартамент в северната част на града.

Хендерсън не можеше да повярва на този внезапен обрат. Рязко се изправи и грабна куфарчето си.

— И?

— И нищо. Вече го проверих. Обзаведен е, но иначе е почти празен. Очевидно никой не е живял там от седмици. Както се казва, всичко е изпипано много чисто. Никой от съседите не е виждал наоколо жена, отговаряща на описанието на госпожа Нилсен.

— Къде е живяла тогава? — Обхваналият го ентусиазъм започна да намалява.

— Все още не зная.

— Смяташ ли, че тя по някакъв начин е свързана с Уокър?

— Изглежда ми малко вероятно, тъй като именно той беше човекът, идентифицирал трупа ѝ.

— Нямаше кой знае какъв избор. И без него щяхме да установим самоличността ѝ.

— Хайде остави го на мира, а! Само защото е заплашвал бившата си съпруга, която му дължала значителна сума пари, а сега една от бившите му служителки е мъртва, не означава, че този мъж

може да бъде обвинен в нещо повече от слабост към обвързване с неподходящи жени.

— Смяташ ли? — Той протегна ръка към бейзболната топка, но се отказа и я остави в поставката ѝ. Отоплителната система се включи с ръмжене и издуха във въздуха натрупания по мебелите прах.

— Да.

— Каква тогава е връзката между Рене Уорнър Нилсен и всичко това?

Хана го погледна и му намигна.

— Работя по въпроса. Може и да открием нещо интересно, след като разпитаме служителите в банката, издали чека. Ще проверим предишния ѝ адрес, както и препоръките, които е предоставила на новия си хазяин. Ще изискаме и подробности за застраховката на превозното средство.

— Ако имаме късмет, може и да се доберем до нещо — промърмори Хендерсън и бръкна в най-горното чекмедже на бюрото си за дъвка.

— Хайде, стига, Рийд — укори го тя, отметна косата си назад и се разсмя. — В деня, в който повярваш в късмета, аз ще се откажа от кафето.

Самолетът меко се приземи на международното летище в Денвър и Бека се наведе, за да извади раницата си от багажното отделение под седалката ѝ. През целия двучасов поглед не бе свалила слушалките от ушите си, заслушана в любимите си дискове. Похапнала бе застояли фъстъци, изпила бе кутийка севън ъп и през цялото време бе полагала неимоверни усилия да не допусне да бъде въввлечена в разговор с пълната, петдесетинагодишна жена, която седеше до нея. Жената се казваше Гладис и бе готова да разкаже на всеки, проявил и най-минималния интерес, за раждането на първото ѝ внуче — като че ли това беше най-важното събитие след последното турне на Роулинг Стоунс, на което, за жалост, тя бе присъствала. Слушайки я, човек би си помислил, че Мик Джагър е най-великият певец, излизал някога пред публика. По всичко личеше, че Гладис никога не бе виждала Мик по Ем Ти Ви.

Не че на Бека ѝ пукаше особено. Умът ѝ бе зает с далеч по-важни неща и, потънала в собствените си мисли, тя дори не си позволи да завърти изразително очи, когато възрастната дама до нея през смях разказа как хвърлила сутиена си на сцената в краката на Кийт Ричардс. Ужас! Стари хора! Пълни откачалки!

Освен това Бека се измъчваше от силно чувство на вина и не даваше пет пари нито за новороденото бебе, нито пък за Стоунс. Премисляйки стореното от нея, Бека започваше да гледа на себе си като на неблагоприятна крадла и лъжкиня. Искаше единствено час по-скоро да отиде при майка си. Вярваше, че тогава всичко щеше да се оправи.

Само ако Маркиз е добре.

— Трябва да бъде! — каза си Бека, докато самолетът рулираше по пистата. От прозорците се виждаха осветените върхове на покрива на главния терминал.

— Какво трябва да бъде? — попита Гладис с широка усмивка, открила златните коронки на зъбите ѝ. Жената се опитваше да оправи червилото си, приковала поглед в малкото огледалце на пудриерата си.

Бека погледна през прозореца към крилото, видя вдигнатите задкрилки и стомахът ѝ се сви от притеснение.

— Какво трябва да бъде? — продължи да настоява жената.

— Нищо. — Колкото по-малко говореше, толкова по-добре.

— В града ли отиваш? Ще те посрещне ли някой на летището?
— Тя притисна устните си една в друга, размаза светлокафявото червило, след което попи ъгълчетата на устата си с пръст.

— Да, майка ми ще ме чака.

— Добре. Добре. — Всъщност жената изобщо не я слушаше. Прибра червилото, намигна на Бека и заяви: — Бабата трябва да изглежда добре, нали разбираш? Не искам да изплаша бебчо Чарли с появата си.

Изсмя се на глас, а Бека съумя да сподави обхваналото я нетърпение и да отвърне с насилена усмивка. Тая жена беше пълно куку. Бебчо Чарли едва ли би различил баба си, даже и ако тя приличаше на горила. Бека обаче и този път се въздържа от всякаква реакция и вместо да завърти изразително очи и да разкара тази досадница от главата си, тя се загледа през прозореца. Самолетът бавно се приближаваше към отреденото му място пред главния

терминал. Тази жена със сигурност щеше да получи удар, ако само знаеше, че Бека бе излъгала леля Кони, откраднала бе от Джени, а след това бе отишла на стоп до летището в Ел Ей, за да спести малко пари. А това щеше да е ужасно за бебчо Чарли, защото, съдейки по броя на пакетите, натрупани под седалката, Бека бе заключила, че те бяха достатъчни, за да напълнят цялата му стая с дрешки и играчки.

Самолетът спря. Бека стисна палци и се примоли шофьорът на таксито до хотел Брас Трий да не ѝ поиска по-голяма сума от онази, с която разполагаше. Ако се окажеше, че парите ѝ не достигат, сигурно щеше да ѝ се наложи да завлече шофьора. Тази мисъл натежа като олово в душата ѝ, но Бека не можеше да си позволи да се притеснява за подобни неща. Трябваше да намери майка си преди леля Кони да е открила, че я няма и преди онова нещо да е попаднало във вентилатора.

Предавам се, помисли си Маги, загледана в изпомачканите страници от графика на Маркиз, който бе намерила в компютъра ѝ. Планът ѝ да се постави на мястото на близначката си и да проучи последните седмици от живота ѝ, не ѝ бе помогнал да намери сестра си. Всичките ѝ усилия бяха довели до един-единствен резултат — Маги бе започнала да опознава тъмната страна от характера на Маркиз, което пък, на свой ред, бе довело до прозрението, че до този момент изобщо не бе познавала сестра си. Последните разкрития я бяха сблизили с мъжа, на когото изобщо не би трябвало да вярва, мъжа, когото, макар и да обичаше все така силно, трябваше да продължи да отбягва.

Уплашена беше до смърт. Новината за катастрофирания джип на Маркиз, който, според полицията, е бил умишлено изблъскан от пътя, повече от всичко засили решимостта ѝ на всяка цена да открие сестра си.

Само ако можеше да го стори. Беше се обадила на икономката на Маркиз, която се грижеше за къщата ѝ в Аспен, разговаряла бе с всички приятели и съседи, чиито имена фигурираха в бележника с адресите на Маркиз. В крайна сметка не бе научила нищо полезно — единственият резултат от безкрайните обаждания бе огромната телефонна сметка и силното ѝ главоболие.

Тейн, също като нея, прекара по-голямата част от вечерта разговаряйки по клетъчния телефон. Обади се в Калифорния, за да поговори с познати на Рене Нилсен. Свърза се с Хауард Бейли и Том Йейтс, за да се поинтересува за състоянието на двете си имения. Най-накрая се обади на Кари Едгарс, която по-рано през деня бе оставила съобщение на гласовата му поща.

Маги нямаше намерение да подслушва, но вратата, отделяща спалнята му от всекидневната, бе оставена широко отворена и тя просто нямаше как да не чуе част от проведения разговор.

— Прекрасно знаеш какво чувствах... не, Кари, нещата не стояха по този начин, нито пък... разговаряхме по този въпрос миналото лято... добре де, през септември... значи е време и за двама ни... да, ти също трябва да продължиш... разбира се. Виж, нещата просто се стекоха по този начин. Надявам се всичко да се оправи...

Тейн затвори телефона. Маги, свита на дивана, тайничко бе наблюдавала лицето му през цялото време. Той затвори очи и завъртя врата си няколко пъти, като че ли се опитваше да раздвижи гърба си и да се освободи от обхваналото го напрежение.

Клетъчният му телефон извънтя отново. Тейн изруга едва чуто и, предположил вероятно, че Кари го безпокои отново, отговори троснато и сърдито.

— Уокър слуша. — Пауза. Устните му изведнъж изтъняха, той погледна през стъклената врата и срещна погледа на Маги. Сърцето ѝ изстина и тя осъзна, че се е случило нещо лошо. Мери-Тереса. Полицайте са я намерили и са предпочели да съобщят новината първо на Тейн, а едва след това да разговарят с нея.

Сърцето на Маги изведнъж сякаш се качи в гърлото ѝ. Изпоти се от напрежение, но не преставаше да зъзне от страх. Кръвта ѝ се вледени от обхваналия я ужас. Тя се изправи, забравила за компютърната разпечатка, която лежеше в скута ѝ. Листите се разпиляха по пода.

— Къде си сега? — попита Тейн и влезе във всекидневната, без да сваля телефона от ухото си.

Сърцето на Маги биеше като барабан. Последва още една продължителна пауза. Тейн погледна часовника си.

— Добре — съгласи се той и грабна якето, което бе праметнал небрежно върху облегалката на един стол. — Ще се срещнем там след

половин час. — Затвори телефона и навлече късото си яке. — Беше Рой — обясни той. На лицето му бе изписана странна смесица от тревога и вълнение. — Мисли, че е намерил сина ми. В момента е на път и минава през Денвър. Разполага с няколко свободни часа до следващия си полет. Ще се срещнем в един бар на международното летище. Искаш ли да дойдеш?

Обхваналото я облекчение прогони страховете ѝ. Поне за момента. Маги ясно си даваше сметка, че това спокойствие е само временно.

Изкушаваше се да приеме поканата, но въпреки това, поклати отрицателно глава.

— Не, Тейн — отвърна тя, съзнавайки, че това е нещо, което той трябва да направи *сам*. — Имам да свърша още милион неща тук. Зная, че съществува някаква връзка между Мери-Тереса и Рене Нилсен — нещо, което съм виждала някъде. — Посочи купчината смачкани листи, които за момента представляваха единствената им връзка с живота на Маркиз. — Ще ги прегледам отново.

— Няма да те оставя тук съвсем сама.

— Нищо няма да ми се случи. — Загрижеността му беше трогателна, но абсолютно нелепа и абсурдна.

— Може да се окаже, че навън се разхожда и дебне някакъв откачалник.

— Вратите тук се заключват, а и хотелската охрана ми изглежда напълно надеждна. Наистина. — Сложи ръка върху неговата, предпочела да не обръща внимание на възраженията, които напиреха в очите му. — Ще бъда в пълна безопасност.

— Ще се чувствам по-добре...

— Ще се почувстваш по-добре, когато научиш истината за сина си. — Остра болка прониза сърцето ѝ. Фактът, че Тейн и Мери-Тереса бяха създали дете, беше поредното препятствие пред нея, още една здрава връзка, която ги свързваше в ненарушим съюз и ѝ напомняше за предателството им спрямо нея.

Преодолей го, Маги! Това момче е твой племенник. Детето на Мери-Ти. Синът на Тейн.

— Тръгвай! — подкани го тя. — Ще трябва да се срещнеш с приятеля си между два полета, което означава, че не разполагаш с много време.

Тейн намери ключовете си в един от джобовете на якето си.

— Обещай ми, че ще внимаваш. Не поемай никакви рискове. И не ходи никъде. Ще се върна след няколко часа.

— Няма да мърдам от тук. Хайде, тръгвай. Аз ще прегледам тези документи още веднъж.

— Мислиш ли, че ще има някаква полза от това?

— Не зная. Не съм сигурна, че ще помогнат, но поне няма да навредят.

Той я погледна настойчиво. В очите му проблеснаха опасни пламъчета.

— О, господи, Маги, пази се, чу ли! — прошепна Тейн, обгърна с я ръка, притисна я силно към себе си и впи устни в нейните. Ухаеше на цигарен дим и кожа, устата му имаше вкус на кафе. Целувките му бяха горещи, настойчиви, изпълнени с отчаяние, което накара сърцето ѝ отново да ускори ритъма си. Почувства нещо ново, свързано с Тейн. С тях двамата. Изведнъж установи, че не може да диша, не може да мисли, не може да види очертанията на стаята, която сякаш се завъртя пред очите ѝ.

Мили боже, помогни ми, помисли си Маги. Прекрасно разбираше, че като пълна глупачка отново се е озовала в капана на несподеляната си любов.

Тейн вдигна глава и проговори с предрезгавял глас:

— Това, което ми причиняваш, би трябвало да се обяви за незаконно — призна той и погали косата ѝ.

— Не трябва ли вече да тръгваш...

Прекъсна думите ѝ с целувка. Търсещите му и нетърпеливи устни отново завладяха нейните, тялото му пламна от желание. Целуваше я така, сякаш му беше за последно, сякаш бе доловил отчаянието, което разяжда душата ѝ през последните няколко дни.

— Ще се върна съвсем скоро — дрезгаво ѝ обеща той. Вдигна глава и докосна с нос върха на носа ѝ. — И тогава, любима, двамата с теб ще трябва да си поговорим.

В гърлото ѝ заседна огромна буца.

— Зная.

— Маги, Маги, Маги... — Тейн въздъхна, освободи я от прегръдката си и тръгна към вратата.

— Желая ти късмет.

Той погледна през рамо и я дари с кривата усмивка, която бе обичала през целия си живот.

— Защо ли имам чувството, че ще ми трябва всичкият късмет на света?

— Не зная.

Тейн ѝ намигна и излезе, затръшвайки вратата след себе си. Маги долови тежките му стъпки, които се отдалечаваха по застлания с дебел килим коридор.

Маги докосна устни с върховете на пръстите си, твърдо решена да не се поддава на желанието да заплаче. Събра разпилените листове хартия, събрали в себе си последните късчета от живота на сестра ѝ, и седна на ръба на дивана. Очите ѝ немиждащо пробягаха по компютърните разпечатки. Мислено се наруга и се опита да отклони мислите си от Тейн, който вече бе на път да открие сина си.

— Чуй ме сега, Маги — назидателно промълви тя, докато разлистваше страниците. — Мисли единствено за Мери-Тереса. Трябва да я намериш, а отговорът на всичките ти въпроси се крие някъде тук. — Хвана проклетите разпечатки в ръка и ги разтърси с все сила. — Тук някъде. Трябва просто да проявиш достатъчно ум и съобразителност, за да го откриеш.

Маги. Къде си?

Маги замръзна. Гласът отекна в главата ѝ.

— Мери-Тереса? — прошепна тя. О, господи, не трябваше ли да каже Маркиз? Макар да съзнаваше, че това, което прави, е абсолютно безсмислено, Маги рязко се обърна, сякаш се надяваше да види сестра си.

Имам нужда от помощта ти. О, господи, разчитам на теб.

— Къде си? — попита Маги. Премигваше бързо, забравила напълно за страниците, които лежах в скута ѝ.

Моля те, ела... Аз имам нужда от теб. Допуснах такава ужасна грешка.

— Къде си? — извика Маги в празната стая. Изпитваше огромно облекчение при мисълта, че сестра ѝ е жива. Убедена бе, че Мери-Тереса отново ѝ изпраща своите безмълвни послания и изпитваше безсилна ярост от своята неспособност да се свърже с нея по същия начин.

— Мери-Тереса! Къде си, по дяволите? — Гърлото ѝ се сви от болка, очите ѝ се напълниха със сълзи. — Чуваш ли ме? — Затвори очи и се опита, така, както се бе опитвала неведнъж през изминалите години, да прехвърли мислите си през пространството и времето и да достигне до сестра си, където и да се намираше тя в момента. — Къде си, по дяволите, Мери-Ти — ще дойда при теб, но не зная къде се намираш... — Изчака известно време. Секундите бавно се нижеха. Сълзите потекоха от очите ѝ.

Помисли си, че отново ще загуби връзката със сестра си. Ядосана от безсилието си, Маги яростно смачка листите хартия, които продължаваше да стиска в ръцете си.

— Да те вземат дяволите, Мери... Не мога да ти помогна, ако не ми кажеш къде се намираш, по дяволите!

Маги? Чуваш ли ме? Отивам си у дома...

12.

Тейн седеше на една ъглова маса в претъпкания бар на летището, забравил напълно за пиетието пред себе си — чист бърбън с много лед. Ледът бе започнал да се топи и разреденото питие напълно бе загубило вкуса си. На Тейн обаче изобщо не му пукаше — абстрахирал се от всичко останало, той се взираше в снимките на момчето, направени лично от Рой. Хлапето беше симпатично — с тъмна, леко чуплива коса, високи скули и лице, което обещавахе с годините да стане изключително мъжествено и изразително. Тейн леко се усмихна, почувствал прилив на гордост, но очите му веднага се присвиха от гняв, когато горчивата реалност отново му напомни за себе си. Мери-Тереса, тази кучка, бе скрила истината от него. Признала му бе всичко, само защото се бе почувствала притисната в ъгъла и бе решила, че не може да допусне той да си тръгне от дома ѝ като победител.

— Казва се Райън — информира го Рой. — Адресът и телефонният му номер са записани ето тук. — Посочи кафявия плик, от който бе извадил снимките. — Можеш да му се обадиш, ако желаеш.

— Сигурен ли се, че е мой син?

— Никой не може да е сигурен в това без ДНК тест — отвърна Рой. Внимателно оформената му брада бе започнала леко да посивява. Той отпи от бирата си и се опита да привлече вниманието на сервитьорката. Барът бе препълнен с разговарящи и смеещи се пътници, които похапваха, пийваха и се опитваха да убият малко време между полетите си. Целият под край малките масички бе осеян с пътни чанти, раници, преносими компютри и куфарчета за документи. — Сигурен съм обаче, че момчето е син на Маркиз, всъщност на Мери-Тереса — по онова време тя все още използвала истинското си име.

Сервитьорката, луничаво момиче, което не изглеждаше достатъчно възрастно, за да работи в бар и да сервира какъвто и да било алкохол, погледна за миг към Рой, който, възползвал се от

предоставилата се възможност, вдигна във въздуха полупразната си бутилка и безмълвно помоли за още една бира Куърс.

— Веднага идвам — обеща му тя.

Рой загреба пълна шепа пуканки и посочи снимката.

— Погледни това дете по-внимателно. Няма начин да не е твой син.

— Мислиш, че прилича на мен?

— В момента не. Но ти изглеждаше по същия начин като хлапе. Приликата е абсолютно поразителна. А, ето я и моята бира. — Той се усмихна на сервитьорката. Момичето го гледаше с такова изражение, което не предразполагаше към разговори, а, според Тейн, нямаше да му донесе и кой знае какви бакшиши. — Благодаря ти, миличка. Ти си истинско съкровище — похвали я Рой и се усмихна закачливо.

Тя едва отвърна на усмивката му.

— Вие желаете ли нещо? — сухо попита тя Тейн.

— Не, благодаря. — Той все още не можеше да отклони очи от лъскавите снимки.

— Той е зает в момента — обясни Рой. Момичето подхвърли фиша с поръчката му на масата и насочи вниманието си към клиентите от съседната маса. Рой пресуши първата си бутилка и отпи от втората. — А сега останалите подробности. Това момче е единствен син на Вера и Бил Браун. Бащата — е, той е само на четиридесет и пет години и не е толкова стар, предполагам — е пожарникар, а майката работи четири дни седмично в пътническа агенция. И двамата са убедени, че момчето е дар божи. До този момент синът им не им е създавал никакви неприятности. Тренира европейски футбол и бейзбол и, доколкото успях да разбера, все още няма сериозна приятелка. До този момент е работил само на две места. Около три месеца продавал сладолед, след което се хванал на работа в местната автомивка. Точно в момента не работи нищо.

Тейн кимна, загледан в сина си. *Неговият* син. Райън Браун. Едно момче, което все още не познаваше; хлапе, за чието съществуване изобщо не бе подозирал до скоро. Проклетата Мери-Тереса!

— И тъй като вече ти предоставих неговия адрес и телефонен номер, заедно с тлъстата сметка за услугите ми — заяви Рой със самодоволна усмивка, — предполагам, че оттук насетне топката е в

твоето игрище. — Погледна часовника си и се намръщи. — О, мамка му, закъснявам. Трябва да хвана самолета. Допий ми бирата, ако обичаш — рече той и посочи бутилката, от която бе отпил само веднъж. — И плати сметката. — Грабна пътната чанта, която бе натъпкал под малката масичка, и се запъти към вратата.

— Рой? — подвикна Тейн, осъзнал, че приятелят му си тръгва.

— Какво?

Тейн се изправи и стисна ръката му.

— Благодаря.

Усмивката на Рой откри зъбите му, започнали леко да пожълтяват.

— Пак заповядай.

С разтуптяно сърце Маги подкара по алеята към дома на Маркиз и се почувства като натрапница, когато домът на сестра ѝ изплува, осветен от синкавата светлина на уличните лампи. Къщата, която винаги ѝ се бе струвала толкова уютна и примамлива, сега тънеше в мрак и приличаше на огромна гробница.

Съобщението, което бе получила от сестра си, ѝ се струваше напълно безсмислено. Защо ѝ бе на Маркиз да се връща в къщата си? Или може би искаше да каже, че отива в...

— Дори не си го и помисляй! — Маги угаси двигателя и прибра ключовете в дамската си чанта. Само защото Мери-Тереса бе написала онази бележка, до която медиите, слава богу, не бяха успели да се доберат, не означаваше, че тя наистина възнамерява да посегне на живота си.

Маги излезе от колата и хукна към входната врата. Започна да тропа по вратата и да звъни настойчиво на звънеца, макар да съзнаваше, че вътре няма никой. Къщата изглеждаше студена, празна и безмълвна. Извади собствения си ключ, отключи вратата, влезе вътре и едва не припадна от ужас, когато охранителната система започна лекичко да пищи. За секунда ѝ се стори, че някакъв мъж се спотайва в сенките.

После си спомни за рицарските доспехи и си наложи да се успокои. Постара се да укроти обезумялото си сърце и да отпъди мрачното чувство на обреченост, което изпълваше безлюдната къща.

Маги светна всички лампи в коридора и се приближи до килера, за да деактивира алармата. Стъпките ѝ шумно отекваха по мраморния под.

— Мери-Тереса? — извика тя, макар дълбоко в сърцето си да знаеше, че е сам-самичка в огромната къща.

Приблужи се до подножието на стълбището и отново извика името на сестра си. Къщата продължи да тъне в тишина.

— Страхотно! — тихичко изруга тя и погледна към рицаря и манекенката, сякаш се боеше, че може да са я чули. Цялото ѝ тяло настръхна и тя разтърка ръце, опитвайки се да пропъди страха.

Помисли си, че идването ѝ тук може би беше грешка. Може би не бе изтъкувала правилно съобщението на Мери-Тереса. Прекоси всекидневната и зърна огромния черен роял, поставен пред редицата прозорци с изглед към спокойните води на езерото. Водата беше гладка и тъмна, осветена от един-единствен лъч лунна светлина. Снегът се бе стопил напълно, а замръзналата трева блестеше като сребро в тъмнината.

— Хайде, Мери-Ти, къде си? — прошепна Маги, а пипалата на страха стиснаха натежалото ѝ като олово сърце. Къде беше сестра ѝ? Мина край едно огледало в коридора и подскочи, когато зърна в него собственото си отражение — отражението на сестра ѝ.

Не се шашкай, каза си тя и решително стисна зъби. Просто изчакай малко. Мери-Ти каза, че ще бъде тук.

Наистина ли каза това? Може да не си чула абсолютно нищо. Може би тези послания съществуват единствено в твоята глава — точно както ти каза онзи психиатър преди толкова много години; а може би са само плод на желанието ти да повярваш, че с нея всичко е наред.

— По дяволите! — Седна на стола пред рояла и въздъхна. — Къде си, Мери? — гласно се зачуди тя. Прокара пръст по клавишите на рояла, загледана в непрогледната нощ отвън. Ужасът я стисна за гърлото. Присъствието ѝ в тази тъмна и смълчана къща опъна нервите ѝ до скъсване.

Може би напразно си губеше времето тук. Посещението ѝ в този дом можеше да се окаже голяма грешка.

Тя тръгна към кабинета. Включи компютъра на Маркиз и докато изчакваше машината да зареди, избра номера на Кони в Ел Ей с надеждата да си поговори с Бека. Компютърът забръмча, мониторът му

бавно оживя, а телефонът на Кони даде няколко сигнала свободно, след което се включи телефонен секретар. Маги затвори, без да остави съобщение.

— Тази вечер май не ти върви особено — промърмори тя, опитвайки се да се пребори със залялото я горчиво разочарование.

Бека ужасно ѝ липсваше. Дъщеря ѝ обаче едва ли изпитваше същите чувства. Макар по всичко да личеше, че Бека започва да омеква, а примамливият блясък на Ел Ей бавно да помътнява в представите ѝ, Маги съзнаваше, че пропастта между майка и дъщеря все още съществува и на моменти ѝ е невъзможно да прехвърли мост отгоре ѝ.

— Я се стегни! — Тъмната и студена къща започваше да ѝ лази по нервите. Трябваше да се успокои. Погледна часовника си, прехапа долната си устна и се помоли за скорошното намиране на Мери-Тереса. Искаше час по-скоро да разсее мистерията, обгърнала нейното изчезване и смъртта на Рене Нилсен, за да може да се прибере в дома си в Айдахо и двете с дъщеря ѝ да се върнат към нормалното си и твърде еднообразно ежедневие. Точно в този момент еднообразието ѝ се струваше като дар от бога.

Ами Тейн, запита се Маги, загледана в няколкото иконки, появили се на монитора на Маркиз. Как ще постъпиш с него?

— Никак.

Въпреки това избра номера в хотела и остави съобщение на телефонния секретар в апартамента им, с което го информираше къде се намира и го уверяваше, че ще се прибере скоро. Не искаше той да се тревожи заради нея. Веднага след това обаче реши, че е пълна глупачка. О, той наистина държеше на нея — само че това не беше достатъчно, защото не я обичаше така, както тя обича него. Затвори за момент очи и се опита да отрече чувствата си. Само че това беше просто още един опит да излъже сама себе си. Тя обичаше Тейн Уокър. Точка по въпроса. Винаги го бе обичала. Дори и по време на бурния си брак с Дийн Макрий.

Врххлетя я силно чувство на вина.

— Глупачка! — промърмори тя.

Тейн никога не би я обикнал. Той не беше способен да обича, а и Мери-Тереса, подобно на призрак, винаги заставаше помежду им — дори и в миговете на абсолютна интимност, когато се притискаха един

към друг, преплели голите си тела. Дори и в тези изпълнени със страст моменти Мери-Тереса беше заедно с тях в леглото.

— Престани! — Нервите ѝ явно нямаше да издържат. — По дяволите, Маги, напълно си си изгубила ума! — наруга се тя. Отвори една папка в компютъра и се загледа в изписаните там адреси и телефонни номера.

А ето че сега Тейн вече имаше и син — момче, което никога не бе виждал. Детето на Мери-Тереса... Изобщо не можеше да разбере защо тази мисъл ѝ причиняваше толкова силна болка. Каза си отново, че трябва да преодолее любовта си към този мъж. Освен връзката с Мери-Тереса, която Тейн като че ли изобщо не бе прекъсвал през годините, той си имаше и друга приятелка в Уайоминг — Кари Незнам-коя-си. Той като че ли наистина бе сложил край на тази си връзка, но другите проблеми оставаха.

Защото Тейн никога не бе преставал да обича сестра ти.

Гърлото на Маги се сви от болка и тя си наложи да не мисли за Тейн и за чувствата, които бушуваха в сърцето ѝ. Не можеше да си позволи да го обича. Нямаше да го допусне. Чувствата ѝ бяха безсмислени и щяха да ѝ причинят само страдания и болка. Беше го целунала отново. Отново бе докосвала голата му плът. Любила се бе с него. И какво от това? Хората го правят непрекъснато. В това нямаше нищо чак толкова специално и неповторимо.

Преодолей го веднъж завинаги, каза си тя и се зае отново да преглежда файловете на Маркиз, макар да не можеше да се избави от усещането, че нахлува без позволение в личния живот на сестра си.

Прочете целия списък с адресите, прегледа файловете с финансовите извлечения и информацията за данъците на сестра ѝ. Едва сега осъзна напълно до каква степен бе задължняла Маркиз и с болка си даде сметка за отчаяното ѝ финансово състояние. Близначката ѝ дължеше огромни данъци, кредитните ѝ карти бяха без покритие, не бе плащала ипотеките за имота си в Аспен, както и за къщата, в която Маги се намираше в момента.

— Нищо чудно, че е решила да избяга — промърмори Маги докато си играеше с компютъра и се опитваше да открие някаква връзка с името на Рене Нилсен.

Не откри никой с името Нилсен. Но попадна на друга Рене. *Рене Уорнър*. Полазиха я ледени тръпки и Маги осъзна, че ѝ предстои да

открие нещо — нещо, което не би искала да научи. Обиграните ѝ пръсти заиграха по клавиатурата. Претърси всички файлове на сестра си, но не намери никакви чекове, изплатени на името на Рене Уорнър. Попадна обаче на няколко чека, отбелязани на компютъра под инициалите РУ.

— Тези инициали биха могли да означават какво ли не — каза си Маги. — *Ранен урок*, например... Освен това името на Рене е *Нилсен*... — Вратът ѝ се схвана от болка и тя погледна към часовника. Беше изминал час и половина, откакто получи последното послание от сестра си. И от тогава насам — нищо! Може би роднините на Дийн имаха право и тя отново бе попаднала в плен на лабилната си психика. Едва ли! Кони и Дийн постоянно се опитваха да докажат, че тя, дори и способна да бъде настойничка на Бека, бе прекалено неустойчива психически, за да управлява попечителския тръст, който бащата на Дийн бе основал на името на дъщеря ѝ. Цялата тая история беше просто отвратителна. И тя бе постъпила като пълна глупачка, позволявайки на Бека да отиде да живее при тях. Само че просто нямаше друг избор. Освен това изобщо не бе луда! Мери-Тереса наистина се бе свързала с нея.

Къде е тогава? Сърцето на Маги подскочи от страх, когато си спомни за катастрофата и за факта, че друго превозно средство бе избутало джипа на Ем-Ти от пътя. Дали не ѝ се бе случило нещо през този час и половина след телепатичната им връзка? Дали човекът, причинил смъртта на Рене, не бе открил и сестра ѝ?

— Хайде, Мери. Хайде! — нервно я подкани тя. Разтри раменете си, опитвайки се да прогони обхваналото я напрежение и се изправи.

Тун!

Маги замръзна.

Чу се мяукане на котка, долетяло от същата посока, от която се чу и думкането. Маги тръгна към кухнята.

Щрак.

Нечий ключ се превърта в ключалката и сърцето на Маги започна да блъска като обезумяло в гърдите ѝ. Вратата изскърца и се отвори. В къщата нахлу студен въздух.

— Мери-Тереса? — извика Маги, надявайки се посетителят наистина да се окаже сестра ѝ.

Хендерсън току-що бе прослушал съобщенията на телефонния си секретар и преглеждаше натрупалата се купчина от неплатени сметки и получени по пощата рекламни брошури. Опитваше се да реши дали да си притопли нещо готово за вечеря, или да си легне веднага, без да обръща внимание на шумните протести на празния си стомах. В този момент телефонът иззвъня. Той грабна слушалката и машинално отговори:

— Хендерсън слуша.

— Обажда се полицаи Бейтс от щатската полиция на Колорадо.

Умът на Хендерсън веднага превключи на бързи обороти.

— Отправили сте запитване за един черен шевролет блейзър. Мисля, че го намерихме.

— Къде?

— На един изоставен миньорски път близо до Крестид Бът. Истинско чудо е, че изобщо го забелязахме. Вече изпратих екип на оглед.

— Има ли човек в него? — попита Хендерсън, обхванат от нетърпение. Може би това щеше да се окаже пробивът, който очакваха от толкова време.

— Все още не зная, но положението изглежда сериозно.

— Участвала ли е и друга кола в катастрофата?

— Не, доколкото зная. — Офицерът му даде указания как да стигне до мястото. Хендерсън го помоли да го държи в течение и затвори телефона. Приблужи се до бюрото в свободната спалня, отвори най-горното чекмедже и, проклинайки се гласно, разкъса целофанената опаковка на един пакет цигари „Кемъл“, който стоеше в бюрото му от три месеца и който Хендерсън бе запазил за спешни случаи като този.

— Да те вземат дяволите, Маркиз! Къде си се дянала, по дяволите? — възкликна той и, стиснал цигарата между зъбите си, започна да рови из чекмеджето за кибрит.

Намери една запалка, която отказа да запали. Каква ирония! Ето че най-накрая бе на път да се пречупи и да запали, само че не можеше да открие шибания кибрит.

— Мамка му — промърмори той и отвори куфарчето си с надеждата, че може да е забравил някой кибрит из джобовете му.

Вместо кибрит намери юридическите документи за основаването на „МЕР Инк“. Имаше нещо в тази компания, което не му даваше мира. Спомни си едно свое къмпингуване в пустинята. Тогава се бе събудил ненадейно и бе зърнал един скорпион, който пълзеше нагоре по ръката му. И ето че сега изпитваше същото чувство — съзнаваше, че ако не направи нещо веднага, ако не мисли и действа бързо, ще пострада. Нещо в тази шибана корпорация не беше съвсем наред.

Хендерсън отново се настани зад бюрото и, стиснал незапалената цигара между зъбите си, започна да чете, прелиствайки многобройните страници на юридическия документ, които от време на време се замъгляваха пред уморените му очи.

— По дяволите! — възкликна той, осъзнал, че няма да открие нищо. И тогава пред очите му изплува едно име — третото лице, участващо в новосъздадената корпорация, се казваше Рене Уорнър.

— Проклет да съм! — Как е могъл да го пропусне?

Три жени, свързани в общо начинание.

Маркиз.

Ивлин Лоурънс.

И *Рене Уорнър*, известна още като Рене Нилсен. Жената, която лежеше в моргата.

— Проклет да съм! — отново прошепна той. — Дявол да го вземе!

Цигарата падна от устата му, а Хендерсън скочи от стола и грабна портфейла, ключовете и пистолета си. Само миг по-късно вече бе излязъл от дома си.

От мига, в който напусна апартамента, Тейн не бе спирал да се притеснява за Маги. По обратния път към хотела караше като луд, опитвайки се да не се обвинява заради лекомислието, с което бе оставил Маги сама. Успокояваше го единствено фактът, че тя е умна жена, която знае как да се грижи за себе си. Въпреки това едва понасяше уличните задръствания, а след това и бавния хотелски асансьор. Колкото повече се приближаваше към нея, толкова по-нервен ставаше.

Това е, защото я обичаш, идиот такъв. Винаги си я обичал. От мига, в който я зърна да върви покрай пътя към ранчото на Флора с

вдигната глава, зачервени бузи и поглед, прикован право пред нея.

Години наред бе отричал пред себе си и пред света дълбочината на чувствата си, но това не би могло да промени истината. А тя бе, че я обича.

— По дяволите! — изръмжа Тейн, когато вратите на асансьора се отвориха и той тръгна по коридора към апартамента им. В мига, в който отключи вратата и влезе вътре, Тейн разбра, че нещо не е наред. Маги не беше в стаята, но стаята не беше празна. Дъщеря ѝ, Бека, се бе разположила по средата на дивана и се взираше в него с огромните си, преливащи от недоверие очи.

— Мислех, че си в Ел Ей. — Той огледа апартамента, но видя единствено раницата на Бека. От Маги нямаше и следа.

— Бях.

— Къде е майка ти?

— В къщата на Маркиз. Току-що прослушах съобщението, което ти е оставила.

На Тейн това никак не му хареса. Гърбът му се стегна от напрежение.

— Не ми е споменавала нищо за идването ти тук.

— Тя не знае, че съм тук — отвърна Бека. Очите ѝ, които толкова приличаха на очите на Маги, заблестяха предизвикателно. — Дойдох сама.

— Какво се случи в Калифорния? — попита той и се приближи до телефона.

— Нищо хубаво — отвърна Бека, заслушана в съобщението, което Маги бе оставила на телефонния секретар. — Реших, че имам нужда да съм близо до мама.

— И леля ти и чичо ти се съгласиха? — скептично попита Тейн и изключи секретаря. Беше три часът сутринта и по всичко личеше, че Бека е пристигнала съвсем скоро.

— Те не знаеха, че идвам тук — поясни тя. — Но аз току-що им се обадох и разговарях с леля Кони.

— Мили боже!

— И тя каза същото.

Тейн нямаше кой знае какъв опит в общуването с нахакани тийнейджъри, но нямаше никакво намерение да се остави да бъде победен от някакво си хлапе. Пък било то и на Маги.

— Струва ми се, че ще е най-разумно, ако обясниш всичко това на майка си.

— Браво бе, Шерлок! Как се сети? Ти ще караш.

— А пък ти ще си мериш приказките.

Бека присви очи.

— Нямам нищо против. Стига и ти да си мериш твоите.

— Ще поговорим за това в колата. Ще се обадя на майка ти от клетъчния телефон.

— Не се нуждаю от ничии лекции.

— Е, детенце, може и да е така, само че сега ще ти се наложи да изслушаш една. — Тя грабна раницата си и се запъти към вратата. Вече изобщо не куцаше. — И много се съмнявам, че това, което имам да ти кажа, ще ти хареса.

Тя отвори уста, за да изръси поредната духовитост, но веднага след това се отказа и премълча. Що се отнася до Тейн, той изтълкува това й решение като голяма победа.

— Маги? — Мери-Тереса, без всякакъв грим на лицето си, облечена с мръсни дънки и пуловер, с немита и разрошена коса, влезе с препъване през задната врата и се озова в тъмната кухня.

— О, господи! — Маги бе обхваната от огромно облекчение. Горещи сълзи опариха очите й. — Мери-Тереса! — Спусна се през стаята, препъна се леко, блъсна се в един стол, удари се в поставката за ножове и, пренебрегнала напълно острата болка, се хвърли към сестра си. — Толкова се притесних за тебе... Толкова се уплаших — задавено промълви тя, когато Мери-Тереса се отпусна в прегръдките й. — Помислих си... о, не би искала да знаеш какво си мислех. — Притискаше я силно към себе си и всички лоши чувства, трупани през годините, ревността, завистта и недоверието изведнъж бяха напълно забравени. Това беше сестра й, нейната близначка. Която изглеждаше ужасно.

Слабото тяло на Мери-Тереса се тресеше от неудържими ридания. Тя се притискаше към Маги, забила пръсти в раменете й.

— О, господи, Маги, аз... бях такава глупачка. Бях толкова глупава, толкова себична и неблагодарна! — Подсмръкна, отдръпна се

леко назад и избърса нос с опакото на ръката си. От очите ѝ се стичаха сълзи. — Съжалявам — проплака тя, задавена от ридания.

— Съжаляваш? — повтори Маги, опитвайки се да запази присъствие на духа. — О, господи, толкова се радвам, че си жива. Мислех, че може да си умряла. Бях... бях ужасно притеснена. Получих посланието ти, но не можах да разбера какво точно се е случило.

— Никой няма да ми повярва — заяви Мери-Тереса, освободи се от прегръдката на сестра си и се облегна на кухненския плот. Прокара ръка по челото си и Маги забеляза, че близначката ѝ е останала само кожа и кости.

— Какво се случи?

— Всичко беше грешка. Ужасна грешка. Аз... аз прочетох вестниците днес и разбрах, че Рене е мъртва. — Дори и в полутъмната стая Маги забеляза бледостта, покрила бузите на сестра ѝ. Тя пусна осветлението. Кухнята внезапно се окъпа в светлина. Мери-Тереса се огледа като обезумяла из стаята. — Недей! — Тя веднага загаси осветлението, а после, следвана по петите от Маги, тръгна бързо от стая в стая и загаси всички лампи. — Знае ли някой, че си тук? — попита тя, едва произнасяйки думите от страх.

— Не, но... оставих съобщение на Тейн.

— По дяволите!

— Какво става?

— Нищо добро. Трябва да се махнем от тук. Дай ми само минутка, за да се измия и да взема малко дрехи и пари и...

— За какво говориш? — Маги последва Мери-Тереса на горния етаж. За жена, която бе толкова слаба, че едва не бе припаднала в кухнята, Мери-Тереса изведнъж бе извадила неподозирани резерви от сили и решимост. Тя пробяга последните няколко стъпала и влетя в спалнята си. Спусна щорите и пердетата и нареди:

— Затвори вратата след себе си.

— Мери-Тереса, какво става, по дяволите? — попита Маги, но се подчини и затвори вратата.

Мери-Тереса включи малката настолна лампа до леглото ѝ.

— Вярно ли е? — попита тя. — Рене Нилсен наистина ли е мъртва? — поиска да узнае, но измъченият поглед в очите ѝ подсказваше, че вече знае отговора на този въпрос.

— В първия момент си помислихме, че си ти.

— О, боже... — Мери-Тереса сковано прокара пръсти през косата си. Сроевете мръсотия не можеха да прикрият побелялото ѝ като тебешир лице. — Нямах намерение... нямах никаква представа... — Замълча, задавена от ридания и покри устата си с ръка. — В катастрофата не е участвала и друга кола, нали? — попита тя, но очевидно изпитваше определени съмнения по въпроса.

Маги, застанала до една масичка, отрупана с поставени в рамки снимки на Мери-Тереса, отрицателно поклати глава.

— Според полицията джипът е бил блъснат от друга кола. Шофьорът е избягал от местопроизшествието. Медиите още не са научили за това.

Мери-Ти сграбчи кичур от косата си, дръпна го и попита:

— Защо някой би искал да я убие?

— Било е катастрофа... никой не е искал да...

Мери-Тереса не я слушаше.

— Не, не, не! Не разбираш ли? — Тя рязко се изправи и влетя в дрешника. — Ивлин трябваше да е в онази кола.

— Ивлин? — повтори Маги. — Ей, какво говориш, по дяволите? — После започна бавно да проумява всичко.

— Всичко това беше нейна идея. — Мери-Тереса отвори една голяма чанта и започна да хвърля дрехи в нея. Дънки, панталони, поли, блузи — хвърляше ги наред, без да си прави труда да ги подрежда. Маги наблюдаваше сестра си, която приличаше на марионетка — беше изключително слаба, но движенията ѝ бяха бързи и енергични.

— Кое *точно* е било идея на Ивлин? — попита тя.

Ем-Ти съблече мръсните си дрехи и бързо влезе в банята.

Маги я последва, внимателно прескачайки пуловера, дънките и сутиена, които Мери-Тереса нахвърля по пода, преди да влезе под душа.

— Не би трябвало да губя време, но искам да измия от себе си цялата тази... мръсотия. — Маги се вгледа в замъгленото от парата огледало. Видя себе си — облечена с дънки, блуза и жилетка. Зърна и Ем-Ти — чисто гола, с твърди гърди и изпъкнали ребра. Бяха толкова еднакви. И така различни.

На Мери ѝ бяха необходими по-малко от три минути, за да се изкъпе. Изтри мократа си коса и облече чисти дрехи.

— Трябва да се махнем от тук — заяви тя. Изобщо не помисли за грим и побърза да нахлузи едни маратонки на краката си.

— Кое е било идея на Ивлин? — отново попита Маги, когато Ем-Ти се наведе, за да завърже връзките си.

— Изчезването ми, естествено.

Сърцето на Маги се сви. Нима всичко щеше да се окаже рекламен трик, в резултат на който една жена бе намерила смъртта си?

— Чакай малко. — Маги се присегна и хвана ръката на сестра си. — Ти си планирала всичко това?

— А ти какво си помисли?

— Но...

— Както вече казах, идеята беше на Ивлин. Имахме нужда от пари в брой, а аз бях задлъжняла до шията.

Затвори ципа на чантата и погледна Маги с големите си, измъчени очи, които толкова приличаха на нейните.

— Както вече ти казах, всичко това беше рекламен номер, целящ да вдигне рейтинга на предаването ми. Шоуто имаше проблеми и ние трябваше да направим нещо — каквото и да е! — за да увеличим пазарния му дял. Тъпаците, които ръководят телевизионния канал, отказваха да ме послушат и аз знаех, че или ще спрат предаването, или ще ме сменят като водеща. Повярвай ми, Маги, дните ми бяха преброени.

Последните думи изрече без особени емоции — говореше така, сякаш не е имала друг избор. Трябвало е да измами всички, за да оцелее.

— Ивлин знаеше за едно дървено бунгало, собственост на неин клиент, което не се използва от години. Така че отидох там и се скрих. Единствените хора, които знаеха къде се намирам, бяха Ивлин и Рене.

— Рене? — О, господи, ставаше все по-лошо и по-лошо.

— Точно така. Загаси лампите, ако обичаш.

Маги изключи всички лампи, а Мери-Тереса праметна чантата през рамо.

— Значи Рене също е била замесена, така ли? — попита Маги. Започваше да ѝ се гади. Въпреки облекчението, което изпита, когато видя, че сестра ѝ е жива и сравнително добре, Маги просто не можеше повече да понася безсърдечието, с което близначката ѝ описваше замислената от нея измама.

— Ивлин трябваше да остане тук в града и да се погрижи нещата да вървят според плана ни. Рене пътуваше до бунгалото и обратно. Никой не я познаваше, нито пък някой подозираше, че живее в този град. Тя дори си върна бащиното име и започна да се нарича Рене Уорнър. Както и да е... знаехме, че след като изчезна, тук ще се вдигне голям шум и всяко семейство в града ще заговори за мен. Планът ни предвиждаше да избягам от похитителите си веднага щом това стане. Смятахме, че никой никога няма да разбере, че Ивлин е организирала всичко.

— Полицайте не са чак толкова глупави.

— Разбира се, че са. — Мери-Тереса тръгна надолу по стълбите. Краката ѝ бързо подскачаха по познатите стъпала. — Аз съм актриса, за бога! Можех да ги убедя, че някакви планинци са ме отвели, но съм успяла да избягам невредима. Полицайте щяха да ми повярват и постепенно щяха да преустановят издирването им.

— Но хората щяха да продължат да вярват, че някакви мъже, които...

— И какво от това? Както вече казах, никой не трябваше да пострада. — Тя тръгна към кухнята. — Трябва да пийна вода.

— Защо Ивлин се е съгласила да участва в нещо подобно? — попита Маги и последва сестра си в кухнята.

— Защото ѝ дължах пари. — Мери-Тереса бръкна в един шкаф, извади чаша и я напълни с вода от мивката. — Затънала съм до шията, Маг — призна си тя. — Дълга пари на много хора, а положението ми ставаше все по-лошо и по-лошо. Знаеш ли какво щеше да се случи, ако бях загубила работата си в телевизията? Мили боже, щях да бъда напълно разорена! Евентуалното ми отстраняване от работа би довело до пълен крах!

— Но... — Маги усети, че ѝ се вие свят. — Рене е мъртва, Мери-Тереса. *Мъртва!*

— Зная. — Тя отпи глътка вода. — Аз също трябваше да съм мъртва. Нищо чудно, че тя настоя да напиша онази бележка и да я хвърля в кошчето за боклук, за да заблудя полицията. Можеш ли да повярваш, че това е възможно! Ивлин просто ме заряза там. Без телефон. Без електричество. На светлинни години от цивилизацията. Освен това съм сигурна, че ме дрогираше. Ивлин вероятно е планирала да се отърве първо от Рене, а след това да ми даде доза, достатъчна да

ме убие — заяви Мери-Тереса, отпи голяма глътка вода, след което бръкна в някакъв друг шкаф и измъкна нещо, което, въпреки полумрака в стаята, Маги оприличи на шишенце с лекарства. — Господи, имам ужасно главоболие. Сигурно и сама се досещаш, че лекарствата не бяха част от сделката. През цялото време се чувствах дяволски уморена. Трябваше да се сетя, че нещо не е наред, но аз изобщо не ги подозирах. Предполагам, че Ивлин е накарала Рене да ме тъпче с лекарства, защото е искала да е сигурна, че няма да се опитам да избягам. Отървала се е дори от колата ми — колата, която двете с Рене закарахме и скрихме там.

— Джипа ти.

— Да. Никой не би могъл да го кара, защото номерата ми се набиват на очи. По тази причина използваше собствената си черна кола. Един ден обаче Ивлин решила да вземе блейзъра поради някакъв проблем, който уж бил възникнал със собствената ѝ кола. Когато не се прибрала в уреченото време, Рене решила да рискува и да тръгне с моя джип. Тръгнала за града и изобщо не се върнала.

— По задния калник на джипа ти имаше следа от черна боя — с ужас изрече Маги. Ивлин Лоурънс да стане убийца? И то заради пари? Нещо тук не се връзваше.

— Всичко се връзва. — Мери-Тереса, цялата разтреперана от нерви, пхна в устата си цяла шепа хапчета и ги глътна.

— Щом смяташ, че са те държали през цялото време упоена, не мислиш ли, че не е много разумно да пиеш всичките тези лекарства? — отбеляза Маги, опитвайки се да осмисли и подреди в логически порядък обясненията на сестра си.

— Това е аспирин, Маг. Не се тревожи. По дяволите, обзалагам се, че ужасното ми главоболие е в резултат на проклетите хапчета, с които са ме тъпкали. Мога да те уверя, че още в началото ми писна да стоя затворена там, но Ивлин постоянно ми повтаряше, че интересът към личността ми се засилвал с всеки изминал ден и ме убеждаваше, че колкото по-дълго ме няма, толкова по-шумно ще бъде отразено щастливото ми избавление от похитителите и завръщането у дома. — Изсмя се горчиво. — Познай кой беше глупакът в цялата тази пиеска.

— Всички ние.

Мери-Ти отпи още една голяма глътка от чашата си и изля останалата вода в мивката.

— И ти смяташ, че Ивлин би убила двама души заради пари? Аз се срещнах с нея... — Маги поклати глава. — Това ми се струва прекалено драстично. Необяснимо крайно.

— Тя очевидно е превъртяла.

Маги си спомни самоуверената и овладяна делова жена, с която се бе срещнала ден по-рано.

— Добре, да приемем за момент, че Ивлин се е оказала притисната до стената и... е убила Рене, за да прикрие следите си... Или пък я е убила, защото... защото си е помислила, че ти си успяла да избягаш по някакъв начин — предположи Маги, макар сама да не вярваше на думите си. — Какво следва от това?

— Ще ти кажа по пътя към колата ти. Имаш кола, нали?

— Взех една под наем.

— Добре. Не ми се иска да използвам моята. Не още. Не и докато не разбера със сигурност какво точно става. — Тя се запъти към входната врата на къщата. — Когато изминаха няколко дни без Рене да дойде да ме навести, аз се притесних и започнах да излизам навън. Главата ми започна да се прояснява. Дадох си сметка, че нещо се е объркало. Объркало се е ужасно и необратимо. Бях страшно ядосана, защото бях съвсем сама, захвърлена в онзи пущинак. За щастие попаднах на няколко хлапета, излезли в околността да се поразходят със снегомобили. Та те ме изведоха на пътя, откъдето тръгнах пеша, излязох на магистралата и спрях на стоп някакъв камион, пътуващ от Солт Лейк. — Тя въздъхна. — Най-ужасното в цялото пътуване бе, че никой от хората, с които се срещнах, не ме разпозна. А уж се очакваше, че цялата полиция ще се вдигне на крак, за да ме търси! Ивлин беше сигурна, че премеждието ще ме изстреля на върха на славата, ще ме превърне в икона за целия американски народ, а се оказа, че и тримата души, с които разговарях по пътя, изобщо не знаеха коя съм. Шофьорът на камиона ме остави до едно крайпътно заведение малко преди Денвър. Там видях вестника и научих за случилото се с Рене. Взех такси, за да се прибера, но дори и тъпият шофьор на таксито не се сети коя съм.

— Не мисля, че това е най-лошото от цялата история — подхвърли Маги, припомнила си за патологичния егоцентризъм на сестра си. — Мисля, че е най-добре да се обадим на полицията — заяви тя и тръгна към телефона.

— По-късно. Когато измисля по-убедителна история.

Маги я погледна втрещено.

— Какво има да измисляш! Просто трябва да им кажеш истината. Точка по въпроса!

— И да пратя всичко по дяволите? Всичките тези усилия? Натрупаната популярност? — Мери-Тереса отрицателно поклати глава. — Да не си откачила? Може би ще трябва да кажем, че всичко е било идея на Рене и...

— Престани! — Маги се закова неподвижно на мястото си, с все сила сграбчи ръката на Мери-Тереса и я завъртя към себе си. — Всичко свърши. Това е краят. Не го ли разбираш?

— *Ти* не разбираш! — заяви Мери-Тереса и пусна чантата на пода. — Не мога да се откажа от живота си. От кариерата си.

— Не е нужно да се отказваш... трябва само да *промениш* живота си. — Срещна погледа на сестра си в полумрака на стаята, осветявана единствено от бледата светлина на уличните лампи, която проникваше през прозорците. — Правила си такива неща и преди. Твърде често при това — обвини я Маги. А след това не можа да се сдържи и ѝ зададе въпроса, който не ѝ даваше мира от мига, в който видя сестра си да влиза жива и здрава в кухнята на дома си. — Защо се свърза с мен по *твоя* начин? Защо обвини Тейн за всичко това?

Мери-Тереса рязко си пое дъх. Погледна сестра си и бавно поклати глава.

— Наистина ли искаш да знаеш?

Маги не беше сигурна. Съвместният живот на Мери-Тереса и Тейн бе изпълнен с твърде много лъжи и измами, но тя, въпреки всичко, трябваше да узнае истината. Не беше стигнала чак до тук, за да затвори очи и да зарови глава в пясъка.

— Да, Ем-Ти. Искам истината. *Цялата* истина.

13.

— В къщата на Маркиз има някой — обяви Хана, която посред нощ врѣхлетя с такова спокойствие в кабинета на Хендерсън, сякаш това бе най-естественото нещо на света. Всъщност, наистина ѝ се случваше често. Червилото ѝ бе избледняло, очите ѝ сълзяха от умора, но тя продължаваше да изглежда добре. И беше изключително делова. — Джейн Стантън, съседката на Маркиз, се обади, за да каже, че на алеята има спряна кола. Джейн е сигурна, че няколко лампи в къщата светели по-рано вечерта, когато излязла, за да прибере една от котките си.

— Да вървим. — Хендерсън очакваше да му се обалят във връзка с намерения блейзър, но въпреки това веднага скочи от стола си. — Къде е Уокър?

— Според доклада на хората, които го следят, Уокър прекарал няколко часа на летището, но не отпътувал.

— Значи все още е в града?

— Така изглежда. — Хана тръгна редом с него.

— Знаеш ли, вероятно трябваше да сложим под наблюдение къщата на Маркиз, вместо да вървим по петите на Уокър.

— Не мисля, че това щеше да реши въпроса. — Двамата заедно излязоха от сградата и тръгнаха към паркинга. — Имаш ли оръжие? — попита той Хана, когато се качиха в една от служебните коли.

Тя потупа нарамения си кобур.

— Никога не излизам от къщи без кредитната си карта „Американ експрес“ и без пистолета си — заяви без следа от усмивка.

— Слушам те. — Маги погледна сестра си. — Или ще ми разкажеш всичко с най-големи подробности, или ще се обадя на Тейн...

— Тейн? — Мери-Тереса рязко са завъртя и поклати глава. — Няма да му се обаждаме. Никога вече.

— И защо?

— Защото... защото не искам да го виждам.

— Мисля, че ще ти се наложи. В края на краищата имаш син от него.

Мери-Тереса тъкмо протягаше ръка към чантата си. Чу последната реплика на сестра си и замръзна неподвижно на мястото си.

— Значи ти е казал.

— Да.

— О! — Тя изпусна дълга въздишка. — Виж, в момента нямаме време за това.

Маги съзнаваше, че сестра ѝ има право, но не можеше да не я попита отново:

— Защо се опита да обвиниш него? Когато се свърза с мен... защо ми каза, че той ти е причинил това?

— Много е сложно за обяснение.

— Опитай все пак.

— Защото той не пожела да ме измъкне от блатото, в което съм затънала, по дяволите! Имах нужда от помощ, но на него не му пукаше.

— За пари ли говориш?

— Да! Всичко е заради парите! Събуди се, Маги! Ти може и да си доволна от съществуването си в онова западнало ранчо наскреж пустошта, но останалите хора по света имат нужда от повече удобства и комфорт. А удобствата струват пари. Много пари...

— Опита се да обвиниш Тейн за изчезването си, само защото си искала да му отмъстиш? — попита Маги, неспособна повече да контролира гнева си. — Скрила си от него истината за сина му, лъгала си го в продължение на толкова много години, а когато той отказал да ти заеме пари, си решила да се свържеш с мен и да намекнеш, че той, по някакъв начин, е замесен в изчезването ти? — Маги беше ужасена. Коя беше тази непозната жена, която толкова много приличаше на нея, но беше и толкова различна?

Ем-Ти леко вирна брадичка.

— Аз те доведох тук, нали? Предположих, че веднага ще хукнеш да го спасяваш и, със самото си присъствие, ще окажеш допълнителен натиск върху полицията. Надявах се, че ако и ти участваш в сценария, всичко ще се развие значително по-бързо и аз спокойно ще се прибера у дома.

— Но това е нечувано! — прошепна Маги и се облегна на едно високо столче пред бара.

Мери-Тереса, осветена единствено от светеция часовник на микровълновата фурна, се заигра с ципа на якето си.

— Знаех си, че никога няма да преодолееш чувствата си към него. — Прехапа долната си устна и отклони поглед встрани. После преглътна мъчително. — Предполагам, че ти дължа някакво обяснение.

— Какво искаш да кажеш? — Маги обаче се досети какво предстои и си даде сметка, че в действителност не желае да слуша за мотивите, подтикнали сестра ѝ да я предаде по начина, по който го стори преди толкова много години.

— Знаеш защо го направих, нали?

— Защо направи *какво*!

— Знаеш какво. — Тя сви рамене и облиза устни. — Когато отидох при Тейн първия път... в неговото жилище.

— Искаш да кажеш — когато преспа с него — поясни Маги. Сърцето ѝ биеше учестено, болката, потискана в продължение на толкова много години, изведнъж я връхлетя отново — силна и мъчителна. Хвана се здраво до кухненския плот и зачака.

— Да. Ами... направих го заради Мич. — Лицето на Мери-Тереса се изкриви от болка.

— Мич?

Мери-Тереса отклони поглед встрани и погледна през прозореца към мастиленочерната нощ.

— Бях бременна. Онази нощ в басейна... тогава не ни беше за пръв път. Мич и аз... ами, той ми помогна една вечер, когато бях излязла на среща с Карл Джанович... той беше по-голям от мен и аз... аз започнах да го дразня и играта изведнъж загрубя. Бяхме на някакво парти и Мич се появи тъкмо навреме. Карл бе започнал да ме удря, да ме нарича улиčníца, курва и какво ли още не. — Мери-Тереса преглътна и очите ѝ заблестяха от сълзите, насъбрали се в тях. — Както и да е... — продължи тя с предрезгавял и несигурен глас. — Мич ме измъкна от там и започна да ми чете конско... И тогава аз... аз се сринах. Започнах да плача. Бях ужасно разстроена и той... той просто ме прегърна. Аз се притиснах към него, той ме целуна по косата и... едното нещо доведе до друго и... — Тя затвори очи. —

Преди да осъзная какво точно става, двамата вече се любехме. След това се любихме отново в нощта на абитуриентския ни бал. И...

Горчива жлъч се надигна в гърлото на Маги.

— И двамата се опитвахме да сложим край, но не можехме. — И тогава ти ни хвана в басейна и това беше краят. — Тя обвини ръце около тялото си. — Само че аз бях бременна. Това е причината, поради която Мич се самоуби, Маги. Аз бях бременна *от него*. Носех неговото дете.

— *Неговото?* — изумено повтори Маги.

— Да. Аз... ами, имах нужда от баща за детето си и затова се облякох като теб и отидох в дома на Тейн. Той беше пиян и изобщо не ми беше трудно да го измамя.

— О, господи! — Стомахът на Маги се разтърси от неконтролируеми спазми. — Но защо? Защо Тейн?

— Защото той се оказа под ръка. Освен това исках да ти отмъстя, защото дълбоко в себе си обвинявах теб за смъртта на Мич. Знаех, че връзката ни с него е грешна, но тя вече беше факт. Опитах се да сложа край, но тогава ти ни излови в басейна и нещата се усложниха още повече. Мич бе обхванат от параноя. Сигурен беше, че ще кажеш на майка и татко. Започна да говори и да се държи като откачен и тогава... тогава ми каза, че ще се самоубие. Не му повярвах... — Гласът ѝ постепенно заглъхна.

— И той наистина се удави — рече Маги, която дълбоко в себе си изпитваше нежелание да чуе до края разказа на Мери-Тереса, но въпреки това продължаваше да я слуша, изпаднала в болезнено вцепенение.

— Да. — Сестра ѝ подсмръкна. — Аз... тогава си помислих, че го е направил, защото се е уплашил. От теб. И реших, че трябва да ти отмъстя.

— О, Мери-Тереса...

Маги вдигна ръка, за да сложи край на целия този ужас. Не желаше да слуша повече.

— Недей. Беше грешка. Обърках всичко и го зная. — Покри лицето си с ръце и зарови върховете на пръстите си в косата си. — Само че тогава просто не можех да се спра... А после забременях отново. О, господи, каква бъркотия! Никога не съм обичала Тейн. Никога. Но ревнувах от теб.

— От мен? О, Мери, защо? Ти беше по-популярната от двете ни, при теб всичко ставаше лесно и бързо.

— Но Тейн обичаше *теб*. Наистина те обичаше. Личеше си от начина, по който те гледаше и флиртуваше с теб. Постоянно се въртеше около теб, а мен изобщо не поглеждаше. Каквото и да правех, изобщо не ми обръщаше внимание. Той беше първото момче в живота ми, което не проявяваше интерес към мен. — Вдигна глава и срещна невярващия поглед на Маги. — Никой никога не ме е обичал така, както Тейн обичаше теб. Никой. — Тя преглътна мъчително. — И никога няма да ме обича.

— Достатъчно! Не желая да слушам повече. Трябва да се махнем от тук и, независимо дали това ти харесва или не, ще трябва да се обадим в полицията.

— Няма начин.

Маги бе чула достатъчно. Само с две крачки прекоси стаята и почти притисна нос в този на сестра си.

— Хайде, стига, Мери! Всичко свърши. — Искаше ѝ се да я напляска и да влее малко здрав разум в главата ѝ, да я накара да разбере, че трябва да престане да се опитва да си играе на Маркиз. — Та ти имаш син! *Син!*

— Това беше огромна изненада.

— Момчето на Тейн. А ти да не му кажеш! Просто не мога да повярвам, че си постъпила по този начин!

— Аз... аз не знаех какво да правя... Не исках да се окажа вързана с дете, особено пък след като бях загубила бебето на Мич. Освен това исках да се отърва от брака с Тейн. Не е нужно да ти обяснявам колко самотен се чувства човек, когато живее с неподходящ човек.

Маги не би могла да оспори това твърдение; беше изпитвала същата самота по време на брака си с Дийн Макрий.

— Хайде, да вървим. — Взе чантата на Мери-Тереса и в този момент някъде в далечината се чу жалният вой на полицейска сирена.

Мери-Тереса избърса сълзите си с ръка и изтръгна чантата си от пръстите на Маги. Двете се запътиха към входната врата.

— Защо просто не ми се обади и не ми каза, че имаш финансови затруднения?

— Не можех. Аз бях тази, която имаше блестяща кариера, много мъже и купища пари. Не можех да призная, че съм се провалила, Маг. Не и пред теб. Затова когато преди няколко седмици нещата наистина станаха много сериозни, Ивлин измисли този номер с изчезването ми, целящ да ме направи отново популярна и да повиши рейтинга на предаването ми. Ако успеях по някакъв начин да засиля зрителския интерес, тогава щях да съм в състояние да наложя собствените си условия пред шефовете и да ги накарам да се съобразяват с мен. Благодарение на възвърнатата си популярност щях да съм в състояние да се преместя на работа в друг телевизионен канал. Или пък да започна отново филмовата си кариера. Бих могла дори да напиша книга. Даже си мислех, че ти би могла да ми помогнеш в това отношение. Само че бях много ядосана на Тейн. Ужасно му бях сърдита. И исках ти да дойдеш тук, за да присъстваш на триумфалното ми завръщане.

— Но аз се уплаших до смърт. — Двете стигнаха до входната врата. — Мислех си, че си мъртва!

— Зная, зная, но ако пък изобщо не се бях свързала с теб, тогава щеше да си сигурна, че съм умряла. А така си изпитвала известни съмнения.

— Защо тогава не се свърза отново с мен? — сърдито попита Маги. — Защо ме остави да изживея целия този ад?

— Трябваше да поддържам измислената и внимателно подготвена легенда.

— Не знаех, че можеш да използваш телепатична връзка всеки път, когато си пожелаеш.

— Не мога. Просто извадих късмет. Струва ми се, че успявам да ти предам мислите си само в моменти, в които се чувствам уплашена и когато адреналинът бушува в кръвта ми. Господи, не зная... Хайде! Изгубихме достатъчно време в приказки.

Маги беше съгласна. Искаше час по-скоро да се махне от къщата на Мери-Тереса. Бързо излязоха навън и се качиха в колата.

— Ще трябва да се видиш с Тейн, независимо дали го искаш или не — заяви Маги и се настани зад волана.

Беше останала вцепенена и потресена от разказа на Мери-Тереса. Сестра ѝ беше изключително пресметлива, себична и егоцентрична жена! И въпреки това двете бяха близначки. Отвън си

приличаха като две капки вода; душите им обаче се различаваха като деня от нощта.

Тя завъртя ключа. Нищо.

— Какво, по дяволите...

— Какво става? — попита Мери-Тереса и огледа тъмния квартал с големите му, потънали в мрак и тишина къщи.

— Не зная. — Маги опита отново. Двигателят не реагира.

— Но това е нелепо.

— Хайде, хайде...

— Опитвам се!

Отново завъртя ключа, но двигателят не издаде никакъв звук.

— Нямам време за това. Ще рискуваме и ще вземем една от моите коли — настоя Мери-Тереса, но Маги почувства, че това е някакъв капан. Използваше тази кола вече няколко дни и до този момент не бе имала никакви проблеми с нея.

— Мисля, че трябва да отидем у съседите...

Мери-Тереса обаче не я слушаше. Грабна чантата си, спусна се към къщата, отвори незаключената врата и влетя вътре. Маги я последва въпреки предупредителни камбанки, които отекваха в главата ѝ.

— Почакай, Ем-Ти...

Тичешком влезе в къщата и видя, че Мери-Тереса е запалила осветлението в кухнята.

— Само за минутка — обясни тя, забелязала, че Маги премигва срещу светлината. — Никой няма да забележи, че в къщата свети. А дори и да забележат, ние ще изчезнем от тук веднага. — Отвори един шкаф, за да вземе ключовете, които обикновено висяха, закачени на вратата. — Ето, тръгваме... о, мамка му, ключовете ги няма.

— Какво искаш да кажеш? Как така ги няма?

— В този шкаф държах всички резервни ключове. — Тя набръчка чело, чертите ѝ се разкривиха от страх. — О, господи, обзалагам се, че Уейд ги е взел!

— А къде са твоите... — започна Маги, но след това си спомни, че дамската чанта на Мери-Тереса бе намерена в джипа.

— Хайде да вървим! Аз ще повикам такси. — Посегна към телефона, но в този момент Маги чу шум зад себе си. Рязко се обърна и видя Ивлин Лоурънс да стои в коридора, който водеше към гаража.

— О, боже...

— Ивлин! — Гласът на Мери-Тереса беше тих и приглушен.

— Предположих, че ще се върнеш тук. — Ивлин изобщо не се усмихваше. Очите ѝ бяха сериозни и тъжни. Тя цъкна с език и поклати глава. — Остави слушалката, Маги. — Въздъхна и заяви: — Надявах се, че няма да се стигне до тук.

Маги пристъпи напред, но веднага забеляза малкия пистолет, който Ивлин стискаше в облечената си с ръкавица ръка.

— Трябваше да си останеш там, където те изпратих, Маркиз.

— Ти ме остави там, за да умра. — Мери-Тереса също се раздвижи.

— Щях да се върна.

— Сигурно.

Ивлин въздъхна.

— Трябваше да изпиеш повече хапчета, Маркиз. В противен случай самоубийството ти нямаше да изглежда убедително.

— И без друго нямаше да е убедително. Там... там имаше доказателства, че и други хора са идвали при мен. Нямаше да можеш да се измъкнеш.

— Никой не би могъл да те свърже с мен. — Тя се намръщи замислено. — Щеше да се получи. Особено ако Рене беше запазила самообладание.

— Ти я уби — заяви Мери-Тереса.

— Нямах друг избор.

— Но защо? — попита Маги. — Убила си жена за пари...

— За пари? Така ли смяташ? — Вече не гледаше към Маги, а към Мери-Тереса.

— А за какво друго? — попита Ем-Ти, но в очите ѝ проблесна безпокойство.

— Сама се сети.

Мери-Тереса шумно преглътна.

— Тейн не е единственият мъж, когото си откраднала от друга жена, нали, Мери-Тереса? — Ивлин пристъпи крачка напред.

— О, Ивлин, недей... — Лицето на Мери стана бяло като тебешир.

— О, не, а и Роби Инман не е единственият мъж, изгубил си ума по тебе. Спомняш си за него, нали, Маги? Не си забравила за зетя на

Сид Джилет, за когото ти разказах, нали? — Гласът на Ивлин се извиси с една октава, очите ѝ блеснаха от сълзите, насъбрали се в тях.

Сърцето на Маги сякаш спря. И тя изведнъж проумя всичко. Ивлин кимна.

— Вторият ми съпруг, Скот. — Въздъхна и насочи пистолета към Мери-Тереса. — Скот ме обожаваше. Смяташе ме за дар от бога. Докато не срещна сестра ти. — Ивлин пристъпи в ярко осветената кухня. Маги забеляза, че жената изглежда по-възрастна отколкото беше в действителност. Лицето ѝ изразяваше умора от живота и света. Без да отклонява пистолета от Маркиз, тя се подпря на кухненския плот и погледна към Маги. — Най-лошото от всичко е, че тази връзка не означаваше нищо за теб. Скот беше просто поредната ти играчка, поредното завоевание, което измъкваш изпод носа на друга жена. Тогава трябваше да напусна работата си при теб, но не можах. Ти беше единствената ми клиентка по онова време. Освен това беше звезда. Знаеш ли от колко години се мразя заради слабостта, която проявих тогава, заради готовността, с която продължих да ти се кланям, и то след като открадна съпруга ми, само за да го разкараш веднага след това?

Маги почувства, че започва да ѝ се гади. Мери-Тереса просто стоеше там с уголемени от уплаха очи, а лицето ѝ беше бяло като платно.

— Не я слушай, Маг — изхриптя тя.

— А след това създаде компанията „МЕР“, само защото искаше по някакъв начин да успокоиш гузната си съвест — заяви Ивлин, после сякаш се замисли дълбоко. — Знаеш ли, струва ми се, че имам идея как да сложим край на всичко това.

— Каква? — нервно попита Мери-Тереса.

— Струва ми се, че измислих начин да оправим бъркотията, която двете с Рене сътворихте.

— Не... — *Маги, трябва да направим нещо. Тя ще убие и двете. Грабни ножовете!* — Ивлин, това е глупаво. Ще трябва да измислим нещо. Хайде... — Докато Маркиз се опитваше да влее малко здрав разум в главата на Ивлин, тя за миг отклони поглед встрани. Поставката с ножовете се намираще съвсем наблизо. С разтуптяно от уплаха сърце Маги пристъпи по-близо до плота.

Само че мислите на Ивлин следваха собствения си ход.

— Аз вече съм го измислила. Ще го направим по моя начин.

Тя вдигна пистолета.

Спри я! Сега!

Маги се втурна напред.

Ивлин обърна пистолета и го насочи към лявата си ръка. Бум! Малкото оръжие гръмна. Ивлин изпищя от болка.

— Ти оставаш тук — разпореди се Тейн и спря пикапа пред къщата на Маркиз.

— Няма начин. — Бека бе твърдо решена да не отстъпва.

— Недей да спориш; вътре може да се окаже опасно.

— И? — Изобщо не изглеждаше уплашена, но Тейн можеше да я разбере. Това дете бе излъгало, откраднало и пътувало на стоп, за да дойде при майка си от Калифорния и параноята на Тейн по никакъв начин не можеше да ѝ попречи да направи това, заради което бе дошла.

— Не зная какво е положението в къщата. Остани тук. Ще проверя и ще се върна да те взема.

— Лъжец.

— Направи го, Бека — нареди ѝ той и слезе от пикапа. Искаше му се да можеше да я заключи вътре, за да е сигурен, че ще е в безопасност. По всичко личеше, че лекцията му за зрелостта, отговорностите и послушанието не ѝ бе оказала никакво въздействие.

Тръгна по пътеката, но след няколко крачки се спря, обърна се назад към пикапа и властно размахна пръст.

В този момент се чу пистолетен изстрел. Някаква жена изпищя пронизително.

Маги!

Той връхлетя през вратата и хукна по коридора. Неописуем страх раздираше душата му. Беше я изгубил. Изминал бе целия този път, за да я изгуби отново. Ужас и ярост разяждаха сърцето му.

— Маги! Мили божи, Маги, обади се! — свирепо извика той. Продължи да тича напред, тласкан от бесните удари на сърцето си, от неописуем страх и заслепяваща ярост.

— Тейн, стой настрана! — От кухнята долетя изпълненият с ужас глас на Маги.

Жива беше.

— Махай се от тук! — провикна се друг, непознат глас. Тейн продължи да тича.

Чу стъпки зад гърба си. И полицейска сирена, която като че ли спря пред къщата.

— Мамо? — обади се едно изплашено детско гласче.

— Бека? О, господи, не! — изкрещя Маги. — Махни се от тук! В името на бога, Тейн, изведи я от тука! *Веднага!*

— Млъквай! — Отново онзи глас.

Трополейки с тежките се ботуши, Тейн зави зад ъгъла и видя някаква жена, която стискаше пистолет в едната си ръка. Другата ѝ ръка, очевидно ранена, бе обляна в кръв. Тя се обърна с посивяло като пепел лице и насочи пистолета към него.

— Не!

— Мамо! — Бека дотича в стаята и се опита да избута Тейн, но той я сграбчи и я задържа зад себе си.

— Бека, махни се от тук! — изпищя Маги и се спусна към окървавената жена, която се отдръпна назад. Ранената ѝ ръка трепереше от болка. Когато Маги стигна до нея, оръжието бе насочена към Бека и Тейн.

— О, господи, не! — Мери-Тереса се хвърли между Тейн и Ивлин точно в момента, в който отекна изстрелът.

Бум!

Мери-Тереса нададе агонизиращ писък и се строполи на пода. Тейн натика Бека в един стол.

Жената отново се прицели.

Тейн подскочи и се хвърли напред.

Бум! Отекна поредният изстрел.

Силна, нажежена до бяло болка, разкъса вътрешностите на Тейн. Той събори жената на земята, опитвайки се да се пребори с черната пелена, която се спускаше пред очите му.

— Тейн! Не! Не! — проплака Маги.

Стаята се завъртя пред очите му, но той продължаваше да притиска към пода жената, която не спираше да се бори с него, да го дере с нокти и да се опитва да го простреля отново с проклетия си пистолет. Тейн премигна и до слуха му достигнаха стъпки. Силни мъжки гласове. Някой издаваше заповеди.

— Спрете! Полиция!

Издърпаха го от жената, но тя успя да насочи оръжието към себе си. *Бум!*

Бека изпищя. Маги се хвърли към дъщеря си. Лицето ѝ беше бяло като платно, тя се тресеше цялата и плачеше неудържимо.

— Всичко е наред, миличка. Всичко ще се оправи. — Притисна я силно към себе си и я залюля. Пред погледа ѝ се спусна пелена; едва успя да различи лицето на детектив Хендерсън. Главата ѝ пулсираше от болка. В стаята миришеше на кръв и нагорещен метал.

— Мамка му, тази стая прилича на бойно поле — възкликна Хендерсън. — Извикайте медиците — нареди той, обърнал се към един от униформените полицаи.

— Вече са тук.

В този момент в кухнята нахлуха десетки въоръжени мъже и жени с насочени напред оръжия. Те моментално се заеха да окажат помощ на ранените и на Маги, която се раздираше между желанието си да успокои детето си и едновременно с това да се погрижи за любовника и сестра си. Лицето ѝ бе окъпано в сълзи, цялото ѝ тяло трепереше неудържимо.

Моля те, Господи, спаси живота им. Спаси живота и на тримата.

— Имам нужда от кислород.

— Тази тук е все още жива. Коя, по дяволите, е тя?

— Ивлин Лоурънс — сковано поясни Маги, загледана в окървавеното тяло на Ивлин и в очите ѝ, които гледаха безжизнено през счупените стъкла на очилата ѝ. — Тя... тя е организирила всичко. Дори се простреля... предполагам, че го направи, защото искаше да ви накара да повярвате, че ние сме го сторили. — Възможно ли беше това? Толкова отчаяна ли беше Ивлин, че да нарани себе си, а след това да ги убие двете с Маркиз?

— Тя спаси живота ми — рече Бека, загледана в Маркиз, която лежеше на пода, а от гърдите ѝ бликаше кръв. Подът под нея беше лепкав и подгизнал от кръвта ѝ. Медиците трескаво работеха около нея. Опитваха се да спрат кръвотечението, правеха ѝ изкуствено дишане, подаваха кислород. Цялата стая бе пълна с полицаи. Маги, хванала здраво Бека, пристъпи по-близо до Тейн.

— Изведете детето навън — излая Хендерсън.

— Аз ще се погрижа — обади се партньорката му, усмихна се колебливо и прегърна Бека през раменцата. — Аз съм Хана. А ти трябва да си Бека.

— Мамо...

— Всичко е наред, миличка.

— Хайде да отидем в другата стая. — Хана отведе Бека встрани от сцената на престъплението и двете заедно се насочиха към входната врата.

— Веднага идвам — обеща й Маги.

Маги! Обичам те. Знаеш го, нали?

Медиците тъкмо поставяха Мери-Тереса на носилката.

— Господи, но това е онази жена от телевизията!

— Трябва да поговоря с нея — настоя Маги.

— Не може да ви чуе. Носете я към линейката!

Довиждане, Маги...

— Не!

Толкова съм уморена... аз...

— Губим я — извика единият от парамедиците.

— Не! *Не!* — изпищя Маги и се хвърли върху носилката. Нечии силни ръце я хванаха и я дръпнаха назад. — Ще се оправяш, Мери-Тереса, чуваш ли ме? Дръж се! Не си отивай! — Маги цялата се тресеше от ридания, давеше се от сълзи, осъзнала, че Мери-Тереса умира. Остра болка пронизваше сърцето ѝ, имаше чувството, че някой насилствено бе откъснал една част от душата ѝ. — О, господи, не!

— Мамка му, отива си! — Двамата мъже понесоха на бегом носилката към линейката, която чакаше отвън. Но Маги дълбоко в сърцето си знаеше, че бе изгубила сестра си завинаги.

— Махнете я от тук — разпореди се Хендерсън.

— Заведете я в болницата, за да я прегледат за наранявания и да ѝ дадат нещо срещу преживяния шок...

— Говореше за нея!

— Никъде няма да ходя!

— Госпожо, моля ви...

— Чакайте малко. Тейн? — Тя се отпусна на колене до Тейн. Един от парамедиците се суетеше около него.

— Изгуби съзнание.

— Занесете го до линейката.

Страх, леден като смъртта, сграбчи сърцето ѝ с безмилостните си пипала.

— Трябва да бъда до него.

— Той няма да разбере, че сте с него.

— Няма значение. Позволете ми да се кача с него в линейката. Тейн, чуваш ли ме, любов моя? Тейн... обичам те... — Стори й се, че устните му лекичко потрепнаха, но не можеше да е сигурна... беше толкова блед и кървеше и...

Почувства, че някой наметна едно одеяло на раменете й. Намери Бека и започна да се моли така, както не го бе правила никога преди в живота си.

Не можеше да изгуби Тейн отново. Никога вече. Съдбата му обаче този път не зависеше от нея.

Някъде отдалеч в обгърналия го мрак, той чу гласа й:

— Тейн, чуваш ли ме, любов моя?

Любов моя? Това гласът на Маги ли беше? Цялото му тяло се раздираше от болка, но той се опита да отвори едното си око. Ярката бяла светлина изведнъж го заслепи.

— Тейн? Той се опитва да отвори очи! Бека, виж. О, господи, Тейн, помислихме си... искам да кажа... — Тя плачеше, а гласът й трепереше неудържимо. — Мери-Тереса е мъртва... но ти... О, моля те!

Той отново си наложи да отвори очи и този път зърна лицето й — неясно и като в мъгла. Тя се усмихваше и плачеше едновременно, а горещите й сълзи капеха по тялото му.

— Уплаши ме до смърт — изрече тя, като продължаваше да подсмърча, да плаче и да се смее. — Помислих си, че съм те изгубила. Отново. Нямаше да мога да го понеса.

Почувства топлата й ръка — толкова различна от хладната стомана на болничното легло. Опита се да каже нещо, но гласът му изневери.

— Маги — немощно изграчи той.

— Да, любов моя.

— Би ли... би ли...

— Бих ли какво?

— Би ли... спряла... да плачеш...?

— Не мога.

— ... Би ли спряла за малко... колкото да ми кажеш... да ми кажеш... че ще се омъжиш за мен?

— Какво? — Тя яхна от изненада и се разрева още по-силно. — Да се омъжа за теб? Луд ли си, че ме питаш. Няма да мръдна от тази болница докато не го направя. — Изсмя се звучно и подсмръкна. — Така, както виждам нещата, мисля, че мога да съм сигурна, че този път няма да можеш да ми избягаш.

— Няма да бягам. Обичам те — изрече той и отново се унесе, но преди това чу клетвата ѝ за вечна любов.

— И аз те обичам, каубой. Така че да не си посмял да умреш точно сега, чу ли? Обичам те!

ЕПИЛОГ

Бъдни вечер Сетлърс Ридж, Айдахо.

— ... нека да вали, нека да вали, нека да вали...

Радиото свиреше тихичко, а Маги загърна един специален подарък и го сложи под елхата. Усмихна се, видяла отражението на коледните лампички по венчалната си халка. Кой би си го помислил? Никога не бе допускала, че ще се омъжи отново, никога не бе вярвала, че двамата с Тейн ще създадат семейство.

Но беше сгрешила.

Приближи се до прозореца и зърна Бека и Тейн, които бавно вървяха през снега. Бяха нахранили конете и се връщаха към къщата. Баркли весело джавкаше и подскачаше около тях.

Мери-Тереса беше мъртва; Ивлин се бе погрижила за това. Самата Ивлин Лоурънс беше в затвора и очакваше да бъде изправена на съд за убийството както на Маркиз, така и на Рене Нилсен. Издателят на Маги я притискаше да напише книга за живота и смъртта на Маркиз, но Маги не можеше да си наложи да го направи. Намираще за много тъжен фактът, че със смъртта си сестра ѝ най-после бе получила славата, към която се бе стремела през целия си живот. Сега снимката ѝ можеше да се види във всеки таблоид; медиите непрекъснато пишеха за нея и интимния ѝ живот. Американските читатели и пресата просто не можеха да се наситят на многото пикантни подробности, свързани с живота на Маркиз.

Що се отнася до нея самата, Маги се чувстваше щастлива от възможността да се върне отново в Айдахо, далеч от семейството на Дийн. Джим и Кони се бяха отказали от опитите си да станат законни настойници на Бека, а тя като че ли най-после започваше да свиква с живота и училището в Айдахо. Даже си бе хванала и гадже — едно мълчаливо, но много симпатично момче на име Остин Питърс.

Вратата се отвори и Баркли влетя в стаята, изтръска се от снега и намокри подаръците, които бяха струпани под клоните на малката елхичка.

— Можехме да посрещнем празника в Шайен — подразни я Тейн.

— Или в Рио Верде — напомни му Маги. Двамата с Тейн обаче бяха решили да останат тук докато той се възстанови напълно след коварния изстрел, който бе счупил две от ребрата му и бе заседнал в далака му. През пролетта, след като Тейн оздравее напълно, двамата щяха да решат дали искат да се преместят да живеят някъде другаде.

Много зависеше и от сина му. Райън, с когото Тейн се бе срещал само веднъж. Осиновите на момчето, Вера и Бил Браун, осъзнали, че Тейн не възнамерява да им го отнеме, позволиха на сина си да се срещне с биологичния си баща. Двамата имаха много планове за лятото. Смятаха да къмпингуват заедно и да ловят риба.

Да, животът им започваше да се уталожава. Дори Бека и Тейн започваха да свикват един с друг, макар че все още често се караха.

— И двамата сте ужасно твърдоглави — сгълчаваше ги Маги при всеки такъв случай.

Бека веднага се прибра в стаята си, за да се обади на Остин, а Тейн, забелязал, че са сами, привлече Маги в прегръдките си.

— Какво ще кажеш да го направим довечера под елхата? — прошепна в ухото ѝ той.

— С теб? Ранения? На пода? — подразни го тя и се вгледа в очите на мъжа, когото толкова обичаше. В един кратък миг я връхлетя тъга — Мери-Тереса ужасно ѝ липсваше. Липсваше и онази толкова специална връзка, която през целия ѝ живот я бе свързвала със сестра ѝ.

— Ти само опитай.

— Да го направя ли?

— Определено. — Целуна я дълго и продължително. Целувката му я остави без дъх и възпламени кръвта ѝ и тя се запита дали някога ще се умори от този мъж... дали ще дойде ден, в който ще изпитва към него единствено привързаност и доволство от присъствието му.

Никога. Мъжът до нея беше прекалено вълнуващ и сексапилен, за да допусне това. Щастливият смях на Бека долетя от стаята ѝ. Очевидно бе успяла да се свърже с приятеля си.

— Имам нещо за теб, господин Уокър — рече Маги, наведе се и извади изпод елхата малката кутийка. — Отвори я.

— Сега?

— Ъхъ...

Повдигнал едната си вежда, той я наблюдаваше съсредоточено. Маги развърза панделката и повдигна капака на кутийката. Вътре лежеше чифт малки терлички, изплетени от червена и зелена прежда. Той изобщо не помръдна. Не произнесе нито дума.

— Мисля, че ще имаме нужда от тях през следващата година.

Тейн се усмихна широко. Погледна надолу към босите си крака.

— Не мисля, че ще ми станат.

— Така ли? — закачливо подхвърли тя. — Е, не можеш да си сигурен, преди да си ги пробвал, каубой.

Той постави ръка на плоския ѝ корем.

— Май се опитваш да ми кажеш нещо, а, любима?

— Имам само добри новини. — Тейн я прегърна през кръста и я целуна отново. — Весела Коледа!

— Весела Коледа и на теб — отвърна той и я дари с дяволитата си усмивка на лошо момче. — А сега... относно онова предложение за теб и мен под елхата... мисля, че няма да ти се размине.

— Само в мечтите ти, каубой.

— Точно така. — Усмихна се и ѝ намигна. — А също и в твоите.

Издание:

Лиза Джексън. Шансове

ИК „Компас“, Варна, 2003

Американска. Първо издание

Редактор: Любен Любенов

ISBN: 954-701-147-2

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.